
goodreads
CHOICE
AWARDS
2020
B&S
HİCLİĞİN
KRALİÇESİ
HOLLY BLACK
Peri Halkı Serisi
3. KİTAP
DEX

Tacın yıkımı ve tahtın mahvolması onun elinden olacak... Yalnızca onun kanı dökülünce yüce bir hükümdar yükselecek.

Jude, Periler Diyarı'nın Kraliçesi olarak faniler dünyasında sürgünde ve hiçbir gücü yok ama kaybettiği her şeyi geri kazanmaya kararlı. Hayatı tehlikede olan ikiz kardeşi Taryn sayesinde şans yüzüne güler. Periler Diyarı'na geri dönmeli ve Cardan'a olan hisleriyle yüzleşmelidir. Ama Elfhame bıraktığından çok farklıdır, savaş kapıdadır ve eski düşmanları hiç olmadığı kadar güçlüdür.

Ancak karanlık bir kehanet ortaya çıktığında Jude ilk fani Yüce Kraliçe olarak Periler Diyarı'nı ve sevdiklerini kurtarmak için canı pahasına savaşmak zorundadır!

Çoksatan yazar Holly Black, merakla beklenen Peri Halkı Serisi'ne son noktayı muhteşem bir şekilde koyarken Jude'u korkunç bir seçim yapmaya zorluyor.

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-8565-8
9 786050 985658
sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺69

HİÇLİĞİN KRALİÇESİ

HOLLY BLACK

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Peri Halkı Serisi	**Lanet İşleyiciler Serisi**	Zehir Yiyenler
Zalim Prens	Beyaz Kedi	
Lanetli Kral	Kırmızı Eldiven	
	Kara Yürek	

Peri Halkı Serisi
HİÇLİĞİN KRALİÇESİ

Orijinal adı: *The Queen of Nothing*
© 2019, Holly Black
Yazan: Holly Black
Çeviren: İdil Bostan
Yayına hazırlayan: Eren Abaka

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eserin bütün haklan saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8565-8
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Grafik uygulama: Hülya Aktaş
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

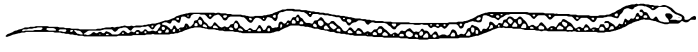
HİÇLİĞİN KRALİÇESİ

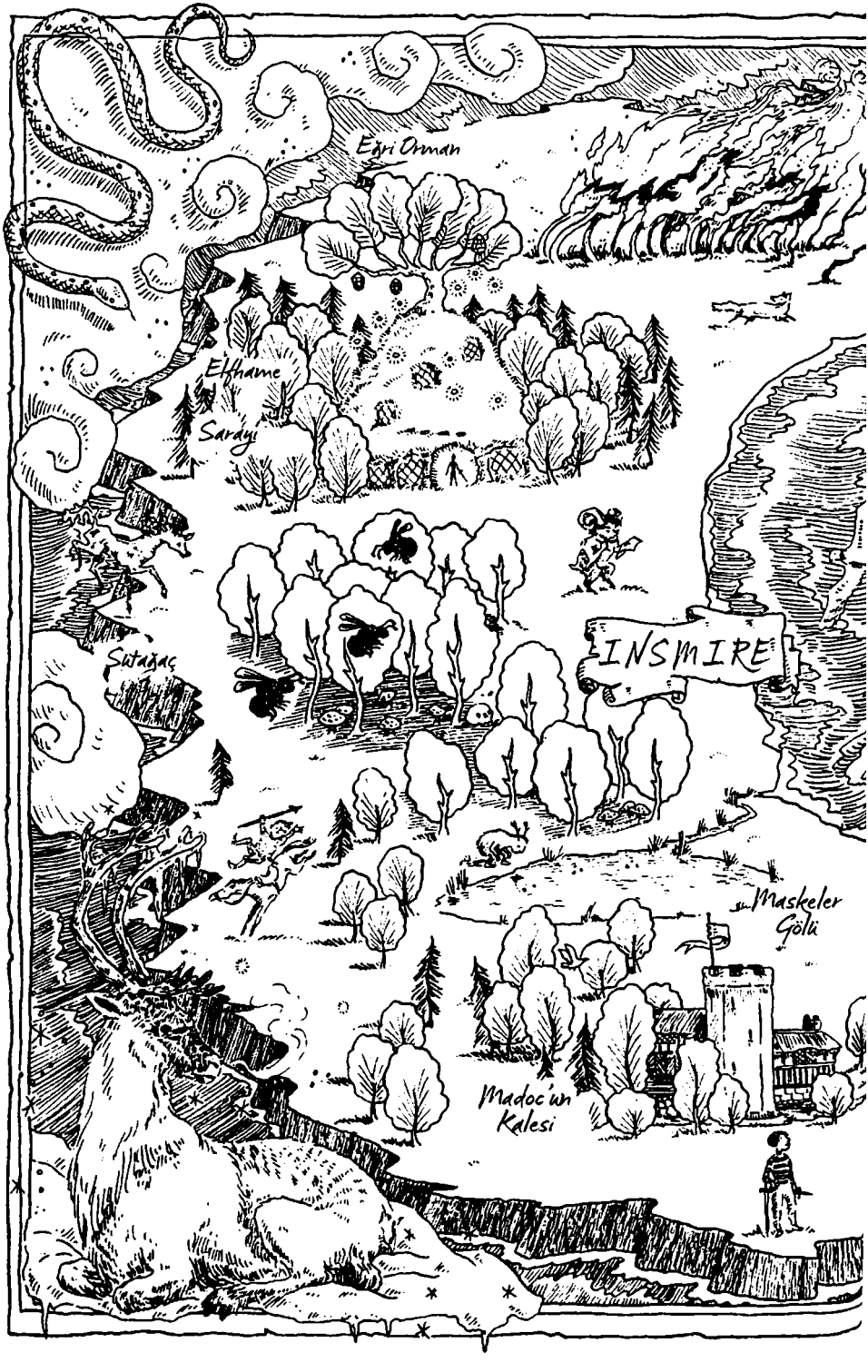
HOLLY BLACK

Çeviren: İdil Bostan

Bana hiçbir zaman göz açtırmayan
Leigh Bardugo'ya...

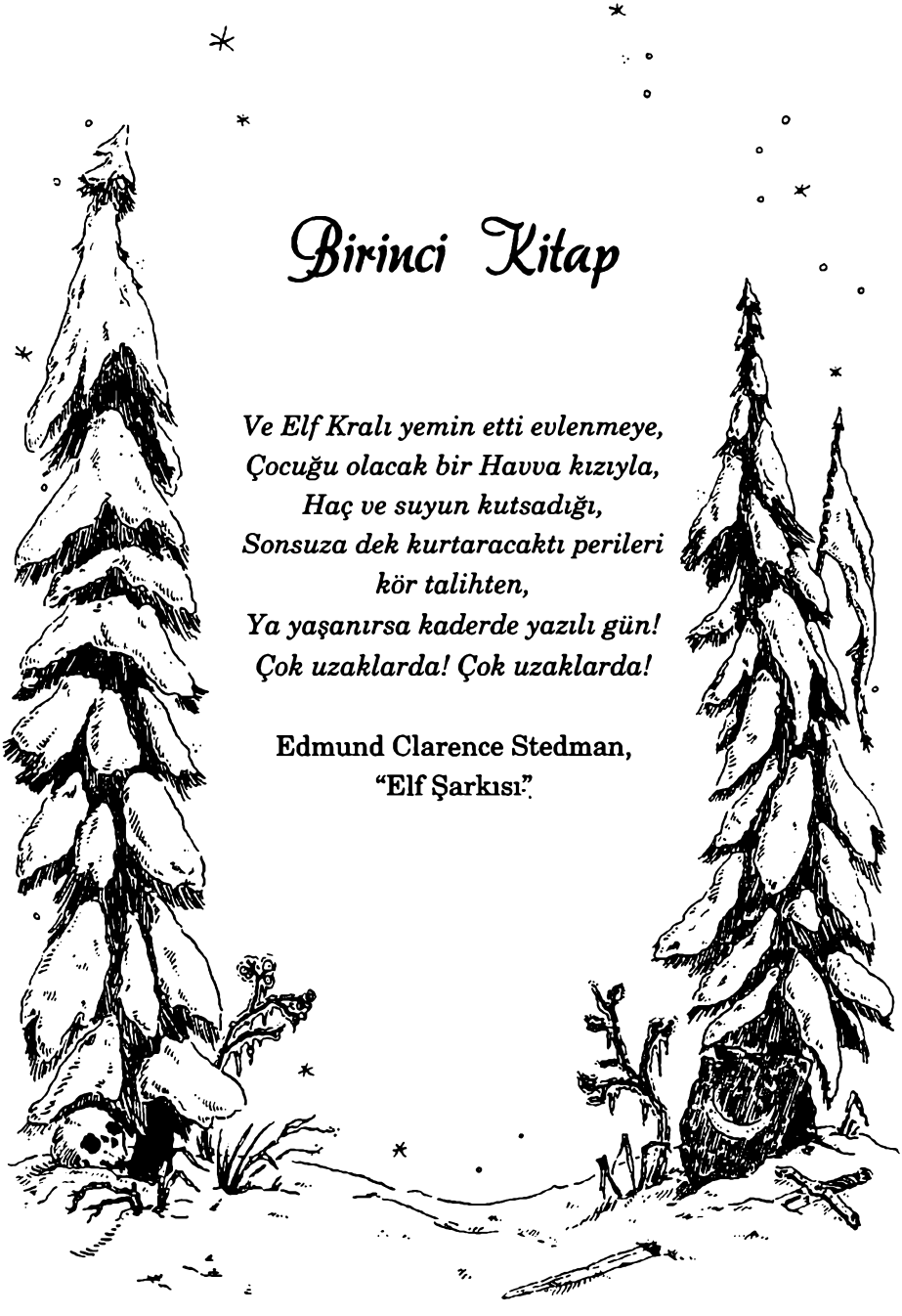

Eğri Orman
Elfhame
Sarayı
Sütağaç
INSMIRE
Maskeler
Gölü
Madoc'un
Kalesi

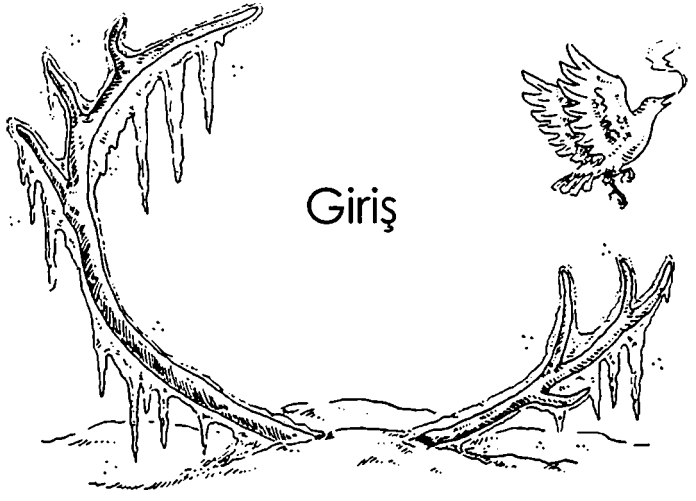

ELFHAME
Adaları Haritası
Locke un Konağı
INSMOOR
Unutuş
Kulesi
INSEAR
INSWEAL
Oyuk Yurt

Birinci Kitap

Ve Elf Kralı yemin etti evlenmeye,
Çocuğu olacak bir Havva kızıyla,
Haç ve suyun kutsadığı,
Sonsuza dek kurtaracaktı perileri
kör talihten,
Ya yaşanırsa kaderde yazılı gün!
Çok uzaklarda! Çok uzaklarda!

Edmund Clarence Stedman,
"Elf Şarkısı"

Giriş

Kraliyet Müneccimi Baphen gözlerini kısarak yıldız haritalarına baktı. Elfhame'in en küçük prensinin neredeyse o asil başının üzerine düşürülmek üzere olduğunu görünce irkilmemeye çalıştı.

Prens Cardan'ın doğumunun üzerinden bir hafta geçmişti ve nihayet Yüce Kral'a takdim edilecekti. Önceki beş varis doğduktan hemen sonra yanakları al al olmuş feryat ederken takdim edilmişti ama Lady Asha iyileşip loğusa yatağından kalkabilene dek Yüce Kral'a ziyaret etmeyi yasaklamıştı.

Bebek zayıf, kara kuru bir şeydi. Sesi çıkmıyordu, siyah gözlerini kaldırmış Eldred'i izliyordu. Kamçıya benzeyen küçük kuyruğunu o kadar büyük bir güçle oynattı ki az daha kundaktan kurtulacaktı. Anlaşılan Lady Asha onu nasıl kucağında tutacağını bilmiyordu. Çocuğu, birinin ilk

fırsatta onu bu yükten kurtarmasını istiyormuş gibi tutuyordu.

"Oğlanın geleceğini söyle," diye emretti Yüce Kral. Yeni prensin takdim edilmesini izlemeye Peri Halkı'ndan sadece birkaç kişi gelmişti: Yüce Kral'ın hem Saray Ozanı hem de Vekili olan fani Val Moren ve Yaşam Heyeti'nden Açıklar Bakanı Randalin ile Baphen. Yüce Kral'ın sesi boş salonda yankılandı.

Baphen tereddüt etti ama elinden cevap vermekten başka bir şey gelmiyordu. Eldred'in Prens Cardan'dan önce beş çocuğu olmuştu. İnce kanları ve nadir doğum yapmalarıyla bilinen Peri Halkı için şaşırtıcı şekilde üretkendi. Yıldızlar, diğer küçük prens ile prenseslerin şiir ve şarkılarda, politikada, erdem ve hatta kötülükteki başarılarından haber vermişti. Ama bu sefer yıldızlar ona çok farklı haberler veriyordu. "Prens Cardan son doğan çocuğunuz olacak," dedi Kraliyet Müneccimi. "Tacın yıkımı ve tahtın mahvolması onun elinden olacak."

Lady Asha derin bir nefes verdi. İlk kez çocuğu korumak istercesine kendine doğru bastırdı. Çocuk kucağında kıvrandı. "İşaretlere getirdiğin yorumları etkileyen kim merak ediyorum. Belki Prenses Elowyn'in başının altından çıkmıştır. Ya da Prens Dain."

Belki çocuğu düşürmesi en hayırlısı olur, diye düşündü Baphen ters ters.

Yüce Kral Eldred eliyle çenesine dokundu. "Bunu durdurmak için yapılabilecek hiçbir şey yok mu?"

Yıldızların Baphen'e bu kadar çok bulmaca ve bu kadar az cevap bahşetmesi karmaşık bir lütuftu. Çoğu kez bazı şeyleri daha kesin şekilde görmeyi dilerdi ama bu sefer değil. Yüce Kral'la göz göze gelmemek için başını eğdi. "Yal-

nızca onun kanı dökülünce yüce bir hükümdar yükselecek ama söylediğim şeyler olmadan evvel değil."

Eldred, Lady Asha ve kötü şansın habercisi olan oğluna döndü. Bebek fare kadar sessizdi. Ne ağlıyordu ne de gülüyordu, sadece kuyruğunu sallayıp duruyordu.

"Çocuğu götür," dedi Yüce Kral. "Nasıl uygun görüyorsan öyle büyüt."

Lady Asha istifini bozmadı. "Unvanına uygun olarak büyüteceğim onu. Ne de olsa o bir prens, senin de oğlun."

Sesinde bir kırgınlık vardı. Baphen'ın aklına, bazı kehanetlerin tam da onlara engel olmak için yapılanlar sayesinde gerçekleştiği gelince rahatsız oldu.

Bir an için kimse konuşmadı. Sonra Eldred başını salladı ve Val Moren kürsüden inip giderek elinde kapağında bitki kökleri deseni işlenmiş ince, ahşap bir kutuyla geri geldi.

"Bir armağan," dedi Yüce Kral. "Yeşilfunda soyuna yaptığın katkıya istinaden."

Val Moren kutuyu açınca içinden iri zümrüt taşlarla süslenmiş, enfes bir gerdanlık çıktı. Eldred gerdanlığı alıp Lady Asha'nın başına yerleştirdi. Elinin tersiyle kadının yanağına dokundu.

"Cömertliğiniz sınır tanımıyor lordum," dedi kadın biraz teskin olarak. Çocuk zümrütlerden birini küçük avcuna alarak dipsiz gözlerini kaldırdı ve babasına baktı.

"Artık git de dinlen," dedi Eldred, sesini yumuşatarak. Kadın bu sefer karşı koymadı.

Lady Asha çocuğu daha sıkı tutarak, başı dik bir şekilde salondan ayrıldı. Baphen yıldızlarla hiç ilgisi olmayan bir önsezi hissetmiş gibi titredi.

Yüce Kral o günden sonra Lady Asha'yı bir daha ne zi-

yaret etti ne de yanına çağırdı. Belki de memnuniyetsizliğini bir kenara bırakıp oğluna vakit ayırmalıydı. Ama Prens Cardan'a bakmak belirsiz bir geleceği görmekten farksızdı, bu yüzden ona yaklaşmadı.

Artık bir prens annesi olan Lady Asha, Yüce Kral'ın olmasa da Yüce Divan'ın gözdesi olmuştu. Kendini lükse ve eğlenceye verip kraliyet odalıklarının yaşadığı keyifli hayatı yaşamaya devam etmek istiyordu. Bebeği kucağına alıp baloya katılacak hali yoktu, bu yüzden yavruları ölü doğan bir kedi bulup onu sütannesi olarak çocuğun başına koydu.

Prens Cardan emeklemeyi öğrenene dek bu şekilde yaşamaya devam etti. Artık kedinin yeni yavruları doğacaktı ve çocuk kuyruğunu çekip duruyordu. Kedi kaçıp ahırlara saklandı, böylece çocuk yine tek başına kaldı.

Çocukluğu sarayda geçti, kimse üzerine titremez ve kimse onu azarlamazdı. Kraliyet masasından yiyecek çalıp masanın altına saklanarak vahşi ısırıklarla bir lokmada yutsa bile prense yapma demeye kimse cesaret edemezdi. Ablaları ve ağabeyleri ona sadece güler, bir köpek yavrusuymuş gibi onunla oynardı.

Nadiren giyinik olurdu, çiçekten yapılma çelenkler takar ve muhafızlar yanına yaklaşınca kafalarına taş fırlatırdı. Annesi dışında kimse ona söz geçiremezdi, annesi de onun aşırılıklarına gem vurmaya çalışmazdı. Tam tersi davranırdı.

Çatışmadan kaçınınca ya da bir talepte bulunmakta başarısız olunca, "Sen bir prenssin," derdi sertçe. "Her şey senin. Tek yapman gereken almak." Bazen de "Şunu istiyorum. Git bana getir," derdi.

Peri çocukların fani çocuklar gibi olmadığı söylenir. Se-

vilmeye pek de ihtiyaçları yoktur. Onları geceleri yatağa götürüp ayakta sallamak gerekmez, balo salonunun soğuk bir köşesinde masa örtüsünü üzerlerine çekip uyumaktan da gayet memnun olurlar. Beslenmeleri gerekmez; çiyleri yalayıp mutfaktan ekmek ve tereyağı çalmak onların işidir. Teselli edilmeleri gerekmez, çünkü nadiren ağlarlar.

Peri çocukları çok az sevgiyle idare edebiliyor olsa da peri prenslerin yol gösterilmeye ihtiyacı vardır.

Yol göstereni olmadığından, Cardan'ın ağabeyi ondan bir faninin başının üzerindeki cevizi okla vurmasını istediğinde aklına itiraz etmek gelmedi. Ağabeyinin hevesleri anlık, davranışları ise buyurgandı.

"Babamız keskin nişancılıktan nasıl da etkilenir," dedi Prens Dain ufak, muzip bir gülümsemeyle. "Ama belki de sana zor gelebilir. Eline yüzüne bulaştıracağına hiç denemeye kalkma daha iyi."

Bu olasılık babasının gözüne giremeyen ama çaresizce bunu isteyen Cardan'ı cezbetmişti. Faninin kim olduğunu ve Yüce Divan'a nasıl geldiğini sorgulamadı. Adamın Val Moren'in sevdiceği olduğu ve eğer ölürse vekilin üzüntüden aklını yitireceğini ise hayal bile edemezdi.

Böylece Yüce Kral'ın sağ kolu olarak daha önemli bir yere gelmek için Prens Dain'in önünde bir engel kalmayacaktı.

"Çok mu zor? Denememek daha mı iyi? Bunları ancak bir korkak söyler," dedi Cardan, çocuksu bir hırsla. Aslında ağabeyi gözünü korkutmuştu ama bu sadece daha da öfkelenmesine neden oldu.

Prens Dain gülümsedi. "En azından okları değişelim. Böylece eğer ıskalarsan hatalı olanın *benim* okum olduğunu söyleyebilirsin."

Prens Cardan, ağabeyinin bu iyiliğine güvenmemeliydi ama gerçek iyiliği o kadar az görmüştü ki sahtesinden ayırt edemiyordu.

İşte bu yüzden Prens Dain'in okunu yerleştirip yayı gererek cevize nişan aldı. İçinde kötü bir his vardı. Hedefi vuramayabilirdi. Adamı yaralayabilirdi. Ama bu düşüncelerin hemen ardından, babasının artık onu göz ardı edemeyeceği kadar korkunç bir iş yapma fikriyle içinde öfkeli bir neşe belirdi. Yüce Kral'ın ilgisini iyilikle çekemiyorsa o zaman belki de çok, çok kötü bir şey yaparak çekebilirdi.

Cardan'ın eli titredi.

Fani adamın ıslak gözleri donuk bir korkuyla onu izliyordu. Elbette efsunlanmıştı. Kimse isteyerek böyle durmazdı. Onu işkillendiren bu oldu.

Cardan zoraki bir şekilde gülerek yayı serbest bıraktı ve okun yere düşmesine izin verdi. "Bu şartlar altında hayatta okçuluk yapamam," dedi, pes ettiği için gülünç hissederek. "Kuzeyden esen rüzgâr saçımı dağıtıyor. Hep gözüme giriyor."

Prens Dain yayım kaldırıp Cardan'la değiştirdiği oku saldı. Faniyi tam boğazından vurdu. Adam neredeyse hiç ses çıkarmadan yere düştü. Gözleri hâlâ açıktı ama artık boşluğa bakıyordu.

O kadar ani olmuştu ki Cardan ne bağırdı ne de bir tepki verebildi. Öylece ağabeyine bakakaldı, olanlar yavaş yavaş kafasına dank ediyordu.

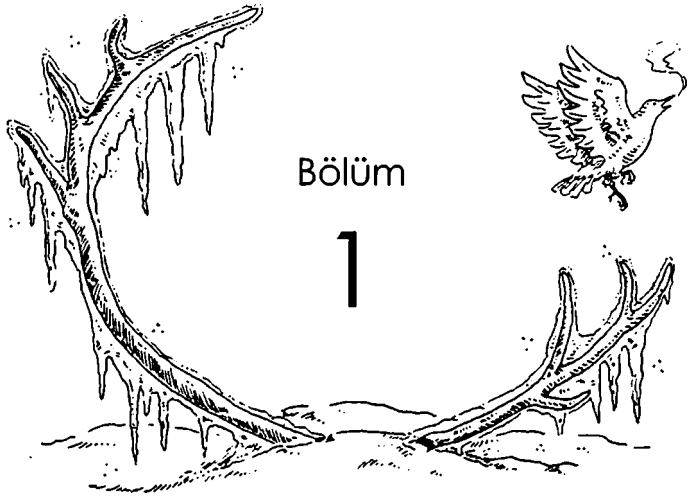
"Tüh," dedi Prens Dain, halinden memnun bir gülümsemeyle. "Yazık oldu. Meğer hatalı olan *senin* okunmuş. Gözüne giren saçları babamıza şikâyet edebilirsin."

Sonrasında ne kadar ısrar etse de kimse Prens Cardan'ı dinlemedi. Dain izin vermedi. En genç prensin pervasızlığı-

nın, kendini beğenmişliğinin ve okunun hikâyesini herkese ballandıra ballandıra anlattı. Yüce Kral, Prens Cardan'ı huzuruna bile kabul etmedi.

Val Moren, Cardan'ın idam edilmesi için yalvardı ama faninin ölümü için ona prenslere verilen ceza verildi. Yüce Kral, Cardan yerine Lady Asha'yı Unutuş Kulesi'ne kapattı. Eldred bahane bulduğu için rahatlamıştı, ne de olsa kadını hem yorucu hem de zahmetli buluyordu. Prens Cardan kardeşlerin en büyüğü, en zalimi ve onu almayı kabul eden tek kişi olan Balekin'e emanet edildi.

Prens Cardan'ın ünü bu sayede yayıldı. Artık yapacağı tek şey bunu haklı çıkarmaktı.

Bölüm 1

Elfhame'in sürgündeki Yüce Kraliçesi, bendeniz Jude Duarte, sabahları gündüz kuşağı programları karşısında uyuklayarak, yemek programları, çizgi filmler ve insanların kutuları ve şişeleri bıçaklayıp bütün bir balığı kestikleri yarışma programının tekrarlarını izleyerek geçiriyordum. Akşamüstü kardeşim Oak'la antrenman yapıyordum, tabii eğer izin verirse. Geceleri ise buraların peri sakinlerinin ayak işlerine bakıyordum.

Aslında başından beri yapmam gerektiği gibi gözlerden uzak duruyordum. Ve eğer Cardan'a kızıyorsam kendime de kızmam gerekirdi, ne de olsa bana hazırladığı tuzağın tam ortasına düşen aptal bendim.

Çocukken faniler dünyasına geri dönmenin hayalini kurardım. Taryn ve Vivi'yle orada yaşamanın nasıl olduğunu birbirimize hatırlatır, yeni biçilmiş çim ve benzin kokusu-

nu aklımıza getirir, mahallenin arka bahçelerinde saklambaç oynadığımız ve yazın havuzun gözü yakan klorlu sularında yüzdüğümüz zamanları anardık. Toz halinden karıştırılarak yapılan buzlu çayın ve portakallı buzlu dondurmanın hayalini kurardım. Gündelik şeylere; sıcak asfalt kokusuna, sokak lambalarının arasından sarkan kablolara, reklam müziklerine özlem duyardım.

Şimdiyse sonsuza dek faniler dünyasında mahsur kaldığım için Periler Diyarı burnumda tütüyordu. Sihre hasret çekiyor, sihri özlüyordum. Hatta belki korkmayı bile özlemiştim. Günlerimi bir rüyanın içinde ama uykusuz, asla tamamen uyanık değilmişim gibi geçiriyordum.

Parmaklarımla renkli ahşap piknik masasının üzerinde ritim tuttum. Sonbaharın ilk aylarıydı, Maine'de hava çoktan serinlemişti. Akşamüstü güneşi sitenin dışındaki çimenlik üzerinde parlarken burasıyla otoyol arasındaki koruda oyun oynayan Oak'u izliyordum. Siteden çocuklarla oynuyordu, bazıları yaşça küçük bazılarıysa onun gibi sekiz yaşından büyüktü. Okula aynı servisle gidip geliyorlardı. Düzenden yoksun bir savaş oyunu oynuyor, ellerinde sopalarla birbirlerini kovalıyorlardı. Çocuklar gibi vuruyorlardı, rakibe değil de ellerindeki silaha odaklanıp sopa kırılınca kahkahalara boğuluyorlardı. Kılıç ustalığı konusunda çok yanlış dersler öğrendiklerini fark etmeden edemedim.

Yine de onları izlemeye devam ettim. Bu sayede Oak'un efsun kullandığının farkına vardım.

Tahminimce istemeden yapıyordu. Diğer çocuklara çaktırmadan yaklaşmak istiyordu ama sonra karşısına saklanamayacağı kadar geniş bir alan çıktı. Üzerlerine yürümeye devam etti, gözlerinin önünde olmasına rağmen onu fark etmemişlerdi.

Gittikçe daha fazla yanaştı, çocuklar hâlâ ondan yana bakmıyordu. Ardından sopasını sallayıp üzerlerine atladığında oldukça gerçekçi bir şaşkınlıkla bağırdılar.

Görünmezdi. Efsun kullanıyordu. Ben de bunlara aldanmaya karşı memnulandığım için iş işten geçene kadar fark etmemiştim. Diğer çocuklar zeki ya da şanslı olduğunu düşünüyordu belki. Yaptığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu sadece ben biliyordum.

Çocuklar evlerine gidene kadar bekledim. Birer birer dağıldılar, geriye sadece kardeşim kaldı. Altımızdaki yapraklara rağmen, ona fark ettirmeden yanına yaklaşmak için sihre ihtiyacım yoktu. Hızlı bir hareketle kolumu Oak'un boynuna doladım, onu doğru dürüst korkutacak kadar sertçe boğazına bastırdım. Geriye savruldu, az daha boynuzlarıyla çeneme vuruyordu. Fena değildi. Elimden kurtulmaya çalıştı ama gönülsüzdü. Kim olduğumu biliyordu ve ben onu korkutmuyordum.

Daha sert sıktım. Kolumu boynuna uzun süre bastırırsam bayılacaktı.

Konuşmaya çalıştı ama sonra yeterince oksijen almamanın etkilerini hissetmiş olacak ki sustu. Antrenmanları tamamen unutup vahşileşti, kollarımı tırmalayıp bacaklarıma tekme atmaya çalıştı. Kendimi berbat hissettim. Sadece biraz korkmasını istemiştim, karşı koyup saldıracak kadar korkmasını, *korkudan altına yapmasını* değil.

Onu bıraktım. Nefes nefese, gözlerinde yaşlarla geri çekildi. "Bunu neden yaptın?" diye sordu. Suçlar bir şekilde bana bakıyordu.

"Savaşın oyun olmadığını anlaman için," dedim. Kendi sesimle değil Madoc'un sesiyle konuşuyormuş gibi hissediyordum. Oak'un benim gibi öfkeyle ve korkarak büyümesi-

ni istemiyordum. Ama *hayatta kalmasını* istiyordum, ne de olsa Madoc bana tam da bunu öğretmişti.

Ona doğru yolu göstermeyi nasıl bilecektim ki; benim tek bildiğim kendi berbat çocukluğumdu. Belki de değer verdiğim doğru kısımları değildi. "Sana gerçekten zarar vermek isteyen bir rakip karşısında ne yapacaksın?"

"Umurumda değil," dedi Oak. "Böyle şeyleri önemsemiyorum. Kral olmak istemiyorum. *Asla* kral olmak istemiyorum."

Bir an için ona bakakaldım. Doğruyu söylemediğine inanmak isterdim ama elbette yalan söyleyemezdi.

"Kaderimizi her zaman biz seçemeyiz," dedim.

"Eğer çok istiyorsan *sen* yönet!" dedi. "Ben yapmayacağım. Asla."

Çığlığı basmamak için dişlerimi sıktım. "Yapamam, biliyorsun çünkü sürgündeyim," diye hatırlattım.

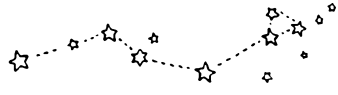
Toynaklı ayaklarından birini yere vurdu. "Ben de! İnsan dünyasında olmamın tek nedeni babamın, senin ve herkesin o aptal tacı istemesi. Diyorum ya, ben istemiyorum. O taç lanetli."

"Güç her türlü lanetlidir," dedim. "Aramızdaki en korkunç yaratıklar ona sahip olmak için ne olsa yapar, gücü en iyi şekilde kullanabilecek kişiler ise buna mecburen sahip olur. Ama bu sonsuza dek sorumluluklardan kaçabilecekleri anlamına gelmez."

"Beni Yüce Kral olmaya zorlayamazsın," dedi ve hızla arkasına dönerek apartmana doğru koşmaya başladı.

Soğuk çimenlere oturdum, bu konuşmayı tamamen batırdığımın farkındaydım. Madoc'un ben ve Taryn'i benim Oak'u eğittiğimden daha iyi eğittiğinin farkındaydım. Cardan'a söz geçirebileceğimi düşünerek kibirli ve aptalca davrandığımın farkındaydım.

Prensler ve kraliçelerin oynadığı büyük oyunda, oyun tahtasından sonsuza dek silindiğimin de farkındaydım.

Daireye döndüğümüzde Oak kapısını sertçe kapattı. Peri ablam Vivienne mutfakta tezgâhın önünde durmuş, telefonuna bakıp gülümsüyordu.

Geldiğimi fark edince elimi tutup midem bulanana kadar etrafta döndürdü.

"Heather beni yine seviyor," dedi, vahşi bir kahkahayla.

Heather, Vivi'nin insan sevgilisiydi. Vivi'nin geçmişiyle ilgili ketum davranmasına göz yummuştu. Hatta Oak'un gelip bu dairede onlarla yaşamasına bile ses çıkarmamıştı. Ama Vivi'nin insan olmadığını *ve* onun üzerinde sihir kullandığını öğrendiğinde onu terk edip başka bir yere taşındı. Bunu söylemek hoşuma gitmiyordu, çünkü ablamın mutlu olmasını istiyordum ve Heather da onu gerçekten mutlu ediyordu, ama terk edilmeyi fazlasıyla hak etmişti.

Geri çekilip gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

Vivi telefonunu bana doğru salladı. "Mesaj attı. Geri dönmek istiyor. Her şey yine eskisi gibi olacak."

Ağaçtan düşen yapraklar dallarda tekrar yeşermezdi, kırık cevizler kabuklarına bir daha sığmazdı ve efsunlanan kız arkadaşlar durup dururken uyanıp korkutucu eski sevgililerini affetmeye karar vermezdi.

"Bakayım," dedim, Vivi'nin telefonuna uzanarak. Almama sesini çıkarmadı.

Mesajları kaydırınca çoğunun Vivi'den gelen özürler, iyi düşünülmemiş sözler ve gittikçe daha çaresiz hale gelen yalvarmalar olduğunu gördüm. Heather ise büyük çoğun-

lukla sessiz kalmış ve "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diyen bir mesaj atmıştı.

Sonra da bu yazıyordu:

> Periler Diyarı'nı unutmak istiyorum. Senin ve Oak'un insan olmadığını unutmak istiyorum. Artık böyle hissetmek istemiyorum. Eğer unutmamı sağlamanı isteseydim bunu yapar mıydın?

Uzun bir an için mesaja bakakaldım ve nefesimi tuttum.

Vivi'nin neden bu şekilde yorumladığını anlıyordum ama bence yanlış anlamıştı. Eğer bu mesajı ben göndermiş olsaydım, istediğim son şey Vivi'nin kabul etmesi olurdu. Vivi ile Oak insan olmasa da beni yine de sevdiklerini göstermesini isterdim. Vivi'nin Periler Diyarı yokmuş gibi davranmanın işe yaramayacağı konusunda ısrar etmesini isterdim. Vivi'nin bir hata yaptığını ve bu hatayı ne olursa olsun bir daha yapmayacağını söylemesini isterdim.

Eğer o mesajı ben göndermiş olsaydım bu bir sınav olurdu.

Vivi'ye telefonunu geri verdim. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Ne isterse yapacağımı," dedi ablam. Fani biri için abartılı bir söz olabilirdi ama sözünden dönemeyen biri için düpedüz korkunçtu.

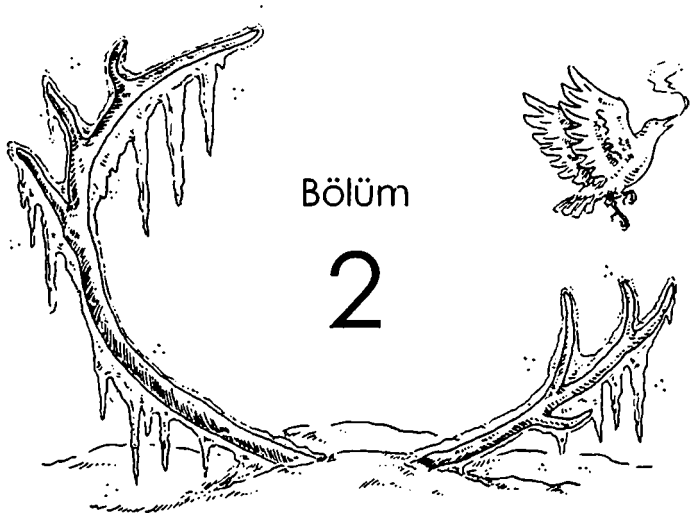
"Belki de ne istediğini bilmiyordur," dedim. Sadakatsiz davranmamamın bir yolu yoktu. Vivi benim ablamdı ama Heather da insandı. İkisine de borçluydum.

Üstelik o anda Vivi işlerin yoluna gireceğini sanmak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Bana kocaman, rahatlamış bir gülümseme gönderdi ve meyve tabağından bir elma alıp havaya fırlattı. "Oak'un nesi var? Ayaklarını vura vu-

ra içeri girip kapısını kapattı. Ergen olunca da böyle kaprisli olacak mı?"

"Yüce Kral olmak istemiyormuş," dedim.

"Ha. Şu mesele." Vivi, Oak'un odasına doğru bir bakış attı. "Ben de önemli bir şey sandım."

Bölüm 2

Bu gece işe gideceğim için memnundum.

Faniler dünyasında yaşayan perilerin Elfhame'de yaşayan perilerden daha farklı ihtiyaçları vardır. Periler Diyarı'nın uç bölgelerinde hayatta kalmaya çalışan yalnız periler cümbüşler ve saray entrikalarım umursamaz.

Üstelik benim gibi biri, yani onların âdetlerini bilen ve ara sıra kavgaya karışmaktan çekinmeyen bir fani için yapılacak bir sürü ayak işi vardı. Bryern'le, Elfhame'den ayrıldıktan bir hafta sonra tanışmıştım. Siyah tüylü, keçi başlı ve keçi toynaklı bir peri olan Bryern, sitenin önünde ortaya çıkıp Kakalak'ın eski bir dostu olduğunu söylemişti.

"Kendini zor bir duruma soktuğunu anlıyorum," dedi, gözbebekleri yatay şekilde siyah olan o tuhaf altın rengi keçi gözleriyle bana bakarak. "Seni öldü biliyorlar, bu doğru mu? Sosyal Güvenlik numaran yok. Fani eğitimin de yok."

"İş arıyorum," dedim, sadede gelerek. "Kayıt dışı."

"Benim kadar kaydın dışına çıkanını bulamazsın." Pençesini kalbine koyarak güvence verdi. "Kendimi tanıtayım. İsmim Bryern. Bir pukayım, zaten anlamadıysan tabii."

Benden ant içmemi, hatta herhangi bir söz vermemi bile istemedi. Ne kadar istersem o kadar çalışabilirdim ve aldığım ücret de cesaretimle orantılı olacaktı.

O gece, onunla nehir kıyısında buluşacaktım. İkinci el bisikletimle buluşma yerine gittim. Arka tekerleğinin havası inip duruyordu ama ucuza almıştım. Hiç değilse ayaklarımı yerden kesmeye yetiyordu. Bryern her zamanki titizliğiyle giyinmişti: Üzerinde parlak renkli ördek tüyleri olan bir şapkası vardı, altına da tüvit bir ceket giymişti. Yanına yaklaşınca cebinden saatini çıkarıp abartılı bir şekilde kaşlarını çatarak baktı.

"Tüh, geciktim mi?" diye sordum. "Kusura bakma, saati gece gökyüzündeki aya bakarak anlamaya alışmışım."

Sinirlenmiş bir şekilde bana baktı. "Yüce Divan'da yaşadın diye hava atmana gerek yok. Artık bir özelliğin kalmadı."

Ben Elfhame'in Yüce Kraliçesi'yim. Bu düşünce durup dururken zihnime düşüverdi, yüksek sesle dile getirip kendimi küçük düşürmemek için yanağımı ısırdım. Haklıydı, artık bir özelliğim kalmamıştı.

"Bana vereceğin iş nedir?" diye sordum, elimden geldiğince umursamaz görünmeye çalışarak.

"Old Port'ta bir Peri mahalle sakinlerini yiyormuş. Ondan durması için söz alacak birine ihtiyacım var."

İnsanlara ne olduğunu ya da olan biteni durdurmam için para verecek kadar bile umursadığına inanmakta zorlanıyordum. "*Fani* olan mahalle sakinlerini mi?"

Başını iki yana salladı. "Yo. Yo. Bizim halktan olanları." Sonra birden kiminle konuştuğunu hatırlamış olacak ki biraz utandı. Bu dil sürçmesini iltifat olarak görmemeye çalıştım.

Peri Halkı'nı *öldürmek* ve *yemek* mi? Bunun kolay bir iş olmasına imkân yoktu. "İşi veren kim?"

Gergin bir şekilde güldü. "İsminin bilinmesini isteyen biri olmadığı kesin. Ama başarırsan karşılığını alacaksın."

Bryern'in beni işe almasının sebeplerinden biri de Peri Halkı'nın yanına yaklaşabiliyor olmamdı. Onları soyacak ya da sırtından bıçaklayacak kişinin bir fani olmasını beklemiyorlardı. Bir faninin efsundan etkilenmemesini ya da peri âdetlerini bilmesini ya da yaptıkları korkunç anlaşmalardaki bit yeniklerini görmesini beklemiyorlardı.

Başka bir sebebi ise paraya, daha en başından böyle berbat olacağını bildiğim işleri kabul edecek kadar ihtiyacım olmasıydı.

"Adres neresi?" diye sorunca bana katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

Kâğıdı açıp bakışlarımı indirdim. "Doğru düzgün bir şey ödese iyi olur."

"Tam beş yüz dolar," dedi yüklü bir meblağmış gibi.

Market alışverişleri ve diğer harcamaları saymazsak kiramız ayda iki bin dolardı. Heather gittiği için bana düşen kısmı sekiz yüzdü. Üstelik bisikletime yeni bir tekerlek almak istiyordum. Beş yüz dolar, hele de böyle bir iş için hiç de yeterli değildi.

"Bin beş yüz," diye karşılık verdim, kaşlarımı kaldırarak. "Nakit, demirle kamtlanabilir. Yarısını şimdi ödeyeceksin, eğer geri dönmezsem de öbür yarısını yaslı aileme teselli olarak Vivienne'e vereceksin."

Bryern dudaklarını birbirine bastırdı ama paranın elin-

de olduğunu biliyordum. Aldığım işler konusunda seçici olmayayım diye bana yeterince ödeme yapmak istemiyordu.

"Bin," diye taviz verdi. Tüvit ceketinin iç cebine uzanıp gümüş bir mandalla tutturulmuş bir tomar para çıkardı. "Üstelik bak, yarısı zaten yanımda. Alabilirsin."

"Peki," diye kabul ettim. Eğer şanslıysam tek gecede halledebileceğim bir iş için fena sayılmazdı.

Burnunu çekerek parayı bana doğru uzattı. "İşi bitirince haber ver."

Anahtarlığımda demirden bir saat kösteği asılıydı. Gerçek olduğundan emin olmak için demiri gösterişli bir şekilde paranın kenarlarına sürdüm. Bryern'e ne kadar özenli olduğumu hatırlatmanın zararı olmazdı.

"Masraflar için de elli dolar," dedim kendimi tutamayıp.

Kaşlarını çattı. Bir an sonra ceketinin başka bir cebine uzanıp ekstra parayı verdi. "Sen şu işi hallet de," dedi. Beni yanıltmaya kalkmamış olması kötüye alametti. Belki de bu işi almadan önce daha fazla soru sormalıydım. Kesinlikle daha iyi pazarlık yapmalıydım.

Artık çok geçti.

Bisikletime bindim ve Bryern'e el sallayıp şehir merkezine doğru sürmeye başladım. Bir zamanlar atına binip beceri ve onur müsabakalarında zafer kazanan bir şövalye olmanın hayalini kurardım. Ne yazık ki yeteneklerim çok daha başka bir alandaymış.

Peri Halkı'nı öldürme konusunda fena sayılmazdım ama asıl usta olduğum konu sinirlerini bozmaktı. Umarım bu becerim yamyam bir periyi benim dediğimi yapmaya ikna etmek konusunda işe yarardı.

Onunla yüzleşmeye gitmeden önce etrafta sorup soruşturmaya karar verdim.

Önce Deering Oaks Parkı'nda bir ağaç kovuğunda yaşayan, Saksağan adlı bir hobu görmeye gittim. Perinin bir kızıl bereli olduğunu duymuş. Bu iyiye alamet değildi ama hiç değilse beni büyüten kişi de kızıl bereli olduğundan onları iyi tanırdım. Kızıl bereliler vahşet ve kan ve ölüm isterdi, hatta uzun bir süre bunlardan mahrum kalırlarsa rahatsız olmaya başlarlardı. Eğer geleneklere bağlılarsa mağlup ettikleri düşmanlarının kanına buladıkları, öldürdükleri kişilerin gücünü temsil eden bir bereleri olurdu.

İsmini sordum ama Saksağan bilmiyordu. Beni bir klurikon* olan Ladhar adında birine gönderdi. Ladhar, barların arka sokaklarında bekleyip kimse bakmıyorken biraların üzerinden köpükleri içer ve şans oyunlarında fanileri kandırırdı.

"Bilmiyor muydun?" dedi Ladhar sesini alçaltarak. "*Grima Mog.*"

Yalan söyleyemeyeceğini bilmeme rağmen ona az kalsın inanmıyordum. Ardından kısaca Bryern'i bulup bana verdiği dolarlarla onu boğduğumu hayal ettim. "Onun burada ne işi var?"

Grima Mog, Kuzey'deki Dişler Hanedanlığı'nın korku salan generaliydi. Kakalak ve Bomba'nın kaçtığı hanedandı bu. Küçükken, Madoc yatma zamanı geldiğinde bana Grima Mog'un savaş stratejilerini okurdu. Onunla yüzleşmeyi hayal edince bile soğuk terler dökmeye başladım.

Onunla savaşamazdım. Ayrıca onu kandırmamın da pek mümkün olacağını sanmıyordum.

"Duyduğuma göre atılmış," dedi Ladhar. "Belki de Leydi Nore'nin gözdelerinden birini yemiştir."

* Klurikon (clurichaun ya da clúrachán) İrlanda halk hikâyelerinde içkiye düşkünlüğüyle tanınan, bar ve şarap mahzenlerini mesken tutan leprikon benzeri bir yaratık. (ç.n.)

Bu işi yapmak zorunda değilim, diye hatırlattım kendime. Artık Dain'in Gölgeler Meclisi'nin bir parçası değildim. Artık Yüce Kral Cardan'ın tahtını arka plandan yönetmeye çalışmıyordum. Büyük riskler almama gerek yoktu.

Ama merakımı cezbetmişti.

Bu merak incinmiş gururumla birleşince kendimi şafak vaktine yakın Grima Mog'un yaşadığı deponun önünde buldum. Elim boş gitmemeyi akıl etmiştim. Strafor bir soğutucuda kasaptan aldığım çiğ et vardı, ayrıca alüminyum folyoya sarılı acemice yapılmış birkaç ballı sandviç ve bir şişe ekşi bira getirmiştim.

İçeri girince, daireye benzeyen bir yerin kapısına gelene dek koridorda yürüdüm. Kapıyı üç kez tıklattım ve hiç değilse yiyeceklerin kokusunun korkumun kokusunu bastırmasını umdum.

Kapı açıldı ve içeriden sabahlık giyen bir kadın çıktı. Sırtı kamburdu, cilalı siyah bastonuna yaslanmıştı. "Ne istemiştin canım?"

Efsun bana etki etmediğinden cildinin yeşil rengini ve aşırı büyük dişlerini görebiliyordum. Tıpkı üvey babam Madoc'a benziyordu. Annemle babamı öldüren adama. Bana hikâye niyetine Grima Mog'un savaş stratejilerini okuyan adama. Bir zamanlar Yüce Divan'ın Baş Generali olan Madoc'a. Şimdiyse tahtın düşmanıydı ve benden de pek memnun olduğu söylenemezdi.

Umarım o ve Yüce Kral Cardan birbirlerini mahvederdi.

"Sana hediyeler getirdim," dedim, straforu yukarı kaldırıp göstererek. "İçeri gelebilir miyim? Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Kaşlarını hafifçe çattı.

"Peri Halkı sakinlerini rasgele öldürüp kimsenin seni

durmaya ikna etmeye gelmemesini beklemiyordun herhalde," dedim.

Neşelenerek, "Belki de *seni* yerim güzel kız," diye karşılık verdi. Yine de bir adım geri atıp inine girmeme müsaade etti. Anlaşılan beni koridorda yemeyecekti.

Yüksek tavanları ve kiremit duvarlarıyla çatı katı tarzı bir daireydi. Hoştu. Yerler temizlenip cilalanmıştı. Bol bol ışık alan ve şehir manzarasına bakan büyük pencereler vardı. İçerisi eski mobilyalarla doluydu. Birkaç mobilyanın dolgusu dışarı çıkmıştı ve ancak bıçakla yapılmış olabilecek izler vardı.

Bütün daireye kan kokusu hâkimdi. Yer yer çürümenin hafif mayhoşluğunun olduğu bakırımsı, metalik bir kokuydu. Hediyelerimi ağır ahşap masaya koydum.

"Sana getirdim," dedim. "Habersiz gelerek yaptığım kabalığı hoş görmeni umarım."

Eti kokladı, ballı sandviçlerden birini eline alıp evirip çevirdi ve yumruğuyla bira şişesini açtı. Büyük bir yudum alarak bana bir bakış attı.

"Biri sana bizim âdetleri öğretmiş. Zahmet etmeselermiş küçük keçi. Belli ki sen sadece iştahımın fani etiyle bastırılacağı umuduyla gönderdikleri bir adaksın." Dişlerini göstererek gülümsedi. Bir nefesliğine efsunu bırakmış olması muhtemeldi ama zaten görebildiğim için fark etmedim.

Gözlerimi kırpıştırdım. O da gözlerini kırpıştırdı, belli ki tepki vermemi bekliyordu.

Çığlık atıp kapıya doğru koşmayarak onu sinirlendirmiştim. Barizdi. Koşsam beni yakalamaya can atıyor olurdu.

"Sen Grima Mog'sun," dedim. "Orduların başı. Düşmanlarının katili. Emeklilik yıllarını böyle mi geçirmek istiyorsun?"

"*Emeklilik* mi?" Ona en büyük hakareti etmişim gibi söylediklerimi tekrar etti. "Dışlanmış olabilirim ama yönetecek başka bir ordu bulacağım. İlk ordumdan daha büyük bir ordu."

Bazen ben de kendime benzer şeyler söylerdim. Başka birinin ağzından duymak beni sarsmıştı. Ama bana bir fikir verdi. "Eh, buraların Peri sakinleri sen bir sonraki hamleni planlarken sana yem olmamaktan memnun olur. Tabii, insan olduğum için ben de fanileri yemeni pek tercih etmem. Yine de onların istediğin şeyi verebileceğini hiç sanmıyorum."

Devam etmemi bekledi.

Kızıl bereliler hakkında bildiklerimi düşünerek, "Bir meydan okuma," dedim. "Asıl istediğin bu, öyle değil mi? Doğru düzgün bir savaş. Eminim öldürdüğün Periler hiç de öyle özel değildi. Yeteneklerin harcanıyor."

"Seni kim yolladı?" diye sordu sonunda. Beni yeniden değerlendiriyordu. Amacımı anlamaya çalışıyordu.

"Onu kızdıracak ne yaptın?" diye sordum. "Kraliçeni yani. Dişler Hanedanlığı'ndan atıldıysan büyük bir yanlış olmalı."

"*Seni kim yolladı dedim!*" diye kükredi. Anlaşılan damarına basmıştım. En iyi yeteneğim buydu işte.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Böyle strateji ve zekâ oyunlarını oynayınca hissettiğim gücü özlemiştim. İtiraf etmek hoşuma gitmiyordu ama kendimi riske atmayı özlemiştim. Kazanmaya çalışmakla meşgulken pişmanlık duymaya yer yoktu. Ya da en azından ölmemeye çalışıyorken. "Dedim ya. Beni buraya artık sana yem olmak istemeyen Peri sakinleri gönderdi."

"Neden *seni*?" diye sordu. "Neden beni ikna etmek için sıska bir fani göndersinler ki?"

Odaya göz gezdirince buzdolabının üzerinde yuvarlak bir kutu olduğunu fark ettim. Eski bir şapka kutusu. Bakışlarımı kutudan ayırmadım. "Muhtemelen eğer başaramazsam bir şey kaybetmeyeceklerinden."

Grima Mog bunun üzerine gülerek ekşi birasından bir yudum daha aldı. "Kadercisin demek. Peki beni nasıl ikna edeceksin?"

Masaya doğru yürüyüp yiyecekleri aldım, aslında şapka kutusuna yaklaşmak için bir bahane arıyordum. "Öncelikle bunları buzdolabına koyacağım."

Grima Mog keyiflenmiş gibiydi. "Benim gibi yaşlı bir kadının ev işlerine yardım edecek genç birine ihtiyacı olur sanırım. Ama dikkat et. Kilerimde tahmin ettiğinden daha fazlasını bulmayasın küçük keçi."

Buzdolabının kapısını açtım. Öldürdüğü perilerden geriye kalan parçalar beni karşıladı. Kollar ve kafalar biriktirmiş, kızartıp kavurarak bir şölen yemeğinden sonra kalanlarmışçasına saklamıştı. Midem ağzıma geldi.

Yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. "Sanıyorum beni düelloya davet etmeyi düşünüyordun. Sonra da gidip ne kadar iyi dayandığınla övünecektin, öyle mi? Grima Mog'a kaybedince ne olduğunu gördün işte."

Derin bir nefes aldım. Sonra yerimde zıplayıp şapka kutusunu buzdolabının üzerinden kollarıma düşürdüm.

"Dokunma ona!" diye bağırdı Grima Mog. O ayaklanırken kutunun kapağını açtım.

İşte beresi buradaydı. Katman katman kana bulanmıştı.

Grima Mog yolu yarılamıştı, dişlerini gösterdi. Cebimden bir çakmak çıkarıp parmağımla çaktım. Grima Mog ateşi görünce birdenbire durdu.

"Bu şapkanın pasını biriktirmek için uzun yıllar harca-

dın, biliyorum," dedim, elimi titretmemeye ve ateşi söndürmemeye çalışarak. "Muhtemelen bunun üzerinde ilk kurbanından izler vardır, son kurbanından da. Bu olmadan elinde eski başarılarını hatırlatan ne bir madalya ne de başka bir şey kalacak. Öyleyse benimle bir anlaşma yapmalısın. Artık öldürmeyeceğine söz ver. Faniler dünyasında kaldığın sürece ne Perileri ne de insanları öldüreceksin."

"Eğer kabul etmezsem hazinemi yakacak mısın?" diye gerisini getirdi Grima Mog. "Onur bunun neresinde?"

"Seninle dövüşmeyi teklif edebilirdim," dedim. "Ama muhtemelen kaybederdim. Bu şekildeyse her türlü ben kazanırım."

Grima Mog siyah bastonunun ucunu bana doğru uzattı. "Sen Madoc'un insan çocuğusun, öyle değil mi? Yeni Yüce Kral'ın sürgüne gönderilen vekili. Benim gibi dışlanmışsın."

Başımı onaylarcasına salladım, beni tanıdığı için numara yapmanın anlamı yoktu.

"Peki *sen* ne yaptın?" diye sordu. Yüzünde halinden memnun küçük bir gülümseme belirdi. "Önemli bir şey olmalı."

"Akılsızca davrandım," dedim, en azından itiraf edebilirdim. "Pirince giderken evdeki bulgurdan oldum."

Gürleyerek kahkaha attı. "Eh, seninle çok ortak noktamız varmış kızıl berelinin kızı. Ama cinayet benim kemiklerime ve kanıma işlemiş. Öldürmeyi bırakmayı düşünmüyorum. Eğer faniler dünyasında sıkışıp kalacaksam bari biraz eğleneyim."

Bereyi aleve yaklaştırdım. Kenarı kararmaya başladı, etrafa korkunç bir koku yayıldı.

"Yapma!" diye bağırdı, katıksız bir nefretle bana bakarak. "Yeter bu kadar. İzin ver de *ben* seninle anlaşma yapa-

yım küçük keçi. Dövüşelim. Eğer kaybedersen beremi yakmadan bana geri verirsin. Önceki gibi avlanmaya devam ederim. Ve serçeparmağın benim olur."

"Yemen için mi?" diye sordum, alevi şapkadan uzaklaştırarak.

"Canım isterse," diye karşılık verdi. "Ya da broş gibi yakama takarım. Onunla ne yaptığımdan sana ne? Demek istediğim o benim olacak."

"Peki bunu neden kabul edeyim?"

"Çünkü eğer sen kazanırsan benden sözünü alacaksın. Ayrıca Yüce Kral'ın hakkında önemli bir bilgi vereceğim."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum," diye karşılık verdim, gereğinden fazla hızlı ve öfkeli bir şekilde. Konuyu Cardan'a getirmesini beklemiyordum.

Bu kez kısık sesli ve boğuk bir kahkaha attı. "Seni küçük yalancı."

Uzun bir an için birbirimize baktık. Grima Mog'un bakışları yeterince cana yakındı. Beni avcunun içine aldığının farkındaydı. Anlaşmasını kabul edecektim. Bunu biliyordum ama yine de tamamen gülünçtü. O bir efsaneydi. Nasıl kazanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Cardan'ın ismi kulaklarımda çınladı.

Yeni bir vekili mi vardı? Yeni bir âşığı mı vardı? Yoksa Heyet toplantılarına kendisi mi gitmeye başlamıştı? Benden bahsediyor muydu? O ve Locke birlik olup benimle alay ediyorlar mıydı? Taryn arkamdan gülüyor muydu?

"Kan akana kadar dövüşeceğiz," dedim, diğer her şeyi kafamdan atarak. Öfkemi yöneltecek birini bulmaktan memnundum. "Parmağımı falan vermeyeceğim," dedim. "Kazanırsan bereni alırsın. O kadar. Ve buradan çıkar giderim. Seninle dövüşmeyi kabul ederek zaten yeterince taviz verdim."

"Kan akana kadar dövüşmek sıkıcı." Grima Mog öne eğildi, bedeni tetikteydi. "Birimiz ağlayıp bırakana kadar dövüşelim. Kan dökmek ve sürüne sürüne eve giderken yolda ölmek arası bir yerde bitsin." Bu düşünceler onu mutlu ediyormuş gibi iç çekti. "Sıska vücudundaki bütün kemikleri kırmak için bana şans ver."

"Gururuma oynuyorsun." Beresini bir cebime, çakmağı da öbür cebime koydum.

Bunu inkâr etmedi. "Doğru oynadım mı?"

Kan akana kadar dövüşmek *gerçekten* de sıkıcıydı. Birbirimizin etrafında dans edip bir açık aramaktan ibaretti. Gerçek bir dövüş sayılmazdı. Ona cevap vermek için ağzımı açtığımda kelimeler çıkıverdi. "Evet."

"Güzel." Bastonunun ucuyla tavanı gösterdi. "Hadi çatıya çıkalım."

"Aman ne kadar medenisin," dedim.

"Yanında silah getirmiş olsan iyi edersin, çünkü sana ödünç vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Efsununda yaptığı gibi gerçekten yaşlı bir kadınmışçasına derin bir iç çekerek kapıya doğru yürüdü.

Onun arkasından daireden çıktım, loş koridordan yürüdüm ve daha da karanlık olan merdivenlerden çıktım. Sinirlerim altüst olmuştu. Ne yaptığımı bildiğimi umdum. Grima Mog basamakları ikişer ikişer çıkıyordu, artık iyice heveslenmişti. En üstteki metal kapıyı vurarak açtı. Bastonunun içinden ince bir kılıç çıkarırken çeliğin tangırtısı duyuldu. Dudakları acımasız bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı, sivri dişleri ortaya çıktı.

Çizmemin içine gizlediğim uzun bıçağı çıkardım. Erişim alanının pek de yeterli olduğu söylenemezdi ama benim efsunlama kabiliyetim yoktu, ne de olsa sırtımda

Zifirkara'yla etrafta bisikletimle dolanamazdım.

Buna rağmen o an tam da bunu yapmanın bir yolunu bulmuş olmayı diliyordum.

Binanın zift zeminli çatısına çıktım. Yükselmeye başlayan güneş gökyüzünü pembe ve altın renklerinde boyamıştı. Serin bir meltem esiyor, yanında beton ve çöp ile yakınlardaki parktan gelen altınbaşak otunun kokusunu taşıyordu.

Kalbim dehşet ve heyecan karışımı bir hisle hızla atıyordu. Grima Mog üzerime geldiğinde karşılık vermeye hazırdım. Onu savuşturup yolundan çekildim. Sonra tekrar ve tekrar aynısını yaptım, bu da sinirine dokundu.

"Dişli bir rakip olacağına söz vermiştin," diye hırladı ama en azından nasıl hareket ettiğine dair bir fikrim vardı. Kana, vahşete aç olduğunu biliyordum. Avlanmaya alışık olduğunu biliyordum. Kendine fazla güvenmesini umdum. Karşı koyabilecek biriyle yüzleşince hata yapmaya daha yatkın olması muhtemeldi.

Pek mümkün değildi, yine de muhtemeldi.

Tekrar üzerime yürüdüğünde, etrafımda dönüp onu yere serecek kadar sertçe dizine tekme attım. Kükredi, telaşla ayağa kalkıp var gücüyle üzerime yürüdü. Bir an için yüzündeki öfke dolu ifadeyi ve o korkunç dişlerini görünce dehşete düşerek sarsıldım.

Canavar! diye bağırdı zihnim.

Dişlerimi sıkarak geri kaçmaya devam etmemek için kendimi zor tuttum. Kılıçlarımız doğan güneşin ışığında balık pulları gibi parlıyordu. Metale çarpan metal zil gibi çınladı. Çatı boyunca dövüştük, bir ileri bir geri sıvışırken ayaklarım hızlı hareket ediyordu. Alnımda ve koltukaltlarımda ter birikmeye başlamıştı. Sıcak nefesim serin havaya karışınca buhar çıkıyordu.

Kendim dışında biriyle dövüşmek iyi hissettirmişti.

Grima Mog gözlerini kısıp beni izledi, bir açığımı arıyordu. Madoc'un bana yaptığı her düzeltmenin, Hayalet'in bırakmam için uğraştığı her kötü alışkanlığın farkındaydım. Grima Mog acımasız bir dizi darbe vurmaya başladı, beni binanın çatısından atmaya çalışıyordu. Geri çekildim, savurduğu darbelere ve kılıcının daha geniş olan erişim alanına karşı kendimi savunmaya yeltendim. Başta kendini tam vermemişti ama artık elinden geleni ardına koymuyordu.

Tekrar tekrar beni düşeceğim boşluğa doğru itti. Tükenmez bir azimle savaşıyordum. Sırılsıklam olmuştum, kürekkemiklerimde ter birikiyordu.

Birden ayağım ziftin içinden çıkan metal bir boruya takıldı. Sendeledim, bunun üzerine Grima Mog saldırdı. Can havliyle beni kılıçtan geçirmesini engellemeye çalıştım ve bu bana çatıdan aşağı düşen bıçağıma mal oldu. Tok bir sesle aşağıdaki sokağa çarptığını duydum.

Bu işi asla kabul etmemeliydim. Bu dövüşü asla kabul etmemeliydim. Cardan'ın evlilik teklifini asla kabul etmemeliydim ve asla faniler dünyasında sürgüne gönderilmemeliydim.

Hissettiğim öfkeyle birlikte bir enerji patlaması yaşadım ve bu enerjiyi Grima Mog'un önünden çekilmek için kullandım, vuruşunun hızıyla kılıcı benden uzağa doğru uçtu. Sonra koluna sertçe dirsek attım ve kılıcının kabzasına uzandım.

Pek de onurlu bir hareket olduğu söylenemezdi ama uzun zamandır onurlu biri olmamıştım zaten. Grima Mog çok güçlüydü, yine de hazırlıksız yakalanmıştı. Bir an için tereddüt etti ama ardından alnıma kafa attı. Geriye savruldum ama neredeyse silahını kapmıştım.

Neredeyse.

Başım ağrıyordu ve biraz da dönüyordu.

"Buna hile denir kızım," dedi bana. İkimiz de derin derin nefes alıyorduk. Ciğerlerim kurşundan yapılmış gibi ağırdı.

"Ben şövalye falan değilim." Bu söylediğimi desteklercesine görebildiğim tek silahı elime aldım: metal boru. Ağırdı ve keskin bir tarafı yoktu ama elimde sadece bu vardı. En azından bıçaktan daha uzundu.

Grima Mog kahkaha attı. "Pes etmeliydin fakat etmediğine memnun oldum."

"İyimserim," dedim. Artık üzerime yürüdüğünde, hızlı olan o olsa da benim erişim alanım daha genişti. Birbirimizin etrafında döndük, o kılıcını savuruyordu bense beysbol sopası gibi boruyu sallıyordum. O an çok şey dilesem de en çok bu çatıdan canlı çıkmayı diledim.

Enerjim tükeniyordu. Borunun ağırlığına alışkın değildim ve manevra yapmak zordu.

Pes et, diye seslendi durmak bilmeyen zihnim. *Hâlâ ayakta durabiliyorken sözünden dön. Bereyi ona ver ve eve git. Vivi sihirle yaprakları kâğıt paraya dönüştürebilir. Sadece bu sefer, o kadar da kötü değil. Artık bir krallık için savaşmıyorsun. Onu çoktan kaybettin.*

Grima Mog çaresizliğimi hissedebiliyormuş gibi üzerime yürüdü. Birkaç hızlı, atılgan darbeyle beni yorarak savunmamı bozmayı umuyordu.

Alnımdan aşağı akan ter damlaları gözlerimi yakıyordu.

Madoc dövüş için hızlı oynanan bir strateji oyunu, bir dans gibi birçok farklı benzetme yapmıştı ama bu dövüş daha çok bir tartışmayı andırıyordu. Grima Mog'un bana kendimi savunma fırsatı vermediği bir tartışmaya.

Kaslarımdaki ağrıya rağmen boruyu tek elimle tutup diğer elimle cebimdeki bereyi çıkardım.

"Ne yapıyorsun? Söz vermiştin..." diyecek oldu.

Bereyi yüzüne fırlattım. Bereye doğru uzandı, dikkati dağılmıştı. Tam o anda elimdeki boruyu var gücümle savurdum.

Acı dolu bir inlemeyle yere yığıldı, onu sırtından vurmuştum. Metal çubuğu uzattığı kolunun üzerine indirerek tekrar vurdum, kılıcı çatının öbür ucuna uçtu.

Boruyu kaldırıp tekrar vurmaya hazırlandım.

"Yeter." Grima Mog zift zeminde yattığı yerden bana baktı. Sivri dişleri kanlanmıştı, yüzünde ise şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Teslim oluyorum."

"Gerçekten mi?" Boruyu tutan elimi gevşettim.

"Evet küçük hilekâr," dedi zorla ve doğrulup oturdu. "Beni alt ettin. Şimdi yardım et de şuradan kalkayım."

Boruyu bırakıp yanına yaklaştım, bir yanım ansızın bir bıçak çıkarıp bana saplamasını bekliyordu. Ama yalmzca elini uzatıp onu ayağa kaldırmama izin verdi. Beresini başına geçirip diğer koluyla vurduğum kolunu kucakladı.

"Dişler Hanedanlığı ihtiyar Baş General'le, yani babanla ve daha birçok hainle işbirliği yaptı. Güvenilir kaynaklardan senin şu Yüce Kral'ın bir sonraki dolunaya kalmadan tahttan indirileceğini duydum. Buna ne dersin?"

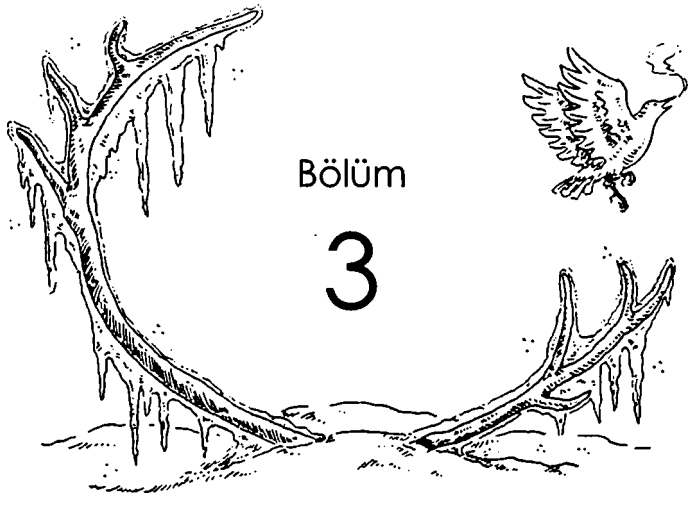
"O yüzden mi ayrıldın?" diye sordum. "Hain olmadığın için mi?"

"Başka bir küçük keçi yüzünden ayrıldım. Şimdi kaybol. Tahmin ettiğimden daha eğlenceliydi ama küçük oyunumuz artık sona erdi."

Söyledikleri kulaklarımda çınladı. *Senin Yüce Kral'ın. Tahttan indirilecek.* "Bana hâlâ bir söz borçlusun," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

Grima Mog beni şaşırtarak sözünü tuttu. Artık faniler dünyasında avlanmayacağına yemin etti.

Merdivenlere doğru yürürken arkamdan "Başka zaman gel yine dövüşelim," diye seslendi. "Bende daha çok sır var. Bilmediğin çok şey var Madoc'un kızı. Ayrıca bence senin de canın biraz vahşet çekiyor."

Bölüm 3

Kaslarım neredeyse ânında ağrımaya başladı, eve bisikletle dönmenin düşüncesi bile o kadar acı vericiydi ki kaldırıma uzanıp ölmeyi yeğlerdim, bu yüzden otobüse bindim. Bisikletimi otobüsün önündeki askıya asarken sabırsız otobüs yolcularının kötü bakışlarına maruz kaldım ama yaralarımdan kan aktığını fark edince beni görmezden gelmeye karar verdiler.

Benim gündüz anlayışım insan dünyasına uymuyordu. Periler Diyarı'nda, gün doğarken yalpalaya yalpalaya eve gitmek faniler için gece yarısı yalpalaya yalpalaya eve gitmekten farksızdı. Ama insan dünyasında, gündüzün parlak ışıkları gölgeleri kovardı. Gündüzleri erdemli bir zamandı, erken kalkanlara uygundu; kötücül işler peşinde olanlara değil. Şık, pembe bir şapka takan yaşlı bir kadın birkaç peçete uzattı ama hiçbir şey söylemedi, ki bu-

na minnettardım. Peçeteyle kendimi elimden geldiğince temizledim. Yolun kalanı boyunca camdan mavi gökyüzünü seyrettim, canım yanıyordu ve halime üzülüyordum. Ceplerimi karıştırınca dört aspirin buldum. Acı ilacın hepsini tek seferde ağzıma attım.

Senin şu Yüce Kral'ının bir sonraki dolunaya kalmadan tahttan indirileceğini duydum. Buna ne dersin?

Kendimi umursamadığıma inandırmaya çalıştım. Elfhame ele geçirilirse bundan memnun olmalıydım. Cardan'ın etrafında onu uyaracak yeterince kişi vardı. Gölgeler Meclisi ve ordusunun yarısı. Alt tabaka lordlarının hepsi ona bağlılık yemini etmişti. Yaşam Heyeti emrine amadeydi. Eğer zahmet edip bulduysa yeni vekili de vardı.

Cardan'ın yanında benden başkasının durduğu düşüncesi hoşuma gitmiyordu ama zihnim yine de en kötü ihtimallerin üzerinde duruyordu. Nicasia'yı seçmiş olamazdı çünkü o zaten Sualtı Büyükelçisi'ydi. Locke'u seçmiş olamazdı çünkü o zaten hem Cümbüşçübaşı'ydı hem de çekilmez biriydi. Lady Asha da olmazdı çünkü... o *berbat* biriydi. Vekillik işini sıkıcı bulurdu, ayrıca Cardan'ın nüfuzunu kendi işine geldiği gibi kullanırdı. Cardan onu seçecek kadar aptal olamazdı. Ama belki de öyleydi. Fevri davranabilirdi. Belki o ve onun o kötü kalpli, umarsız annesi Yeşilfunda soyunu ve Kan Tacı'nı gülünç duruma düşürecekti. Umarım düşürürlerdi. Umarım herkes üzülürdü, o da öyle. Hatta umarım en çok da o üzülürdü.

Sonra da Madoc gelip hepsini ele geçirirdi.

Alnımı serin cama bastırıp kendime bunların artık benim sorunum olmadığını hatırlattım. Cardan'ı düşünmemeye çalışıp başarısız olmak yerine hiç düşünmemeye çalıştım.

Birinin omzumu dürtmesiyle uyandım. "Hey çocuk," dedi otobüs şoförü, endişesi yüzünden okunuyordu. "Çocuk?"

Bir zamanlar elimde bıçağım olurdu ve o bıçağı daha konuşmayı bitiremeden adamın boğazına dayardım. Sersem bir şekilde bıçağımın artık yanımda olmadığını fark ettim. Grima Mog'un binasının çevresini arayıp bıçağı bulmayı unutmuştum.

Tek elimle yüzümü sıvazlayarak, "Uyandım," dedim pek de ikna edici olmayan bir şekilde.

"Bir an için nalları diktiğini sandım." Kaşlarını çattı. "Üzerinde çok kan var. Birini aramamı ister misin?"

"İyiyim ben," dedim. Otobüsün neredeyse boşalmış olduğunu fark ettim. "Durağı kaçırdım mı?"

"Burası." Yardım çağırmak konusunda ısrar etmek istiyormuş gibi duruyordu. Sonra iç çekip başını onaylarcasına salladı. "Bisikletini almayı unutma."

Önceden kas ağrısı çekmiştim ama hiç şimdiki gibi olmamıştı. Koltukların arasından yürürken eklem yerlerim, kollarını ilk kez topraktan koparan kök salmış bir kadınınki gibi gıcırdadı. Bisikletimi otobüsün üzerinden çözerken ellerim birbirine girdi ve parmaklarımda paslı lekeler olduğunu fark ettim. Acaba otobüs şoförünün önünde yüzüme kan bulaştırarak fark etmeden yanağıma mı dokunmuştum? Emin değildim.

Ama bisikleti sonunda çıkarmayı başardım ve çimenlik alandan sürünerek apartmana doğru yürüdüm. Bisikleti çalıların arkasına saklayacaktım, çalınmasını riske atmaya hazırdım. Kendime verdiğim bu sözle birlikte eve giden yolu yarılamıştım ki kapının önünde oturan biri olduğunu fark ettim. Pembe saçları gün ışığında parlıyordu. Elindeki kâğıt kahve bardağını kaldırarak selam verdi.

"Heather?" diye seslendim mesafemi koruyarak. Otobüs şoförünün bana nasıl baktığını düşününce, vücudumdaki kesikleri ve ezikleri Heather'ın görmesi kötü bir fikirdi.

"Kapıyı çalmak için cesaret toplamaya çalışıyorum."

"Ya," dedim, bisikletimi çimenlerin üzerine koyarak. Çalılar çok uzakta kalmıştı. "Eh, istersen benimle içeri gelebilirsin ve..."

"Olmaz!" dedi ama sonra ne kadar yüksek sesle konuştuğunu fark edince sesini alçalttı. "Bugün içeri girecek miyim emin değilim."

Ona tekrar baktım. Yeniden boyamaya tenezzül etmemiş gibi saçlarının pembesinin solduğunu fark ettim, yorgun gözüküyordu. "Ne kadar zamandır burada oturuyorsun?"

"Uzun süre olmadı." Bakışlarını kaçırıp omuz silkti. "Bazen buraya gelirim. Nasıl hissettiğime bakmak için."

İç çekerek yaralandığımı saklama düşüncesinden vazgeçtim. Merdivenlere doğru yürüyüp basamaklara çöktüm, ayakta duramayacak kadar yorgundum.

Heather ayaklandı. "Jude? Ah hayır, ah Tanrım... bu da ne... *sana ne oldu böyle?*" diye sordu. İrkildim. Sesi çok yüksekti.

"Şşş! Vivi'nin burada olduğunu bilmesini istemediğini sanıyordum," diye hatırlattım ona. "Ayrıca olduğundan daha kötü gözüküyor. Duş alıp yaralarımı sararsam geçer. Bir de iyi bir uyku çekersem."

"Peki," dedi ama bana inanmadığı belliydi. "Bari seni içeri götüreyim. Ablanı görünce kendimi kaybedeceğimi falan sanma sakın. Yaralanmışsın. Burada durup benimle konuşuyor olmaman gerekirdi!"

Başımı sağa sola salladım, onu vazgeçirmek için elimi havaya kaldırdım. "İyiyim ben. Bir dakika oturayım."

Yüzümü inceledi, benim için endişelenmekle Vivi'yle kaçınamayacağı yüzleşme ânını biraz daha ertelemek arasında kalmış gibiydi. "Hâlâ o yerdesin sanıyordum. Orada mı yaralandın?"

"Periler Diyarı'nda mı?" Heather'ı severdim ama sırf hoşuna gitmiyor diye büyüdüğüm dünya yokmuş gibi davranmayacaktım. "Hayır. Burada oldu. Vivi'nin yanında kalıyorum. Halletmem gereken bazı şeyler var. Ama eğer geri taşınacaksan kendime başka bir yer bulabilirim."

Bakışlarını indirip dizlerine baktı. Tırnağını ısırdı. "Aşk aptalca bir şey. Tek yaptığımız birbirimizin kalbini kırmak."

"Evet," dedim. Cardan'ı ve hayatında hiç aşk şarkısı duymamış bir aptalmışım gibi bana kurduğu tuzağa nasıl düştüğümü düşündüm. Vivi'nin mutlu olmasını ne kadar istesem de Heather'ın aynı hataya düşmesini istemiyordum. "Evet, *değil*. Aşk aptalca olabilir ama sen değilsin. Vivi'ye gönderdiğin mesajdan haberim var. Bunu yapamazsın."

Heather bardağından büyük bir yudum aldı. "Kâbus görüp duruyorum. O yerle ilgili. Periler Diyarı. Uyuyamıyorum. Sokaktaki insanlara bakıp efsunlanmış olup olmadıklarını merak ediyorum. Bu dünyada zaten yeterince canavar, benden faydalanmak ya da canımı yakmak veya haklarımı elimden almak isteyen bir sürü insan var. Canavarlarla dolu olan *başka* bir dünya olduğunu bilmek istemiyorum."

"Yani bilmemek daha iyi, öyle mi?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp sessiz kaldı. Sonra tekrar konuştuğunda gözlerini benden ayırdı, sanki otoparka bakıyordu. "Annemle babama Vivi'yle ne hakkında kavga ettiğimizi açıklayamıyorum bile. Sürekli görüştüğü başka biri mi olduğu-

nu ya da Oak'la birlikte yaşamanın fazla mı geldiğini sorup duruyorlar. Sorun *çocuk* olmasıymış da artık her neyse o olması değilmiş gibi."

"O yine de bir çocuk," dedim.

"Oak'tan korkmaktan *nefret* ediyorum," dedi. "Duygularını incittiğini biliyorum. Ama onun ve Vivi'nin sihir yapmasından, Vivi'nin bu sihri her türlü tartışmayı kazanmak için kullanabilecek olmasından da nefret ediyorum. Sihirle beni kendine takıntılı hale getirebilir. Ya da beni bir ördeğe dönüştürebilir. Üstelik en baştan ondan hoşlanma nedenimden bahsetmiyorum bile."

Kaşlarımı çattım. "Bekle, ne?"

Heather bana doğru döndü. "İnsanları birbirine sevdiren nedir biliyor musun? Eh, kimse bilmiyor. Ama bilim insanları araştırmış. Feromonlar, yüz simetrisi ve ilk tanışma gibi birçok garip etken var. İnsanlar tuhaf yaratıklar. Bedenlerimiz tuhaf. Belki de sineklerin etçil bitkilere çekilmesi gibi ben de ona doğru çekiliyorumdur."

Duyduklarıma inanamayarak bir ses çıkardım. Balekin'in sözleri kulağımda çınlıyordu. *Duyduğuma göre faniler için âşık olmak korku duymaya denk bir hismiş.* Belki de sandığımdan daha doğruydu.

Hele de Cardan'a karşı duyduğum hisler düşünülecek olursa. Ne de olsa ona karşı herhangi bir his duymam için hiçbir sebep yoktu.

"Pekâlâ," dedi Heather. "Kulağa gülünç geldiğini biliyorum. Zaten gülünç hissediyorum. Ama aynı zamanda korkuyorum. Üstelik hâlâ içeri girip yaralarını sarmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Vivi'nin senin üzerinde sihir kullanmayacağına dair söz vermesini sağla," dedim. "Onu bağlamak için gere-

ken sözcükleri söylemene yardım ederim ve sonra da..." Heather'ın üzgün bir ifadeyle bana baktığını görünce durdum, belki de verilen sözlere inanmak ona çocukça geliyordu. Ya da belki Vivi'yi bir sözle bağlamak kulağa daha fazla korkmasını sağlayacak kadar sihirli gelmişti.

Heather derin bir nefes aldı. "Vivi burada büyüdüğünü söyledi, ebeveynleriniz öldürülmeden önce yani. Konuyu açtığım için üzgünüm ama hâlâ canını sıktığını biliyorum. Yani tabii sıkılır. Kimin olsa sıkılırdı." Bir nefes daha aldı. Ne tepki vereceğimi görmek için bekliyordu.

Söylediklerini düşünerek basamaklarda oturdum, ağır ağır kanayan kesiklerimin yanında morluklar beliriyordu. *Kimin olsa sıkılırdı.* Yok, ben değil, benim canımı hiç sıkmıyordu.

Vivi'nin çok daha küçükken, sürekli sinirli, çığlık atıp eline gelen her şeyi kırıp döken hali gözümün önüne geldi. Ne zaman Madoc'un beni kollarına almasına izin versem bana tokat atardı. Öfkesiyle bütün salonu başına yıkacakmış gibiydi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Hepimiz yeni hayatlarımıza alışmıştık; tek fark ne zaman alıştığımızdı.

Bunların hiçbirini ona söylemedim. Heather titrek bir nefes aldı. "Sorun şu ki bazen benimle evcilik mi oynuyor diye merak ediyorum, bilirsin. Hayatında her şey istediği şekilde gitmiş gibi davranıyor. Kim olduğunu ve nereden geldiğini hiç öğrenmemiş gibi."

Uzanıp Heather'ın elini tuttum. "Vivi, Taryn ve benim hatırımız için Periler Diyarı'nda bu kadar uzun süre kaldı," dedim. "Orada olmak istemiyordu. Sonunda terk etmesinin sebebi ise sendin. Seni sevdiği için. Yani evet, Vivi olayları açıklamayarak kolaya kaçmış oldu. Sana Periler Diyarı hakkında gerçeği söylemeliydi, orası kesin. Üs-

telik telaşlı bile olsa senin üzerinde asla, asla sihir kullanmamalıydı. Ama artık biliyorsun. Onu affedip affetmemek sana kalmış."

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ve sonra kendini durdurdu. "Sen *affeder* miydin?" diye sordu nihayet.

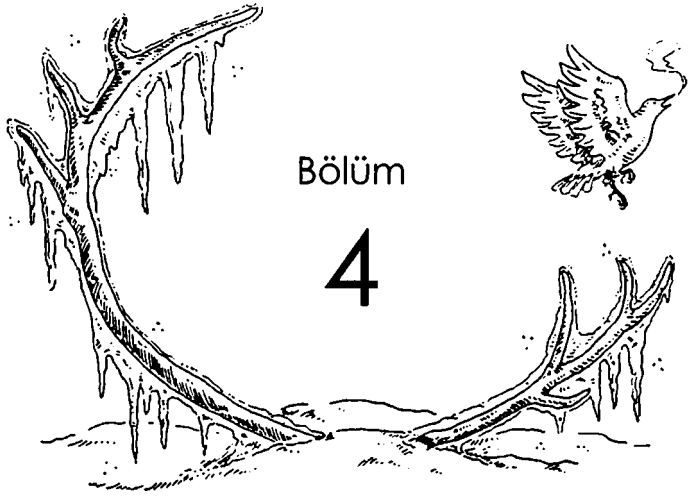
"Bilmiyorum," dedim, dizlerime bakarak. "Bugünlerde pek affedici biri değilim."

Heather ayağa kalktı. "Pekâlâ. Artık dinlendin. Şimdi ayağa kalk. İçeri gidip Neosporin banyosu yapmalısın. Ayrıca muhtemelen bir doktora görünmelisin ama bu konuda ne diyeceğini biliyorum."

"Haklısın," dedim. "Her konuda haklısın. Doktor falan yok." Yan tarafa doğru yuvarlanıp ayağa kalktım. Heather yanıma geldiğinde yardım etmesine ses çıkarmadım. Hatta birlikte kapıdan içeri girerken ağırlığımı üzerine verdim. Artık gururlu davranmaktan vazgeçmiştim. Bryern'in de dediği gibi, özel bir tarafım yoktu.

Heather'la mutfağa gidip Oak'un yarısı pembe renkli sütle dolu mısır gevreği tabağının durduğu masaya doğru ilerledik. İki boş kahve kupasının yanında bir paket meyveli mısır gevreği duruyordu. Kahve bardaklarının sayısını fark ettikten sonra beynim detayı algıladı. Heather beni oturma odasına taşırken bir misafirimiz olduğunu fark ettim.

Vivi kanepede oturuyordu. Heather'ı görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bir devin konuşan sihirli arpını araklamış ve sonuçlarına katlanacağını bilmesine rağmen umursamayan biri gibi Heather'a bakıyordu. Gözlerim şık Elfhame işi örümcek ağı ve cam ipliğinden entarisiyle yanında hanım hanımcık oturan kişiye kaydı. İkiz kardeşim Taryn'e.

Ağrıyıp sızlayan kaslarıma ve vücudumdaki morluklara rağmen vücudum adrenalin pompalıyordu. Ellerimi Taryn'in boynuna dolayıp gözleri yerinden fırlayana kadar sıkmak istiyordum.

Vivi ayağa kalktı. Yüzümdeki cani ifade yüzünden olabilirdi ama muhtemelen tam yanımda duran Heather yüzündendi.

"Sen," dedim ikizime. "Çık dışarı."

"Bekle," dedi Taryn, o da ayağa kalktı. "Lütfen." Artık hepimiz ayakta durmuş, dövüşmek üzereymiş gibi küçük oturma odasında birbirimize bakıyorduk.

"Senin yalancı ağzından çıkacak hiçbir şeyi duymak istemiyorum." Grima Mog ve Heather'ın ortaya çıkardığı bütün duyguları hedef alabileceğim biri olmasından memnundum. Hak eden bir hedef. "Çık dışarı, yoksa ben çıkarmasını bilirim."

"Burası Vivi'nin dairesi," diye karşılık verdi Taryn.

"Burası *benim* dairem," diye hatırlattı Heather. "Üstelik yaralısın Jude."

"Umurumda değil! Eğer onun burada kalmasını istiyorsan o zaman ben giderim!" Bununla birlikte döndüm ve zar zor kapıya geri yürüyüp merdivenlerden inmeye çalıştım.

Tel örgülü kapı ardımdan çarparak kapandı. Taryn hızla önümde belirdi, entarisi sabah melteminde dalgalanıyordu. Periler Diyarı'nın gerçek prenseslerinin neye benzediğini bilmeseydim, onlardan birine benzediğini düşünebilirdim. Bir an için bırakın ikiz olmayı, akraba olmamız bile imkânsız geldi.

"Sana ne oldu?" diye sordu. "Kavgaya karışmış gibi bir halin var."

Cevap vermedim. Ona aldırmadan yürümeye devam ettim. Bu ağrılı ve sızılı halimle nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Belki de Bryern'e giderdim. Sonrasında ücretini beğenmeyecek olsam bile bana yatacak bir yer bulurdu. Grima Mog'un yanında kalmayı bile buna tercih ederdim.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Taryn.

"Hayır," dedim. "Olmaz. Hayatta olmaz. Asla. Eğer bunun için buraya geldiysen artık cevabını aldın ve gidebilirsin."

"Jude, sadece dinle beni." Önümde yürüyordu bu yüzden ona bakmak zorundaydım. Bakışlarımı kaldırdım ve elbisesinin uçuşan eteklerinin etrafında dönmeye başladım.

"O da olmaz," dedim. "Hayır, sana yardım etmeyeceğim. Hayır, neden yardım etmem gerektiğini açıklamanı dinlemeyeceğim. Ne kadar da sihirli bir kelime: *hayır*. Sen istediğin saçmalığı söyleyebilirsin, ben sadece hayır diyeceğim."

"Locke öldü," dedi birdenbire.

Topuklarımın üzerinde arkaya döndüm. Gökyüzü aydın-

lık, mavi ve berraktı. Kuşlar yakındaki ağaçlardan birbirlerine sesleniyordu. Uzaklarda bir yerde, trafikteki arabaların ve inşaatın sesi duyuluyordu. O anda faniler dünyasında durmuş ölümsüz bir varlığın (tanıdığım, daha önce öptüğüm bir varlığın) ölüm haberini almak özellikle gerçekdışı geliyordu.

"Öldü mü?" Gördüğüm onca şeyden sonra bile bu mümkün gelmiyordu. "Emin misin?"

Düğününden önceki gece Locke ve arkadaşları beni tilki kovalayan bir köpek sürüsü gibi avlamaya çalışmıştı. Ona bunu ödeteceğime söz vermiştim. Eğer ölmüşse asla ödetemezdim.

Bir daha Cardan'ı küçük düşürmek için âlemler düzenlemeyecekti. Nicasia'yla kahkahalara boğulmayacaktı ya da Taryn'le beni yine birbirimize düşüremeyecekti. Bana çektirdiği bunca şey yüzünden belki de sevinmeliydim. Ama tersine üzgün hissettiğimi fark edince şaşırdım.

Taryn derin bir nefes aldı, cesaretini topluyor gibi bir hali vardı. "Öldü çünkü onu ben öldürdüm."

Duyduklarımı anlamamı sağlayacakmış gibi başımı salladım. "*Ne?*"

En azından utanmış görünüyordu, *kocasını öldürmemiş de* yaptığı bir sakarlığı itiraf ediyormuş gibi bir hali vardı. Aklıma Madoc gelince rahatsız oldum, anne babalarını öldürdükten sonra çığlık atan üç çocuğa yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bakmıştı. Bu kadar ileri gitmeyi istememiş gibiydi. Acaba Taryn de mi böyle hissediyordu?

Büyüdükçe Madoc'a rahatsız olacak kadar çok benzediğimi biliyordum ama Taryn ve onun benzer yönleri olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Ve ben gibi davranmana ihtiyacım var," diye devam etti. Anlaşılan Madoc'un Cardan'ın ordusunun yarısıyla bir-

likte kuş olup uçmasını sağlayan ve benim sürgüne gönderilmeme sebep olan numarayı tavsiye etmek konusunda endişeli görünmüyordu. "Sadece birkaç saatliğine."

"Neden?" diyebildim ama sonra kendimi iyi ifade edemediğimi fark ettim. "Sen gibi davranma kısmı değil. Yani *onu neden öldürdün*?"

Derin bir nefes alıp daireye doğru baktı. "İçeri geç de anlatayım. Her şeyi anlatacağım. Lütfen Jude."

Daireye doğru bakıp gönülsüzce kendime gidecek bir yerim olmadığını itiraf ettim. Bryern'in yanına gitmek istemiyordum. İçeri gidip kendi yatağımda dinlenmek istiyordum. Üstelik tükenmiş olmama rağmen Taryn kılığına girip gizlice Elfhame'e sızma fikrinin beni cezbettiğini inkâr edemezdim. Oraya gidip Cardan'ı görmeyi düşününce bile kalbim hızlı atıyordu.

En azından kimse düşüncelerimi bilemezdi. Ne kadar aptalca olursa olsun onlar hâlâ sadece bana aitti.

İçeri girdiğimde Heather ve Vivi'nin mutfakta kahve demliğinin yanında durmuş, bölmek istemediğim hararetli bir tartışmanın ortasında olduğunu gördüm. En azından sonunda birbirleriyle konuşuyorlardı. Bu da iyi bir şeydi. Sahip olduğum birkaç kıyafeti şifoniyerin en alt çekmecesine tıkıştırdığım Oak'un odasına doğru yürüdüm. Taryn kaşlarını çatarak arkamdan geldi.

"Ben duş alacağım," dedim ona. "Yaralarıma da merhem süreceğim. Sen de mutfağa gidip bana biraz şifalı sihirli civanperçemi çayı demleyeceksin. Ancak o zaman itirafını dinlemeye hazır olurum."

"Şu kıyafetleri çıkarmana yardım edeyim," dedi Taryn. Tam itiraz etmek üzereydim ki usanmış bir şekilde başını salladı. "Artık bir yaverin yok."

"Cilalayacak zırhım da yok," dedim, yine de ağrıyan kollarımın üzerinden tişörtümü çıkarmasına karşı koymadım. Tişörtüm kana bulanmıştı, üzerimden çıkınca titredim. İlk kez yaralarımı inceledim; taze, kırmızı ve şişmişlerdi. Grima Mog'un kılıcını düşündüğüm kadar temiz tutmadığından şüpheleniyordum.

Taryn duşun musluğunu açtı, sıcaklığım ayarlayıp beni küvetin ucuna götürerek ılık suyun altına soktu. Kardeş olduğumuzdan yıllar içinde birbirimizi sayısız kez çıplak görmüştük. Ama bakışları bacağımdaki feci yaraya takıldığında Taryn'nin bunu daha önce görmediğini hatırladım.

"Vivi bir şey anlattı," dedi Taryn sessizce. "Düğünümden önceki geceyle ilgili. Geç kalmıştın, geri döndüğünde de sessizdin ve bembeyaz kesilmiştin. Hasta gibiydin. Hâlâ Locke'u sevdiğin için öyle olduğundan endişelendim ama Vivi bunun doğru olmadığı konusunda ısrar etti. Yaralandığını söyledi."

Başımı salladım. "O geceyi hatırlıyorum."

"Locke sana... bir şey mi yaptı?" Bakışlarını kaçırdı. Önce fayansa ve sonra da Oak'un Heather çizimine baktı. Resimde Heather'ın kahverengi teni saçlarının pembesine karışmıştı.

Vivi'nin organik marketten aldığı doğal anti bakteriyel duş jelini alıp kurumuş kana bolca döktüm. Duş jelinin kokusu çamaşır suyu gibiydi ve feci yakıyordu. "Yani beni öldürmeye çalışıp çalışmadığını mı soruyorsun?"

Taryn başını onaylarcasına salladı. Onunla göz göze geldim. Cevabı zaten biliyordu. "Neden bir şey söylemedin? Neden onunla evlenmeme göz yumdun?" diye üsteledi.

"Bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Seni o gece kaybettiğim küpeleri takarken görene dek beni avlayanın Locke

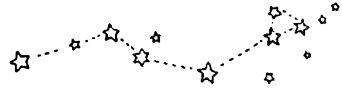
olduğunu bilmiyordum. Sonra Sualtındakiler beni kaçırdı. Geri döner dönmez de sen bana *ihanet ettin*, ben de önemi kalmadı diye düşündüm."

Taryn kaşlarını çattı, belli ki tartışmak ve suyuma gitmek için sesini çıkarmama arasında kalmıştı. Bir an sonra tartışmaya karar verdi. Ne de olsa ikizdik. "Ben sadece babam ne derse onu yaptım! Önemli olacağını düşünmemiştim. Elinde o kadar güç vardı ama sen hiçbirini kullanmıyordun. Seni asla incitmek istemezdim."

"Locke ve arkadaşları tarafından ormanda kovalanmayı beni sırtımdan bıçaklamana tercih ederim. Yine."

Daha fazla bir şey söylememek için kendini tuttuğu vücudundan belli oluyordu, derin bir nefes alıp dilini ısırdı. "Özür dilerim," dedi ve sonra da beni duşumla baş başa bırakarak banyodan çıktı.

Sıcak suyu açıp uzun bir duş aldım.

İşim bittiğinde Heather gitmişti, Taryn'se buzdolabını altüst edip arta kalan malzemelerden şifadan çok gerginlik enerjisinden oluşan bir çay partisi hazırlamıştı. Masanın ortasında büyük bir çaydanlık duruyordu, yanında duran daha küçük bir çaydanlıktaysa civanperçemi vardı. Yarım tarçınlı kurabiye paketini alıp tepsiye dizmişti. Kalan ekmekten iki çeşit sandviç hazırlamıştı: jambon ve kerevizli ile fıstık ezmeli ve mısır gevrekli.

Vivi kahve yapmış, yüzünde endişeli bir ifadeyle Taryn'i izliyordu. Kendime şifalı çaydan bir bardak doldurup kafaya diktim ve sonra bir bardak daha doldurdum. Artık temizlenmiş, yaralarım sarılmış, kıyafetlerimi değiştirmiş

olduğumdan kendimi çok daha aklı başında ve Locke'un öldüğü, onu öldüren kişininse ikiz kız kardeşim olduğu haberini sindirmeye hazır hissediyordum.

Jambonlu sandviçlerden alıp bir ısırık aldım. Kereviz kıtır kıtırdı ve tadı biraz tuhaftı ama kötü değildi. Birdenbire ne kadar aç olduğumun farkına vardım. Sandviçin geri kalanını ağzıma tıkıp tabağıma iki tane daha aldım.

Taryn ellerini salladı ve sonra birbirine bastırıp elbisesinin üzerinde birleştirdi. "Patladım," dedi. Vivi'den de benden de ses çıkmıyordu. Kerevizimi daha sessiz çiğnemeye çalıştım.

"Beni ölene kadar seveceğine söz vermişti ama aşkı beni zalimliğinden koruyamadı. Perilerin aşkının bizimki gibi olmadığı konusunda beni uyarmıştı. Beni haftalarca o kocaman, korkunç evinde tek başıma bırakana dek ne demek istediğini anlamadım. Bahçede melez güller yetiştirip yeni perdeler diktirdim ve arkadaşları için aylar süren eğlenceler düzenledim. Hiçbir şey fark etmedi. Bazen terbiyesizce bazense erdemli davrandım. Ona *her şeyimi* verdim. Ama o hikâyemin artık bittiğini söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. Söylemesi korkunç bir sözdü ama son sözlerinin bunlar olmasını beklemezdim. "Anlaşılan ona gününü göstermişsin."

Vivi aniden güldü ve sonra da onu güldürdüğüm için bana pis bir bakış attı.

Taryn'in kirpikleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. "Anlaşılan öyle," dedi nasıl yorumlayacağımı bilmediğim düz, monoton bir sesle. "Bazı şeylerin değişmesi gerektiğini, değişmek *zorunda olduğunu* ona anlatmaya çalıştım ama saçmalıyormuşum gibi davrandı. *Konuşup* durdu, konuşunca hissettiklerim yok olacakmış gibi. Masada

elmasla süslü bir mektup açacağı vardı ve... Madoc'un verdiği dersleri hatırladın mı? Ne olduğunu anlamadan ucunu Locke'un boynuna dayadım. Sonunda sessiz kaldı ama bıçağı çıkardığımda etrafta çok kan vardı."

"Yani onu istemeden mi öldürdün?" diye sordu Vivi.

Taryn cevap vermedi.

Bazı şeyleri içine atıp en sonunda patlamanın nasıl bir his olduğunu bilirdim. Birini bıçaklamanın nasıl bir his olduğunu da iyi bilirdim. "Artık geçti," dedim ama doğru olduğundan emin değildim.

Bana doğru döndü. "Seninle benim birbirimize hiç benzemediğimizi sanırdım. Meğer ne kadar çok benziyormuşuz."

Bunu iltifat olarak söylediğini sanmıyordum.

"Cesedi şimdi nerede?" diye sordum, pratik olmaya odaklanmaya çalışarak. "Ondan kurtulmalıyız ve..."

Taryn başını iki yana salladı. "Cesedini bulan olmadı."

"Nasıl? Ne yaptın?" Başta yardım istemeye gelmesi hoşuma gitmemişti. Şimdiyse daha önce gelmediği için sinirlenmiştim, bilseydim bu işi halledebilirdim.

"Cesedini dalgalara attım. Akıntının onu uzağa taşıyacağını düşündüm ama başka bir sahilde yine ortaya çıktı. En azından, şey, bir kısmı yenmişti. Nasıl öldüğünü anlamaları kolay olmadı." Hâlâ bütün bunların onun başına nasıl geldiğini aklı almıyormuş gibi çaresiz halde bana baktı. "Ben kötü biri değilim."

Civanperçemi çayından bir yudum aldım. "Öyle olduğunu söylemedim."

"Bir sorgu olacak," diye devam etti Taryn. "Beni efsunlayıp sorular soracaklar. Yalan söylemem mümkün olmayacak. Ama benim yerime sen cevap verirsen dürüst bir şekilde onu öldürmediğini söyleyebilirsin."

"Jude sürgün edildi," dedi Vivi. "Tacı takan kişi onu affedene kadar dışlandı ya da öyle bir şeyler işte. Eğer onu yakalarlarsa öldürürler."

Taryn bir ona bir de bana bakarak, "Sadece birkaç saat sürecek," dedi. "Üstelik kimse anlamaz. Lütfen."

Vivi homurdandı. "Çok tehlikeli."

Sesimi çıkarmamamdan, bunu yapmayı ciddi ciddi düşündüğümü anlamıştı. "Gitmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu Vivi, bana kurnazca bir bakış atarak. "Oraya geri dönmek için bir bahane arıyorsun. Ama seni bir kere efsunladılar mı ismini soracaklar. Ya da sen Taryn gibi cevap vermeyince ne olduğunu anlayacaklar. Sonra da iş işten geçmiş olacak."

Başımı iki yana salladım. "Üzerimde bir memnu var. Beni efsunlardan koruyor." Elfhame'e dönmenin düşüncesinin bile beni bu kadar heyecanlandırmasından nefret ediyordum. Ama her ne kadar nefret etsem de ezelmazıdan bir ısırık daha almayı; güce kavuşmak, ona ulaşmak için bir şans daha istiyordum. Hem belki sürgünümü bitirecek bir yol da vardı, tabii bulabilirsem.

Taryn kaşlarını çattı. "Memnu mu? Neden?"

Vivi bakışlarını benden ayırmadı. "Anlat ona. Gerçekten ne yaptığını anlat. Ne olduğunu ve neden oraya geri dönemeyeceğini anlat."

Taryn'in yüzünde korkuyu andıran bir ifade vardı. Madoc, Cardan'dan itaat sözü aldığımı anlatmış olmalıydı. Yoksa ordunun yarısına bağlılık yeminlerini bozmayı emretmeyi nereden bilebilirdi? Faniler dünyasına geri döndüğümden beri aramızda olup bitenleri düşünmek için epey vaktim vardı. Cardan'ın emrimde olduğunu söylemediğim için Taryn'in bana kızdığına emindim. Kolayca emir vere-

bilecekken, Cardan'ı Locke'u Cümbüşçübaşı yapmamaya ikna edemiyormuşum gibi davrandığım için daha çok kızdığını da biliyordum. Buna rağmen Madoc'a yardım etmek için başka sebepleri de vardı. Ne de olsa o bizim babamızdı. Belki Taryn de büyük oyunu oynamak istemişti. Belki tahta oturan kişi Madoc olursa ona verebileceklerini düşünüyordu.

"Sana Dain'i de Gölgeler Meclisi'ni de anlatmalıydım ama..." diye söze başladım ve Vivi araya girdi.

"O kısmı geç," dedi. "Sadede gel. *Ne olduğunu söyle.*"

"Gölgeler Meclisi'ni duymuştum," dedi Taryn bir çırpıda. "Onlar casus. Yani bir casus olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı iki yana salladım, Vivi'nin neyi söylememi istediğini sonunda anlamıştım. Cardan'ın benimle evlendiğini ve teknik olarak Elfhame'in Yüce Kraliçesi olduğumu söylememi istiyordu. Ama söyleyemezdim. Bunu ne zaman aklımdan bile geçirsem beni oyuna getirmeyeceğine inandığım için utanıyordum. Kendimi aptal gibi hissetmeden bunların hiçbir kısmını anlatabileceğimi sanmıyordum, üstelik Taryn'e karşı bu kadar savunmasız olmaya hazır değildim.

Bu konuşmanın bitmesine ihtiyacım vardı, böylece çok farklı iki nedenden dolayı ikisinin de dikkatini dağıtacağını bildiğim tek şeyi söyledim. "Elfhame'e gidip sorguda Taryn'in yerine geçmeye karar verdim. Birkaç güne dönerim ve sonra ona her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

"İkiniz de burada, faniler dünyasında kalsanız olmaz mı?" diye sordu Vivi. "Yemişim Periler Diyarı'nı. Hepsini yemişim. Daha büyük bir eve taşınırız."

"Taryn yanımızda kalsa bile, her şekilde Yüce Kral'ın sorgusundan kaçmaması onun yararına olur," dedim. "Üs-

telik dönerken yanımda biraz para kazanmak için tefeciye satabileceğimiz eşyalar getiririm. Sonuçta o büyük evin parasını bir şekilde ödememiz gerek."

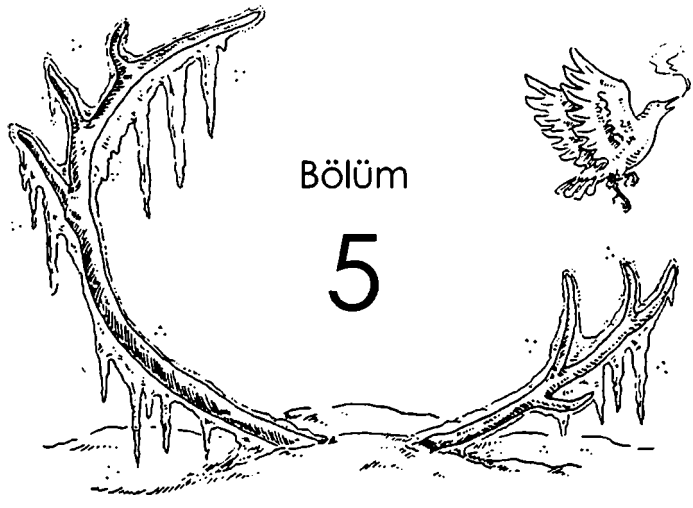
Vivi bana bıkkın bir bakış attı. "Apartman dairelerinde kalıp faniymiş gibi davranmayı istediğin zaman bırakabiliriz. Bunu Heather için yaptım ben. Eğer biz bize olursak deniz kıyısındaki terk edilmiş depolardan birini ele geçirip efsunlarız, böylece kimse giremez. İstediğimiz her şeyi alacak parayı çalabiliriz. Söylemen yeter Jude."

Dövüşerek kazandığım beş yüz doları ceketimin cebinden çıkarıp masaya koydum. "Bryern bu akşam paranın yarısını getirecek. Hâlâ fani gibi davranıyoruz ya hani. Ayrıca Heather da hâlâ etrafımızda. Şimdi gidip biraz kestireceğim. Kalktığımda Periler Diyarı'na gidiyorum."

Taryn kafası karışmış halde masadaki paraya baktı. "Eğer paraya ihtiyacın..."

Vivi, Taryn'in yapmak üzere olduğu teklifi bölerek, "Eğer yakalanırsan seni idam edecekler Jude," diye hatırlattı. Taryn'in istediğini yapmaya razı olabilirdim ama bu kesinlikle onu affettiğim ya da artık yakın olduğumuz anlamına gelmiyordu. Öyleymişiz gibi davranmasını istemiyordum.

"O halde ben de yakalanmamaya bakarım," dedim ikisine de.

Bölüm 5

Oak okuldaydı bu yüzden onun yatağına kıvrıldım. Yaralı olsam da çok geçmeden uykuya daldım, karanlık beni içine çekti.

Rüya gördüm.

Saraydaki koruda derse giriyordum, öğleden sonranın uzun gölgelerinde oturuyordum. Ay çoktan yükselmişti, bulutsuz mavi gökyüzünde sivri bir hilal şeklini almıştı. Aklımdan bir yıldız haritası çizdim, mürekkebim kâğıdın üzerini leke yapan koyu kırmızı rengindeydi. Kan olduğunu fark ettim. Tüy kalemimi ağzına kadar kan dolu bir mürekkep şişesinin içine batırıyordum.

Korunun ötesinde Prens Cardan'ı gördüm, her zamanki yaverleriyle oturuyordu. Valerian ile Locke garip gözüküyordu: giysilerinde güve yenikleri vardı, tenleri solgundu ve gözlerinin olması gereken yerde mürekkebe benzer

siyah lekeler vardı. Nicasia fark etmemiş gibiydi. Deniz rengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve her şey yolundaymış gibi dudakları alaycı bir gülüşle kıvrılmıştı. Cardan kanla lekelenmiş, yana kaymış bir taç takıyordu. Yüzünün sivri düzlükleri her zamanki gibi güzeldi.

"Ölmeden önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye seslendi Valerian, iğneleyen bir şekilde. "*Seni lanetliyorum. Üç kez lanet olsun sana. Canıma kıydın ya, ellerinden kan eksik olmasın. Tek dostun ölüm olsun. Kahrolasın ki...* ve sonra öldüm, bu yüzden gerisini hiçbir zaman söyleyemedim. Şimdi duymak ister misin? *Hayatın kısa olsun ve acıların hiç eksilmesin. Öldüğünde kimseler yasını tutmasın.*"

Titredim. "Vay, asıl can alıcı kısmı sonuymuş."

Cardan yanıma geldi. Yıldız haritamın üzerine basıp ucu simli çizmeleriyle mürekkep şişesini devirdi. Şişedeki kan kâğıdın üzerine yayılıp yaptığım işaretleri mahvetti. "Benimle gel," diye emir verdi.

"Ondan hoşlandığını biliyordum," dedi Locke. "Bu yüzden ona ilk ben sahip olmalıydım. Labirent bahçemdeki o âlemi hatırlıyor musun? Sen bakarken onu öpmüştüm hani?"

"Elleri senin üzerindeydi ama gözlerini benden alamıyordu," diye karşılık verdi Cardan.

"Bu doğru değil!" diye itiraz ettim ama Cardan'ın nergis rengi saçları olan bir peri kızıyla battaniyenin üzerine uzandığını hatırlıyordum. Kız dudaklarını çizmelerinin ucuna değdirmişti, başka bir kız da boğazını öpmüştü. Biri dudağını öpmeye başlayınca bakışlarını bana çevirmişti. Gözleri kömür gibi parlak, zift gibi nemliydi.

Hatıramda Locke'un avcunu sırtıma koyması, yanaklarımın al al olması, tenime sığamama ile o her şeyin çok fazla olduğu hissi de vardı.

"Gel benimle," diye tekrarladı Cardan, beni kana bulanmış yıldız haritasından ve derslerine giren diğer öğrencilerden uzağa götürdü. "Ben Perilerin prensiyim. Ne istersem onu yapmak zorundasın."

Beni bir meşe ağacımn alacalı gölgesine götürdü ve sonra kaldırıp alçak bir dalın üzerine oturttu. Elini belimden çekmeden yakınıma geldi, iki bacağımın arasına yerleşti.

Bakışlarını kaldırıp bana bakarak, "Böyle çok daha iyi değil mi?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamamıştım, yine de başımı salladım.

"Çok güzelsin." Kollarımda daireler çizmeye başladı ve sonra da ellerini kalçalarıma koydu. "Çok ama çok güzelsin."

Sesi nazikti. O siyah gözlerine, o zalimce kıvrılmış dudaklarına bakma gafletine düştüm.

"Ama güzelliğin solacak," diye devam etti. Sesi hâlâ âşığıyla konuşuyormuş gibi nazikti. Elleri üzerimde oyalandı, midem sıkıştı ve karnıma bir sıcaklık yayıldı. "Bu pürüzsüz tenin buruşacak, lekeler çıkacak ve örümcek ağı gibi incelecek. Göğüslerin sarkacak. Saçların solacak ve incelecek. Dişlerin sararacak. Sahip olduğun her şey ve bütün benliğin çürüyüp hiçliğe karışacak. Sen hiçliğe karışacaksın. Sen bir hiçsin."

"Ben bir hiçim," diye tekrar ettim, sözleri karşısında çaresiz hissediyordum.

"Hiçlikten geldin ve hiçliğe döneceksin," diye fısıldadı boynuma doğru.

Birdenbire içime bir telaş düştü. Ondan uzaklaşmalıydım. Dalın ucuna doğru kaydım ama yere düşmedim. Alice'in tavşan deliğinden aşağıya düşmesi gibi sadece durmadan düştüm.

Sonra rüya değişti. Bir taş plakanın üzerinde uzanıyordum, kumaşlara sarılmıştım. Doğrulmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Ahşaptan oyulmuş bir bebek gibiydim. Gözlerim açıktı ama kafamı hareket ettiremiyordum, göz kırpamıyordum, hiçbir şey yapamıyordum. Tek yapabildiğim o bulutsuz gökyüzüne, o hilal şeklindeki aya öylece bakmaktı.

Madoc görüşümde belirdi. Başıma dikildi, kedi gözleriyle bakışlarını indirip bana baktı. "Yazık oldu," dedi, sanki dediklerini duyamıyordum. "Sadece benimle mücadele etmeyi bıraksaydı ona istediği her şeyi verirdim."

"Asla itaatkâr bir kız olmadı," dedi arkasında duran Oriana. "Kız kardeşi gibi değil."

Taryn de oradaydı, yanağından narin bir gözyaşı süzüldü. "Her zaman sadece birimizin hayatta kalmasına izin vereceklerdi. Bu kişi her zaman ben olacaktım. Sen ağzından kurbağa ve yılan dökülen kız kardeşsin. Bense ağzından yakut ve pırlanta dökülen kız kardeşim."

Üçü de oradan ayrıldı. Yanımda durma sırası Vivi'deydi, uzun parmaklarını omzuma batırdı.

"Seni kurtarmalıydım," dedi Vivi. "Seni kurtarmak her zaman benim görevimdi."

Oak bir an sonra, "Sırada benim cenazem var," diye fısıldadı.

Nicasia'nın sesi yankılandı, sanki uzaklardan geliyordu. "Perilerin düğünlerde ağlayıp cenazelerde güldüğü söylenir ama bence senin düğünün de cenazen de aynı şekilde komikti."

Sonra Cardan ortaya çıktı, dudaklarında sevecen bir gülümseme vardı. Sır verir gibi fısıldayarak konuştu. "Ben çocukken küçük piyesler gibi cenazeler sergilerdik. Faniler

ölüydü tabii ya da en azından bittiğinde ölmüş olurlardı."

Bunu duyunca sonunda dilim çözüldü. "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Tabii ki yalan söylüyorum," diye karşılık verdi. "Bu senin rüyan. Bak göstereyim." Sıcak eliyle yanağımı okşadı. "Seni seviyorum Jude. Seni uzun zamandır seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim."

"Yapma şunu!" dedim.

Sonra Locke başımda durdu, ağzından su fışkırıyordu. "Gerçekten öldüğünden emin olalım." Bir saniye sonra göğsüme bir bıçak sapladı. Bıçak tekrar tekrar göğsüme saplandı.

İşte tam o anda yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış, çığlığım boğazımda düğümlenmiş halde uyandım.

Yorganı üzerimden attım. Dışarısı karanlıktı. Bütün gün uyumuş olmalıydım. Işığı açıp derin derin nefes almaya çalıştım, alnıma dokunup ateşime baktım. Gördüğüm rüya hakkında düşündükçe huzursuz oluyordum.

Odadan çıkarak oturma odasına gittim. Sehpanın üzerinde açık bir pizza kutusu duruyordu. Biri dilimlerin bazılarında sucuğun yanına karahindiba koymuştu. Oak, Taryn'e *Rocket League*'in ne olduğunu açıklamaya çalışıyordu.

İkisi de dönüp endişeyle bana baktı.

"Hey," dedim ikizime. "Konuşabilir miyiz?"

Taryn kanepeden kalkarak, "Tabii," dedi.

Oak'un odasına dönüp yatağının ucuna tünedim. "Buraya sana böyle söylendiği için gelip gelmediğini bilmeliyim," dedim. "Bunun, sürgünün kurallarını ihlal etmem için Yüce Kral'ın kurduğu bir tuzak olmadığından emin olmalıyım."

Taryn şaşırmış gözüktü ama en azından böyle bir şeyi neden düşündüğümü sormadı. Bir elini karnının üzerine

koydu, parmaklarıyla karnını gizledi. "Hayır," dedi. "Ama sana her şeyi anlatmadım."

Neyden bahsettiğinden emin olmayarak açıklamasını bekledim.

"Annemi düşünüyordum," dedi sonunda. "Her zaman Elfhame'i fani babamıza âşık olduğu için terk ettiğini sanmıştım ama artık o kadar emin değilim."

"Anlamıyorum," dedim.

"Hamileyim," diye fısıldadı.

Yüzyıllar boyunca faniler peri çocukları doğurma kabiliyetleri nedeniyle el üstünde tutulmuştu. Bizim kanımız Peri kanı gibi çekinik değildi. Peri kadınlar uzun hayatları boyunca bir çocuk sahibi olabilirlerse kendilerini şanslı sayardı. Çoğunun o bile olmazdı. Ama fani bir eş ayrı bir konuydu. Bütün bunları biliyordum ama Taryn ve Locke'un çocuk yapacağı yine de aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Vay be," dedim ve bakışlarım koruyucu bir şekilde karnının üzerine koyduğu eline kaydı. "Ah."

"Kimse bizimki gibi bir çocukluk yaşamayı hak etmiyor," dedi.

Çocuğunu o evde büyütüp Locke'un ikisinin de zihniyle oynamasından mı korkmuştu? Yoksa eğer kaçarsa Madoc'un annemize yaptığı gibi Locke'un da onun peşinden geleceğini mi düşünmüştü? Emin değildim. Üstelememin iyi olacağını da sanmıyordum. Artık iyice dinlendiğim için onda önceden göremediğim yorgunluk izlerini görebiliyordum. Kıpkırmızı olmuş gözlerini. Yemek yemeyi unuttuğunun göstergesi olan sivri elmacıkkemiklerini.

Gidecek başka yeri olmadığı için bize geldiğini fark ettim, ona yardım etmeme ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyor olmalıydı.

"O biliyor muydu?" diye sordum nihayet.

"Evet," dedi. Locke'la yaptığı konuşmayı anımsıyormuş gibi duraksadı. Muhtemelen cinayeti de anımsamıştı. "Ama başka kimseye söylemedim. Senden başka kimse bilmiyor. Locke'a söyleyince... eh, nasıl gittiğini duydun zaten."

Buna ne cevap vereceğimden emin değildim ama bana doğru çaresiz bir hareket yapınca kollarına doğru yürüdüm ve başımı omzuna koydum. Ona söylemem gereken çok şey olduğunu, onun da bana söylemesi gereken çok şey olduğunu biliyordum. Birbirimize karşı nazik davranmamıştık. Benim canımı yakmıştı, hem de tahmin edebileceğinden daha fazla. Bütün bunlara rağmen hâlâ benim kız kardeşimdi. Benim dul kalmış, bebek bekleyen katil kız kardeşim.

Bir saat sonra, toplanmış ve gitmeye hazırdım. Taryn bana gününün ayrıntılarını, düzenli olarak görüştüğü Perileri, Locke'un konağını yürütme işlerini detaylarıyla anlattı. Kopan parmağımı gizlemem için bir çift eldiven verdi. Örümcek ağı ve cam ipliğinden narin entarisini çıkardı. Elbise şimdi benim üzerimdeydi, saçımı onunkine olabildiğince yakın bir şekilde toplamıştım ve Taryn de benim siyah taytım ile kazağımı giymişti.

"Teşekkür ederim," dedi. Periler bu cümleyi hiç kullanmazlardı. Oynadıkları o karmaşık borç ve ödeme dansını basite indirgediği için teşekkürü kaba olarak görürlerdi. Ama birbirine teşekkür ederken fanilerin kastettikleri bu değildi. Hem de hiç değildi.

Yine de söylediklerine karşılık omuz silktim. "Sorun değil."

Oak kucağıma gelmek istedi, oysa sekiz yaşında olsa da uzun kol ve bacaklarıyla sırık gibi bir çocuktu. "Sıkı sarıl," dedi, bunun anlamı zıplayıp kolunu boynuma dolayarak beni yarı boğmasıydı. Ona teslim oldum ve ben de onu sıkıca sıkarak karşılık verdim, biraz nefessiz kalmıştım.

Onu yere bırakıp Cardan'ın benden çalıp yeminlerimizi ettiğimiz gece geri verdiği yakut yüzüğü çıkardım. Taryn rolü yaparken bunu asla takamazdım. "Yüzüğümü benim için saklar mısın? Sadece ben geri dönene kadar."

"Saklarım," dedi Oak ciddi bir şekilde. "Hemen geri dön. Seni özleyeceğim."

Tatlı sözleri beni şaşırtmıştı, hele de son konuşmamızdan sonra.

"Elimden geldiğince erken döneceğim," diye söz verdim ve alnına bir öpücük kondurdum. Ardından mutfağa gittim. Vivi beni bekliyordu. Birlikte çimenlere, karahindiba yetiştirdiği ufak toprak parçasına çıktık.

Taryn üzerindeki kazağın koluyla oynayarak arkamızdan geldi.

Vivi, bir karahindibayı kökünden koparark, "Son kararın mı?" diye sordu. Ona baktım. Gölgelere gizlenmişti, sokak lambası saçlarını aydınlatıyordu. Saçları çoğu zaman benimki gibi kahverengi görünürdü ama doğru ışıkta aralardaki neredeyse yeşil olan altın teller ortaya çıkardı.

Vivi asla benim gibi Periler Diyarı'na özenmezdi. Gittiği her yere bir parçasını yanında taşırken niçin özenecekti ki?

"Emin olduğumu biliyorsun," dedim. "Şimdi Heather'la aranda ne geçtiğini anlatacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Öğrenmek istiyorsan hayatta

kalmaya bak." Hindibaya üfledi. "Küheylan uyan ve kardeşimi istediği yere götür." Çiçek, yaprakları yere düşmesine kalmadan zümrüt yeşili gözleri ve dantelli eğreltiotlarından yapılma bir yelesi olan sarı bir midilliye dönüştü.

Midilli nefesini havaya üfledi ve toynaklarıyla yere vurdu. Uçmak için en az benim kadar sabırsızdı.

Locke'un konağı tıpkı hatırladığım gibiydi; uzun kuleleri ve yosun tutmuş taşları hanımeli ve sarmaşıklardan oluşan kalın bir örtüyle kaplanmıştı. Çalı labirent baş döndürücü biçimiyle arazide boydan boya uzanıyordu. Bütün bu konak aşkın kolay olduğu ve asla acı vermediği peri masallarından fırlamış gibiydi.

Geceleri insan dünyası düşmüş yıldızlarla dolu gibi görünür. Bu kelimeler birdenbire zihnime üşüştü, en uzun kulenin tepesinde durmuş konuşurken Locke bana böyle demişti.

Hindiba midilliyi durması için sarstım ve sırtından indim, o toynaklarıyla toprağı eşelerken ben de şaşalı ön kapıya doğru ilerledim. Kapılar yaklaşmamla birlikte açıldı. Hemen içeride iki hizmetkâr bekliyordu. Mantarı andıran ciltleri o kadar solgundu ki damarları gözüküyordu, bu sayede mermerden bir çift heykeli andırıyorlardı. Omuzlarından ufak, tozumsu kanatlar sarkıyordu. Soğuk, boncuk gözleriyle gelişimi izlediler. Bir kez daha Perilerin insan olmadığını hatırladım.

Derin bir nefes alıp dik durmaya çalıştım. Sonra da içeri girdim.

"Hoş geldiniz leydim," dedi muhafızlardan kadın olanı. Taryn, onların kardeş olduğunu söylemişti. Nera ile Neve.

Bağlı oldukları kişi Locke'un babasıydı ama o gidince oğluna hizmet için burada kalmışlardı. Önceleri hep kaçıp gözden kaybolurlardı ama Taryn burada yaşamaya başladıktan sonra böyle yapmalarını yasaklamıştı.

Faniler dünyasında ufak şeyler için insanlara teşekkür etmeye alışmıştım, bu yüzden şimdi kendimi tutmak zorundaydım. "Eve dönmek güzel," dedim onun yerine, eteklerimi sürüyüp yanlarından geçerek salona girdim.

Hatırladığımdan farklıydı. Önceden odalar çoğunlukla boştu, boş olmayan odalardaki mobilyalar eski ve ağırdı, döşemeler eskimişti. Uzun yemek masası tıpkı zeminler gibi boştu. Ama artık değildi.

Her yüzeyi yastıklar ve kilimler, kadehler ve tepsiler, yarısı dolu sürahiler kaplamıştı. Her biri ayrı renkteydi: parlak kırmızı ve abanoz, turkuaz ve cam yeşili, altın ve mürdümeriği. Divanın üzerindeki örtünün üzerinde kimbilir hangi konuğun bıraktığı ince altın bir tabaka vardı. Kaşlarımı bir an için fazla çattım, cilalı gümüş bir vazonun üzerinde yansımamı gördüm.

Muhafızlar beni izliyordu, güya tanıdığım odaları bu kadar çok incelemem için bir neden yoktu. Bu yüzden yüzümdeki ifadeyi düzelttim. Taryn'in hayatının bilmediğim kısımlarını anlamaya çalıştığımı gizlemeliydim.

Odaları o tasarlamıştı, bundan emindim. Madoc'un kalesindeki yatağının üzeri de her zaman parlak renkli yastıklarla dolu olurdu. O güzel şeyleri severdi. Yine de bu yerin içki âlemleri ve aşırılıklar için yapıldığı gözümden kaçmadı. Aylar süren âlemler düzenlediğini söylemişti ama ancak şimdi onu yastıkların üzerine serilmiş sarhoş halde gülerken hayal ettim. Belki de birilerini öpüyordu. Ya da öpmekten daha fazlasını yapıyordu.

Kız kardeşim, ikizim, her zaman sığırcıktan çok tarla kuşuna benzerdi. Çekingendi, tensel zevklere bu kadar düşkün değildi. Ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum. Ben hançerler ve zehrin yolundan giderken, o da aslında hiç de kolay olmayan arzunun yolundan gitmişti.

Merdivenlere doğru döndüm ama artık bunu başarabileceğimden o kadar da emin değildim. Bildiklerimi tekrar gözden geçirdim, Locke'u son gördüğüm zaman hakkında Taryn'le beraber bulduğumuz açıklamayı düşündüm. O bir selkiyle buluşacaktı, diyecektim, ilişkisi vardı. Ne de olsa akla yatkın bir bahaneydi. Perilerin Sualtındakilerin tarafını tutmayacağını umuyordum, ne de olsa denizle olan savaş daha yeni bitmişti.

Neve, arkamdan gelerek, "Akşam yemeğini büyük salonda mı alırsınız?" diye sordu.

"Tepsimi odama çıkarabilirsin," dedim, o uzun masada tek başıma yemek yerken sessizce beni beklemelerini istemiyordum.

Yukarı çıktım, yolu bildiğimden emindim. Elim titreyerek kapılardan birini açtım. Bir an için yanlış yere girdiğimi sandım ama meğer Locke'un odası da değişmişti. Yatağın etrafında üzerinde uzun ağaçların arasında dolanan tilki desenlerinin olduğu bir perde çekilmişti. Yatağın önünde üzerinde birkaç kıyafetin yayıldığı alçak bir divan vardı. Ufak masanın üzeri kâğıt ve kalemle doluydu.

Taryn'in giysi odasına giderek elbiselerine baktım. Seçtiği mobilyalara nazaran dolabındaki elbiselerin renkleri sıradan olsa bile yine de güzeldi. İç gömleği ve üstüne giymek için ağır saten bir sabahlık seçip örümcek ağı ve cam elbiseyi çıkardım.

Sabahlığın kumaşı tenime değince titredim. Yatak oda-

sındaki aynanın önünde durup saçlarımı taradım. Kendime baktım ve beni ele verebilecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Ben daha kaslıydım ama bunu giysilerle gizleyebilirdim. Saçım daha kısaydı ama belli olmuyordu. Tabii bir de öfkem vardı.

Yüce Divan'a geri döndüğümü hayal etmeye çalışarak, "Selamlar Majesteleri," dedim. Taryn olsa ne yapardı? Eğilip ufak bir reveransta bulundum. "Çok uzun zamandır görüşmedik."

Elbette Taryn onu çok yakın zamanda görmüş olmalıydı. Ona göre hiç de uzun bir zaman geçmemişti. Göğsümde telaş davulları çaldı. Sorguda sorulara cevap vermekten çok daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Yüce Kral Cardan'ın *yüzüne karşı* onun yakın bir tanıdığıymış gibi davranmalıydım.

Aynada kendime bir bakış attım. Kaşlarımı çatmamaya ve münasip bir boyun eğme tavrı takınmaya çalıştım. "Selamlar Majesteleri, seni ispiyoncu karakurbağası."

Yo, her ne kadar çok iyi hissettirse de bu olmazdı.

"Selamlar Majesteleri," diye denedim tekrar. "Kocamı ben öldürmedim, gerçi başına gelen her şeyi sonuna kadar hak etti."

Kapı çalındı ve irkildim.

Nera elinde geniş ahşap bir tepsiyle içeri girdi, tepsiyi yatağa koyup selam vererek dışarı çıktı. Giderken neredeyse sessizdi. Tepside kızarmış ekmek ve ağzımı sulandıran mayhoş, tuhaf kokulu bir reçel vardı. *Peri meyvesi* reçeli olduğunu anlamam düşündüğümden daha uzun sürdü. Üstelik Taryn için önemsizmiş, her gün bundan yiyormuş gibi öylesine getirmişlerdi. Locke haberi olmadan Taryn'e peri meyvesi mi yediriyordu? Yoksa duyularını kö-

relten bir ilaç niyetine kendisi bilerek mi yiyordu? Bir kez daha ne olduğunu anlamamıştım.

En azından ısırganotu çayı, yumuşak peynir ve üç katı pişmiş ördek yumurtası vardı. Peri meyvesinin garipliği bir kenara bırakılırsa mütevazı bir akşam yemeğiydi.

Çayı içtim ve yumurtalarla kızarmış ekmeği yedim. Reçeli ise bir peçeteyle alıp dolabın en arkasına sakladım. Birkaç haftaya Taryn bunu çürümüş halde bulursa, eh, ona yapacağım iyiliğe karşılık ufak bir bedel ödemiş olurdu.

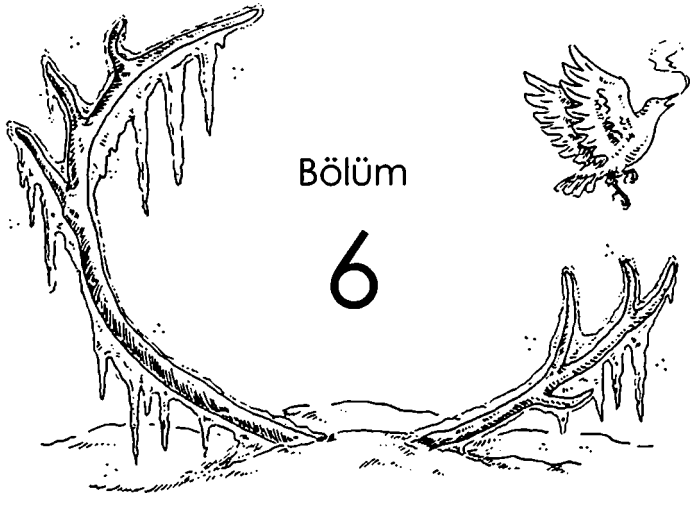
Tekrar elbiselere bakıp o gün giyeceğim entariyi seçmeye çalıştım. Uçarı bir şey olmazdı. Kocam ölmüştü, ben de üzgün olmalıydım. Taryn'in bana yaptırdığı elbiselerin neredeyse hepsi siyah olsa da ne yazık ki kendi dolabında siyah renkten eser yoktu. İpek ve saten elbiseleri, yaprakların arasından hayvanların çıktığı orman desenli sırmalı ipek kumaşları ve işlenmiş adaçayı yeşili ile gök mavisi kadifeleri geçtim. En sonunda koyu bronz renkli bir elbisede karar kılıp yanında bir çift de gece mavisi eldivenle divana götürdüm. Mücevher kutusunu karıştırdım ve ona hediye ettiğim küpeleri buldum. Biri ay, biri yıldız şeklindeydi. Usta demirci Grimsen tarafından dövülmüş, takanı daha güzel göstermek için büyülenmişti.

Locke'un malikânesinden gizlice çıkıp Gölgeler Meclisi'ne gitmek için can atıyordum. Kakalak ve Bomba'yı görmekten, Yüce Divan dedikodularını öğrenmekten ve o tanıdık yeraltı odalarında olmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama o odalar artık yoktu, Hayalet bizi Sualtındakilere satınca mahvolmuştu. Gölgeler Meclisi artık nereden çalışıyordu bilmiyordum.

Riske de atamazdım.

Camları açtım, Taryn'in masasında oturup ısırganotu

çayını yudumladım. Denizden gelen keskin tuz kokusunu, yabani hanımeli ve köknarların uzaktan gelen kokularını içime çektim. Derin bir nefes aldım. Aynı anda hem evdeydim hem de evin özlemini çekiyordum.

Bölüm 6

Sorgu gökyüzünde ilk yıldızlar çıktığında yapılacaktı. Taryn'in bronz rengi elbisesini giydim, omuzlarıma bir şal atıp eldivenlerimi taktım ve saçlarımı dağınık bir topuz yapıp Yüce Divan'a vardım. Kalbim çarpıyordu, kimsenin kollarımın altında biriken telaş terini fark etmediğini umuyordum.

Yüce Kral'ın vekili olarak bana bir nebze olsun saygı duyulurdu. Elfhame'de saygı duyulmadan sekiz sene yaşamış olsam da çok geçmeden buna alışmıştım.

Taryn kılığındaysa, artık beni görünce yoldan çekilmeyen kalabalığın arasından geçmeye çalışırken şüpheli gözler beni izliyordu. O bir hainin kızı, dışlanmış birinin kardeşi ve kocasının şüpheli katiliydi. Perilerin bakışları acımasızdı, onu suçlama ve cezalandırma gösterisinden zevk alıyorlardı. Ama yine de ondan korkmuyorlardı. İddia edi-

len suçuna rağmen onu fani ve zayıf olarak görüyorlardı.

İyi, diye düşündüm. Ne kadar zayıf görürlerse masumiyetine inanmaları o kadar kolay olurdu.

Oraya doğru yürürken bile bakışlarımı kürsüden kaçırdım. Yüce Kral Cardan'ın varlığı soluduğum havayı bile zehirliyordu. Fevri bir an için arkamı dönüp o beni görmeden buradan kaçmayı düşündüm.

Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Başım dönüyordu.

Onun yüzüne bakıp hissettiklerimin kendi yüzümde belirmesini engelleyebilir miydim bilmiyordum.

Derin bir nefes alıp tekrar verdim. Önünde duranın ben olduğundan haberi olmayacaktı. Benim kılığıma girmişken Taryn'i tanımamıştı, şimdi de beni tanımayacaktı.

Hem, dedim kendi kendime, *eğer bunu beceremezsen, senin de Taryn'in de başı büyük derde girecek.*

Birdenbire Vivi'nin bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemesi geldi. Haklıydı. Yaptığım şey çok gülünçtü. Tacı takan kişi beni affedene dek sürgünde kalmam gerekirdi, yoksa cezam ölüm olacaktı.

Aklıma belki de sözlerini yanlış seçtiği geldi. Belki de kendi kendimi bağışlayabilirdim. Ama Periler Diyarı'nın Kraliçesi olduğumu söylediğimde muhafızlar yüzüme gülmüştü. Cardan'ın beni reddetmesine bile gerek yoktu. Ağzını açmaması yeterliydi. Kendimi bağışlarsam da tek yapması gereken yine ağzını açmamak olurdu.

Hayır, eğer beni tanırsa kaçıp saklanmam ve Gölgeler Meclisi'nin bana verdiği eğitimle muhafızların eğitimini alt edebileceğimi ummam gerekecekti. Ama sonra Divan'daki herkes Taryn'in suçlu olduğunu bilecekti, yoksa neden beni göndersindi ki? Üstelik kaçmayı başaramazsam...

Bir an için Cardan'ın ne tür bir idam cezası vereceğini merak ettim. Belki de beni kayalara bağlardı ve gerisini deniz hallederdi. Nicasia'nın hoşuna gideceğine emindim. Eğer keyfi yerinde değilse o zaman kellemi uçurabilir, asabilir, kanımı akıtabilir, lime lime ettirebilir ya da canlı canlı binek kurbağalarına yedirebilirdi.

Şövalyelerden biri karanlık düşüncelerimi bölerek, "Taryn Duarte," dedi. Soğuk bir tonla konuşmuştu, gümüş zırhı Cardan'ın özel muhafızlarından olduğunu belirtiyordu. "Locke'un karısı. Ricacıların yerine geç."

Söylediği yere geçtim, ben vekilken çoğunun durduğunu gördüğüm yerde durma düşüncesi garip geliyordu. Sonra kendime gelip Yüce Kral'ın iradesine boyun eğmekten memnun olan biri gibi yerlere kadar eğildim. Bunu yüzüne bakarken yapamayacağım için bakışlarımı yerde tutmaya özen gösterdim.

"Taryn?" diye sordu Cardan. Sesi ve sesinin tanıdıklığı şok ediciydi.

Artık bahanem kalmamıştı, bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

Hatırladığımdan daha korkutucu bir şekilde güzeldi. Hepsi çok güzeldi, tabii çirkin ve korkutucu olanlar hariç. Peri Halkı'nın doğası böyleydi. Fani zihinlerimiz onları algılayamazdı; belleğimiz onları sönük gösterirdi.

Cardan'ın her parmağında bir yüzük parlıyordu. Omuzlarında tiril tiril beyaz gömleğinin üzerine giydiği, değerli taşlarla süslenmiş, işlemeli altından bir zırh vardı. Kıvrık çizmeleri dizlerine kadar çıkıyordu. Kuyruğu ortadaydı, bacağının kenarında kıvrılmış duruyordu. Anlaşılan kuyruğunu artık saklamamaya karar vermişti. Elbette Kan Tacı başının üzerinde duruyordu.

Altın hareli siyah gözleriyle beni izledi, dudaklarının kenarında bir sırıtış belirdi. Siyah saçları yüzüne düşüyordu, saçları açık ve sanki az önce birinin yatağından kalkmışçasına dağınıktı.

Bir zamanlar onun üzerinde, *Periler Diyarı'nın Yüce Kralı* üzerinde güç sahibi olduğuma inanamıyordum. Bir zamanlar bu gücü sürdürebileceğimi düşünecek kadar küstah olduğuma da inanamıyordum.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmesini hatırladım. Beni nasıl kandırdığını hatırladım.

"Majesteleri," dedim. Çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu ve prova ettiğim her cevap böyle başlıyordu.

"Yas tuttuğunu anlıyoruz," dedi, rahatsız edici biçimde soylu bir tonda. "Kocanın ölümüne dair bazı şüphelerimiz olmasa yasını bölmezdik."

"Gerçekten üzgün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Nicasia. Yanında oturduğu kadını tanımam bir an sürdü: Cardan'ın annesi, Lady Asha. Gümüş bir elbise giyip süslenmişti, boynuzlarının uçları değerli taşlarla kaplıydı. Lady Asha'nın yüzüne, elmacıkkemiklerine ve dudaklarına da parlak simler serpiştirilmişti. Nicasia ise denizin renklerine bürünmüştü. Entarisi koyu ve yoğun bir yosun yeşiliydi. Saçları örülüydü, balık kemikleri ve çenesinden iddialı bir taçla süslenmişti.

En azından ikisi de Yüce Kral'ın yanında kürsüde durmuyordu. Anlaşılan vekil unvanı hâlâ boştaydı.

Nicasia'ya ağzının payını vermek istiyordum ama bu Taryn'in yapacağı bir şey değildi, o yüzden ben de yapmadım. Sesimi çıkarmadım. Taryn'in ne *yapmayacağını* bilsem de ne *yapacağı* konusunda yeterince emin olamadığım için kendime kızdım.

Nicasia bir adım atarak yaklaştı, yüzünde üzüntü görünce şaşırdım. Locke bir zamanlar onun arkadaşı, aynı zamanda âşığıydı. Her ikisinde de çok iyi olduğunu sanmıyordum ama sanırım ölmesini istememişti. "Locke'u sen mi öldürdün?" diye sordu. "Yoksa kız kardeşine mi yaptırdın?"

"Jude sürgünde," dedim, sesim istediğim gibi normal bir şekilde yumuşak çıkmak yerine tehlikeli bir şekilde yumuşak çıkmıştı. "Locke'un canını asla yakmadım."

"Öyle mi?" dedi Cardan tahtında öne doğru eğilerek. Arkasındaki sarmaşıklar sallandı. Kuyruğu titredi.

"Onu sev..." Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu ama beni bekliyorlardı. Kendimi zorlayıp biraz da ağlamayı başardım. "Onu seviyordum."

"Bazen buna inandığım oldu, evet," dedi Cardan dalgınca. "Ama pekâlâ yalan söylüyor da olabilirsin. Şimdi seni efsunlayacağım. Sadece bize doğruyu söylemeni sağlayacak." Elini kıvırdı ve sihir havada parladı.

Hiçbir şey hissetmedim. Dain'in kondurduğu memnular böyle güçlüydü işte. Yüce Kral'ın efsunları bile bana etki etmiyordu.

"Şimdi," dedi Cardan. "Bana sadece doğruyu söyle. Adın nedir?"

"Taryn Duarte," dedim reverans yaparak, bu kadar kolay yalan söyleyebildiğim için memnun olmuştum. "Madoc'un kızı, Locke'un karısı, Elfhame'in Yüce Kralı'nın tebaası."

Dudakları kıvrıldı. "Tam da saraya yakışır bir davranış."

"En iyilerinden öğrendim." O da biliyordu. Birlikte ders almıştık.

"Locke'u öldürdün mü?" diye sordu. Etrafımda süregelen konuşmaların fısıltısı yavaşladı. Şarkı çalmıyordu, gülüşmeler azdı, kadehler birbirine vurulmuyordu. Periler

kulak kesilmiş, itiraf edip etmeyeceğimi merak ediyordu.

"Hayır," dedim ve Nicasia'ya ters bir bakış attım. "Ayrıca öldürtmedim de. Belki de cevabı bulmak için *denize* bakmalıyız, ne de olsa orada bulundu."

Nicasia, Cardan'a döndü. "Jude'un Balekin'i öldürdüğünü biliyoruz. Kendisi itiraf etti. Valerian'ı öldürenin o olduğundan da uzun süredir şüpheleniyorum. Suçlu Taryn değilse o halde Jude olmalı. Annem Kraliçe Orlagh seninle bir barış yemini etti. Senin Cümbüşçübaşı'nı öldürmekle eline ne geçecekti ki? Arkadaşın olduğunu biliyordu, benim de öyle." Saklamaya çalışsa da sonunda sesi titremişti. Gerçekten yas tutuyor olmalıydı.

Gözyaşı dökmeye çalıştım. Şimdi ağlamak işe yarardı ama Cardan'ın önünde dururken yapamıyordum.

Bakışlarını indirip bana baktı, kara kaşlarını çattı. "Eh, sen ne düşünüyorsun? Kardeşin mi yaptı? Bana zaten bildiklerimi söyleme. Evet, Jude'u sürgüne gönderdim. Sürgün onu engellemiş de olabilir engellememiş de."

O halinden memnun yüzünü yumruklamak ve sürgününün beni engellemediğini göstermek istiyordum. "Locke'tan nefret etmek için bir sebebi yoktu," diye yalan söyledim. "Ona karşı kötü niyet beslediğini sanmıyorum."

"Öyle mi?" dedi Cardan.

"Sadece saray dedikodusu olabilir, yine de sen, kız kardeşin ve Locke'la ilgili popüler bir hikâye anlatılmakta," diye araya girdi Lady Asha. "Kız kardeşin onu seviyordu ama o seni seçti. Bazen kız kardeşler birbirlerini mutlu görmeyi çekemez."

Cardan dönüp annesine baktı. Bu kadını Nicasia'ya çekenin ne olduğunu merak ettim, acaba ikisinin de korkunç olması mıydı? Nicasia'nın onda ne bulduğunu merak et-

tim. Orlagh gözü pek ve ürkütücü Sualtı Kraliçesi olabilirdi ve onun yanında fazladan bir saniye daha geçirmek istemezdim ama Nicasia'ya değer verdiğine inanıyordum. Nicasia'nın, Cardan'ın annesinden oğluna gösterdiği zayıf duygulardan daha fazlasını göstermesini bekliyordu.

"Jude hiçbir zaman Locke'u sevmedi." Yüzüm yanıyordu ama utancımın arkasına saklanabilirdim. "Başkasını seviyordu. Ölmesini istediği kişi oydu."

Cardan'ın irkildiğini görmek beni memnun etti. "Yeter," dedi ben konuşmaya devam etmeye fırsat bulamadan. "Bu konuda istediğim her şeyi duydum..."

"Hayır!" diye araya girdi Nicasia ve herkes saniye irkildi. Yüce Kral'ın sözünü bölmek büyük bir saygısızlıktı. Bir prenses için bile. Hele de bir elçi için. Konuştuktan bir saniye sonra kendisi de farkına vardı ama yine de devam etti. "Taryn efsunlardan etkilenmemek için tılsım taşıyor olabilir."

Cardan, Nicasia'ya fena bir bakış attı. Otoritesini sarsması hoşuna gitmemişti. Buna rağmen birdenbire öfkesi bambaşka bir şeye dönüştü. En korkunç gülümsemelerinden biri yüzüne yayıldı. "Anlaşılan aranması gerekecek."

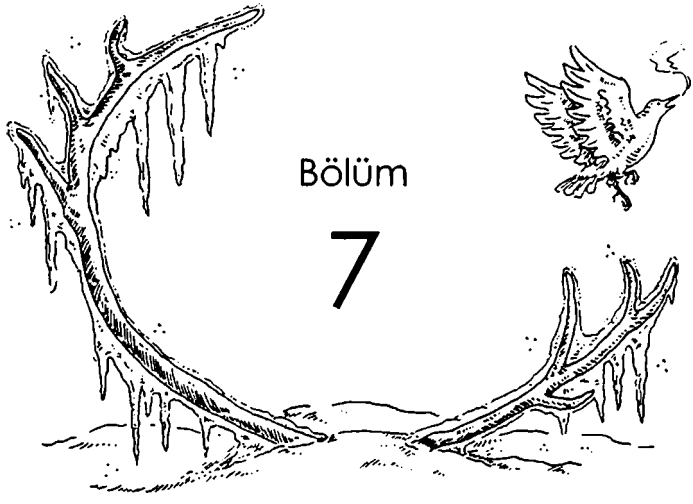
Nicasia'nın dudakları da tıpkı Cardan'ınki gibi kıvrıldı. Tıpkı tekrar sarayın bahçesinde ders görüp seçkinlerin çocukları tarafından zorbalığa uğramak gibiydi.

Daha yakın zamanda başıma gelen Neşe Kraliçesi seçilip âleme katılanlar arasında soyulduğum utanç verici anı hatırladım. Eğer şimdi elbisemi çıkarırsam kollarımdaki sargıları, cildimdeki bütün çizikleri göreceklerdi ve bunları açıklamanın bir yolu yoktu. Taryn olduğumu anlayacaklardı.

Bunun olmasına izin veremezdim. Sahip olduğum bü-

tün gururu var gücümle toplayıp üvey annem Oriana'nın otoritesini ortaya koyma şeklini taklit etmeye çalıştım. "Kocam öldürüldü," dedim. "Bana ister inanın ister inanmayın, onun yasını tutuyorum. Locke'un cesedi daha soğumamışken Divan'ın eğlencesi için kendimi küçük duruma düşürmeyeceğim."

Maalesef Yüce Kral'ın gülümsemesi daha da yayıldı. "Nasıl istersen. Sanırım bu durumda seni baş başa kendi dairemde aramam gerekecek."

Bölüm 7

Sarayın koridorlarında Cardan'ın birkaç adım arkasında, kaçmamı önlemek için bizi takip eden muhafızlarının önünde yürürken sinirden köpürüyordum.

Artık elimde fazla bir seçenek kalmamıştı.

Beni o kocaman odasına götürecekti ve sonra ne olacaktı? Muhafızlara beni tutmasını söyleyip çırılçıplak kalana dek efsunları defedecek mücevherleri, giysileri, her şeyi çıkarmaya mı zorlayacaktı? Eğer öyleyse yaralarımı fark ederdi, daha önce gördüğü yaralarımı. Eldivenimi çıkarırsa şüpheye hiç yer kalmamış olurdu. Kayıp parmağım beni ele verirdi.

Eğer kıyafetlerimi çıkarırsam beni tanıyacaktı.

Kaçmak zorundaydı. Odasında gizli bir geçit vardı. Oradan da kristal pencerelerden birinden dışarı çıkabilirdim.

Muhafızlara baktım. Eğer onları gönderirse Cardan'ı

atlatıp gizli geçitten geçerek dışarı çıkabilirdim. Ama onlardan nasıl kurtulacaktım?

Cardan'ın bana ne yapacağını söylediği anda yüzünde oluşan gülümsemeyi düşündüm. Belki de Taryn'i çıplak görmek *istiyordu*. Ne de olsa beni arzuluyordu ve Taryn'le ikizdik. Belki kendim soyunmayı teklif edersem muhafızları göndermeyi kabul ederdi. Beni baş başa incelemek istediğini söylemişti.

Bunun üzerine aklıma daha da cüretkâr bir düşünce geldi. Belki dikkatini yeterince dağıtırsam beni tanımazdı. Mumları üfleyip sadece loş ışıkta çıplak olursam...

Bu düşüncelere öylesine dalmıştım ki elinde, üzerinde bir sürahi dolusu soluk kereviz yeşili şarap ve bir dizi cam kadeh olan bir tepsi taşıyan toynaklı hizmetkârı zar zor fark ettim. Ters taraftan geliyordu, yanından geçerken tepsi karnıma değdi. Hizmetçi kız bağırdı, beni ittiğini hissettim ve ikimiz de yere yuvarlandık, her şey etrafa saçıldı.

Muhafızlar oldukları yerde durdu. Cardan arkasına döndü. Kafam karışmış ve şaşırmış halde hizmetçi kıza baktım. Elbisem şarap yüzünden sırılsıklam olmuştu. Periler nadiren sakar davranırdı, bu bana kazaymış gibi gelmiyordu. Sonra kızın parmağı eldivenli ellerimden birine dokundu. Tepsiden düşenleri toplamaya çalışıyormuş gibi yaparken elbisemin kolundan aşağı kılıflı bir hançer soktu. Saçlarımı kaplayan cam parçalarını temizlerken başını indirip bana yaklaştı.

"Baban seni almaya geliyor," diye fısıldadı. "İşareti bekle. Sonra da kapıya en yakın duran muhafızı bıçaklayıp kaç."

"Ne işareti?" diye fısıldadım, dağınıklığı toplamasında ona yardım ediyormuş gibi yaparak.

"Hayır, olamaz leydim, çok üzgünüm," dedi normal bir sesle başını iki yana sallayarak. "Siz zahmet etmeyin."

Yüce Kral'ın özel muhafızlarından biri kolumu yakaladı. "Hadi gel," dedi beni ayağa kaldırarak. Hançerin elbisemin kolundan düşmesini engellemek için ellerimi göğsüme bastırdım.

Cardan'ın odasına yürümeye devam ettim, düşüncelerim iyice allak bullak olmuştu.

Madoc, Taryn'i kurtarmaya geliyordu. Her ne kadar artık onun gözdesi olmasam da Taryn, Yüce Kral'a ettiği bağlılık yemininden kurtulması için Madoc'a yardım etmişti. Ona ordunun yarısını vermişti. Kimbilir Madoc'un onun için ne planları vardı, ona ne sözler vermişti. Taryn'in artık Locke'tan kurtulduğunu duyunca memnun olacaktı.

Ama buraya geldiğinde Madoc ne yapmayı planlıyordu? Kiminle savaşmayı umuyordu? Peki Taryn'i almaya gelip de beni bulunca ne yapacaktı?

İki hizmetkâr Yüce Kral'ın özel dairesinin çift kanatlı ağır kapılarını açtı. Cardan içeri girdi ve kendini alçak kanepenin üzerine bıraktı. Bense arkasından gidip halının ortasında rahatsız bir şekilde bekledim. Hiçbir muhafız Cardan'ın dairesine girmeye cesaret edemiyordu. Eşikten geçer geçmez kapılar bu kez katı bir kesinlikle ardımdan kapandı. Cardan'ı muhafızlarını göndermeye ikna etmeme gerek yoktu; aslında hiçbir zaman içeri girmeyeceklerdi.

En azından hançer yanımdaydı.

Misafir salonu tıpkı Heyet toplantılarından hatırladığım gibiydi. Havada duman, mine çiçeği ve yonca kokusu vardı. Cardan gayet rahattı, saldırmaya hazır halde pençelerini gösteren kartal başlı aslan gövdeli ejderha şeklinde oyulmuş taş masanın üzerine çizmeli ayaklarını koymuştu.

Yüzünde tahtında otururken söyledikleriyle hiç de alakası olmayan ele avuca sığmaz, muzip bir gülümseme vardı.

"Ee," dedi eliyle yanındaki koltuğa vurarak. "Mektuplarımı almadın mı?"

"Ne?" O kadar şaşırmıştım ki sesim kurbağa vıraklaması gibi çıktı.

"Hiçbirine cevap yazmadın," diye devam etti. "Faniler dünyasına gidince hırsını kaybettiğini düşünmeye başlamıştım."

Bu bir sınavdı. Bu bir tuzaktı.

"Majesteleri," dedim kasılarak. "Beni buraya üzerimde tılsım ya da nazarlık olmadığından emin olmak için getirdiğinizi sanıyordum."

Cardan tek kaşını kaldırdı ve gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. "Eğer istiyorsan yaparım. Sana soyunmanı emredeyim mi? Benim için fark etmez."

"Sen ne *yaptığını sanıyorsun*?" dedim nihayet ama çaresizdim. "Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

Tuhaf davranan benmişim gibi bana baktı. "Jude, sen olduğunu anlamadığımı sanmıyorsun herhalde. Höyüğe adımını attığın o andan beri biliyordum."

Başımı iki yana sallarken geri çekildim. "Bu mümkün olamaz." Eğer ben olduğumu anlasaydı şu anda burada olmazdım. Unutuş Kulesi'nde hapse gönderilirdim. İdamım için hazırlanırdım.

Ama belki de sürgünün kurallarım bozmam *hoşuna gitmişti*. Belki bunu yaparak kendimi onun merhametine bırakmış olmamdan memnundu. Belki de işine geliyordu.

Kanepeden kalktı, yoğun bakışları bana çevrilmişti. "Yaklaş bana."

Geriye doğru bir adım attım.

Kaşlarını çattı. "Heyet'tekiler bana Dişler Hanedanlığı'ndan bir elçiyle görüştüğünü, artık Madoc'a çalıştığını söyledi. İnanmaya pek niyetli değildim ama madem bana böyle bakıyorsun, belki de doğrudur. Doğru olmadığını söyle."

Bir an için anlamadım ama sonra kafama dank etti. Grima Mog. "Burada ihanet eden kişi ben değilim," dedim. Birdenbire elbisemin kolundaki hançerin farkına vardım.

"Yoksa sen kızdın..." Durdu, yüzüme daha dikkatli baktı. "Hayır, *korkuyorsun*. Ama benden neden korkasın ki?"

Zar zor anlayabildiğim bir duyguyla titredim. "Korkmuyorum," diye yalan söyledim. "Nefret ediyorum senden. Beni sürgüne gönderdin. Bana söylediklerin, verdiğin o sözler, hepsi numaraydı. Ben de sana bir kez inanacak kadar aptaldım." Kılıfında duran hançer kolayca kayarak elime düştü.

"Tabii ki numaraydı..." diye lafa girdi ama sonra hançeri gördü ve ne söyleyecekse söylemekten vazgeçti.

Dünya titredi. Bir patlama olmuştu. Hem de ikimizi sarsacak kadar yakınımızda ve yeterince güçlüydü. Kitaplar savrularak yere düştü. Kristal küreler ayaklıklarından düşüp döşeme tahtasında yuvarlandı. Cardan'la eşit bir şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sonra gözlerini kısarak beni suçladı.

İşte tam bu noktada onu bıçaklayıp kaçmam gerekirdi.

Bir an sonra metalin metale vurduğunda çıkan o nerede olsa tanıyacağım ses duyuldu. Yakından geliyordu.

"Burada kal," dedim, hançeri çekip kılıfını yere attım.

"Jude, yapma..." diye arkamdan seslendi Cardan, ben koridorda gözden kaybolurken.

Cardan'ın muhafızlarından biri yerde ölü yatıyordu,

göğsüne bir mızrak saplanmıştı. Diğerleri Madoc'un özenle seçtiği, yüreği katılaşmış, ölümcül askerleriyle savaşıyordu. Onları tanıyordum, merhamet etmeden savaştıklarını biliyordum. Yüce Kral'ın bu kadar yakınına gelmeyi başarmışlarsa Cardan büyük tehlikede demekti.

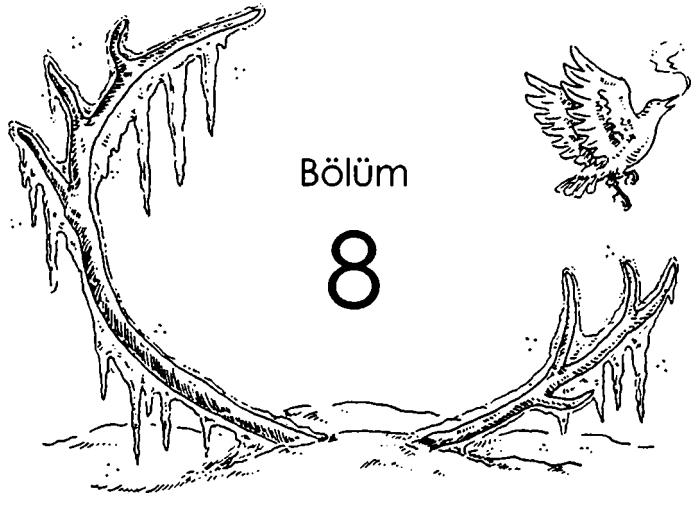
Aklıma kaçmayı düşündüğüm gizli geçit geldi. Cardan'ı oradan dışarı çıkarabilirdim, tabii beni affetmeyi kabul ederse. Sürgünümü kaldırmayı kabul edip yaşamaya devam ederdi ya da muhafızlarının Madoc'un askerlerine karşı kazanacağım umabilirdi. İçeri gidip ona bu anlaşmayı sunmak üzereyken miğferli askerlerden biri beni yakaladı.

"Taryn'i aldım," diye seslendi boğuk bir sesle. Onu tanıyordum, ismi Silja'ydı. Yarı huldra ve tamamen korkunçtu. Onu keklikleri parçalarına ayırırken gören herkes katliam yapmaktan ne kadar zevk aldığını bilirdi.

Hançeri eline sapladım ama giydiği eldivenlerin kalın derisi yüzünden etki etmedi. Çelikle kaplı bir kol belime dolandı.

"Kızım," dedi Madoc kalın sesiyle. "Kızım korkma..."

Elinde nahoş tatlı kokulu bir bez vardı. Bezi burnumla ağzıma bastırdı. Kollarımla bacaklarımın gevşediğini hissettim, bir saniye sonraysa hiçbir şey hissetmiyordum.

Bölüm 8

Uyandığımda tanımadığım bir ormandaydım. Denizin kendine özgü o tuzlu kokusunu artık almıyor, dalgaların sesini duymuyordum. Her yerde çalılar ve yaprak yosunu vardı, bir yerde yanan ateşin çıtırtısı ve uzaktan gelen seslerin uğultusu duyuluyordu. Doğrulup oturdum. Kalın örtülerin üzerinde uzanıyordum, başka örtüler de üzerimdeydi. Atların üzerine örtülenlerden ama zarif olanlardan. Yakında bir at arabasımn durduğunu gördüm, kapısı açıktı.

Hâlâ Taryn'in giysilerini giyiyordum ve elimde hâlâ onun eldiveni vardı.

"Baş dönmesini düşünmemeye çalış," dedi kibar bir ses. Oriana. Yanımda oturuyordu, üzerinde birkaç tane eteğin üzerine giydiği keçeli kumaştan bir entari vardı. Onu tanıdığım zaman boyunca olduğu o donuk saraylıyla hiç ama hiç benzemiyordu. "Geçer gider."

Ellerimi saçlarıma götürdüm. Artık omuzlarımdan aşağı dökülüyordu, tokalar hâlâ üzerindeydi. "Neredeyiz? Ne oldu?"

"Baban senin adalarda kalma fikrini hiçbir zaman tasvip etmemişti zaten. Locke'un koruması altında olmadan, Yüce Kral'ın bir bahane bulup seni esiri yapması an meselesiydi."

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Ateşin başında ince ve uzun, böceğe benzeyen bir peri büyük bir kazanı karıştırıyordu. "Çorba içer misin fani?"

Başımı iki yana salladım.

"Çorba olmak ister misin peki?" diye sordu ümitle. Oriana elini sallayıp onu kovdu ve ateşinin üzerinde duran çaydanlığı aldı. Kaynayan şeyi ahşap bir bardağa döktü. İçindeki sıvının ağaç kabuğu ve mantarı anımsatan bir kokusu vardı.

Bir yudum alır almaz başımın dönmesi geçti.

Beni kaçırdıklarını hatırlayarak, "Yüce Kral yakalandı mı?" diye sordum. "Hayatta mı?"

"Madoc ona ulaşamadı," dedi, Cardan'ın hayatta olması büyük hayal kırıklığıymış gibi.

Bu kadar rahatlamış olmaktan nefret ediyordum.

"Ama..." diye söze girdim, savaşın nasıl bittiğini sormak istiyordum. Kendimi zamanında tutarak dilimi ısırdım. Yıllar içinde Taryn'le evde zaman zaman birbirimizin yerine geçerdik. Çok uzun sürmediği ve belli etmediğimiz sürece kimse farkına varmazdı. Eğer aptalca bir harekette bulunmazsam kaçabilene kadar bu oyunu sürdürme şansım vardı.

Peki ama sonra ne olacaktı?

Cardan fazlasıyla rahat davranmıştı, tıpkı beni ölüme

mahkûm etmesi aramızdaki bir şakaymış gibi. Ayrıca mektuplardan bahsetmişti, asla elime geçmeyen mektuplar. Ne yazmış olabilirdi? Beni affetmeye niyetli olabilir miydi? Yoksa benimle bir tür anlaşma yapmayı mı önerecekti?

Cardan'dan mektup almayı hayal bile edemiyordum. Kısa ve resmi mi olurdu? Dedikodularla mı dolu olurdu? Şarap lekeli mi? Yoksa bu da bir numara mıydı?

Tabii ki numaraydı.

Niyeti her neyse artık, olan bitenden sonra Madoc'la çalıştığıma inanmış olmalıydı. Bunun beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama ediyordu işte.

"Babanın önceliği seni oradan çıkarmaktı," diye hatırlattı Oriana.

"Ama sadece bu değil, öyle değil mi?" dedim. "Sırf benim için Elfhame Sarayı'na saldırmış olamaz." Düşüncelerim zincirlerinden boşanmış, birbirlerini kovalıyordu. Artık hiçbir şeyden emin olamıyordum.

"Madoc'un planlarını sorgulamam," dedi düz bir sesle. "Sen de sorgulamasan iyi edersin."

Oriana'nın bana söz geçirmesinin, merakımın ailemiz için bir skandal yaratacakmış gibi davranmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Kocası Yüce Kral'ın ordusunun yarısını çalmışken ve ona karşı bir darbe yapmak istiyorken böyle davranması özellikle sinir ediciydi.

Grima Mog'un sözleri zihnimde yankılandı. *Dişler Hanedanlığı ihtiyar Baş General'le, yani babanla ve daha birçok hainle işbirliği yaptı. Güvenilir kaynaklardan senin şu Yüce Kral'ın sonraki dolunaya kalmadan tahttan indirileceği haberini aldım.*

Artık bu durum çok daha acil geliyordu.

Ama Taryn gibi davranmam gerektiğinden Oriana'ya

cevap vermedim. Birden yüzünde pişman bir ifade belirdi. "Senin için önemli olan dinlenmek. Locke'u kaybetmenin üzerine bir de buraya getirilmenin sana fazla geldiğine eminim."

"Evet," dedim. "Fazla geldi. Sorun olmazsa artık biraz dinlenmek istiyorum."

Oriana uzanıp alnıma düşen saçımı düzeltti, dokunduğu kişinin ben, yani Jude olduğunu bilseydi böyle nazik davranmayacağına emindim. Taryn, Oriana'ya hayranlık besliyordu ve ikisi yakındı, bizse değildik. Bunun birçok nedeni vardı, bu nedenlerden hiç de önemsiz olmayan biri Oak'u tahttan uzağa, faniler dünyasına kaçırmaya yardım etmiş olmamdı. O zamandan beri Oriana bana hem minnet duymuş hem de bana içerlemişti. Ama sanırım söz konusu Taryn olunca Oriana onda anladığı birini görüyordu. Belki de Taryn, Oriana'ya *gerçekten* benziyordu, gerçi Locke'un cinayeti ikiz kız kardeşimle ilgili bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Gözlerimi kapattım. Kaçma planı yapmam gerekiyordu ama uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda at arabasının içindeydim ve hareket ediyorduk. Madoc ile Oriana karşımdaki koltukta oturuyordu. Perdeler çekilmişti ve hareket halindeki kampın, bineklerin ve askerlerin seslerini duyuyordum. Birbirlerine seslenen goblinlerin kendilerine has seslerini duyuyordum. Başımı çevirip beni büyüten kızıl bereliye baktım, o babam ve babamın katiliydi. Birkaç gün tıraş olmadığı için çıkan bıyıklarına baktım. O tanıdık, insanı andırmayan suratına baktım. Bitkin gözüküyordu.

"Sonunda uyandın mı?" diye sordu dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle. Aklıma Grima Mog gelince rahatsız oldum.

Yerimde doğrulup otururken ben de gülümsemeye çalıştım. İçtiğim çorbadaki bir şey mi beni uyuttu yoksa Madoc'un burnuma bastırdığı ölümşekerini mi vücudumdan atamadım bilmiyordum, yine de at arabasına bindirildiğimi hatırlamıyordum. "Ne zamandır uyuyorum?"

Madoc umursamaz bir hareket yaptı. "Yüce Kral'ın uyduruk sorgusunun üzerinden üç gün geçti."

Zihnim hâlâ bulanıktı, yanlış bir şeyler söyleyip yakalanacağımdan korkuyordum. En azından bilincimin çabuk kapanması sayesinde kız kardeşim olduğuma inanmış olmalılardı. Sualtı'nın esiri olmadan önce, vücudumu zehirlere bağışıklık kazanması için eğitmiştim. Şimdiyse tıpkı Taryn gibi savunmasızdım.

Eğer kafamı toparlayabilirsem ikisi de gerçeği anlamadan paçayı sıyırabilirdim. Taryn'in Madoc'un söylediklerinin hangi kısmına odaklanacağını düşündüm. Muhtemelen Locke meselesine odaklanırdı. Derin bir nefes aldım. "Onlara benim yapmadığımı söyledim. Efsunluyken bile ısrar ettim."

Madoc gerçek kimliğimi anlamış gibi gözükmüyordu ama aptal olduğumu düşündüğü gün gibi ortadaydı. "O kral denen veledin Elfhame Sarayı'ndan canlı çıkmana izin vereceğinden şüpheliyim. Seni yanında tutmak için mücadele etti."

"Cardan mı?" O öyle bir şey yapmazdı.

"İçeri giren şövalyelerimin yarısı dışarı çıkamadı," diye anlattı kederle. "Girişimiz kolay oldu ama sonra höyük üzerimize kapandı. Kapılar çatladı ve daraldı. Sarmaşıklar, kökler ve yapraklar yolumuzu kapattı, mengene gibi boynumuza dolanıp bizi boğdu."

Uzun bir an için ona bakakaldım. "Yani bunu yapan Yü-

ce Kral mıydı?" Korunmaya ihtiyacı olan oymuş gibi dairesinde bıraktığım Cardan'ın böyle bir şey yaptığına inanamıyordum.

"Muhafızları ne kötü eğitilmiş ne de kötü seçilmişti, yani kendisi de gücünün farkında. Onunla adam akıllı çarpışmadan önce bunu bilmem iyi oldu."

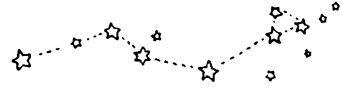
"Peki onunla çarpışmak sence bilgece bir hamle mi?" diye sordum özenle. Tam olarak Taryn'in ağzına yakışan bir söz değildi ama tam olarak benim ağzıma da yakışmıyordu.

"Bilgelik zayıflar içindir," diye karşılık verdi Madoc. "Üstelik çoğu zaman kimseye düşündükleri kadar yardımı olmaz. Ne de olsa, o kadar zekâna rağmen gidip Locke'la evlendin. Elbette belki de ondan daha zekisindir. O kadar zekisindir ki kendi kendini dul bırakmışsındır."

Oriana onu uyarma mahiyetinde elini dizine koydu.

Madoc yüksek sesle kahkaha attı. "Ne var? O çocuktan hoşlanmadığımı daha ne kadar belli edebilirim. Bir de yasını tutmamı bekleme benden."

Taryn'in gerçekten Locke'u öldürdüğünü bilse böyle kahkaha atar mıydı acaba? Kimi kandırıyordum ki. Muhtemelen daha yüksek sesle gülerdi. Hatta gülmekten yerlere yatardı.

At arabası sonunda durdu, Madoc zıplayarak yere indi ve askerlerine seslendi. Ben de kayarak inip etrafıma bakındım, önce yabancı çevre sonra da önümdeki ordu yüzünden aklım karıştı.

Yerler karla kaplıydı, yer yer ateşler yakılmış ve labirenti andıran şekilde çadırlar kurulmuştu. Çadırlardan

bazıları hayvan derisinden yapılmıştı, diğerleriyse renkli kumaş, yün ve ipekten yapılmış gösterişli çadırlardı. Ama beni asıl şaşırtan kampın büyüklüğü oldu, silahlarını kuşanmış Yüce Kral'ın karşısına çıkmaya hazır askerlerle doluydu. Kampın arka tarafında, biraz batı tarafında, kalın yeşil bir köknar ağacı örtüsüyle kaplı bir dağ vardı. Dağın yanında tek bir çadır ve birkaç askerden ibaret ufak bir mevki daha vardı.

Faniler dünyasından çok uzakta olduğumu hissettim.

Arkamdan at arabasından inip elinde üzerime örtmek için bir pelerin taşıyan Oriana'ya, "Neredeyiz?" diye sordum.

"Dişler Hanedanlığı'na yakınız," dedi. "Bu kadar kuzeyde sadece troller ve huldralar yaşar."

Dişler Hanedanlığı, Kakalak ve Bomba'yı esir tutan, ayrıca Grima Mog'u sürgüne gönderen Nasiğli hanedanıydı. Kesinlikle olmak istediğim son yerdi, üstelik kaçacak yerim yoktu.

"Hadi gel," dedi Oriana. "Seni odana yerleştirelim."

Kamp boyunca yanımda yürüdü, bir geyiğin derisini yüzen bir grup trolün, savaş şarkıları söyleyen elflerin ve goblinlerin, ateşin yanında bir zırhı onaran bir terzinin yanından geçtik. Çeliğin tangırtısı, yükselen sesler ve hayvanların gürültüsü duyuldu. Havada yoğun bir duman vardı, topraksa üzerine basan çizmeler ve eriyen kar yüzünden çamurluydu. Kafam karışmıştı, o hengâmede Oriana'yı kaybetmemeye baktım. Nihayet geniş ama kullanışlı bir çadıra geldik. Çadırın önünde üstlerine kuzu postu serilmiş bir çift sağlam ahşap sandalye duruyordu.

Bakışlarım yakınlardaki gösterişli çardağa kaydı. Pençeye benzeyen ayaklarının üzerinde duruyordu, sahibinden emir alır almaz kalkıp gidecekmiş gibi gözüküyordu.

Ben bakarken içeriden Grimsen çıktı. Periler Diyarı için Kan Tacı'nı ve daha nice güzel eseri yaratan ama hâlâ daha çok ün isteyen Demirci Grimsen. O kadar şık giyinmişti ki kendisi bir prens olabilirdi. Beni gördüğünde bana sinsi bir gülümseme gönderdi. Gözlerimi kaçırdım.

Madoc ile Oriana'nın çadırının içi bana rahatsız edici şekilde evi hatırlattı. Bir köşede derme çatma bir mutfak vardı; kurumuş sosis, tereyağı ve peynirlerin yanında kurumuş otlar asılıydı.

Oriana, odanın diğer tarafında duran yarısı karla dolu bakır küveti işaret ederek, "İstersen banyo yapabilirsin," dedi. "Ateşin üzerine metal bir çubuk koyuyoruz sonra da içine atıp eritiyoruz ve kolayca ısınıveriyor."

Başımı salladım, hâlâ elimi gizlemeye devam etmem gerekiyordu. En azından bu soğukta eldiven takmam tuhaf karşılanmayacaktı. "Sadece yüzümü yıkamak istiyorum. Ayrıca bir de sıcak kıyafetler giymek?"

"Tabii ki," dedi. Küçük alanda oradan oraya yürüyerek dayanıklı mavi bir elbise, çorap ve bir çift çizme buldu. Dışarı çıkıp sonra geri geldi. Birkaç dakika sonra içeri giren hizmetkâr elindeki su dolu kâse ve bezi masaya bıraktı. Kâsedeki su ardıç aromalıydı.

"Seni bırakayım da temizlen," dedi Oriana pelerinini örterek. "Bu akşam Dişler Hanedanlığı'yla yemek yiyeceğiz."

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedim. Kibarlık hiç bana özgü olmadığından tuhaf hissediyordum.

Gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Sen iyi bir kızsın," dedi. Yanaklarım utançtan kızardı.

Hiç de öyle değildim.

Yine de gittiğinde yalnız kaldığıma memnun oldum. Çadırın içinde etrafa bakındım ama ne harita ne de sa-

vaş planlarını bulabildim. Biraz peynirden yedim. Yüzümü, koltukaltlarımı ve ulaşabildiğim her yeri yıkadım, ardından nane yağıyla ağzımı çalkalayıp dilimi temizledim.

Son olarak ağır ve sıcak yeni giysileri üzerime geçirip saçlarımı basit iki örgü yaptım. Kadife eldivenlerimi çıkarıp yün eldivenleri taktım, parmağımın ucundaki dolgunun gerçekçi gözüktüğünden emin oldum.

İşim bittiğinde Oriana da çadıra geri döndü. Yanında kürk ve battaniyelerden oluşan bir yer yatağı taşıyan birkaç asker de getirmişti, yer yatağını benim için serip etrafına bir perde çekti.

Onaylamam için bana bakarak, "Bence şimdilik idare eder," dedi.

Ona teşekkür etme dürtümü bastırdım. "Daha ne olsun."

Askerler giderken çadır örtüsünü açarak onların arkasından dışarı çıktım. Dışarıda batmak üzere olan güneşe doğru döndüm ve tekrar önümdeki çadır denizine baktım. Çadırlar bölüklere ayrılmıştı. Madoc'un ters duran hilal işaretini taşıyan askerler vardı. Dişler Hanedanlığı'nın askerlerinin çadırları üzerinde tekinsiz sıradağların resmiyle işaretlenmişti. İki ya da üç tane başka hanedan da vardı ya daha küçük olan ya da daha az asker gönderenler. *Ve daha birçok hain,* demişti Grima Mog.

Casus gibi düşünmek kanımda vardı, bu yüzden Madoc'un planlarını keşfetmek için mükemmel yerde olduğumu fark etmeden edemedim. Onun kampında, tam da onun çadırındaydım. Her şeyi ortaya çıkarabilirdim.

Ama bu tam bir delilik olurdu. Oriana ve Madoc'un benim Taryn değil de Jude olduğumu anlaması ne kadar zaman alacaktı? Madoc'un bana verdiği söz aklıma geldi: *Seni yenmek için dengim olarak karşıma çıkan herhangi bir*

hasmıma yapacağım gibi elimden geleni ardıma koymayacağım. Üstü kapalı bir iltifattı aslında ama aynı zamanda düpedüz bir tehditti. Madoc'un düşmanlarına ne yaptığını çok iyi bilirdim, onları öldürüp beresini kanlarına bulardı.

Üstelik ne önemi vardı? Sürgündeydim ben, dışlanmıştım.

Ama Madoc'un planlarını ele geçirirsem, sürgünümün bitmesi karşılığında takas edebilirdim. Cardan buna hayır demezdi, hele de ona Elfhame'i kurtaracak yolu gösterirsem. Tabii yalan söylediğimi düşünürse başkaydı.

Vivi burada olsa kralları ve savaşları kenara bırakıp eve nasıl döneceğimi düşünmem gerektiğini söylerdi. Grima Mog'la dövüşümden galip çıktığıma göre Bryern'den daha iyi işler alabilirdim. Vivi diğer insanlar gibi yaşamayı bırakırsak çok daha büyük bir evimiz olabileceğini söylerken haklıydı. Hem sorgunun nasıl geçtiğini düşünürsek Taryn muhtemelen Periler Diyarı'na geri dönemezdi.

En azından Madoc orayı ele geçirene kadar.

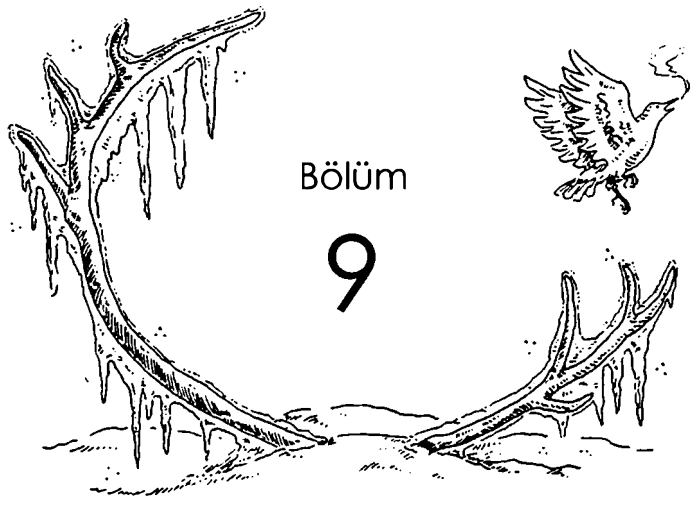
Varsın ele geçirsin diyordu içimden bir ses.

Ama atlatamayacağım tek bir şey vardı. Tamamıyla gülünç olsa da içimde yükselen, göğsümde bir ateş gibi yanan öfkeye engel olamıyordum.

Ben *Elfhame'in Kraliçesi*'ydim.

Sürgündeki bir kraliçe olsam bile yine de kraliçeydim işte.

Bu da demek oluyordu ki Madoc sadece Cardan'ın tahtını almak istemiyordu. Benimkini de almak istiyordu.

Bölüm 9

Dişler Hanedanlığı'nın çadırında akşam yemeği yedik. Madoc'un çadırının üç katıydı ve içindeki mobilyaların saraydan aşağı kalır yanı yoktu. Yerler halı ve kürklerle kaplıydı. Tavanda lambalar asılıydı, masaların üzerinde soluk renkli sürahilerin yanında büyük mumlar yanıyordu, daha önce hiç görmediğim ucu buzla kaplı beyaz dutlardan tabak dolusu vardı. Köşede bir müzisyenin çaldığı harpın sesi konuşmaların gürültüsünde etrafa yayılıyordu.

Çadırın ortasında ikisi büyük biri küçük üç taht duruyordu. Görünüşe bakılırsa içlerinde çiçekler ve yapraklar dondurulmuş buzdan heykellerdi bunlar. Büyük tahtlar boştu ama küçük tahtın üzerinde mavi tenli bir kız oturuyordu. Kızın başında buzdan bir taç vardı, altın bir dizgin ağzını ve boğazını kapatıyordu. Oak'la aralarında iki yaş var ya da yoktu ve kızın giysisi düz gri ipektendi. Bakış-

larını indirmiş rahatsız bir şekilde sürekli oynattığı parmaklarına bakıyordu. Tırnakları yenmekten kısalmıştı ve üzerlerinde ince bir kurumuş kan tabakası vardı.

Eğer prenses oysa kral ve kraliçenin kim olduğunu anlamak zor değildi. Onların buzdan taçları çok daha gösterişliydi. Tenleri taş ya da ceset grisiydi. Gözleri beyaz şarabı andıran parlak ve saydam bir sarıydı. Mücevherleri de ciltlerinin mavisiyle aynı renkti. Birbirleriyle uyumlu bir üçlüydüler.

"Leydi Nore ile Lord Jarel ve kızları, Kraliçe Suren," dedi Oriana sessizce. Yani iktidar kızda mıydı?

Maalesef Leydi Nore baktığımı fark etti. "Bir fani," dedi çok iyi bildiğim o küçümsemeyle. "Ne için?"

Madoc bana doğru mahcup bir bakış attı. "Tanıştırayım, iki üvey kızımdan biri olan Taryn. Size ondan bahsetmişimdir."

"Belki de," dedi Lord Jarel aramıza katılarak. Bakışları sertti, yanlış yola saparak yuvasına tırmanan bir fareyi gören bir baykuş gibiydi.

Elimden gelen en iyi şekilde eğilerek reverans yaptım. "Bu akşam ocağınızda bana da yer verdiğiniz için minnettarım."

Lord Jarel soğuk bakışlarını Madoc'a çevirdi. "Ne şaşırtıcı. Bizden biri gibi konuşuyor."

Tamamen güçsüz olarak geçirdiğim onca yılın nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Koruma için sadece Madoc'a güvenmenin. Şimdiyse o koruma yanında oturanın hangi kızı olduğunu anlamamasına bağlıydı. Gözlerimde korkuyla Lord Jarel'e baktım, bu sefer korkmuş taklidi yapmama gerek yoktu. Yine de onu bu kadar memnun etmesinden nefret ettim.

Bomba'nın, Dişler Hanedanlığı'nın o ve Kakalak'a yaptıkları hakkında bana anlattıkları aklıma geldi: *Bize etmedikleri lanet, kondurmadıkları melanet kalmadı. Bizi değiştirdiler. Onlara hizmet etmeye zorladılar.*

Eskiden olduğum kız olmadığımı hatırlattım kendime. Etrafım çevrilmiş olabilirdi ama bu güçsüz olduğum anlamına gelmiyordu. Bir gün korkanın Lord Jarel olacağına yemin ettim.

Şimdilik bir köşeye sinerek deri kaplama bir tabureye oturup odayı izledim. Yaşam Heyeti'nin hanedanların ant içmekten kaçmak için çocuklarını faniler dünyasında yetiştirerek onları sonradan tahta oturttuğu konusunda yaptığı uyarıyı hatırladım. Acaba onlarda da böyle mi olmuştu? Eğer öyleyse unvanlarından vazgeçmek Lord Jarel ve Leydi Nore'nin pek hoşuna gitmemiş olmalıydı. Anlaşılan kıza dizgin takacak kadar da korkmuşlardı.

Taçlar, tahtlar ve lüks çadırla gösteriş yaparken Madoc'un Yüce Kral olma iddiasını desteklemeleri ilginçti, ne de olsa Madoc başarırsa onlardan çok daha yukarıda olacaktı. Onları gözüm tutmamıştı. Şimdilik ona yardım ediyor olabilirlerdi ama sonradan onu saf dışı bırakmak istediklerine emindim.

Tam da o sırada çadıra Grimsen girdi. Üzerinde atıyormuş hissi veren, çelik ve camdan yapılma kalp şeklinde devasa bir rozet olan kırmızı bir pelerin vardı. Leydi Nore ve Lord Jarel ona döndü, aksi suratlarında soğuk bir gülümseme oluştu.

Dönüp Madoc'a doğru baktım. Demirciyi görmekten pek de memnun olmamıştı.

Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra Leydi Nore ve Lord Jarel bizi masaya buyur etti. Leydi Nore,

Kraliçe Soren'in dizginlerini tutuyordu. Küçük kraliçe masaya götürülürken dizginlerin tenine bir tuhaf oturduğunu fark ettim, bir kısmı teninin içine batmış gibiydi. Derinin parıltısı aklıma efsunu getirdi.

Bu korkunç aletin Grimsen'in işi olup olmadığını merak ettim.

Kızı bağlı halde görünce Oak'u düşünmeden edemedim. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye dönüp Oriana'ya baktım ama yüz ifadesi donmuş bir derenin yüzeyi kadar sakin ve hareketsizdi.

Masaya geçtik. Oriana'nın yanında, Grimsen'in karşısında oturuyordum. Hâlâ kulağımda olan güneş ve ay küpelerini fark edip onlara işaret etti.

"Kız kardeşinin bunlardan vazgeçeceğine inanmamıştım," dedi.

Öne doğru eğilip eldivenli elimle kulağıma dokundum. "El becerin enfes," dedim, iltifattan hoşlandığını biliyordum.

Bana kendi sanatına duyduğu gururdan kaynaklı olduğunu düşündüğüm hayranlık dolu bir bakış attı. Eğer güzel olduğumu düşünüyorsa bu kendi elişine yapılmış bir iltifattı.

Onu konuşturmak işime gelirdi. Burada başka kimsenin bana bir şey söyleyeceği yoktu. Taryn olsaydı ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştım, ama aklıma sadece Grimsen'in duymak istedikleri geliyordu. Sesimi alçaltarak fısıltıyla konuştum. "Uyurken bile çıkarmaya kıyamıyorum."

Göğsünü kabarttı. "Sadece takı."

"Çok şapşal olduğumu düşünüyor olmalısın," dedim. "Bundan binlerce kat güzelini yaptığını biliyorum ama yine de beni çok mutlu ediyorlar."

Oriana tuhaf tuhaf bana baktı. Pot mu kırmıştım? Ben-

den şüphelenmiş miydi? Kalbim hızlı atmaya başladı.

"Seni tav ocağıma bekliyorum," dedi Grimsen. "Gel de gerçek sihir neymiş göstereyim."

"Memnun olurum," diye zorla cevap vermeyi başardım ama hem yakalanmaktan endişeleniyordum hem de demircinin daveti beni germişti. Sonraya randevu vereceğine *burada*, bu akşam böbürlense olmuyor muydu sanki! Onun tav ocağına gitmek falan istemiyordum. Bu kamptan kaçmak istiyordum. Yakalanmam an meselesiydi. Eğer bir şey öğreneceksem hızlı davranmalıydım.

Akşam yemeğini servis eden hizmetkârların gelişi üzerine duran konuşmayla birlikte gerginliğim giderek arttı. Akşam yemeği, yanında turuncu böğürtlenle servis edilen devasa bir parça közlenmiş ayı etiydi. Askerlerden biri Grimsen'le rozeti hakkında sohbet etmeye daldı. Yanımda oturan Oriana, Dişler Hanedanlığı'ndan bir saraylıyla bilmediğim bir şiirden bahsediyordu. Kimse benimle ilgilenmezken Madoc ve Leydi Nore'nin seslerini seçmeye odaklandım. Hangi hanedanları saflarına çekebileceklerini tartışıyorlardı.

"Termit Hanedanlığı'yla görüştünüz mü?"

Madoc başını onaylarcasına salladı. "Lord Roiben'in Sualtı'yla arası bozuk, Yüce Kral'ın intikam almayı ondan esirgemesinin hoşuna gittiğini sanmıyorum."

Parmaklarımı bıçağıma doladım. Roiben'le anlaşma yapmıştım. Anlaşmayı yerine getirmek için Balekin'i öldürmüştüm. Hatta Cardan'ın beni sürgüne yollamak için bahanesi buydu. Bunca fedakârlıktan sonra Lord Roiben'in Madoc'un tarafına geçmeyi tercih edebilecek olması sindirmesi zor bir düşünceydi.

Lord Roiben ne isterse istersin, Kan Tacı'na ant içmiş-

ti. Dişler Hanedanlığı gibi bazı hanedanlar katakulli yapıp atalarının içtiği anttan caysa da çoğu hâlâ buna uyuyordu. Roiben de buna dahildi. Peki Madoc nasıl bu andı bozmayı umuyordu? Bunu başaracak bir vasıta olmadan alt tabaka lordların kimi tercih ettiği önemsizdi. Kan Tacı'nı takan tek hükümdara boyun eğeceklerdi, yani Yüce Kral Cardan'a.

Gelin görün ki bu sözler Taryn'in ağzına hiç yakışmazdı, bu yüzden etrafımda konuşmalar yükselirken dilimi ısırdım. Daha sonra çadırımıza döndüğümde, bal şarabı dolu sürahiler taşıyıp Madoc'un generallerinin bardaklarını tazeledim. Akılda kalıcı biri olduğum söylenemezdi, yalnızca Madoc'un insan evlatlığı, çoğunun sadece bir defa görüp üzerine sık düşünmediği biriydim. Oriana bana tuhaf bakışlar atmayı bırakmıştı. Eğer Grimsen'e karşı takındığım tavrın garip olduğunu düşünüyorsa bile onu daha fazla şüphelendirdiğimi sanmıyordum.

Eski yerimin, o yerin rahatlığının, ağır bir battaniye gibi üzerime örtülmeye hazır olduğunu hissediyordum.

Bu gece olduğum uslu çocuktan daha başka biri olduğuma inanmak imkânsız geliyordu.

Yatağa girdiğimde ağzımda acı bir tat vardı; uzun zamandır hissetmediğim, gözümün önünde gerçekleşen olaylara etki edemediğim için oluşan bir tat.

Karyolamda, battaniyeler ve kürklerle örtülü halde uyandım. Ateşin yanında koyu bir çay içip bacaklarımı açmak için etrafta yürüdüm. Neyse ki Madoc çoktan gitmişti.

Bugün, dedim kendi kendime, *bugün buradan kaçmanın bir yolunu bulmalıyım.*

Kampta yürürken atları fark etmiştim. Muhtemelen birini çalabilirdim. Ama dikkatsiz bir biniciydim, elimde ha-

rita olmadan kaybolmam işten değildi. Haritalar muhtemelen hep birlikte savaş çadırında duruyordu. Babamın yanına gitmek için bir bahane uydurursam belki...

"Madoc çay içmek ister mi?" diye sordum Oriana'ya ümitle.

"İsteseydi hazırlaması için hizmetkârlardan birini yollardı," diye karşılık verdi nazikçe. "Ama zaman geçirmek için yapabileceğin bir sürü yararlı iş var. Bize katılmak istersen saraylı leydilerle toplanıp bayrak dikeceğiz."

Nakış işimden kim olduğum hemen anlaşılırdı. Dikişte beceriksiz olduğumu söylemek az kalırdı.

"Locke'la ilgili sorulara cevap vermeye hazır mıyım bilmiyorum," diye uyardım.

Anlayışla başını salladı. Böyle toplaşmalarda vakit geçirmek için dedikodu yapılırdı, ölü bir kocanın da önemli bir konu olacağı kesindi.

"Yanına bir sepet alıp ormanda şifalı ot toplamaya çıkabilirsin," diye önerdi. "Yalnız ormana dalıp kamptan uzaklaşırsan dikkatli ol. Nöbetçi askerleri görürsen onlara Madoc'un mührünü göster."

Hevesimi gizlemeye çalıştım. "Bunu yapabilirim."

Ödünç aldığım pelerini üzerime geçirirken Oriana elini omzuma koydu.

"Dün gece seni Grimsen'le konuşurken duydum," dedi Oriana. "Ona dikkat etmelisin." Bize yıllar boyunca şenliklerde yaptığı uyarıları hatırladım. Dans etmeyeceğimize, hiçbir şey yemeyeceğimize, Madoc'u utandıracak *hiçbir şey* yapmamamıza söz verdirtmişti. Üstelik haksız da sayılmazdı. Madoc'la evlenmeden önce Yüce Kral Eldred'ın odalığıydı ve diğer odalıklardan birinin, yani en yakın arkadaşının, zehirlendiğini görmüştü. Yine de sinirime dokunuyordu.

"Peki. Dikkat ederim," dedim.

Oriana gözlerimin içine baktı. "Grimsen çok şey istiyor. Eğer ona fazla kibar davranırsan bir bakmışsın seni de ister. Nadir bir mücevhere imrenir gibi güzelliğini arzular. Ya da sırf Madoc seni verir mi diye merak ettiğinden arzular."

Benim için endişelenmesine gerek olmadığını belli etmeye çalışarak, "Anladım," dedim.

Birbirimizi anladığımızı düşünmüş olacak ki bitkin bir gülümsemeyle beni bıraktı.

Dışarıda, ufak sepetimi koluma takıp ormana yollandım. Ormanın bittiği yere gelince artık rol yapmak zorunda olmamanın mutluluğuyla durdum. Burada bir an için bile olsa rahatlayabilirdim. Kendime gelmek için derin nefesler alıp seçeneklerimi düşündüm. İkide bir Grimsen'e dönüyordum. Oriana'nın uyarılarına rağmen belki beni eve uçuracak çelikten bir çift kanadı ya da camdan aslanlar tarafından çekilen sihirli bir kızağı vardı. Yoksa bile en azından Taryn'i, o olmadığımdan şüphelenecek kadar iyi tanımıyordu.

Hem eğer ona vermek istemediğim bir şeyi almaya çalışırsa, eh, bıçaklarını etrafta bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Ormanı geçerek tepeye doğru yürüdüm. Buradan kampı ve bütün çadırları görebiliyordum. Çadırlardan ayrı duran, üç çatısından bolca duman çıkan derme çatma tav ocağını seçebildim. Geniş, yuvarlak bir çadırın etrafında bir hareketlilik olduğunu gördüm. Madoc orada olabilir ve haritaları orada saklıyor olabilirdi.

Başka bir şey de gördüm. Kampa ilk geldiğimizde dağın eteğinde, diğer çadırların çok uzağında duran ufak bir ileri karakol görmüştüm. Ama buradan bakınca, aynı zaman-

da bir mağaranın da bulunduğunu gördüm. İki asker mağaranın girişinde nöbet tutuyordu.

İşte bu tuhaftı. Burası diğer her şeyden fazlasıyla uzaktaydı. Gerçi içinde ne olduğuna göre değişirdi, belki de amaç buydu. En yüksek çığlıkları bile bastıracak kadar uzaktaydı.

Titreyerek tav ocağına doğru indim.

Kampın eteklerinde kendime yol açarak yürürken goblinler ve grigler, Peri Halkı'nın toz gibi ince kanatları, sivri dişleri olan üyeleri bana kötü bakışlar attı. Yanlarından geçerken kısık bir tıslama duydum, devlerden biri hiç de hoş olmayan bir şekilde dudaklarını yaladı. Ama kimse beni durdurmaya kalkışmadı.

Grimsen'in tav ocağının kapısı açıktı. Demirci içerideydi, üstü çıplaktı ve uzun, kıllı bedeniyle çekiçle dövdüğü kılıcın üzerine eğilmişti. Tav ocağı cehennem gibi sıcaktı, havada katran kokulu yoğun bir sıcaklık vardı. Demircinin etrafı göründüğünden çok daha farklı marifetleri olan silahlar ve ıvır zıvırla doluydu: çelikten küçük tekneler, rozetler, gümüşten çizme uçları ve kristalden yapılmış gibi görünen bir anahtar...

Grimsen'in, asıl kudretin ihanette yaptığına karar vermeden önce Cardan'a iletmemi istediği teklifi düşündüm. *Ona buzdan bir zırh yaparım, ona vuran her kılıcı paramparça eder, yüreğini de öyle bir soğutur ki merhamet duymaz olur. Ona de ki, sana üç tane kılıç yapacakmış, üçünü de aynı savaşta kullandığında bir darben otuz askerin kudretine denk gelecekmiş.*

Bütün bunların Madoc'un eline geçtiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Kendimi hazırlayarak kapı tokmağına vurdum.

Grimsen beni görünce çekicini bıraktı. "Küpeli kız gelmiş," dedi.

"Beni davet eden sizdiniz," diye hatırlattım. "Umarım çok erken gelmemişimdir ama merakıma yenildim. Ne üzerinde çalıştığınızı sorabilir miyim, yoksa gizli mi?"

Bunu duymak hoşuna gitmişe benziyordu. Yüzünde bir gülümsemeyle üzerinde çalıştığı devasa çeliği gösterdi. "Adaların gök kubbesini yaracak bir kılıç dövüyorum. Buna ne diyorsun fani kız?"

Grimsen dünyanın en kudretli silahlarından bazılarını dövmüştü. Ama Madoc'un planı gerçekten Elfhame ordularını dağıtmak olabilir miydi? Cardan'ı düşündüm, o denizin suyunu kaynatabiliyor, fırtına getirebiliyor ve ağaçları kurutabiliyordu. Onlarca alt tabaka lordun yeminli bağlılığı ve bütün orduların yönetimi ona aitti. Tek bir kılıç, Grimsen'in dövdüğü en kudretli kılıç bile olsa bütün bunlara karşı koyacak kadar kudretli olabilir miydi?

"Onun tarafında olduğun için Madoc minnettar olmalı," dedim düz bir sesle. "Ve tabii böyle güçlü bir silaha sahip olacağı için."

"Hıh!" dedi Grimsen, boncuk gözleriyle bana bakarak. "Olmalı olmasına ama *öyle* mi? Bunu ona kendin sormalısın, zira kendisi minnetin sözünü bile etmiyor. Benim adıma şans eseri şarkılar söyleyecek olduklarında da... eh, bunları dinlemekle ilgilenir mi? Hayır. Şarkılara zaman yok, diyor. Acaba şarkılar onun hakkında söylense böyle davranır mıydı?"

Meğer onu konuşturan şey egosunu okşamak değil, yaralarını deşmekmiş.

"Eğer Madoc, Yüce Kral olursa ona şarkılar yazan çok olacak," dedim damarına basarak.

Grimsen'in yüzünden bir ifade geçti, dudakları tiksintiyi andıran bir ifadeye büründü.

"Ama Mab'ın ve ondan sonra gelen bütün hükümdarların zamanında demirci ustası olan sen... senin hikâyen onunkinden daha ilginç, şarkılara daha uygun olmalı." Korkarım yağ çekmeyi fazla abartmıştım, ama Grimsen'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Off Mab," dedi eskiyi hatırlayarak. "Kan Tacı'nı dövmemi istediğinde bana büyük bir onur bahşetmiş oldu. Ben de sonsuza dek korumak için tacın üzerine bir lanet kondurdum."

Onu teşvik etmek için gülümsedim. Bu kısmı zaten biliyordum. "Tacı takan kişinin canı alınırsa ölümünden sorumlu olan kişi de ölür."

Grimsen burnundan soluyarak güldü. "Kraliçe Mab'ın *soyunun* kalıcı olmasını istediği gibi ben de *eserimin* kalıcı olmasını istiyordum. Ama ben eserlerimin en küçüğünü bile önemserim." Kararmış elleriyle küpelerime dokunmak için uzandı. Parmakları kulağıma değdi, teni sıcak ve sertti. Hırlama değil de utangaç bir gülümseme olduğunu umduğum bir ses çıkararak elinden kurtuldum.

"Mesela bunları ele alalım," dedi. "Mücevherleri çıkarırsan güzelliğin kaybolacak. Üstelik sadece küpelerin verdiği bir nebze fazla olan güzellik değil, bütün güzelliğin o kadar perişan hale gelecek ki seni gören Peri Halkı çığlık çığlığa kaçacak."

Küpeleri kulağımdan çekip çıkarma arzusuna karşı koymaya çalıştım. "Bunları da mı lanetledin?"

Grimsen'in yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Herkes zanaatkâra karşı senin gibi saygılı değil Madoc'un kızı Taryn. Herkes hediyelerimi hak etmiyor."

Onun tav ocağından çıkan birçok eseri düşünerek uzun bir an için kafa yordum. Bu eserlerin kaçının lanetli olduğunu merak ettim.

"Bu yüzden mi sürgün edildin?" diye sordum.

"Sanatsal açıdan böyle özgür davranmam Yüce Kraliçe'nin hoşuna gitmedi, yani Gürgenkral'ın peşinden sürgüne giderken pek sevilmiyordum," dedi. Bu da hemen hemen evet demek oluyordu. "Mab hep zekâsıyla üstün olmak isterdi."

Anlattıkları beni tedirgin etmiyormuş gibi başımı salladım. Zihnim durmadan çalışıyor, yaptığı bütün eserleri hatırlamaya çalışıyordu. "Elfhame'e ilk geldiğinde Cardan'a küpe hediye etmemiş miydin?"

"İyi hatırladın." Hafızamın onundakinden daha iyi olmasını umdum çünkü Taryn, Avcı Kameri'nde yoktu. "İşitme alanında konuşan herkesi duymasını sağlıyor. Kulak misafiri olmak için harika bir araç."

Hevesle konuşmasını bekledim.

Güldü. "Bilmek istediğin bu olamaz, öyle değil mi? Evet, o da lanetliydi. O küpeyi tek kelimeyle ısırığı ölümcül olan yakuttan bir örümceğe dönüştürebilirim."

"Peki kullandın mı?" diye sordum. Aklıma Cardan'ın çalışma odasında gördüğüm camın içinde dönüp duran parlak kırmızı örümcek gelmişti. İçime öncelikle çoktan kurtulduğumuz trajediye karşı soğuk bir korku doldu ve sonra da öfkeden başka şey hissedemez oldum.

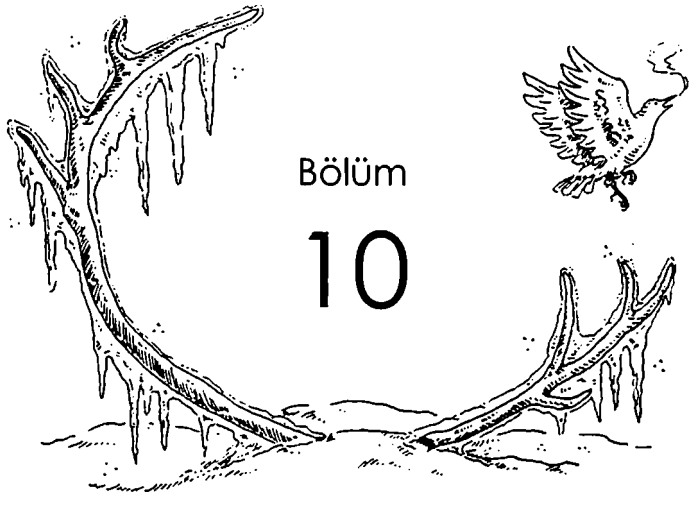
Grimsen omuz silkti. "Sonuçta hâlâ hayatta."

Tam da Periler Diyarı'na yaraşır bir cevap. Kulağa *hayır* gibi geliyor ama işin gerçeği demirci *denedi ve işe yaramadı.*

Onu sıkıştırmalıydım, kamptan kaçmanın yolunu sormalıydım ama bir saniye daha burada kalırsam kendi yap-

tığı silahlardan biriyle onun işini bitirecektim. "Yine gelebilir miyim?" dedim dişlerimi sıkarak, yüzümdeki sahte ifade gülümsemeden çok surat asmayı andırıyordu.

Bana attığı bakış hoşuma gitmedi, çeliğin içinde eritmek istediği bir mücevhermişim gibi bakıyordu. "Yine beklerim," dedi. Tav ocağını, orada duran bütün nesneleri gösterdi. "Gördüğün gibi güzel şeyleri severim."

Bölüm 10

Grimsen'i ziyaret ettikten sonra söz verdiğim gibi şifalı ot toplamaya gittim. Tatmin edici bir sinirle üvez, ısırganotu, biraz ölümşekeri ve devasa cep mantarlarından topladım. Bir kayayı tekmeleyip seke seke ormanın derinliklerine gönderdim. Sonra bir tanesini daha tekmeledim. Biraz olsun iyi hissedene dek daha çok kaya tekmelemem gerekti.

Ne buradan çıkmanın bir yolunu bulmuş ne de babamın planlarını ortaya çıkarmaya yaklaşmıştım. Yaklaştığım tek şey yakamı ele vermekti.

Aklımda bu kötücül düşünceler dönerken Madoc'un çadırın önündeki ateşin başında oturmuş, üzerinde taşıdığı hançerleri temizleyip bilediğini gördüm. Alışkanlık işte, gidip ona yardım edesim geldi ama bunun Taryn'e yakışan bir davranış olmadığını kendime hatırlattım.

"Gel otur," diye çağırdı, çöktüğü ağaç kütüğünün boş tarafına elini vurarak. "Sefere çıkmaya alışık değilsin, biliyorum. Şimdiyse ortasına düştün."

Benden şüpheleniyor muydu? Dolup taşan sepetimi ateşin yanına koyup yanına oturdum, eğer Jude'la konuştuğunu anlamış olsaydı böyle cana yakın konuşmazdı. Öte yandan fazla vaktim kalmadığının da farkındaydım, bu yüzden şansımı deneyip asıl sormak istediğim soruyu sordum. "Onu yenebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Küçük bir çocuğun soracağı bir soruymuş gibi güldü. *Elini yeterince uzağa uzatırsan gökyüzündeki aya ulaşabilir misin?* "Eğer kazanamayacağımı düşünseydim bu oyunu oynamazdım."

Attığı kahkaha bana cesaret verdi. Taryn olduğuma ve savaş hakkında hiçbir fikrim olmadığına gerçekten inanıyordu. "Ama *nasıl*?"

"Stratejiden bahsederek kafanı karıştırmayayım," dedi. "Kısacası onu düelloya davet edeceğim, kazandıktan sonra da o koca kafasını ortadan ikiye ayıracağım."

"Düello mu?" Afallamıştım. "*O* neden *seninle* dövüşsün ki?" Cardan Yüce Kral'dı. Ona sıra gelene kadar orduları vardı.

Madoc sırıttı. "Sevgi için," dedi. "Ve görev için."

"Kimin sevgisi?" Eminim Taryn olsaydı onun da en az benim kadar kafası karışırdı.

"Açlıktan ölen bir adam için sofranın küçüğü olmaz," dedi.

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir saniye sonra bana acıyıp açıkladı. "Savaş teknikleri pek ilgini çekmez, biliyorum ama bence bu senin bile hoşuna gidecek. En çok istediğimiz şey için neredeyse her riski almaya hazırız-

dır. Ortada onun kötü bir kral olacağına dair bir kehanet var. Üzerine yapıştı kaldı ama kaderin aklını çelerek paçayı kurtarabileceğini sanıyor. Varsın denesin. Ona iyi bir hükümdar olduğunu kanıtlamak için bir şans vereceğim."

"Peki sonra?" diye bastırdım.

Ama Madoc sadece bir kez daha güldü. "Sonra Peri Halkı sana Prenses Taryn diyecek."

Bütün hayatım boyunca Periler Diyarı'nın büyük seferlerinin hikâyelerini dinlemiştim. Nadir doğum yapan ölümsüz bir halktan beklenildiği üzere çoğu çatışma hayli resmi olurdu, tahta çıkma sırası da öyle. Peri Halkı alenen savaştan kaçınmayı tercih ederdi, yani sorunları her iki tarafın da razı geldiği bir yarışmayla çözmek sık rastlanan bir durumdu. Buna rağmen Cardan hiçbir zaman kılıç dövüşüne merak salmamıştı ve o konuda pek de iyi sayılmazdı. Düello yapmayı neden kabul etsindi?

Eğer böyle sorarsam Madoc'un beni tanıyacağından korktum. Yine de bir şeyler söylemeliydim, burada oturmuş ağzım açık bir halde ona bakamazdım.

"Jude bir şekilde Cardan'ı kontrol ediyordu," diye önerdim. "Belki sen de aynısını yapabilirsin ve..."

Başını iki yana salladı. "Kardeşine ne oldu baksana. Elinde ne güç varsa Cardan bunu ondan aldı. Hayır, hizmet etme rolü yapmaya bile niyetim yok. Artık hükmeden ben olacağım." Hançerini bilemeyi bırakıp gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla bana baktı. "Jude'a ailemize yardım etmesi için fırsat üstüne fırsat tanıdım. Elinde bana oynadığı oyunu anlatmak için her türlü bahane vardı. Eğer sözümü dinleseydi olaylar çok farklı gelişebilirdi."

Bedenimi bir titreme aldı. Yanında oturanın ben olduğumu anlamış mıydı?

"Jude çok perişan," dedim, olabildiğince düz bir sesle. "En azından Vivi öyle diyor."

"Sen de Yüce Kral olduğumda onu daha beter cezalandırmamı istemiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Aslında biraz gurur duymuyorum da değil. Sonuçta başardığı az buz bir şey değildi. Bütün çocuklarım içerisinde bana en çok benzeyen belki de odur. Faniler dünyasındaki çocuklar gibi o da asiydi ve boyundan büyük işlere kalkıştı. Ama *sen*..."

"Ben mi?" Bakışlarımı ateşe çevirdim. Benden bahsettiğini duymak garipti ama sadece Taryn'i kastettiği bir şey duymanın düşüncesi daha beterdi. Bu ânı Taryn'in elinden alıyormuşum gibi hissettim. Ama onu durdurmanın bir yolu, en azından foyamı ortaya çıkarmayacak bir yol yoktu.

Uzanıp omzuma dokundu. Güven verici olabilirdi ama Madoc'un uyguladığı baskı fazla, pençeleri biraz keskindi. Boğazıma yapışıp beni yakaladığını söyleyeceği an gelmişti işte. Kalbim hızlı atmaya başladı.

"Nankörlüğüne rağmen gözdemin o olduğunu düşünüyorsundur eminim," dedi. "Ama sadece onu daha iyi anlıyordum. Buna rağmen seninle benim de ortak bir noktamız var. İkimiz de kötü evlilikler yaptık."

Ona ters bir bakış attım, rahatlama ve şaşkınlık duyguları içimde çatışıyordu. Annemle yaptığı evliliği Taryn'in Locke'la yaptığı evlilikle bir mi tutuyordu gerçekten?

Geri çekilip ateşe bir kütük daha attı. "İki evlilik de ölümle bitti."

Nefesimi tuttum. "Gerçekten onu benim..." Ama ne yalan söyleyebilirdim bilmiyordum. Taryn olsaydı yalan söyler miydi onu bile bilmiyordum.

"Hayır mı?" diye sordu Madoc. "Sen yapmadıysan Locke'u kim öldürdü?"

Uzun bir an için aklıma iyi bir cevap gelmedi.

Havlar gibi bir kahkaha atıp pençesiyle beni gösterdi, bu durumdan çok hoşnuttu. "Demek gerçekten *sendin*! Doğrusunu istersen Taryn, senin yumuşak başlı ve uysal olduğunu sanırdım, nasıl da yanılmışım."

"Onu öldürdüğüm için *memnun* musun?" Taryn'le, Locke'u öldürdüğü için bütün iyi özellikleri ve becerilerinden daha fazla gurur duyuyordu: insanları rahatlatma becerisinden, her zaman ne giyeceğini bilmesinden ve insanlara kendini sevdirmek için her zaman en doğru yalanı söylemesinden.

Madoc omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Yaşamış ya da ölmüş, o çocuğa hiç değer vermedim ki. Ben sadece sana değer verdim. Eğer öldüğü için kederliysen o halde senin adına üzüldüm. Eğer sırf tekrar öldürebilmek için onun yeniden dirilmesini istiyorsan, o hissi iyi bilirim. Ama belki de adaletli davranmışsındır ve adalet zalim olduğu için rahatsız olmuşsundur."

"Sence bana ölmeyi hak edecek kadar ne kötülük yaptı?" diye sordum.

Ateşi karıştırdı. Ateşten kıvılcımlar yükseldi. "Kalbini kırdığını düşünmüştüm. Göze göz, kalbe kalp."

Cardan'ın boğazına bıçak dayamanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Benim üzerimde sahip olduğu gücün düşüncesi karşısında telaşlanmanın, bunu bitirmenin kolay bir yolu olduğunu fark etmenin. "Annemizi de bu yüzden mi öldürdün?"

İç çekti. "Ben içgüdülerimi savaş meydanında geliştirdim," dedi. "Bazen bu içgüdüler savaş olmadığında bile ortaya çıkıyor."

Söylediklerini düşündüm, kalbini taşlaştırarak dövüş-

menin, defalarca ve defalarca öldürmenin ne gerektirdiğini merak ettim. Bir yanı içten içe soğuk mu diye merak ettim, asla ısınmayan türden bir soğuk. Kalbinin ortasındaki bir buz parçası gibi. O buz parçası bende de var mı diye merak ettim.

Bir an için sessizce oturup ateşin kıvılcımlarının çatırtısını dinledik. Ardından Madoc yine konuştu. "Annenizi öldürdüğümde, annenizi de babanızı da öldürdüğümde, sizi değiştirdim. Onların ölümleri siz üç kızın eritildiği pota, üzerinde dövüldüğü ateşti. Sıcak bir kılıcı yağa daldırdığında en ufak bir hata kılıcın kırılmasına sebep olur. Ama siz kana bulansanız da kırılmadınız. Tersine, siz güçlendiniz. Locke'un canını alman senin suçun olduğu kadar benim de suçum. Yaptıklarına dayanmak sana zor geliyorsa yükünü ver ben taşıyayım."

Taryn'in söylediklerini düşündüm: *Kimse bizimki gibi bir çocukluk yaşamayı hak etmiyor.*

Nedense onu teselli etmek isterken buldum kendimi, onu asla affetmeyecek olsam da. Taryn olsaydı ne derdi? Bilmiyorum ama onun yerine Madoc'u teselli etmek adil olmazdı.

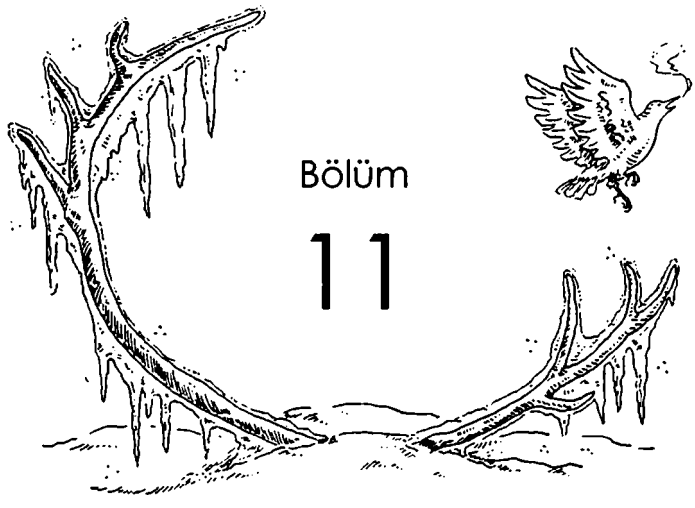
Topladığım otları koyduğum sepeti işaret ederek, "Bunu Oriana'ya götüreyim," dedim. Gitmek için ayağa kalktım ama Madoc elimi yakaladı.

"Sadakatini görmezden geldiğimi sanma." Bakışlarını kaldırıp düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bu ailenin iyiliğini kendinden önce koydun. Bütün bunlar bittiğinde istediğin ödülü söyle yeter."

Artık böyle teklifler yaptığı kızı ben olmadığım için bir sızı hissettim. Ocağına kabul ettiği, kollayıp gözettiği kızı artık ben değildim.

Acaba Taryn kendisi ve karnındaki bebeği için ne isterdi? Tahminimce güvenlik isterdi. Madoc bize bunu zaten sağladığına inanıyordu ama aslında asla sağlayamayacağı tek şey buydu. Ne sözler verirse versin, birini uzun süre güvende tutamayacak kadar acımasızdı.

Bana gelince, güvenlik söz konusu bile değildi. Beni henüz tanımamıştı ama bu oyunu sürdürme kabiliyetim gün geçtikçe azalıyordu. Buz denizini nasıl geçeceğim konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen bu gece kaçmak zorundaydım.

Bölüm 11

Oriana akşam yemeği hazırlıklarını yönetirken ben de yanında kaldım. Acısı gidene kadar patatesle kaynatılan ısırganotu çorbasının yapılışını, geyik etlerinin hazırlanmasını ve soğuk havada yağı yeşilliğe tat vermek için kullanılan hayvanların yeni kesilen bedenlerinden çıkan buharı gözlemedim. Bölükteki herkesin süs gibi kemerlerinde sallanan kendi kâsesi ve bardağı vardı, hizmetkârlar yiyecek ve sulandırılmış şarap payını bunlara dolduruyordu.

Madoc generalleriyle birlikte yiyor, hem gülüyor hem de konuşuyordu. Dişler Hanedanı çadırlarından çıkmamış, yemeklerini başka bir ateşin üzerinde pişirmesi için hizmetkârlarını yollamıştı. Grimsen generallerden uzakta, şövalyelerin oturduğu masaya oturmuş, kulak kesilip onu dinleyen şövalyelere Gürgenkral'la olan sürgününden hikâyeler anlatıyordu. Çevresindeki Peri Halkı'nın nor-

malden daha çok incik boncuk takıyor olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

Tencere ve masaların olduğu alan kampın en uzak tarafında, dağın yakınlarındaydı. Mağaranın yakınlarında nöbet tutan iki şövalye gelip bizimle yemek için yerlerinden ayrılmıyordu. Şövalyelerin yakınlarında iki ren geyiği karları eşeleyip gömülü kökleri arıyordu.

Isırganotu çorbamı içerken aklımda bir fikir belirdi. Oriana'nın beni çadırımıza dönmeye teşvik etmesine kalmadan kararımı vermiştim. Mağaranın yakınında duran askerlerin bineklerinden birini çalacaktım. Ana kamptan çalmaktansa böylesi daha kolay olurdu, hem işler ters giderse peşime düşmeleri zorlaşırdı. Hâlâ bir haritam yoktu ama yıldızlara bakarak hiç değilse güneye gidecek kadar yolumu bulabilirdim. Fani yerleşimlerinden birine rastlamayı umuyordum.

Birer bardak çay içip üzerimizdeki karları silkeledik. Sertleşen parmaklarımı sıcak bardağa sararak ısıttım, sabırsızdım. Oriana'da şüphe uyandırmak istemiyordum ama harekete geçmeliydim. Yanıma yiyecek ve taşıyabileceğim kadar eşya almalıydım.

"Epey üşümüş olmalısın," dedi Oriana beni süzerek. Beyaz saçları ve hayalet gibi solgun teniyle kendisi de kardan yapılmış gibi gözüküyordu.

"Fanilerin zayıflığı işte." Gülümsedim. "Elfhame adalarına özlem duymak için bir bahane daha."

"Yakında eve döneceğiz," diyerek güvence verdi. Yalan söyleyemezdi, bu yüzden buna gerçekten inanıyor olmalıydı. Madoc'un kazanacağına, Yüce Kral'ın tahtına oturacağına gerçekten inanıyor olmalıydı.

Nihayet artık uyumaya hazırdı. Yüzümü yıkadım ve

sonra bir cebime kibritler diğer cebime de bir bıçak koydum. Yatağa girdikten sonra Oriana'nın uykuya daldığından emin olana kadar bekledim, yarım saat geçene dek saniyeleri saydım. Ardından battaniyelerin altından elimden geldiğince sessizce çıkarak çizmelerimi ayaklarıma geçirdim. Bir çantaya biraz peynir, bir parça ekmek ve üç pörsümüş elma koydum. Ormanda ot toplarken bulduğum ölümşekerini bir kâğıdın arasına sardım. Ardından sessizce çadırın çıkışına ilerledim, pelerinimi de yanıma aldım. Dışarıda tek bir şövalye nöbet tutuyor, ateşin yanında ahşaptan bir flüt oyarak oyalanıyordu. Geçerken başımla selam verdim.

"Leydim?" dedi ayağa kalkarak.

Ona en can alıcı bakışımı attım. Ne de olsa tutsak falan değildim. Baş General'in kızıydım. "Evet?"

"Eğer sorarsa babanıza nerede olduğunuzu söyleyeyim?" Sorduğu soru saygı timsaliydi ama yanlış cevap verirsem saygıdan eser kalmayacağına şüphem yoktu.

"Ona ormanda lazımlığa gitmekle meşgul olduğumu söyle," dedim. Tam düşündüğüm gibi nöbetçi irkildi. Pelerinimi omuzlarıma atıp yoluma giderken daha fazla soru sormadı ama ne kadar çok oyalanırsam o kadar çok şüpheleneceğinin farkındaydım.

Mağaraya giden yol çok uzun değildi ama karanlıkta ayağım sıkça bir yerlere takılıyordu ve attığım her adımda rüzgâr ısırıyordu. Kamptan müzik ve şenlik sesleri yükseliyordu. Kayıp, özlem ve vahşetle ilgili goblin şarkıları. Kraliçeler, şövalyeler ve soytarıların şarkıları.

Mağaraya yaklaştığımda mağaranın geniş ağzında nöbet duran üç asker gördüm, tahmin ettiğimden bir kişi fazla vardı. Mağaranın girişi uzun ve genişti, bir gülümseme

gibi yayılmıştı. Ötesindeki karanlık derinler bir yerde ışık varmış gibi yer yer parlıyordu. İki solgun ren geyiği yakınlarda uyukluyordu, kediler gibi karın içine kıvrılmışlardı. Bir üçüncüsü de yakınlardaki bir ağaca boynuzlarını sürtüyordu.

O halde bunu alacaktım. Ağaçların arasında daha derinlere saklanıp yanımdaki elmalardan biriyle onu kendime çekebilirdim. Ormanın derinliklerine inecekken mağaradan bir çığlık duyuldu. Etrafındaki yoğun, soğuk hava sesi kulağıma kadar getirdi ve dönüp bakmama sebep oldu.

Madoc birini esir tutuyordu.

Bunun benim sorunum olmadığı konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım ama acı dolu başka bir çığlık bütün bu kurnaz düşünceleri yarıp geçti. Biri oradaydı ve acı içerisindeydi. Tanıdığım kimse olmadığından emin olmak zorundaydım. Kaslarım soğuktan dolayı çoktan kaskatı kesilmişti, bu yüzden yavaş yavaş yürüdüm, mağaranın etrafında daire çizip hemen üzerinde olan kayalara tırmandım.

Doğaçlama planım mağaranın girişine düşmekti, nöbetçiler nasılsa öbür tarafa bakıyor olurdu. Düşerken beni gizleme avantajı vardı ama asıl düşme işini çok dikkatli yapmalıydım çünkü ses ve hareketin birleşimi nöbetçilere ânında yerimi belli ederdi.

Dişlerimi sıkıp Hayalet'in verdiği dersleri hatırladım: Yavaş git, attığın her adım kendinden emin olsun, gölgelerden uzaklaşma. Elbette bu da bana ardından gelen ihaneti hatırlattı, ama ettiği ihanet verdiği derslerin önemini azaltmazdı. Büyük bir kayanın sivri uçlu kısmından kendimi yavaş yavaş indirdim. Elimde eldiven olmasına rağmen parmaklarım donmuştu.

Sonra orada öylece asılırken, hesaplamada korkunç bir

hata yaptığımı fark ettim. Tamamen uzansam bile bedenim yere değmiyordu. Mecburen elimden geldiğince sessiz olup elimden geldiğince hızlı davranmalıydım. Bir nefes alıp kendimi hemen aşağıdaki boşluğa bıraktım. Ayakkabılarımın kara çarptığında çıkardığı kaçınılmaz sesi duyan nöbetçilerden biri dönüp baktı. Gölgelere karıştım.

"Kim var orada?" diye sordu diğer nöbetçi.

Birincisi mağaranın içine bakıyordu. Beni fark edip etmediğinden emin değildim.

Elimden geldiğince hareketsiz kaldım, nefesimi tutup beni görmemesini, beni *koklamamasını* umdum. En azından bu kadar soğuk havada terlememiştim.

Bıçağım yanımdaydı. Kendime Grima Mog'u yendiğimi hatırlattım. İş oraya gelirse onları da yenerdim.

Ne var ki nöbetçi başını sallayıp goblin şarkıları dinlemeye devam etti. Ne olur ne olmaz diye bekledim. Gözlerime alışmak için zaman vermiş oldum. Havada mineral kokusu vardı, bir de yanan gaz lambasının kokusu. Eğri bir geçidin sonunda gölgeler dans ediyor, ışığı ucundan göstererek beni çağırıyordu.

Dikitler ve sarkıtlar arasından ilerledim, bir devin sivri dişleri arasından geçmek gibiydi. Yeni bir odaya girdim ve meşale ışığıyla karşılaşınca gözlerimi kırptım.

"Jude?" dedi biri sessizce. Bu sesi tanıyordum. Hayalet.

Çok zayıftı, köprücükkemiklerinde morluklar vardı. Mağaranın zemininde uzanmıştı, bilekleri yerdeki levhalara kelepçelenip zincirlenmişti. Etrafında yanan meşaleler bir çember oluşturmuştu. Ela gözlerinde çılgın bakışlarla bana bakıyordu.

Çok soğuk olmasına rağmen daha da soğuk hissettim. Bana söylediği son şey, *Prens Dain'e hizmet ediyorum, sana*

değil olmuştu. Sualtı'na sürüklenip dehşete düşmüş, aç ve yapayalnız halde haftalarca orada kalmıştım. Yine de buna rağmen, ihanetine rağmen, Gölgeler Meclisi'ni yok etmesine rağmen, ismimi onu kurtarmaya geldiğini sandığı birinin mutlu şaşkınlığıyla söylemişti.

Taryn rolü yapmayı düşündüm ama o nöbetçileri atlatanın ikizim olduğuna inanmazdı. Ne de olsa böyle hareket etmeyi bana öğreten kendisiydi. "Madoc'un burada ne sakladığını görmek istedim," dedim bıçağımı çekerek. "Nöbetçileri çağırmayı düşünüyorsan, bil ki bu bıçağı boğazına saplamamamın tek sebebi ölürken bağıracağından korkuyor olmam."

Hayalet sessiz, imali bir kahkaha attı. "Yaparım, bilirsin. Basarım çığlığı. Sırf sana nispet olsun diye."

"Yani hizmetinin bedeli bu," dedim, alaycı bir şekilde mağaranın içini göstererek. "Umarım ihanetinin ödülünü de almışsındır."

"İstediğin kadar böbürlen." Sesi yumuşaktı. "Hak ediyorum. Yaptığımın farkındayım Jude. Aptalca davrandım."

"Peki o zaman neden yaptın?" Bunu sorunca bile kendimi savunmasız hissederek rahatsız oldum. Ama Hayalet'e güvenmiştim ve ne kadar aptalca davrandığımı bilmek istiyordum. Onu arkadaşım sandığım bütün zaman boyunca benden nefret mi etmişti? Cardan'la birleşip onlara güvenmeme gülmüşler miydi?

"Sana Oak'un annesini öldürdüğümü anlattığımı hatırlıyor musun?"

Başımı onaylarcasına salladım. Liriope, Yüce Kral'ın sevgilisiyken Prens Dain'in çocuğuna hamile olduğu gerçeğini gizlemek için kızamık mantarıyla zehirlenmişti. Eğer Oriana, Oak'u Liriope'nin karnından çekip almasaydı, be-

bek de onunla ölürdü. Korkunç bir hikâyeydi, erkek kardeşimi ilgilendirmeseydi bile unutmam söz konusu olamazdı.

"Ne yaptığımı öğrendiğinde bana nasıl baktığını hatırlıyor musun peki?" diye sordu.

Taç giyme töreninden bir ya da iki gün sonraydı. Prens Cardan'ı esir almıştım. Hâlâ şoktaydım. Madoc'un planını birleştirmeye çalışıyordum. Hayalet'in böyle berbat bir şey yaptığını öğrendiğimde dehşete düşmüştüm ama o zamanlarda çok sık korkardım. Gerçi kızamık mantarı ölmek için kâbus gibi bir yoldu ve kardeşim de az kalsın ölüyordu. "Şaşırmıştım."

Başını hayır dercesine salladı. "Kakalak bile korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. Haberi yoktu."

"Bize bu yüzden mi ihanet ettin? Peşin hükümlü olduğumuzu düşündüğün için mi?" diye sordum inanamayarak.

"Hayır. Dur da beni bir dinle." Hayalet iç geçirdi. "Liriope'yi öldürdüm çünkü Prens Dain beni Periler Diyarı'na getirdi, bana baktı, bana bir amaç verdi. Ona sadık olduğum için söylediğini yaptım ama sonra yaptıklarım yüzünden sarsılmıştım. O kederimle Liriope'nin yaşayan tek çocuğu olduğunu düşündüğüm çocuğa gittim."

"Locke," dedim uyuşmuş bir halde. Acaba Locke, Cardan'ın taç giyme töreninden sonra Oak'un üvey kardeşi olduğunu anlamış mıydı? Bu konuda bir şey hissedip hissetmediğini, bundan Taryn'e bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

"Hissettiğim suçluluk yüzünden..." diye devam etti Hayalet. "Ona korumamı sundum. Ve ismimi."

"İsmini..." diye söze girdim ama sözümü kesti.

"*Gerçek ismimi*," dedi Hayalet.

Periler arasında, gerçek isimler sıkı saklanan sırlardı. Bir perinin gerçek ismini biliyorsanız onu kontrol altına

alabilirdiniz, bütün yeminlerden daha bağlayıcı bir sözdü. Hayalet'in kendini bu şekilde verdiğine inanmak zordu.

"Sana ne yaptırdı?" diye sorarak sadede geldim.

"Yıllarca, hiçbir şey yaptırmadı," dedi Hayalet. "Sonra ufak görevler vermeye başladı. Birilerini gözetlemek. Sırlarını öğrenmek. Seni Unutuş Kulesi'ne götürüp Sualtı'nın seni kaçırmasına izin vermemi emredene dek niyetinin tehlikeli değil, sadece oyun oynamak olduğunu sanıyordum."

Nicasia ondan iyilik istemesini biliyor olmalıydı. Locke ve arkadaşlarının düğününden önceki gece beni avlayacak kadar rahat davranmasına şaşmamalı. Ertesi gün ortadan kaybolacağımı biliyordu.

Buna rağmen Hayalet'in anlattıkları kafama hâlâ yatmıyordu. Ben de Locke'un derdinin her zaman oyun oynamak olduğunu sanmıştım, beni öldürmeye yeltendiğinde bile.

Başımı salladım. "Ama anlattıkların buraya nasıl düştüğünü açıklamıyor."

Hayalet sesini sakin tutmak, öfkesini kontrol etmek için çabalıyor gibiydi. "Kule'de olanlardan sonra bana bir daha emir veremeyeceğinden emin olmak için Locke'la arama mesafe koydum. Insmire'dan kaçarken şövalyeler beni yakaladı. Locke'un asıl niyetini işte o zaman anladım. İsmimi babana vermişti. İkiz kardeşinle evlenmek ve Balekin başa gelince masada yer edinmek için ödediği başlık parası buydu."

Nefesimi tuttum. "*Madoc* senin *gerçek ismini* biliyor mu?"

"Fena, öyle değil mi?" Acı bir kahkaha attı. "Senin şans eseri buraya gelmenle uzun süredir talihim ilk kez döndü. Hem de nasıl döndü, gerçi ikimiz de sırada ne var biliyoruz."

Cardan'a emir verirken kelimelerimi dikkatle seçerek beni atlatamayacağına ya da benden kaçamayacağına

emin olduğumu hatırladım. Madoc'un da aynısını ve fazlasını yaptığına şüphem yoktu, bu yüzden Hayalet kendisine sadece tek bir yolun açık olduğuna inanmıştı.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim. "Sonra da..."

Hayalet lafımı kesti. "Sana en az nereden acı çekeceğimi gösterebilirim. Kendim yapmışım gibi gözükür."

Ciddi olmadığını düşünerek, "Sırf bana nispet olsun diye çığlık çığlığa öleceğini söyledin," diye hatırlattım.

"Öyle yapardım da," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Sana söylemem gerekiyordu, ölmeden önce *birine* doğruyu söylemem gerekiyordu. Artık söyledim. Şimdi sana son bir ders daha vereyim."

"Dur," dedim elimi kaldırıp havada tutarak. Onu oyalamalıydım. Düşünmem gerekiyordu.

Bana aldırmadan konuşmaya devam etti. "Sürekli birinin kontrolü altında olup onun iradesine ve keyfine göre yaşamak yaşamak değil. Prens Dain'den memnu kondurmasını istediğini biliyorum. Bunu almak için öldürmeyi göze aldığını da biliyorum. Efsunlar sana etki etmiyor. Önceden nasıldı, hatırlasana? Güçsüz olmak nasıl bir histi?"

Tabii ki hatırlıyordum. Balekin'in himayesindeki fani hizmetkârı da düşünmeden edemiyordum. Ceplerine taş dolduran Sophie. Sualtı'nda kaybolan Sophie. Kendimi durduramadan bedenimi bir titreme aldı.

"Bu kadar abartma." Yanımdaki yiyecek sepetini çıkarıp yere serdim, peyniri, elmayı ve ekmeği kestim. "Seçeneklerimiz henüz tükenmedi. Aç görünüyorsun ama ölürsen işime yaramazsın. Hindiba küheylanı efsunlayıp bizi buradan çıkarabilirsin bana en azından bu kadar yardımı borçlusun."

Peynir ve elma parçalarını alıp ağzına tıkmaya başladı.

O yemeğini yerken onu zincirlerinden kurtarmanın yolunu düşündüm. Zincirin halkalarını çözebilir miydim? Levhanın üzerinde anahtarla uyumlu bir boşluk vardı.

"Yine bir entrika çeviriyorsun," dedi Hayalet, bakışlarımı fark ederek. "Grimsen zincirlerimi en büyülü hançerlerin bile etki etmeyeceği şekilde dövdü."

"Ben *her zaman* entrika çeviriyorum," diye karşılık verdim. "Madoc'un planının ne kadarını biliyorsun?"

"Çok azını. Şövalyeler bana yiyecek ve temiz kıyafet getiriyor. Banyo yaptığımda bile başıma nöbetçi dikiyorlar. Grimsen bir kez gelip bana baktı ama ona bağırdığımda bile sessiz kaldı." Bağırmak Hayalet'e yakışmıyordu. Ya da dışarıdan duyulacak kadar çığlık atmak, perişanlık ve çaresizlik yüzünden feryat etmek. "Madoc birden fazla kez Gölgeler Meclisi konusunda beni sorguya çekti. Cardan'ı, Lady Asha'yı ve Dain'i sordu, hatta seni bile. Onun zayıf noktanı aradığını, herkesi oyuna getirmek istediğini biliyorum."

Hayalet elmadan bir parça daha alacakken tereddüt etti, ilk defa görüyormuş gibi yiyeceklere baktı. "Yanında neden bunları getirdin? Mağaraya gelmişken piknik yapmayı düşünmüyordun herhalde."

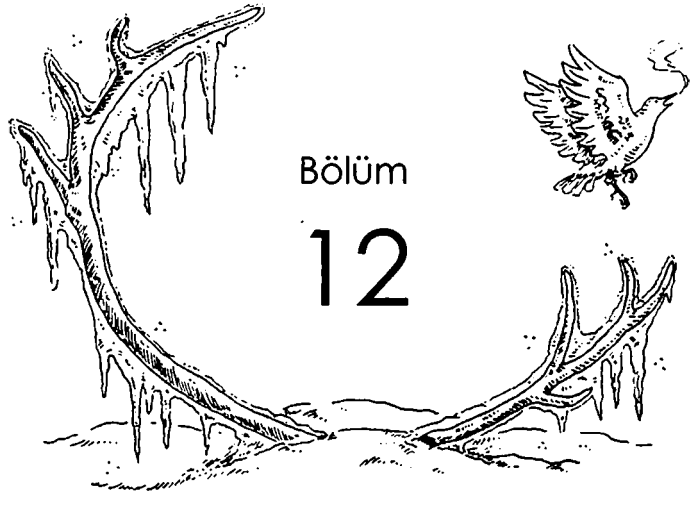
"Kaçmayı düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Bu gece. Oymuş gibi yaptığım kız kardeşim olmadığım ortaya çıkmadan."

Korku dolu bir ifadeyle bakışlarını kaldırıp bana baktı. "O zaman git Jude. Kaç. Benim için kalamazsın."

İtiraz etmeye başlayınca sözünü keserek, "Senin için kalmıyorum, sen buradan kaçmama yardım edeceksin," diye ısrar ettim. "Bir gün daha idare edebilirim. Zincirlerini nasıl açacağımı anlat bana."

Yüzümdeki ifade onu ciddi olduğuma ikna etmiş gibiydi. "Anahtar Grimsen'de," dedi, gözlerini kaçırarak. "Ama bıçağı kullansan daha çok işe yarar."

En kötü kısmı ise muhtemelen haklı olmasıydı.

Bölüm 12

Çadıra geri döndüğümde nöbetçi orada değildi. Şanslı hissederek sessizce çadırdan içeri süzüldüm, Madoc generalleriyle ne planlıyorsa ondan dönmeden önce yatağıma girmeyi umuyordum.

Bütün mumların yanıyor olmasını ve Oriana'yı tamamen uyanık bir halde masada otururken bulmayı beklemiyordum. Donup kaldım.

Oriana ayağa kalkarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Neredeydin?"

"Şey," dedim, neyi çoktan bildiğini ve neye inanmaya hazır olduğunu öğrenmeye çabalayarak. "Yıldızların altında bir şövalyeyle buluştum ve..."

Oriana elini kaldırıp havada tuttu. "Seni korudum. Laf taşımasın diye nöbetçiyi yolladım. Daha fazla yalan söyleyip bana hakaret etme. Sen Taryn değilsin."

Foyamın ortaya çıkmasıyla buz gibi bir korku üzerime çöktü. Geldiğim yoldan kaçmak istiyordum ama Hayalet aklımdaydı. Eğer şimdi kaçarsam anahtarı alma şansım zayıftı. Hayalet'i kurtarmaya kimse gelmezdi. Benim kendimi kurtarma şansım da kalmazdı.

Her şeye rağmen onu tarafımı tutmaya ikna etmeyi umarak, "Madoc'a söyleme," dedim. "Ne olur. Buraya gelmek hesaplarımda yoktu. Madoc beni bayıltıp zorla bu kampa getirdi. Taryn rolü yapmamın tek sebebi, Elfhame'deyken de Taryn rolü yapmamdı."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordu sertçe, asla kırpmadığı pembe gözleriyle ihtiyatlı bir şekilde beni izliyordu. "Buraya onu öldürmeye gelmediğini nereden bileceğim?"

"Madoc'un Taryn'i almaya geleceğini bilmemin yolu yoktu," diye ısrar ettim. "Hâlâ burada kalmamın tek sebebi, nasıl kaçacağımı bilmiyor olmam. Bu gece deneyecektim ama olmadı. Kaçmama yardım et," dedim. "Bana yardım edersen bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın."

Yaptığım teklif ona çok cazip gelmiş olmalıydı. "Eğer gidersen işin içinde benim de parmağım olduğunu anlar."

Çaresizce bir plan yapmaya çalışarak başımı salladım. "Vivi'ye mektup yolla. O beni alır. Bir not yazıp onu ve Oak'u görmeye gittiğimi söylerim. Taryn'in asla burada olmadığını bilmesine gerek yok."

Oriana sırtını döndü ve iki küçük bardağa koyu yeşil bitki liköründen doldurdu. "Oak. Faniler dünyasında geçirdiği değişim hoşuma gitmiyor."

Konuyu birdenbire değiştirmesine karşılık içimden çığlık atmak geliyordu ama kendimi zorlayarak sakinleştim. Oak'u renkli mısır gevreğini karıştırırken hayal ettim. "Be-

nim de pek hoşuma gittiği söylenemez."

Narin bardaklardan birini bana uzattı. "Eğer Madoc, Yüce Kral olmayı başarırsa o zaman Oak eve dönebilir. Madoc ve taç arasında durmuş olmaz. Güvende olur."

"Kralın yanında olmanın ne kadar tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştın beni, hatırladın mı?" İçeceği ağzıma götürmeden önce onun içmesini bekledim. Tadı acı ve otsuydu; biberiye, ısırganotu ve kekiğin tatları ağzımda patladı. İrkildim ama hoşuma gitmişti.

Oriana bana kızgın bir bakış attı. "Sen de uyarımı pek hatırlamış gibi hareket etmedin açıkçası."

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Ve bedelini ödedim."

"Sırrını tutacağım Jude. Ayrıca Vivi'ye mesaj göndereceğim. Ama Madoc'a karşı çalışmayacağım. Sen de çalışmamalısın. Söz vermeni istiyorum."

Madoc'un devirmek istediği kişi Elfhame Kraliçesi olarak bendim. Hele de beni böyle hor görüyorken Oriana'nın bunu bilmesi nasıl da hoşuma giderdi. Önemsiz bir düşünceydi, üstelik Madoc öğrenirse başımın daha önce hiç olmadığım türden bir belaya gireceğini biliyordum. Beni kullanırdı. Burada yanında dururken korksam bile çok daha fazla korkmam gerekirdi.

Oriana'nın gözlerinin içine bakıp elimden geldiğince dürüst bir şekilde yalan söyledim. "Söz veriyorum."

"Güzel," dedi. "Peki, neden Elfhame'e gizlice girip Taryn rolü yapıyordun?"

"Bunu yapmamı o istedi," dedim kaşlarımı kaldırıp anlamasını bekleyerek.

"Ama neden..." diye söze girdi Oriana, ama kendini hemen durdurdu. Sonunda konuştuğunda sanki kendi kendine konuşuyordu. "Sorgu için. Ah."

Bitki liköründen bir yudum daha aldım.

"Kardeşin için endişelendim, o Divan'da tek başınaydı," dedi Oriana, solgun kaşlarını çatarak. "Ailesinin itibarı zedelendi ve Lady Asha geri döndü, oğlu tahta geçince fırsattan istifade ederek saraylılar üzerinde etki kurduğuna eminim."

"Lady Asha mı?" diye tekrar ettim. Oriana'nın onu özellikle Taryn'e karşı bir tehdit olarak görmesine şaşırmıştım.

Oriana ayağa kalkıp yazı malzemelerini toparladı. Ardından tekrar masaya oturup Vivi'ye bir not yazmaya başladı. Birkaç satır yazdıktan sonra bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Geri döneceğini sanmıyordum."

Unutuş Kulesi'ne atılan insanlara böyle oluyordu işte. Unutuluyorlardı. "Seninle aynı zamanda saraydaydı, öyle değil mi?" Oriana'nın da Yüce Kral'ın sevgilisi olduğunu alenen söyleyemeyeceğimden, kastettiğim şeye en yakın soru buydu. Ona hiç çocuk vermemiş olmasına karşın *bir sürü* dedikodu bilmek için bahanesi vardı. Başından bir olay geçtiği için bu yorumu yapmıştı.

"Annen bir zamanlar Lady Asha'nın dostuydu, biliyor muydun? Eva zalimliği takdir ederdi. Bunu seni incitmek için söylemiyorum Jude. Bu ne takdiri ne de hor görülmeyi hak eden bir özellik."

Anneni tanırdım. Lady Asha'nın bana ilk söylediği cümle buydu. *Onun küçük sırlarını pek iyi bilirim.*

"Senin de annemi tanıdığını bilmiyordum," dedim.

"Yakın değildik. Onun hakkında konuşmak bana düşmez," dedi Oriana.

"Senden bunu istemiyorum zaten," diye karşılık verdim ama sorabilmeyi dilerdim.

Oriana ucundan mürekkep damlayan kalemini masaya

koyup Vivienne'e yazdığı mektubu mühürledi. "Lady Asha alımlıydı ve Yüce Kral'ın gözüne girmeye hevesliydi. Birliktelikleri kısa sürdü, Eldred'ın onu yatağa atınca bir şey çıkmayacağını düşündüğünden emindim. Asha'nın çocuğuna hamile olmasından pişmanlık duyduğunu fazlasıyla belli etti ama bunun kehanetle ilgisi de olabilir."

"Ne kehaneti?" diye sordum. Beni güçlerimizi birleştirmeye ikna etmeye çalışırken Madoc da Cardan'ın geleceğine dair benzer bir şeyler söylemişti.

Oriana hafifçe omuz silkti. "En genç prens lanetli bir yıldız altında doğdu. Ama sonuçta bir prensti ve onu doğurur doğurmaz Asha'nın saraydaki yeri kesinleşti. Etrafı yıkıp geçen bir gücü vardı. Hayranlığa muhtaçtı. Sürekli yeni yaşantılar, heyecanlar, zaferler, çatışma gerektiren olaylar olmasını isterdi, tabii düşmanlar da. Kardeşinin olduğu gibi arkadaşsız kalan birine insaflı davranacağını hiç sanmıyorum."

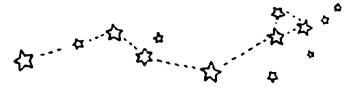
Acaba bir zamanlar Oriana'ya da mı insafsız davranmıştı? "Prens Cardan'a pek iyi bakmamış anlaşılan." Eldred'ın odasında bulduğum kristal küre ve içinde gördüğüm hatıradan bahsediyordum.

"Tam tersi, onu kadifelere ve kürklere boğardı; tek sorun kıyafetlerin yırtılana kadar çocuğun üzerinde kalmasıydı. Onu en leziz etler ve pastalarla besledi ama o kadar uzun süre boş bıraktı ki o arada Cardan'ın yemek için çöpçülük etmesi gerekti. Onu sevdiğini sanmıyorum ama zaten kimseyi sevmediğini düşünüyorum. Onu sever, şarap içirir ve okşar ama sonra unutup giderdi. Bütün bunlara rağmen Cardan'a kötü davrandıysa bile o olmadan Cardan'ın durumu daha kötüydü. İkisi aynı kumaştan biçilmiş."

O hayatın yalnızlığını, bütün o öfkeyi düşününce titredim. O sevilme isteğini.

Açlıktan ölen bir adam için sofranın küçüğü olmaz.

"Eğer seni hayal kırıklığına uğratmasının bahanesini arıyorsan..." dedi Oriana. "Cardan başından beri hayal kırıklığıydı zaten."

O gece, Oriana mektubu bir kar baykuşunun pençesine bağlayıp kuşu özgür bıraktı. Baykuş soğuk gökyüzüne doğru uçarken içimde umudun yeşerdiğini hissettim.

Sonrasında yatağımda uzanırken sürgüne gönderildiğimden beri yapmadığım gibi plan yaptım. Ertesi gün Grimsen'den anahtarı çalacaktım ve kaçarken Hayalet'i de yanımda götürecektim. Madoc'un planları, müttefikleri ve ordusunun yeriyle ilgili bildiklerimi kullanıp Cardan'ı sürgünümü kaldırıp Taryn'in sorgusunu bitirmesi için benimle anlaşma yapmaya zorlayacaktım. Asla elime ulaşmayan mektuplarla, dairesinde baş başayken bana nasıl baktığıyla ya da babamın onun zayıflığıyla ilgili teorileriyle oyalanmama izin vermeyecektim.

Maalesef uyandığım zaman Oriana yanından ayrılmama izin vermedi. Bana sırrımı tutacak kadar güveniyorduysa bile artık gerçek kimliğimi bildiğinden kampın ortasında dolaşmama göz yumacak kadar güvenmiyordu.

Ateşin etrafına sermem için ıslak çamaşırlar, ayıklanacak fasulyeler ve katlanacak battaniyeler verdi. Bana verdiği görevleri aceleyle yapmamaya çalıştım. Taryn rolü yaptığım zaman hiç bu kadar çok iş yaptırmamış olduğu için kızgın gibi görünmeye çalıştım. Gün ilerlerken aslın-

da ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmesini istemiyordum. Parmaklarım Grimsen'den o anahtarı çalmak için karıncalanıyordu.

Nihayet gün batarken ara verebildim. "Bunu babana götür," dedi Oriana. Masaya tepside bir çaydanlık dolusu ısırganotu çayı, üzeri örtülü bir tabak bisküvi ve yanında bir kap reçel koydu. "General çadırında. Özellikle seni sordu."

Heyecanımı belli etmeye çalışarak pelerinimi aldım ama sonra söylediği ikinci cümle kafama dank etti. Kapının önünde bekleyen askeri görünce gerildim. Oriana, hakkımdaki gerçeği Madoc'a anlatmayacağını söylemişti ama beni başka bir şekilde ele vermiş olabilirdi. Ya da Madoc kendisi anlamış olabilirdi.

General çadırı genişti ve Madoc'un çadırında bulamadığım bütün o haritalarla doluydu. Askerler keçi derisinden kamp taburelerinde oturmuştu, bazılarının üzerinde zırh vardı. İçeri girdiğimde birkaçı bakışlarını kaldırıp bana baktı ama sonra bir hizmetkârmışım gibi bakışlarını başka yöne çevirdi.

Tepsiyi masaya koyup bir bardak çay doldurdum, önlerinde açık duran haritaya baktığımı belli etmemeye çalıştım. Ahşaptan küçük gemileri denizden Elfhame'e doğru yürüttüklerini fark etmemek imkânsızdı.

"Buyurun," dedim, ısırganotu çayını Madoc'un önüne koyarak.

Bana anlayışlı bir bakış attı. "Taryn," dedi. "Güzel. Artık kendi çadırın olmalı diyordum. Sen bir dulsun, çocuk değil."

"Ne... ne kadar naziksin," dedim şaşırarak. Gerçekten nazik bir hareketti, yine de bunun ilk bakışta masum gözüken ama sonra şah mat yapan o satranç hamlelerinden biri olmadığı ne malumdu?

Madoc çayını yudumlarken, işi başından aşkın olmasına rağmen kızının üzerine titreyen baba rolünü oynama fırsatının eline geçmesinden memnundu. "Sadakatinin ödülünü alacağını söylemiştim."

Söylediği ve yaptığı her şeyi iki tarafı keskin bir kılıç olarak görmeden edemiyordum.

"Buraya gel." Madoc şövalyelerinden birine seslendi. Parlak altından bir zırh giyen goblin şövalye zarifçe reverans yaptı. "Kızıma bir çadır ve içine koyacak mobilyalar bul. Ne isterse." Sonra bana döndü. "Bu Alver. Ona çok eziyet etmemeye çalış."

Teşekkür etmek perilere özgü bir âdet değildi, yine de Madoc'u yanağından öptüm. "Bana çok iyi davranıyorsun."

Kahkaha attı, gülümseyince sivri dişleri ortaya çıktı. Alver'ın peşinden dışarı çıkmadan önce bakışlarımın son kez haritaya ve kâğıt denizindeki gemi modellerine kaymasına izin verdim.

Bir saat sonra Madoc'un çadırına yakın bir yerde kurulan geniş çadırıma yerleşiyordum. Eşyalarımı almak için döndüğümde Oriana şüphelendi ama sesini çıkarmadı. Hatta ekmek, peynir bile getirip benim için buldukları renkli masanın üzerine koydu.

Alver sonunda yanımızdan ayrıldığında, "Çadırı döşemek için neden bu kadar uğraşıyorsun anlamadım," dedi. "Yarın gitmiş olacaksın."

"Yarın mı?" diye tekrar ettim.

"Ablandan haber aldım. Seni almak için şafak sökerken burada olacak. Onunla kampın tam dışında buluşacaksın, orada Vivi'nin güvenli bir şekilde seni bekleyebileceği kayalıklar var. Babana yazacağın notun ikna edici olmasını bekliyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. Belki de ona minnettar olmam gerekirdi ama fazlasıyla kızgındım. Günümün büyük kısmını harcamamış olsaydı, akşamım çok daha iyi geçerdi.

Hayalet'in başındaki nöbetçileri saf dışı bırakmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu sefer onları atlatabileceğimi sanmıyordum. "Bana bir kâğıt verir misin?" diye sordum, kabul edince ise bir şarap tulumunu yanıma aldım.

Yeni çadırımda yalnız kaldığımda ölümşekerini ezip birazını şaraba ekledim ki bitki özünü eklemeden önce bir saat dinlensin. Nöbetçileri en az bir gün bir gece boyunca uyutacak kadar güçlüydü ama öldürmezdi. Buna rağmen hazırlanacak vaktim olmadığının farkındaydım. Elim ayağım birbirine karışıyordu, sinirlerime hâkim olamıyordum.

"Taryn?" Madoc çadırın örtüsünü açınca olduğum yerde zıpladım. Etrafa bakınıp kendi cömertliğini takdir etti. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

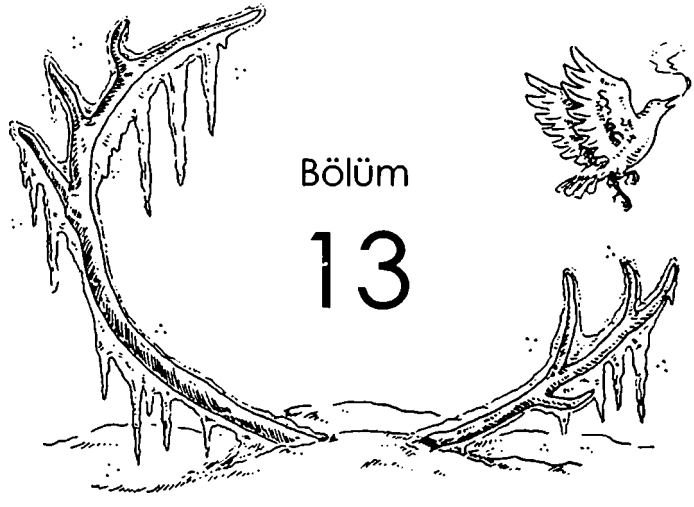
"Beni korkuttun," dedim.

"Gel de askerlerle yemek ye," dedi.

Bir an için bahane bulmaya, burada kalıp Grimsen'in demir ocağına girmem için mazeret üretmeye çalıştım. Ama benden şüphelenmesini riske atamazdım, kaçışım bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Geceleyin, şafaktan çok önce kalkıp gitmeye karar verdim.

Böylece Madoc'la son bir defa akşam yemeği yedim. Yanaklarımı sıkıp renk vermeye çalıştım ve saçımı bozup yeniden ördüm. O akşam özellikle nazik, özellikle uysal davrandıysam, özellikle yüksek sesle güldüysem, bunu bir daha asla yapamayacağımı bildiğim içindi. Bana bir daha as-

la böyle davranmayacaktı. Ama son bir gece için Madoc o hatırladığım, gölgesinde iyisiyle kötüsüyle olduğum kişiye dönüştüğüm babaydı.

Bölüm 13

Bir elin ağzıma kapanmasıyla uyandım. Beni tutan kişinin olduğunu düşündüğüm yere dirseğimi geçirdim. Dirseğim hassas bir yere değmiş gibi birinin nefesinin kesildiğini duyduğumda memnun oldum. Solumdan kısık bir kahkaha duyuldu. O halde iki kişi vardı. Üstelik biri benden pek korkmuyordu, bu da endişe vericiydi. Yastığımın altına uzanıp hançerime uzandım.

"Jude," dedi Kakalak hâlâ gülerek. "Seni kurtarmaya geldik. Çığlık atarsan planımız mahvolur."

"Seni bıçaklamadığım için şanslısın!" Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı, öfkem korkumu maskeliyordu.

"Dikkat etmesini söyledim," dedi Kakalak. Keskin bir ses duyuldu ve küçük bir kutunun içinden ışık çıkarak Kakalak'ın sivri goblin suratını aydınlattı. Sırıtıyordu. "Ama hiç dinler mi? Ona emir verirdim, tabii Yüce Kral olmasaydı."

"Seni Cardan mı yolladı?" diye sordum.

"Tam olarak değil," dedi Kakalak. Yanında getirdiği, az önce dirseğimi geçirdiğim kişiyi görebileyim diye ışığa çıktı. Üzerinde sade kahverengi yün kıyafetler, sırtında ışığı bile emecek kadar koyu renkli kumaştan bir pelerin, belindeki kınında asılan bir yaprak hançeriyle Elfhame'in Yüce Kralı karşımda duruyordu. Başında tacı, parmaklarında yüzükleri ya da elmacıkkemiklerini süsleyen altın makyajı yoktu. Tepeden tırnağa Gölgeler Meclisi'nin bir casusu gibi görünüyordu, güzel dudaklarındaki kurnaz gülümseme de cabası.

Ona bakarken şok ve şaşkınlıkla biraz başım döndü. "Burada olmamalısın."

"Ben de öyle dedim," diye devam etti Kakalak. "Var ya, senin başta olduğun günleri özlüyorum. Yüce Kral dediğin halktan bir serseri gibi ortada dolaşmamalı."

Cardan güldü. "Halktan serserilerin nesi var?"

Ayaklarımı yatağın ucundan sarkıtınca Cardan'ın gülüşü duyuldu. Kakalak bakışlarını tavana çevirdi. Birdenbire üzerimde Oriana'nın bana ödünç verdiği transparan geceliğin olduğunu fark ettim.

Öfkeden yanaklarımı ısıtan sıcaklık sayesinde soğuğu hissetmiyordum bile. "Beni nasıl buldunuz?" Çadırın içinde çıplak ayak yürüyerek karanlıkta elbisemi koyduğum yeri el yordamıyla buldum ve elbiseyi geceliğin üzerine geçirdim. Hançerimi kılıfına soktum.

Kakalak, Cardan'a bir bakış attı. "Ablan Vivienne. Üvey annenden gelen mektubu Yüce Kral'a götürdü. Tuzak olmasından korkmuş. Ben de tuzak olmasından korktum. Ama *ona* kurulmuş bir tuzak. Hatta belki de bana."

Demek bu yüzden beni en zayıf anımda yakalamak için

bu kadar uğraşmışlardı. Peki ama neden gelmeye zahmet etmişlerdi ki? Ayrıca ablamın Cardan hakkında söylediklerini düşününce, bu konuda ona neden güvenmişti? "Vivi *size* mi geldi?"

"Madoc seni saraydan kaçırdıktan sonra yanına gittim," diye söze girdi Cardan. "O küçük meskenine gidince bir de ne göreyim, Taryn oradaydı. Konuşacak çok şeyimiz vardı."

Yüce Kral'ın faniler dünyasına gelip apartman dairemizin önünde durduğunu ve kapıyı çaldığını hayal ettim. Acaba hangi komik kıyafeti giymişti? Etrafındaki her şeyden iğrenerek kanepeye oturmuş ve kahve mi içmişti?

Beni bağışlamıyorken Taryn'i mi bağışlamıştı?

Madoc, Cardan'ın sevilmeyi istediğini söylemişti. O zaman kulağa saçma geldiyse şimdi daha da saçma geliyordu. O herkese kendini sevdiriyordu, kardeşlerime bile. Ondaki manyetik bir kuvvetti, her şeyi kendine doğru çekiyordu.

Ama bu sefer o kadar kolay kanmayacaktım. Eğer buraya geldiyse kendi lehineydi. Belki de kraliçesinin düşmanların eline düşmesi onun için tehlikeliydi. Bu da demek oluyordu ki güç bendeydi. Tek yapmam gereken bu gücü ortaya çıkarmak ve bir yolunu bulup ona karşı kullanmaktı.

Kalın çoraplarımı ayağıma geçirip ağır çizmeleri giyerken, "Henüz gidemem," dedim. "Yapmam gereken bir işim var. Bir de bana vermen gereken bir şey."

"Birinin seni kurtarmasına izin versen diyorum," dedi Cardan. "Bir kerecik." Sade giysiler giymesine ve başında tacı olmamasına rağmen kraliyet rolüne ne kadar alıştığını inkâr edemezdim. Bir kral yardım eli uzattığında reddetme hakkınız yoktu.

"Bana istediğimi versen diyorum," dedim.

"Neymiş o?" diye sordu Kakalak. "Hadi artık bizi oyalama Jude. Kardeşlerin ve arkadaşları atların yanında bekliyor. Acele etmeliyiz."

Kardeşlerim mi? İkisi de burada mıydı? Ve arkadaşları... Heather mıydı? "Gelmelerine izin mi verdiniz?"

"Israr ettiler, nerede olduğunu tek bilen onlar olunca pek şansımız yoktu." Bütün bu olayın Kakalak'ın hoşuna gitmediği barizdi. Eğitilmemiş insanlarla çalışmak tehlikeliydi. Yüce Kral'ın yaveri gibi davranması tehlikeliydi. Kurtarmaya çalıştığın ve hain olma ihtimali bulunan kişinin planınla ilgili gereksiz tavsiyeler vermesi tehlikeliydi.

Ama bu onun sorunuydu, benim değil. Yanına yürüyüp ışığı ondan aldım ve karanlıkta şarap tulumumu bulmak için kullandım. "Bunun içinde uyku iksiri var. Nöbetçileri uyutup, anahtarı çalıp, bir mahkûmu özgür bırakacaktım. Birlikte kaçacaktık."

"Mahkûm mu?" diye sordu Kakalak temkinli bir şekilde.

"Madoc'un savaş odasındaki haritaları gördüm," diye anlattım. "Elfhame'e denizden saldırmak istediğini biliyorum, kaç tane gemisi olduğunu da. Ordusunda kaç askeri olduğunu ve hangi hanedanların onun tarafında olduğunu biliyorum. Grimsen'in tav ocağında ne dövdüğünü biliyorum. Eğer Cardan beni Elfhame'e güvenli bir şekilde götürüp oraya vardığımızda da sürgünümü kaldırmayı kabul ederse bu bilgilerin hepsi sizin olur. Hem size karşı kullanılmadan önce mahkûm da ayağınıza gelmiş olur."

"Tabii eğer söylediklerin doğruysa," dedi Kakalak. "Ve bizi Madoc'un ağına düşürmeyeceksen."

"Ben kendi tarafımdaydım," dedim. "Bunu hiç değilse senin anlayacağını sanırdım."

Kakalak, Cardan'a bir bakış attı. Yüce Kral'ın bana bakışı ise bir şey söylemek istiyormuş da kendini tutuyormuş gibi tuhaftı.

En sonunda boğazını temizledi. "Jude, fani olduğundan dolayı senin sözüne güvenemem. Ama sen benimkine güvenebilirsin: Seni güvenli bir şekilde buradan çıkaracağım. Benimle Elfhame'e gelirsen sana sürgününü bitirmenin yolunu açıklayacağım."

"Bitirmenin *yolunu* mu?" diye sordum. Eğer bunu kabul edecek kadar saf olduğumu düşünüyorsa hakkımda bilinmeye değer ne varsa unutmuş demekti.

"Elfhame'e geri gel, bana söyleyeceğini söyle, sürgünün bitecek," dedi. "Söz veriyorum."

İçime dolan zafer duygusunu ihtiyat duygusu izledi. Beni bir kez kandırmıştı. Önünde durmuş, evlilik teklifinde ciddi olduğuna inandığımı hatırlayınca kendimi küçük, önemsiz ve çok, çok fani hissettim. Tekrar kandırılmama izin veremezdim.

Başımı onaylarcasına salladım. "Madoc, Hayalet'i esir tutuyor. İhtiyacımız olan anahtar Grimsen'de var..."

Kakalak araya girdi. "Onu *özgür bırakmak* mı istiyorsun? Bence mezgit balığı gibi karnını deşelim. Daha hızlı ve çok daha tatmin edici olur."

"Madoc onun gerçek ismini biliyor. Locke'tan öğrenmiş," dedim. "Hayalet'e ne ceza vermek istiyorsan Gölgeler Meclisi'ne döndüğümüzde verirsin. Ama öldüremezsin."

"Locke mu?" diye tekrarladı Cardan ve sonra iç çekti. "Tamam, öyle olsun. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Gizlice Grimsen'in tav ocağına girip Hayalet'in zincirlerinin anahtarını çalmayı düşünüyordum," dedim.

"Sana yardım ederim," dedi Kakalak ve Cardan'a dön-

dü. "Ama siz kesinlikle etmeyeceksiniz efendim. Vivienne ve diğerlerinin yanında bizi bekleyin."

"Tabii ki edeceğim," dedi Cardan. "Bana emir veremezsin."

Kakalak başını iki yana salladı. "Ama Jude'u örnek alabilirim. Söz vermenizi isteyebilirim. Eğer biri bizi görürse, tuzak kurulursa, ânında Elfhame'e döneceğinize söz verin. Ne olursa olsun güvenli bir yere gitmek için elinizden ne geliyorsa yapmalısınız."

Cardan yardım istermiş gibi dönüp bana baktı. Ben bir şey demeyince ikimize de kızıp kaşlarını çattı. "Marrow Ana'nın benim için yaptığı, hiçbir hançerin etki etmediği pelerini giyiyorum ama peki, kuyruğumu kıstırıp kaçacağıma söz veriyorum. Gerçekten bir kuyruğum olduğunu düşünürsek bu herkes için keyifli olacak. Memnun musun?"

Kakalak homurdanarak onayladı ve gizlice çadırdan çıktık. Zehirli şarap tulumu belimde sallanırken gölgelere karıştık. Geç olmasına rağmen çadırların arasında dolaşan birkaç asker vardı, bazılarıysa içmek ya da zar ve tekerleme oyunları oynamak için toplanmıştı. Kimisi deri giysiler giymiş bir goblinin lavtayla çaldığı melodiye eşlik ediyordu.

Kakalak gölgeden gölgeye karışarak kusursuz bir kolaylıkla ilerledi. Cardan arkasından geliyordu ve tahmin ettiğimden daha sessizdi. Casuslukta benden iyi olduğunu itiraf etmek hoşuma gitmiyordu. Perilerin doğal yeteneği olduğunu söyleyip kendimi avutabilirdim ama muhtemelen alıştırma yapmak için benden daha çok vakti olmuştu. Ben aynı anda pek çok işle uğraşmıştım, yine de doğrusunu isterseniz onun da *Elfhame'in hükümdarı* olmak için bilmesi gereken her şeyi öğrenmeye ne kadar zaman harcadığını bilmek isterdim. Yo, tüm o çalışmalar bana kalmıştı.

Bu kindar düşünceler kafamda dönüp dururken tav oca-

ğına varmıştık. İçerisi sessizdi, kömürler soğumuştu. Çelik bacalarından duman çıkmıyordu.

Kakalak, pencerelerden birinin önüne gidip içeriye göz atmaya çalışmak için üzerindeki kiri silerek, "Yani bu anahtarı *gördün* mü diyorsun?" diye sordu.

"Kristalden ve duvarda asılı," diye karşılık verdim ama buzlu camın ötesinde hiçbir şey göremiyordum. İçerisi gözlerim için çok karanlıktı. "Ayrıca Madoc'a yeni bir kılıç dövüyor."

"O kılıcı boynuma dayanmadan yok etmeye hayır demezdim," dedi Cardan.

"Büyük bir kılıç," dedim. "Görünce anlarsın."

Kakalak kaşlarını çattı. Daha detaylı şekilde açıklayamamam benim suçum değildi, son gördüğümde kılıç sadece çelik bir çubuktan ibaretti.

"Çok büyük," dedim.

Cardan güldü.

"Ayrıca dikkatli olmalıyız," dedim. Mücevherli örümceği, Grimsen'in güzellik veren ve verdiği gibi alan küpelerini aklıma getirdim. "Burada kesin tuzaklar vardır."

"Hemen girip çıkacağız," dedi Kakalak. "Ama ikiniz de dışarıda bekleseniz ve içeri ilk benim girmeme izin verseniz çok daha iyi hissederim."

İkimiz de sesimizi çıkarmayınca goblin bacaklarını bükerek eğildi ve kapının kilidiyle oynamaya başladı. Menteşelere biraz yağ sürünce kapı sessizce açıldı.

Onun ardından içeriye girdim. Kardan yansıyan ay ışığı öyle parlaktı ki benim zayıf, fani gözlerim bile atölyenin içini görebiliyordu. Bir sürü ıvır zıvır; kimisi mücevherli, kimisi ucu sivri, hepsi üst üste dizilmişti. Şapka askısında bir dizi kılıç asılıydı, bir tanesinin kabzası yılan gi-

bi kıvrıktı. Madoc'un kılıcını ise görünce hemen tanıdım. Masanın üzerinde duruyordu, henüz bilenmemiş ya da cilalanmamıştı ve kabzasına ise sadece şekil vermişti. Kemiğe benzeyen soluk renkli parçalar oyulup kabzayı süslemeye hazır halde yanda duruyordu.

Duvardaki kristal anahtarı özenle asıldığı yerden kaldırdım. Cardan yanımda durmuş, ıvır zıvırlara bakıyordu. Kakalak odayı kat ederek kılıcın yanına gitti.

Tam yolu yarılamışken guguklu saat gibi bir ses duyuldu. Duvarın üst kısmına oyulmuş iki kapak açıldı ve ortaya yuvarlak bir delik çıktı. Delikten bir dizi ok fırlamadan önce tek yapabildiğim işaret edip uyarmak için bir ses çıkarmak oldu.

Cardan önüme geçip pelerinini kaldırdı. Çelik iğneler kumaştan sekip yere düştü. Bir an için gözlerimizi kocaman açarak şaşkınlıkla birbirimize baktık. Beni koruduğu için o da en az benim kadar şaşırmış gözüküyordu.

Ardından okların fırladığı delikten çelik bir kuş çıktı. Gagasını açıp kapadı. "Hırsızlar!" diye haykırdı. "Hırsızlar! Hırsızlar!"

Dışarıda bağrışmalar duydum.

Odanın öbür ucunda duran Kakalak'a baktım. Yüzü bembeyaz olmuştu. Bir şey söylemek için ağzını açtı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, tam konuşacakken dizinin üzerine düştü. Oklardan biri onu vurmuş olmalıydı. Hemen yanına koştum. "Neyle vuruldu?" diye seslendi Cardan.

"Ölümşekeri," dedim. Muhtemelen ormanda benim bulduğum yerden toplamıştı. "Bomba ona yardım eder. Panzehir yapabilir."

En azından yapabileceğini umuyordum. Umarım geç kalmazdık.

Cardan şaşırtıcı bir kolaylıkla Kakalak'ı kaldırdı. "Bunun planının bir parçası olmadığını söyle," diye yalvardı. "Lütfen."

"Hayır," dedim. "Tabii ki değildi. Yemin ederim."

"O zaman gel hadi," dedi. "Cebim hindiba dolu. Uçarak buradan kaçabiliriz."

Başımı iki yana salladım.

"*Jude*," diyerek uyardı.

Tartışacak vaktimiz yoktu. "Vivi ve Taryn hâlâ beni bekliyor. Olanlardan haberleri yok. Eğer yanlarına gitmezsem yakalanacaklar."

Bana inanıp inanmama konusunda emin olmadığı ortadaydı ama tek yaptığı bir eliyle pelerinini çıkarırken Kakalak'ı diğer eline geçirmek oldu. "Bunu al ve *hiç durma*," diye emir verdi, ifadesi haşindi. Ardından Kakalak'ı kollarında taşıyarak geceye karıştı.

Ormana doğru ilerledim, aslında ne koşuyordum ne de saklanıyordum ama hızlı hareket ediyor ve giderken Cardan'ın pelerinini üzerime geçirmeye çalışıyordum. Arkama dönüp baktığımda askerlerin tav ocağının etrafına doluştuğunu fark ettim, birkaçı da Madoc'un çadırına gidiyordu.

Vivi'nin yanına gittiğimi söylemiştim ama bu bir yalandı. Mağaraya gidiyordum. Hâlâ vaktim var, dedim kendi kendime. Tav ocağındaki olay harika bir dikkat dağınıklığı yaratmıştı. Eğer işgalcileri orada arıyorlarsa beni Hayalet'in yanında aramak akıllarına gelmezdi.

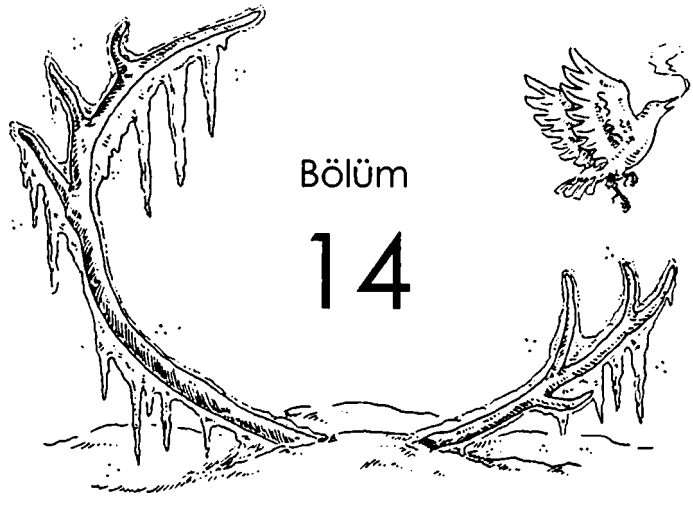
Mağaraya yaklaştıkça iyimserliğimin boşa çıkmadığını anladım. Nöbetçiler yerlerinde değildi. Rahat bir nefes alarak hızla içeriye koştum.

Ama Hayalet artık zincirli değildi. Hatta burada yoktu.

Yerinde ise tepeden tırnağa zırhını kuşanmış Madoc duruyordu.

"Korkarım geç kaldın," dedi. "Çok ama çok geç."

Ve kılıcını çekti.

Bölüm 14

Korkudan nefesim kesildi. Onun kılıcı gibi bir silahım yoktu, ayrıca bana neredeyse bildiğim her şeyi öğreten kişiye karşı dövüşüp kazanmam imkânsızdı. Üstelik görünüşe bakılırsa dövüşmeye geldiği belliydi.

Pelerine daha sıkı sarındım, bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamazdım. Pelerin olmasaydı hiç şansım yoktu.

"Taryn olmadığımı ne zaman anladın?" diye sordum.

"Gerekenden daha geç," dedi rahatça, bana doğru bir adım atarak. "Ama *bakmıyordum*, öyle değil mi? Hayır, seni ele veren ufak bir şeydi. Elfhame adalarının haritasını gördüğünde yüzündeki o ifade. Onu gördüğüm anda yaptığın ve söylediğin hiçbir şeyin önemi kalmadı, bütün bunların ardında aslında sen olduğunu anladım."

En başından anlamadığını bilmek beni rahatlattı. Her

ne planlamışsa en azından acele etmek zorunda kalmıştı. "Hayalet nerede?"

Hayalet'in gerçek isminin bir kısmını söyleyip benimle alay ederek, "*Garrett*," dedi. Madoc'un verdiği emirleri geri çevirebilecekken Hayalet'in bana bile söylemediği isim. "Hayatta kalsan bile onu asla zamanında durduramayacaksın."

"Onu kimin peşine gönderdin?" Cardan'ın Madoc'un kampından kaçıp bir zamanlar neredeyse kendi yatağında vurulduğu gibi kendi sarayında vurulacağını düşününce sesim titredi.

Madoc, bana ders veriyormuş gibi sivri dişlerini göstererek tatmin olmuş biçimde gülümsedi. "Hâlâ o kuklaya sadıksın. Neden Jude? Kendi salonunda kalbine bir ok yese daha iyi olmaz mıydı? Benden daha iyi bir Yüce Kral olduğunu düşünüyor olamazsın."

Madoc'un gözlerinin içine baktım. Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Belki de Elfhame'in artık bir kraliçe tarafından yönetilmesinin zamanının geldiğini düşünüyorumdur."

Bunu duyunca şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. "Sence Cardan gücünü öylece teslim mi edecek? Sana mı? Fani çocuğum, daha zeki olduğunu sanmıştım. Seni sürgüne yolladı. Sana hakaret etti. Seni kendinden aşağı olarak görmeye devam edecek."

Bunlar benim de aklıma gelmişti, yine de bunu ondan duymak acıttı.

"O çocuk senin zayıf noktan. Ama merak etme," diye devam etti Madoc. "Saltanatı uzun sürmeyecek."

Cardan'ın burada, Madoc'un burnunun ucunda olduğunu ama kaçtığını düşünmek beni biraz olsun memnun ediyordu. Ancak geri kalan her şey felaketti. Hayalet gitmiş-

ti. Kakalak zehirlenmişti. Hata etmiştim. Vivi ile Taryn ve muhtemelen Heather karların ötesinde beni bekliyor, ufukta güneş doğarken her geçen dakika beni daha çok merak ediyordu.

"Teslim ol çocuğum," dedi Madoc, bana acıyormuş gibi bakarak. "Cezanı çekme vaktin geldi."

Geriye doğru bir adım attım. Elim içgüdüsel olarak bıçağıma gitti ama o zırh giyiyorken *ve* silahı benimkine kıyasla çok daha uzağa ulaşabiliyorken onunla dövüşmek kötü bir fikirdi.

Bana şaşkınlık dolu bir bakış attı. "Sonuna kadar bana karşı mı koyacaksın? Seni elime geçirdiğimde zincire vuracağım."

"Asla düşmanın olmak istemedim," dedim. "Ama senin himayende olmak da istemedim." Bunu söyledikten sonra hemen ardından karları yararak koştum. Kendime asla yapmayacağımı söylediğim tek şeyi yaptım.

Anneme söylediği kan dondurucu son sözleri tekrar ederek, "Benden kaçmaya kalkma!" diye bağırdı.

Annemin ölümünün hatırası bacaklarıma güç verdi. Ciğerlerimden çıkan hava buhara dönüştü. Arkamdan paldır küldür gelişini, nefes alırken çıkardığı homurtuları duyabiliyordum.

Koşmaya devam ederken ormanda izimi kaybettirme ümidim boşa çıktı. Ne kadar zikzak çizersem çizeyim peşimi bırakmayacaktı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Her şeyden önemlisi onu kız kardeşlerimin yanına götürmemem gerektiğinin farkındaydım.

Meğerse yapacağım hatalar daha bitmemişti.

Bir nefes, iki nefes. Hançerimi çektim. Üç nefes. Arkama döndüm.

Hamlemi beklemediği için Madoc bütün bedeniyle bana çarptı. Zırhının altına ulaşıp onu zırhının iki parçasının birleştiği yerden bıçakladım. Darbenin büyük kısmı çeliğe gelmişti, yine de Madoc'un irkildiğini gördüm.

Kolunu gererek elinin tersiyle beni kara gömdü.

Bakışlarını indirip bana bakarak, "Her zaman iyiydin," dedi. "Ama asla yeterince iyi olmadın."

Haklıydı. Ondan kılıç dövüşü hakkında çok şey öğrenmiştim, Hayalet'ten de, ama sonuçta *ölümsüz hayatımın büyük kısmı boyunca* buna çalışmamıştım. Üstelik geçen senenin büyük kısmını Cardan'ın vekili olmayı öğrenerek geçirmiştim. Son dövüşümüzde bu kadar fazla dayanmamın tek sebebi zehirlenmiş olmasıydı. Grima Mog'u yenmemin tek sebebi de iyi olmamı hiç beklememesiydi. Madoc boyumun ölçüsünü almıştı.

Üstelik Grima Mog'la dövüşürken elimde çok daha uzun bir silah vardı.

"Sanırım bunu daha sportmence halletmek istemezsin?" dedim, yerde yuvarlanıp ayağa kalkarak. "Belki tek elini arkana koyarak dövüşebilirsin, eşit olsun diye."

Etrafımda daire çizerek sırıttı.

Ardından kılıcını salladı, yapabileceğim tek şey onu engellemek oldu. Harcadığım çabayı kollarımda hissedebiliyordum. Ne yaptığı çok barizdi, buna rağmen feci etkiliydi. Beni yoruyor, defalarca engelleyip kaçınmamı sağlamak istiyordu ve bunu yaparken de ona vuracak kadar yakınına gelmeme izin vermiyordu. Beni savunma odaklı davranmaya zorlayarak bitkin düşürüyordu.

Çaresizlik beni ele geçirmeye başladı. Arkamı dönüp yine kaçabilirdim ve bu beni yine aynı duruma sokardı ama bu sefer de kaçacak bir yerim kalmamış olurdu. Zavallı

hançerimle darbelerine karşı koymaya çalışırken, ne kadar az seçeneğim olduğunu ve bu seçeneklerin nasıl da hızla azaldığını fark ettim.

Çok geçmeden sendeledim. Kılıcını omzumu kapatan pelerine geçirdi. Marrow Ana'nın kumaşına bir şey olmadı.

Şaşırarak durdu, ben de o sırada eline vurdum. Adi bir hareketti. Ama kanını akıtmıştım ve Madoc gürledi.

Pelerini kavrayıp eliyle buruşturarak beni kendine doğru çekti. Pelerinin bağcıkları beni boğdu ve sonra da yırtıldı. Kılıcı böbreğime, karnıma geçirdi.

Bir an için bakışlarımı kaldırıp gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

O da en az benim kadar şaşırmış gibiydi.

Bundan daha zeki olmam gerekirken, bir yanım öldürücü bir hamle yapmaktan kaçınacağına inanmıştı.

Madoc, babamı öldürdüğünden beri babam olmuştu. Madoc bana kılıcımı sallayıp sadece karşımdakinin silahına değil, gerçekten bedenine vurmayı öğretmişti. Madoc beni dizine oturtup bana kitap okumuş ve beni sevdiğini söylemişti.

Bacaklarımın üzerine düştüm. Dizlerimin bağı çözüldü. Madoc'un kılıcı bedenimden çıkardığında ucu kanlıydı. Bacağım boydan boya kanla kaplıydı. Hızla kan kaybediyordum.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Son darbeyi vuracaktı. Kafamı kesecekti. Kılıcını kalbime geçirecekti. Bu darbe bir nezaketti aslında. Ne de olsa kim hızlı ölebilecekken yavaş yavaş ölmeyi isterdi ki?

Ben.

Hızlı ölmek istemiyordum. Hatta hiç ölmek istemiyordum.

Madoc kılıcını kaldırdı ama tereddüt etti. Hayvani içgü-

dülerim harekete geçti, beni ayağa kalkmaya zorladı. Görüşüm biraz bulanıktı fakat adrenalin benim yanımdaydı.

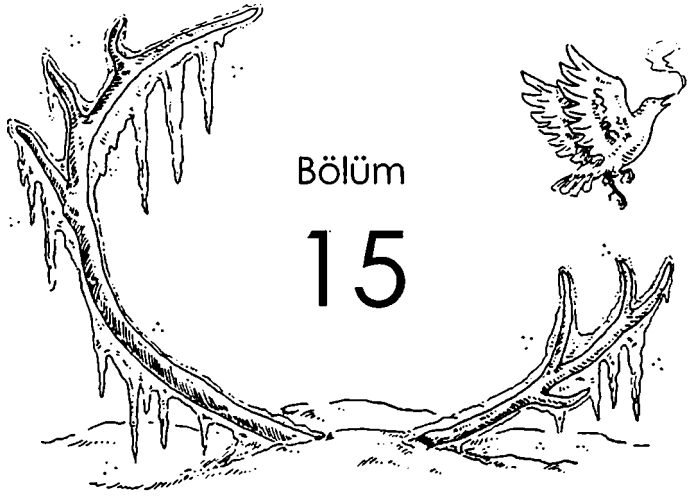
"Jude," dedi Madoc. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa sesinde bir korku duydum. Anlam veremediğim bir korku.

Sonra buzla kaplı alanda üç siyah ok fırlayıp üzerimden geçti. İkisi Madoc'u ıskaladı, diğeriyse kılıcı tuttuğu elini omzundan vurdu. Madoc uludu, kılıcını öbür eline geçirdi ve saldıranı bulmaya çalıştı. Bir an için beni unuttu.

Karanlığın içinden bir ok daha fırladı. Bu sefer Madoc'u tam göğsünden vurdu. Zırhını delip geçti. Onu öldürecek kadar derin değildi ama canını yakmış olmalıydı.

Bir ağacın arkasından Vivi ortaya çıktı. Yanında Taryn vardı, beline Zifirkara'yı bağlamıştı. Yanlarında başka biri daha vardı ama Heather değildi.

Grima Mog. Kılıcını çekmiş, hindiba küheylanın üzerinde oturuyordu.

Bölüm 15

Kendimi harekete geçmeye zorladım. Adım adım ilerledim, attığım her adımla birlikte vücudum acıyla bağırıyordu.

"Baba," dedi Vivi. "Olduğun yerde kal. Onu durdurmaya çalışırsan yanımda daha bir sürü ok var ve hayatım boyunca seni mezara koymayı diledim durdum."

"Sen mi?" diye tısladı Madoc. "Beni ancak kazara öldürürsün." Eğilip göğsünden dışarı çıkan oku ikiye böldü. "Gözünü dört aç. Ordum o tepenin ardında bekliyor."

"O zaman çağır da gelsinler," dedi Vivi, yarı çıldırmış gibiydi. "Bütün ordun gelsin."

Madoc dönüp bana baktı. Görmeye değer bir görüntü olmalıydı, kanlar içinde kalmış, elimle karnımı tutuyordum. Tekrar tereddüt etti. "Hayatta kalamayacak. Bırak da..."

Cevap niyetine üç ok daha ona doğru uçtu. Hiçbiri he-

defini bulamadı, Vivi'nin nişancılığı pek iyi sayılmazdı. Madoc'un onun bilerek ıskaladığını sanmasını umdum.

Başım dönmeye başlamıştı. Tek dizimin üzerine düştüm.

"Jude." Yakınlarda bir yerde kardeşimin sesini duydum. Vivi değil. Taryn'di. Zifirkara'yı çekmiş, bir eliyle kılıcı tutmuş öbür eliyle de bana uzanıyordu. "Jude ayağa kalkmalısın. Beni bırakma."

Bayılmak üzere gibi gözükmüş olmalıyım. "Buradayım," dedim. Elini tutup ağırlığımı üzerine almasına izin verdim. Öne doğru sendeledim.

"Ah, Madoc." Grima Mog'un alaycı sesi duyuldu. "Kızın daha geçen hafta bana kafa tuttu. Artık aslında kimi öldürmek istediğini anladım."

"Grima Mog," dedi Madoc. Başını yavaşça eğerek saygısını gösterdi. "Kendini nasıl burada buldun bilmiyorum ama bunun seninle hiç ilgisi yok."

"Ya, öyle mi?" diye karşılık verdi, havayı koklayarak. Muhtemelen kanımın kokusunu almıştı. Vaktim varken Vivi'yi uyarmalıydım ama buraya nasıl geldiyse geldiğine memnundum. "İşten atıldım ve anlaşılan Yüce Divan'ın bir generale ihtiyacı varmış."

Madoc bir an için kafası karışmış gözüktü, Grima Mog'un buraya bizzat Cardan'la birlikte geldiğini fark etmemişti. Ama sonra fırsatı gördü. "Kızlarım Yüce Divan'da gözden düştü ama ben sana iş veririm Grima Mog. Seni hediyelere boğarım, sen de tahtı almama yardım edersin. Kızlarımı bana ver yeter." Son kelimeyi hırlayarak söylemişti, sadece beni değil hepimizi kastediyordu. İhanet eden kızlarını.

Grima Mog başka tarafa, Madoc'un ordusunun top-

landığı yere doğru baktı. Yüzünde kederli bir ifade vardı, muhtemelen aklına kendi orduları gelmişti.

Ona ters bir bakış atarak, "Teklifinden Dişler Hanedanı'nın da haberi var mı?" diye sordum.

Grima Mog'un yüz ifadesi ciddileşti.

Madoc bana doğru sinirli bir bakış attı ama sonra bakışları başka bir şeye, kederli bir şeye dönüştü. "Belki de ödül yerine intikam almayı tercih edersin. Sana ikisini de verebilirim. Sadece yardım et yeter."

Nore ve Jarel'den hoşlanmadığını biliyordum.

Grima Mog sadece başını iki yana salladı. "Kızların onları korumam ve onlar adına savaşmam için altın verdi. Ben de tam olarak böyle yapmayı düşünüyorum Madoc. Savaşta hangimizin galip çıkacağını uzun zamandır merak ediyordum. Ne dersin, öğrenelim mi?"

Madoc tereddüt etti. Grima Mog'un kılıcına, Vivi'nin büyük siyah yayına, Taryn'le Zifirkara'ya baktı. Son olarak da dönüp bana baktı.

"Seni kampa geri götürmeme izin ver Jude," dedi Madoc. "Ölüyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Burada kalıyorum."

"O halde güle güle kızım," dedi Madoc. "Senden iyi bir kızıl bereli olurdu."

Bununla birlikte karların içinden geri çekildi, bize bir kez bile arkasını dönmedi. Onun arkasından baktım ve nihayet geri çekilmesine, bu kadar acı çekmemin sebebinin o olmasına kızamayacak kadar memnundum. Öfkelenmek için çok yorgundum. Etrafımı saran karlar o kadar yumuşak gözüküyordu ki üst üste dizilmiş kuştüyü yataklar gibiydi. Kara uzanıp gözlerimi kapattığımı hayal ettim.

"Hadi gel," dedi Vivi bana. Yalvarıyor gibiydi. "Seni kam-

pın olduğu yere, atların yanına götürmeliyiz. Uzakta değil."

Karnım yanıyordu. Ama hareket etmek zorundaydım. Üzerime çöken uyuşukluktan kurtulmaya çalışarak "Yaramı dik," dedim. "Burada dik yaramı."

"Kanaması var," dedi Taryn. "Hem de çok."

Eğer şimdi bir şey yapmazsam yapacak hiçbir şey kalmayacaktı. Bunu kesin olarak biliyordum. Madoc haklıydı. Burada, karların içinde, kardeşlerimin önünde ölecektim. Burada ölecektim ve Periler Diyarı'nın bir zamanlar fani bir kraliçesi olduğunu kimse bilmeyecekti."

"Yaramı toprak ve yapraklarla örtüp dik," dedim. Kendi sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi ve hiç mantıklı konuşmadığıma emindim. Bomba, Yüce Kral'ın gücünün toprağa bağlı olduğunu ve Cardan'ın kendini iyileştirmek için toprağı kullanabileceğini söylemişti. Ona bir avuç çamur yedirmişti.

Belki ben de kendimi iyileştirebilirdim.

"Enfeksiyon kapacaksın," dedi Taryn. "Jude..."

"İşe yaracağından pek emin değilim. Ben sihirli değilim," dedim. Konuşurken bazı kısımları atladığımın farkındaydım. Doğru şekilde anlatmadığımın farkındaydım ama her şey biraz bulanıktı. "Gerçek kraliçe ben olsam da toprak beni istemiyor olabilir."

"Gerçek kraliçe mi?" diye tekrar etti Taryn.

"Çünkü o Cardan'la evlendi," dedi Vivi sinirle. "Bundan bahsediyor."

"Ne?" diye sordu Taryn şaşkınlıkla. "Yo."

Ardından Grima Mog'un sesi duyuldu. Kalın ve boğuk. "Yap şunu. Onu duydun. Gerçi bu tedaviye layık olan en akılsız çocuk olmalı."

"Anlamıyorum," dedi Taryn.

"Sorgulamak bize düşmez, öyle değil mi?" dedi Grima Mog. "Eğer Elfhame'in Yüce Kraliçesi bize bir emir verdiyse onu yerine getiririz."

Taryn'in elini tuttum.

"İğne işlerinde iyisin," dedim hırıldayarak. "Dik beni. Lütfen."

Başını sağa sola salladı, gözlerinde biraz çılgın bir ifade vardı.

Grima Mog pelerini kendi omuzlarından alıp karın üzerine sererken tek yapabildiğim ümit etmekti. Pelerinin üzerine uzanıp Taryn karnımı ortaya çıkarmak için elbisemi yırtarken irkildim.

Birinin keskin bir nefes aldığını duydum.

Şafağın söktüğü gökyüzüne bakıp Hayalet'in Elfhame Sarayı'na varıp varmadığını merak ettim. Cardan'ın parmaklarının dudaklarımın üzerindeki tadını hatırlarken karnımda yeni bir acı dalgası belirdi. İğne yarama batarken bir daha ve sonra bir daha çığlığımı bastırdım. Gökyüzünde bulutlar hızla geçiyordu.

"Jude?" Taryn'in sesi gözyaşlarını zar zor tutuyormuş gibi çıkıyordu. "İyileşeceksin Jude. Sanırım işe yarıyor."

İşe yarıyorsa sesi neden böyle çıkıyordu?

"Endişeli..." Kelimeyi zar zor çıkardım. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Değilim."

"Ah, Jude," dedi. Elini alnıma koydu. Eli çok sıcaktı, yani benim alnım çok soğuktu.

"Bütün hayatım boyunca böylesini görmedim," dedi Grima Mog kısık bir sesle.

"Hey," dedi Vivi, sesi titriyordu. Kendisi gibi değildi. "Yaran kapandı. Nasıl hissediyorsun? Çünkü garip bir şeyler oluyor."

Tenim ısırganotu ısırmış gibi yanıyordu ama o ilk yakan acı gitmişti. Hareket edebiliyordum. Yaralı olmayan tarafıma dönüp dizlerimin üzerinde ayağa kalktım. Altımdaki kumaş kanla sırılsıklam olmuştu. Bu kadar çok kanın benden aktığına inanamıyordum.

Pelerinin kenarlarında, karın altından ufak beyaz çiçekler büyümüştü. Çoğu hâlâ tomurcuktu ama bazıları ben bakarken açıldı. Ne gördüğümden tam olarak emin olmayarak öylece bakakaldım.

Emin olduğumda ise tam olarak anlam veremedim.

Baphen'ın Yüce Kral hakkında söyledikleri aklıma geldi: *Kanının düştüğü yerde çiçekler yeşerir.*

Grima Mog tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçem," dedi. "İsteğiniz benim için bir emirdir."

Bunları bana söylediğine inanamıyordum. Toprağın beni seçtiğine inanamıyordum.

Yüce Kraliçe taklidi yaptığıma kendimi neredeyse ikna etmiştim, tıpkı vekil taklidi yaptığım gibi.

Bütün anılar birdenbire geri geldi. Doğrulup ayağa kalktım. Eğer şimdi harekete geçmezsem oraya asla zamanında varamazdım. "Saraya yetişmeliyim. Kardeşlerime göz kulak olur musun?"

Vivi bana sert bir bakış attı. "Ayakta zor duruyorsun."

"Hindiba küheylanı alacağım." Başımla atı gösterdim. "Siz de kamp alanındaki atlarla peşimden gelin."

"Cardan nerede? Yanındaki gobline ne oldu?" Vivi çığlık atmaya hazır gibiydi. "Sana göz kulak olmaları lazımdı."

"Goblinin adı Kakalak'tı," diye hatırlattı Taryn.

"O zehirlendi," dedim ileriye doğru birkaç adım atarak. Elbisemin kenarı yırtılmıştı, rüzgâr çıplak tenime kar üflüyordu. Zar zor atın yanına gidip yelesine dokundum.

"Cardan'ın panzehir alması için acele etmesi gerekti. Ama Madoc'un Hayalet'i gönderdiğinden haberi yok."

"Hayalet," diye tekrar etti Taryn.

"Herkes kralı öldürmenin onları kral olmada daha iyi yapacağına inanıyor ya, hayret ediyorum," dedi Vivi. "Faniler dünyasında bir avukatın avukatlık sınavını başka bir avukatı öldürerek geçtiğini hayal etsene."

Kardeşimin neyden bahsettiğinden hiçbir fikrim yoktu. Grima Mog anlayışlı bir şekilde baktı. Ceketinin cebine uzanıp küçük bir matara çıkardı. "Bir yudum iç," dedi. "Kendine gelmene yardım eder."

İçinde ne olduğunu sormaya zahmet bile etmedim. Kafamı geri atıp mataradan büyük bir yudum aldım. İçindeki sıvı yakarak boğazımdan aşağı kaydı, beni öksürttü. Midem yanarken kendimi zorlayıp atın sırtına bindim.

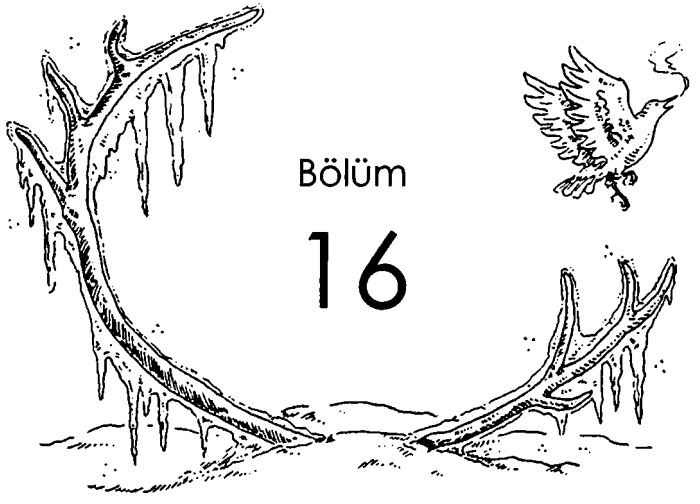
"Jude," dedi Taryn, elini bacağıma koyarak. "Dikkat et de dikişlerin açılmasın." Başımı salladığımı görünce belindeki kılıfı çözdü ve sonra bana uzattı. "Zifirkara'yı da al."

Elimde silah olunca daha iyi hissetmeye başlamıştım bile.

"Orada görüşürüz," diye uyardı Vivi. "Atından düşme."

"Sağ ol," dedim ellerimi uzatarak. Bir elimi Vivi, diğerini de Taryn tuttu. Ellerini sıktım.

Midilli soğuk havada ayaklarım yere vura vura yükselirken, altımda dağları ve orada bekleyen Madoc'un ordusuna baktım. Karın içinde telaşla ilerleyen kardeşlerime baktım. Her şeye rağmen kardeşlerim beni kurtarmaya gelmişti.

Bölüm 16

Elfhame'e doğru uçarken gökyüzü aydınlandı. Hindiba küheylanın yelesine tutundum, tuzlu havayı içime çekip altımda denizin bir ileri bir geri dalgalanmasını izledim. Toprak beni ölümden kurtarmış olabilirdi ama hâlâ tamamen iyileşmiş değildim. Ağırlığımı değiştirince karnım acıyordu. Beni dolgusu taşmak üzere olan bir bez bebek gibi bir arada tutan dikişleri hissedebiliyordum.

Yaklaştıkça daha çok telaşlanıyordum.

Kendi salonunda kalbine bir ok yese, daha iyi olmaz mıydı?

Hayalet suikast düzenledi mi bunu örümcekler gibi yapardı, hamlesini yapmak için bir yere sinip kurbanının gelmesini beklerdi. İlk cinayetim için beni Elfhame Divanı'nın çatı kirişlerine götürüp nasıl yapılacağını göstermişti. O suikast başarılı olmuştu olmasına ama mağara gibi derin

odada hiçbir şey değişmemişti. Bunu biliyordum çünkü o olaydan sonra çok geçmeden gücümü kazanmıştım ve hiçbir şeyi değiştirmeyen bendim.

İlk düşüncem kapıda kendimi tanıtıp Yüce Kral'a götürülmeyi talep etmekti. Cardan sürgünümü bitireceğine söz vermişti, hem aklından ne geçiyorsa geçsin en azından onu Hayalet konusunda uyarabilirdim. Beni endişelendiren ise hevesli bir şövalyenin önce canımı alıp sonra mesajımı iletmeye karar vermesiydi, o da tabii iletirse.

Aklıma gelen ikinci düşünce Cardan'ın annesinin eski dairesine girip Yüce Kral'ın dairesindeki gizli geçitten saraya gizlice girmekti. Ama eğer Cardan orada değilse orada sıkışıp kalırdım. Kapısında bekleyen nöbetçileri geçemezdim. Oradan kaçmak büyük bir zaman kaybı olurdu. Zaten zamanım azdı.

Gölgeler Meclisi yerle bir olmuştu ve nerede saklandıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu, yani oradan da giremezdim.

Önümde tek bir yol vardı: doğrudan höyüğe gitmek. Hizmetkâr kıyafeti giyen bir fani aslında fark edilmeyebilirdi ama bu hilenin işe yaraması için fazla iyi tanınıyordum, kendimi gerçekten iyi gizlemem gerekirdi. Ama yanımda hiç kıyafet yoktu. Dairem sarayın derinliklerindeydi, oraya ulaşmam imkânsızdı. Taryn'in evi eskiden Locke'a aitti ve Locke'un hizmetkârları hâlâ oradaydı, yani orası da çok riskliydi. Öte yandan Madoc'un kalesi terk edilmişti; eskiden Taryn, Vivi ve bana ait olan kıyafetler hâlâ oradaydı.

İşe yarayabilirdi.

Alçaktan uçup ağaç sınırına doğru gittim. Kuşluk vaktinde geldiğime memnundum, Perilerin çoğu hâlâ uyuyor-

du. Ahırların yakınında iniş yaptım ve midilliden indim. Ânında tekrar hindibalara dönüştü, sihri çoktan tamamen tükenmişti. Her tarafım ağrıyordu, yavaş yavaş eve doğru yürüdüm. Kafamda, korkularım ve ümitlerim birbirinin içine geçip tekrar tekrar zihnimde dönüyordu.

Lütfen Kakalak iyileşsin.

Lütfen Cardan vurulmasın. Lütfen Hayalet beceremesin.

Lütfen içeri kolayca girebileyim. Lütfen onu durdurabileyim.

Hakkında hissettiğim bütün duygulardan vazgeçtiğime yemin ettiğim birini kurtarmak için neden bu kadar telaşlı olduğumu durup sorgulamadım. Bunu düşünmeyecektim.

İçeri girince mobilyaların çoğunun gitmiş olduğunu gördüm. Geri kalan mobilyaların da pırtıllar ve sincaplar içine yuva yapmış gibi döşemeleri yırtılmıştı. Adımlarım tanıdık basamaklarda yankılandı, dairenin boşluğunda ses garipti. Eski odama çıkmaya zahmet etmedim. Bunun yerine Vivi'nin odasına gittim ve dolabının hâlâ dolu olduğunu gördüm. İnsan dünyasında yaşamaya gittiğinde çoğu eşyasım geride bırakacağını tahmin etmiştim ve tahminim doğru çıkmıştı.

Koyu gri çorap, pantolon ve dar bir ceket buldum. İdare ederdi. Üzerimi değiştirirken başım döndü. Başımın dönmesi geçip dengemi bulana kadar kapıya yaslanmak zorunda kaldım. Tişörtü çıkarıp bu ana kadar yapmayı ertelediğim şeyi yaptım ve yarama baktım. Madoc'un beni bıçakladığı yerdeki kızarıklığın etrafım kurumuş kan kaplamıştı, özenli dikişler derimi bir arada tutuyordu. Temiz, ince işti ve bunun için Taryn'e minnettardım. Ama yaraya şöyle bir bakmak bile bana soğuk, titrek bir his veriyordu. Özellikle de kanın çekilmeye çoktan başladığı en kırmızı olan kısımlara.

Yırtık ve kanla ıslanmış elbisemi çizmelerimle bir kenara bıraktım. Titreyen ellerimle saçımı sıkı bir topuz yaptım, siyah bir eşarpla iki defa sardım. Tırmanırken hiçbir şeyin dikkat çekmesini istemiyordum.

Evin ana bölümünde, Oriana'nın salonunda asılı duran akordu bozuk bir lavtayı makyaj kutularıyla beraber buldum. Gözlerimin çevresini abartılı bir şekilde kararttım, göz kalemini çekip uzattım, kaşlarımı da buna göre ayarladım. Sonra üzerinde hilkat garibesi yüzü olan maskeyi alıp taktım.

Cephanelikte gizleyebileceğim şekilde küçülen ufak bir yay buldum. Üzülerek Zifirkara'yı elimden geldiğince diğer kılıçların arasına saklayıp geride bıraktım. Madoc'un eski masasından bir parça kâğıt alıp tüy kalemiyle uyarı notu yazdım:

Suikast girişimi olacak, büyük ihtimalle büyük salonda.
Yüce Kral'ı ayrı tutun.

Bunu birine verip Baphen'a ya da Cardan'ın özel askerlerinden birine götürmesini söylersem, o zaman belki Hayalet'i suikasttan önce bulma şansım artardı.

Lavtayı elime alıp yürüyerek saraya yollandım. Uzak değildi ama vardığımda alnımda soğuk terler birikmişti. Kendimi ne kadar zorlayabileceğimi tahmin etmek zordu. Bir yandan toprak beni iyileştirmişti, bu da kendimi biraz olsun yenilmez hissettirmişti. Diğer yandan neredeyse ölüyordum ve hâlâ yaralıydım, üstelik Grima Mog'un verdiği içkinin etkisi geçiyordu.

Küçük bir grup müzisyen bulup onların arasına karışarak kapılardan geçtim.

"Ne kadar güzel bir enstrüman," dedi müzisyenlerden biri, saçları taze yapraklar gibi yeşil olan bir çocuktu. Bana tuhaf tuhaf, bir yerden tanıyormuş gibi bakıyordu.

"Sana veririm," dedim birdenbire. "Eğer benim için bir şey yaparsan."

"Neymiş?" Kaşlarını çattı.

Elini tutup yazdığım notu ona verdim. "Bunu Yaşam Heyeti'nin üyelerinden birine, mümkünse Baphen'a verir misin? Başın derde girmeyecek, söz veriyorum."

Tereddüt etti, emin değildi.

Tam o anda şövalyelerden biri beni durdurdu. "Sen. Maskeli fani kız," dedi. "Kan kokuyorsun."

Döndüm. O kadar sinirim bozuk ve çaresizdim ki aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Eh, ben bir *faniyim*. Ayrıca *kızım* efendim. Ayın evreleri gibi her ay kanamamız olur."

Yüzünde iğrenen bir ifadeyle elini sallayıp geçmemi söyledi.

Müzisyen de dehşete düşmüş gözüküyordu.

"Al," dedim. "Notu vermeyi unutma." Tepki vermesini beklemeden lavtayı kollarına sıkıştırdım. Sonra kalabalığın arasına karıştım. Çok geçmeden kalabalık beni öyle içine aldı ki maskemi çıkarabildim. Gölgede kalan bir köşe bulup kirişlere tırmanmaya başladım.

Tırmanmak berbattı. Gölgelerden ayrılmadım, yavaş hareket ettim ve bütün bu süreyi Hayalet'in nerede saklanıyor olabileceğini merak ederek, Cardan'ın salona girip kendini hedef haline getirmesinden korkarak geçirdim. Defalarca ve defalarca durup kendimi toparlamam gerekti. Baş dönmeleri gelip geçiyordu. Yolun yarısına geldiğimde dikişlerimden birinin patladığından emindim. Elimi karnıma götürdüm, baktığımda kırmızı olduğunu gördüm. Bir

çalılığın ardına saklanıp başıma sardığım eşarbı çıkarıp belime bağladım ve dayanabildiğim kadar sıktım.

Nihayet çatının kavisinde birkaç kökün birleştiği bir yer bulup oraya çömeldim.

Yayımı çıkardım, oklarımı ayarlardım ve oyuk tepenin karşı tarafına baktım. Çoktan oraya gelmiş, bir yerde saklanıyor olabilirdi. Hayalet'in bana pusuya yatmayı öğretirken söylediği gibi, en zor kısmı can sıkıntısıydı. Tetikte kalmak, dikkatini kaybedip gölgelerdeki her değişikliği fark etmemeye başlayacak kadar sıkılmamak. Ya da benim durumum için acının dikkatimi dağıtmasına izin vermemek.

Hayalet'in nerede olduğunu anlamam, anlayınca da onu vurmam gerekiyordu. Tereddüt edemezdim. Onu öldürmek için şansımı kaybettiğimi bana Hayalet'in kendisi söylemişti, bir daha ıskalayamazdım.

Madoc'u düşündüm, beni ölüm dolu bir evde büyüten adamı. Savaşa o kadar alışmıştı ki kendi karısım öldürmüştü ve istese beni de öldürürdü.

Sıcak bir kılıcı yağa daldırdığında en ufak bir hata kılıcın kırılmasına sebep olur. Ama siz kana bulansanız da kırılmadınız. Tersine, siz güçlendiniz.

Böyle devam edersem sonunda Madoc gibi mi olacaktım? Yoksa dağılacak mıydım?

Altımda saraylılar iç içe geçip sonra da ayrılıp daireler çizerek dans ediyordu. Onların içindeyken tam bir kaos ortamı gibi gelirdi ama yukarıdan bakınca geometri zaferi gibi duruyorlardı. Meyve tabakları, çiçeklerle süslenmiş peynirler ve yonca şarabı sürahileriyle döşenmiş şenlik masalarına baktım. Kuşluk vakti öğle vaktine döner ve Periler gelmeye devam ederken midem guruldadı.

Kraliyet Müneccimi Baphen kolunda Lady Asha'yla geldi. Kürsünün oraya, boş tahtın yakınına ilerlerken onları izledim. Yedi çember dansından sonra yanında Sualtı'ndan getirdiği birkaç eşlikçiyle Nicasia göründü. Ardından etrafında korumaları ve mürekkep siyahı buklelerinin üzerinde parlayan Kan Tacı'yla Cardan içeri girdi.

Ona baktığımda baş döndürücü bir çelişki hissediyordum.

Zehirlenmiş casusları karda taşıyan, düşman kampına girip oradan sağ çıkmış birine hiç benzemiyordu. Efsunlu pelerinini elime tutuşturan birine. Beni suya iten ve ben boğulurken bana gülen birine benziyordu. Beni kandıran birine.

O çocuk senin zayıf noktan.

Duyamadığım konuşmaları izleyip tepeleme kızarmış kumru, yaprak sarması tatlı şekerleme ve erik dolması tabaklarına baktım. Tuhaf hissediyordum, başım dönüyordu. Karnıma bakınca siyah eşarbın kanla sırılsıklam olduğunu gördüm. Ağırlığımı diğer ayağıma verdim.

Bekledim. Ve bekledim. Kimsenin üzerine kan damlatmamaya çalıştım. Görüşüm biraz bulamklaştı, kendimi odaklanmaya zorladım.

Aşağıda ise Randalin elinde bir şey taşıyor ve taşıdığı şeyi Cardan'a doğru sallıyordu. Benim yazdığım not. Demek çocuk vermeyi başarmıştı. Yayımı tutan elimi iyice sıktım. Nihayet onu buradan çıkarıp tehlikeyi önleyeceklerdi.

Cardan kâğıda falan bakmıyordu. Elini sallayıp çoktan okumuş gibi başından savan bir hareket yaptı. Ama notumu aldıysa burada ne işi vardı?

Tabii eğer aptalca bir şekilde kendini yem yapmaya karar vermediyse.

Tam o anda köklerin arasında bir hareketlenme olduğu-

nu gördüm. Bir an için sadece gölgelerin hareket ettiğini sandım. Ama sonra Bomba'yı gördüm, aynı anda onun da bakışları benim üzerime odaklandı ve gözlerini kıstı. Yayını kaldırdı, oku fırlatmaya hazırdı.

Ne olduğunu çok geç anladım.

Bir not Divan'ı suikast girişimi hakkında uyarmıştı, Bomba da suikastçıyı bulmaya gitmişti. Elinde silahla gölgelerin arasında saklanan birini bulmuştu. Hem de kralı öldürmek için bir sürü sebebi olan birini: beni.

Kendi salonunda kalbine bir ok yese, daha iyi olmaz mıydı?

Madoc bana tuzak kurmuştu. Başından beri Hayalet'i buraya göndermemişti. Sadece böyle düşünmemi sağlamıştı ki buraya gelip kirişlerin arasında hayaletleri kovalayayım ve kendimi suçlu göstereyim. Öldürücü darbeyi Madoc'un vurmasına gerek yoktu. Tıpış tıpış kendi sonuma doğru yürüdüğümden emin olmuştu.

Bomba ok attı, ben de kaçındım. Oku beni ıskaladı ama ayağım kendi kanım yüzünden kaydı ve geriye doğru düştüm. Kirişlerden aşağı, boşluğa doğru.

Bir anlığına uçuyormuş gibi hissettim.

Şenlik masalarından birinin üzerine düştüm, masanın üzerindeki narlar yere saçıldı. Dökülen bal likörü ve kırılan kristaller her yana dağıldı. Dikişlerimi mahvettiğimden emindim. Her yanım ağrıyordu. Nefes alamıyordum.

Gözlerimi açınca herkesin başımda toplandığını gördüm. Heyet üyeleri. Askerler. Gözlerimi ne kadar süre kapattım, bilincim ne kadar süre kapalı kaldı hiçbir fikrim yoktu.

"Jude Duarte," dedi biri. "Yüce Kral'ı öldürmek için sürgününü bozmuş."

"Majeste," dedi Randalin. "Emri verin."

Cardan salonu süzülerek geçip yanıma geldi, inanılmaz derecede heybetli bir zebani gibi görünüyordu. Askerler yanıma yaklaşması için ona yol verdi ama bir hamle yaparsam beni bıçaklayacaklarından şüphem yoktu.

"Pelerinini kaybettim," dedim boğuk bir sesle, sadece nefesim duyuluyordu.

Cardan bakışlarını indirip bana baktı. "Yalancısın sen," dedi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Pis, fani bir yalancı."

Ondan bu sert sözleri duyunca gözlerimi kapattım. Ne de olsa buraya onu öldürmeye gelmediğimi düşünmek için bir sebebi yoktu.

Beni Unutuş Kulesi'ne gönderdikten sonra acaba ziyaretime gelir miydi?

"Zincire vurun," dedi Randalin.

Doğruyu söylediğimi göstermenin bir yolu olmasını daha önce hiç bu kadar dilememiştim. Ama yoktu. Ettiğim yeminler önem taşımıyordu.

Bir asker bileğimi tuttu. Sonra Cardan'ın sesi duyuldu. "Ona dokunmayın."

Bunu korkunç bir sessizlik izledi. Bana bir hüküm vermesini bekledim. Ne emrederse yapılacaktı. Mutlak güç onundu. Karşı koyacak kuvvetim kalmamıştı.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Randalin. "O..."

"O benim karım," dedi Cardan, sesi kalabalığın arasında yayıldı. "Elfhame'in gerçek Yüce Kraliçesi. Üstelik sürgünde falan değil."

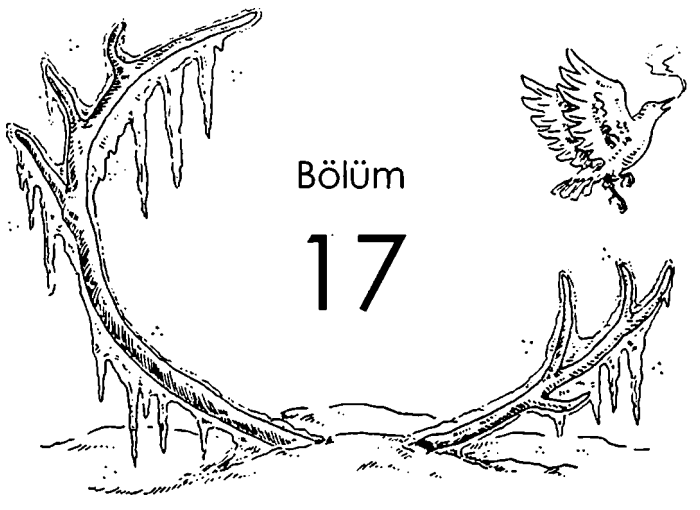
Etrafımdaki kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi ama hiçbiri benim kadar şaşırmış olamazdı. Gözlerimi açmaya, doğrulmaya çalıştım ama karanlık görüş alanımı kaplayıp beni içine çekti.

İkinci Kitap

Dalgaların ruhlarıyla meydan okudu
ateş perilerine
Toprak, hava ve okyanus hissetti
haşin gürleyen savaşı,
Yükseklere savurdu kılıcını,
esnekti tıpkı adaçayı gibi,
Cüce âşığının dövdüğü kılıcı;
sert ve elmas gibi ışıl ışıl;
Elf Kralın yanında savaşırken,
ateş diyarının hükümdarının
canına kıydı;
Ateşin bütün elçileri onu takip etti;
onu kazanan tarafın kraliçesi ilan etti;
Döndü kız hızlıca peri diyarına;
evine hedef aldı zaferini.

Philip James Bailey,
"Peri Masalı"

Bölüm 17

Yüce Kral'ın devasa yatağına uzanmış, görkemli şekilde döşenmiş yatağın örtüsüne kan bulaştırıyordum. Her yanım ağrıyordu. Karnımda sıcak, yanan bir acı vardı ve başım çatlıyordu.

Cardan başımda duruyordu. Ceketini yanında duran sandalyenin üzerine atmıştı, kadife kumaş koyu renkli bir maddeyle sırılsıklamdı. Beyaz gömleğinin kollarını yukarı çekmiş, ıslak bir bezle ellerimi temizliyordu. Kanı çıkarıyordu.

Konuşmaya çalıştım ama ağzım balla dolu gibiydi. Yeniden o tatlı karanlığa gömüldüm.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim uzun bir

zaman geçtiğiydi. Uyandığımda güçlü bir susuzluk hissettim. Aklım karışmış bir şekilde yataktan çıktım. Odanın etrafında birkaç mum yanıyordu. O ışıkta hâlâ Cardan'ın dairesinde, onun yatağında ve yapayalnız olduğumu görebiliyordum.

Su dolu bir sürahi bulup bardakla uğraşmadan kafama diktim. İçtim, içtim ve içtim, ta ki tatmin olana kadar. Tekrar yatağa gömülüp olanlar hakkında düşünmeye çalıştım. Hepsi bir rüya gibiydi.

Yatakta daha fazla kalamazdım. Bedenimdeki ağrıları görmezden gelip banyoya gittim. Küvet doluydu, uzanıp dokunduğumda parmaklarımın değdiği yerlerde su parıldıyordu. Kullanmam için bir de lazımlık vardı ve buna fazlasıyla minnettardım.

Yavaşça kıyafetlerimi üzerimden çıkarıp küvete girdim. Son birkaç günün kirini ve kurumuş kanını çıkarmak için tırnaklarımı ovaladım. Yüzümü ovalayıp saçımı toplayıp sıktım. İşim bittiğinde çok daha iyi hissediyordum.

Yatak odasına geri döndüğümde elbise dolabına doğru ilerledim. Cardan'ın sıra sıra dizilmiş absürt kıyafetlerine baktım ama bana uysalar bile onları hayatta giyemezdim. Hacimli, kabarık kollu bir gömlek giyip en az gülünç olan pelerinini üzerime sardım (geyik postundan tıraşlanmış siyah yündendi, kenarları yaprak desenleriyle süslüydü). Sonra da koridora çıkıp eski dairemin olduğu yere doğru ilerledim.

Cardan'ın kapısında bekleyen şövalyeler çıplak ayaklarımın, çıplak bileklerimin ve elimde tuttuğum pelerinin çıkardığı sesi fark etti. Akıllarına ne geldi bilmiyorum ama utanmayı reddediyordum. Elfhame Kraliçesi olarak yeni edindiğim unvanımı kullanıp onlara öyle ters bir bakış at-

tım ki hepsi yüzlerini diğer tarafa çevirdi.

Eski daireme geldiğimde Tatterfell kanepede oturup Oak'la birlikte Uno oynadığı yerden irkilerek kalktı.

"Ah," dedim. "Ups."

"Selam," dedi Oak tereddütle.

"Burada ne işin var?" Oak geri çekilince sert konuştuğuma pişman oldum. "Üzgünüm," dedim ve kanepenin etrafından dolanıp ona sarılmak için eğildim. "Burada olduğun için mutluyum. Şaşırdım sadece." Endişeli olduğumu eklemedim ama endişeliydim de. Elfhame herkes için tehlikeli bir yerdi ama Oak için özellikle tehlikeliydi.

Buna rağmen başımı boynuna yaslayıp kil ve çam iğnesi kokusunu içime çektim. Küçük kardeşimdi bu, o kadar sıkı sarılmıştı ki canım acıyordu, boynuzlarından biri hafifçe çenemi sıyırıyordu.

"Vivi de burada," dedi beni bırakarak. "Taryn de. *Heather* bile."

"*Gerçekten mi*?" Bir an imalı şekilde birbirimize baktık. Heather'ın Vivi'yle barışacağını umuyordum ama Elfhame'e bir kez daha yolculuk etmek istemesine şaşırmıştım. Periler Diyarı'nın azıcığını bile kaldırabilmesi için çok zaman geçmesi gerektiğini sanmıştım. "Neredeler?"

"Yemekteler, Yüce Kral'ın yanında," dedi Tatterfell. "Bu velet gitmek istemedi, bu yüzden yukarıya tepsi çıkardık." Sözlerinde iyi tanıdığım bir huysuzluk vardı. Kraliyet ailesine katılma onurunu geri çevirmenin Oak'un ne kadar şımarık olduğunu gösterdiğini düşündüğüne emindim.

Bence dikkat kesildiğinin işaretiydi bu.

Benim ilgimi daha çok yemek tepsisi çekti, gümüş tabaklarda yarısı yenmiş leziz yemekler duruyordu. Midem guruldadı. Gerçek bir yemek yememin üzerinden ne kadar

zaman geçtiğinden emin değildim. İzin bile istemeden tepsinin yanına gidip soğumuş ördek eti, peynir ile incirleri mideye indirmeye başladım. Çaydanlıkta çok koyu bir çay vardı ve onu da içtim, hem de doğruca ibrikten.

Açlığım şüphelenmeme yetecek kadar güçlüydü. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Eh, sana ilaç verdiler," dedi Oak omuz silkerek. "Yani daha önce uyandın ama fazla uzun sürmedi. Bu kadar değil."

İşte bu rahatsız ediciydi. Hem uyandığımı hatırlamadığım hem de bütün bu süre boyunca Cardan'ın yatağını işgal ettiğim için. Ama bunun üzerinde fazla durmamaya karar verdim, tıpkı Yüce Kral'ın odasından üzerimde onun gömleği ve pelerini dışında hiçbir şey olmadan çıktığımı düşünmediğim gibi. Bunun yerine eski vekil kıyafetlerimden birini, kollarının ucu ve yakası simli olan düz siyah bir elbise seçtim. Bir kraliçe için fazla sade olabilirdi ama Cardan ikimiz için de abartılıydı zaten.

Giyinip hazır olduğumda oturma odasına geri döndüm.

"Saçımı yapar mısın?" diye sordum Tatterfell'e.

Burnundan soluyarak ayağa kalktı. "Herhalde yani. Etrafta buraya geldiğin halinle dolaşamazsın." Beni tekrar yatak odasına geri götürdü ve tuvalet masasına oturttu. Kahverengi saçlarımı başımın üzerinde hale şeklinde ördü. Ardından dudaklarımı ve gözkapaklarımı solgun bir gül rengine boyadı.

"Saçlarının taca benzemesini istedim," dedi. "Gerçi eninde sonunda gerçek bir taç giyme törenin olacak."

Düşüncesi bile başımı döndürüyordu, gerçek olmadığı hissi yeniden baş gösteriyordu. Cardan'ın oynadığı oyunu anlamıyordum, bu da beni endişelendiriyordu.

Tatterfell'in bir zamanlar evlenmem için bana baskı yap-

tığı aklıma geldi. Bu anıyı ve evlenmeyeceğim konusunda ne kadar emin olduğumu hatırlayınca, burada o zaman yaptığı gibi saçımı örüyor olması daha da tuhaf geldi. "Beni yine de görkemli göstermişsin," dedim. Böcek gözleri aynada benimkilerle buluştu. Gülümsedi.

"Jude?" Yumuşak bir ses duyuldu. Taryn.

Öbür odadan içeri girmişti, üzerinde altın ipliğinden bir entari vardı. Yanaklarında açan güller ve gözlerindeki parlaklıkla göz kamaştırıcı gözüküyordu.

"Selam," dedim.

"Uyanmışsın!" dedi hızla odaya doğru koşarak. "Vivi, o uyanmış."

Vivi içeri girdi, cam yeşili kadifeden bir takım elbise giyiyordu. "Neredeyse ölüyordun, haberin var mı? Neredeyse *tekrar* ölüyordun."

Heather saçları gibi pembe uçları olan soluk mavi bir entari içerisinde arkasından geldi. Bana anlayışlı bir gülümseme yolladı, buna minnettardım. Beni bana kızacak kadar iyi tanımayan bir kişi olması güzeldi.

"Evet," dedim. "Biliyorum."

"Kendini tehlikeye atıp duruyorsun," diye azarladı Vivi. "Divan entrikaları macera sporuymuş da sen de adrenalin patlaması yaşamak istiyormuşsun gibi davranmayı bırakmalısın."

"Madoc'un beni kaçırması benim suçum değildi," diye belirttim.

Vivi beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Evet, sonra bir de bakmışız Yüce Kral kapımıza gelmiş, seni bulmak için apartmanı başımıza yıkmaya hazır. En son Oriana sayesinde senden haber aldığımızdan *kimseye* güvenemezdik. Bu yüzden bizimle gelmesi için *yamyam bir kızıl*

bereliyi işe aldık, ne olur ne olmaz. Aslında iyi ki de getirmişiz, çünkü..."

"Seni karın içinde öylece yatarken görünce... çok beyazdın Jude," diye araya girdi Taryn. "Etrafında bitkiler ve tomurcuklar yeşermeye başlayınca, ne düşüneceğimi bilemedim. Buzun içinden çiçekler ve sarmaşıklar çıkmaya başladı. Sonra yüzüne renk geldi ve ayağa kalktın. Gözlerime inanamadım."

"Evet," dedim yavaşça. "Ben de epey şaşırmıştım."

"Yani şimdi sen *sihirli* misin?" diye sordu Heather, gayet doğal bir soruydu. Faniler sihirli olamazdı.

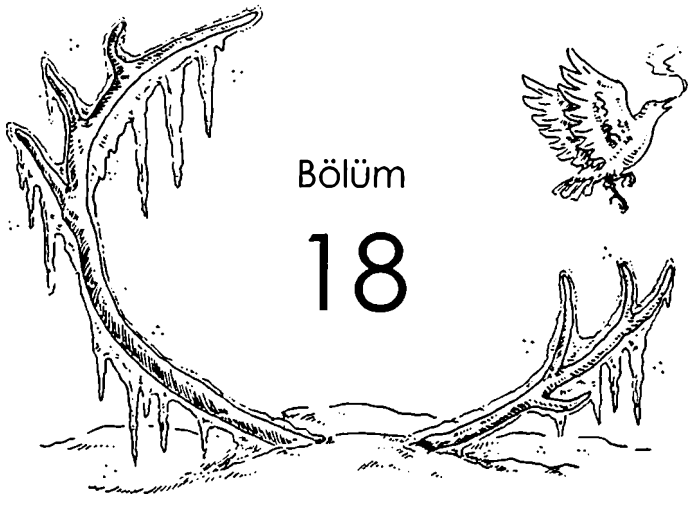
"Bilmiyorum," dedim.

"Prens Cardan'la evlendiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Taryn.

Kendimi savunmak için tuhaf bir istek duydum. İşin içine arzunun girdiğini inkâr etmek, evlenmeyi kabul ettiğimde tamamen kendimi düşündüğümü iddia etmek isterdim. Kim Periler Diyarı'nın kraliçesi olmayı istemezdi ki? Benim yaptığım pazarlığı kim yapmak istemezdi?

"Söylemek istediğim ondan *nefret ediyordun*," dedi Taryn. "Sonra da bunca zaman senin kontrolünde olduğunu öğrendim. Bu yüzden ondan *hâlâ* nefret ettiğini sandım. Sanırım ondan şimdi de nefret etmen ya da onun senden nefret etmesi mümkün ama bu kafa karıştırıcı."

Kapının çalınmasıyla birlikte durdu. Oak koşup kapıyı açtı. Lafının üstüne gelen iyi insan gibi, etrafında muhafızlarıyla Yüce Kral kapıda duruyordu.

Bölüm 18

Cardan siyah bir gömleğin üzerine taşlı bir yüksek boyunluk giymişti. Sivri kulaklarının uçlarında bıçağa benzer altın başlıklar vardı, elmacıkkemiklerine sürdüğü altına uyuyordu. Yüz ifadesi mesafeliydi.

Reddetmeye pek yer bırakmadan, "Benimle yürü," dedi.

"Tabii." Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Beni en savunmasız halimde görmesinden, örümcek ipeği çarşaflarını kanla kaplamama izin vermesinden nefret ediyordum.

Vivi yakalayıp elimi tuttu. "Daha iyileşmedin."

Cardan koyu kaşlarını kaldırdı. "Yaşam Heyeti onunla konuşmaya can atıyor."

"Ona ne şüphe," dedim ve sonra da kardeşlerime, arkalarında duran Heather ile Oak'a baktım. "Vivi bundan memnun olmalı çünkü Yaşam Heyeti toplantılarında birinin geçireceği en büyük tehlike sıkıntıdan ölmektir."

Kardeşimin elini bıraktım. Muhafızlar peşimize takıldı. Cardan koluma girdi, böylece vekiliyken olduğu gibi arkasından değil de yanında yürümek durumunda kaldım. Koridorda birlikte ilerledik, yanlarından geçerken saraylılar eğilerek bize reverans yaptı. Fazlasıyla rahatsız ediciydi.

"Kakalak iyi mi?" diye sordum, duyulamayacak kadar sessizce.

"Bomba onu nasıl uyandıracağını henüz bulamadı," dedi Cardan. "Ama bulabilir, ümit var."

En azından ölmemişti, kendimi böyle avuttum. Ama yüz yıl boyunca uyursa o gözlerini açana kadar ben mezarı boylayacaktım.

Cardan, bana yan bir bakış atarak, "Baban bir mesaj gönderdi," dedi. "Hiç dost canlısı değildi. Anlaşılan kızının ölümü için beni suçluyor."

"Ah," dedim.

"Yeni rejim vaadiyle alt tabaka lordlarına asker yollamış. Onlardan tereddüt etmemelerini, Elfhame'e gelip taht mücadelesinde onu desteklemesini istiyormuş." Cardan bütün bunları düz bir sesle anlattı. "Yaşam Heyeti o kılıç ve Madoc'un haritaları hakkında bildiğin her şeyi duymak istiyor. Kampı tarif ettim ama ne yazık ki yeterli bulmadılar."

"Biraz daha bekleyebilirler," dedim zorlukla konuşarak. "Seninle konuşmalıyım."

Şaşırmış ve biraz da ikna olmamış gibi gözüküyordu.

"Uzun sürmez." Bu konuşma yapmak istediğim son şeydi ama ne kadar ertelersem zihnimde o kadar büyütecektim. Sürgünümü bitirmişti, bunu yapması için ondan söz almış olabilirdim ama beni kraliçesi ilan etmek için hiçbir sebebi yoktu. "Planın neyse, benim üzerimde ne gibi bir güç elde etmek istiyorsan, Yaşam Heyeti'nin önüne çıkma-

dan önce söylesen iyi edersin. Tehditlerini savur. Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Evet," dedi sarayın dışarı çıkan bir koridoruna saparak. "Konuşmamız gerek."

Çok geçmeden kraliyet gül bahçesine vardık. Muhafızlar kapıda bekleyip içeri baş başa girmemize izin verdi. Parlak kuvars basamakların olduğu patikadan ilerlerken etrafımızdaki her şey sustu. Rüzgâr çiçeklerin kokusunu taşıyordu, Periler Diyarı dışında hiçbir yerde var olmayan bu parfüm bana hem yuvamı hem de tehlikeyi hatırlatıyordu.

"Beni gerçekten vurmaya çalışmadığını sanıyorum," dedi Cardan. "Not senin el yazınla yazılmıştı."

"Madoc, Hayalet'i gönderdi," dedim ve sonra durup baştan denedim. "Canına kastedecekler sandım."

Cardan bir gül ağacına doğru baktı, ağacın yaprakları o kadar siyah ve parlaktı ki rugan deri gibi gözüküyordu. "Dehşet vericiydi," dedi. "Düştüğünü görmek. Yani normalde de dehşet vericisin ama senin *adına* korkmaya alışık değilim. Sonra da sinirden köpürdüm. Hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlendiğini sanmıyorum."

"Faniler narindir," dedim.

"Sen değilsin," dedi kulağa kederli gelen bir şekilde. "Sen asla kırılmazsın."

Aldığım yaraları düşünecek olursak bu gülünçtü. Dikiş ipi ve dik kafalılıkla bir arada duran yaralar topluluğu gibi hissediyordum. Yine de bunları duymak hoşuma gitmişti. Söylediği her şey hoşuma gitmişti.

O çocuk senin zayıf noktan.

"Taryn kılığına girip buraya geldiğimde bana mesajlar gönderdiğini söylemiştin," dedim. "Hiçbirini almadığımı

söylediğimde şaşırdın. Mesajlarda ne yazıyordu?"

Cardan ellerini arkasında birleştirip bana doğru döndü. "Yalvarma, çoğunda bu vardı. Geri dönmen için yalvardım. Birkaç üstü kapalı söz verdim." Yüzünde yine o tedirgin olduğunda yaptığını söylediği alaycı gülüş vardı.

Bana çığlık attıracak kadar büyük bir sinir hissederek gözlerimi kapattım. "Oyun oynamayı bırak," dedim. "Beni sürgüne gönderdin."

"Evet," dedi. "Şu olay. Madoc seni kaçırmadan önce bana söylediğini düşünüp duruyorum. Hepsi numaraydı demiştin. Seninle evlenmemi, seni kraliçe ilan etmemi sonra da faniler dünyasına göndermemi, hepsini kastetmiştin değil mi?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. *"Tabii ki numaraydı.* Cevabın bu değil miydi?"

"Ama bu senin yaptığın bir şey," dedi Cardan. "Sen insanlara numara yaparsın. Nicasia, Madoc, Balekin, Orlagh. Ben. *Sana* numara yapabilirsem beni biraz olsun takdir edersin sanmıştım. Kızacağını tahmin etmiştim tabii ama bu kadar değil."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Ne?"

"O sabaha kadar ağabeyimi, Sualtı Elçisi'ni öldürdüğünü bilmediğimi hatırlatırım," dedi. "Planımı hızlıca yapmam gerekti. Belki biraz sinirlenmiş de olabilirim. Bu Kraliçe Orlagh'yı sakinleştirir diye düşünmüştüm, en azından ateşkesteki bütün sözler kesinleşene kadar. Sen bulmacayı çözene kadar görüşmeler de bitmiş olacaktı. Bir düşünsene: *'Jude Duarte'yi fani dünyaya sürgüne yolluyorum. Kraliyet makamınca affedilmediği sürece Periler Diyarı'na adım atmaktan ömür boyu men edilmiştir.'"* Durdu. *"Kraliyet makamınca affedilmediği sürece.* Yani Periler Kralı tarafın-

dan. Ya da kraliçesi. İstediğin zaman geri dönebilirdin."

Ya.

Ya.

Kelimelerini şans eseri seçmemişti. Kesinlikle yersiz değildi. Bilerek yapmıştı. Bana özel bir bulmaca.

Belki de aptal gibi hissetmeliydim, ama tam tersi sinirden köpürüyordum. Ona arkamı dönüp yürümeye başladım, hızla ve nereye gittiğimi hiç bilmeden bahçeden çıktım. Arkamdan koşup kolumu yakaladı.

Aniden dönüp ona tokat attım. Yakıcı bir darbeydi, elmacıkkemiklerindeki altın simi etrafa dağıtıp tenini kızarttı. Uzun bir an için nefes nefese birbirimize baktık. Gözleri öfkeyle hiç de alakası olmayan bir şeylerle parlıyordu.

Boyumu aşmıştım. Boğuluyordum.

"Canını yakmak istemedim." Elimi tuttu, muhtemelen ona tekrar vurmayayım diye. Parmaklarımız kenetlendi. "Hayır, öyle değil, tam olarak öyle değil. Canını *yakabileceğimi* sanmıyordum. Benden korkacağını da hiç düşünmedim."

"Peki hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Sonra gözlerini kaçırdı, ben de cevabımı almış oldum. Belki de bu dürtüyü itiraf etmek istememişti ama oradaydı işte.

"Eh, canım yanmıştı ve evet, beni korkuttun." Ağzımdan çıkar çıkmaz hiç konuşmamış olmayı diledim. Belki bitkinlikten, belki de ölümle burun buruna gelmektendi ama gerçekler feci bir hızla ağzımdan kaçıverdi. "Beni hep korkuttun. Kaprislerinden ve zalimliğinden korkmak için her zaman bir sebebim oldu. Gölgeler Meclisi'nde o sandalyeye bağlıyken bile senden korktum. Boğazına bıçak dayamış-

ken bile senden korktum. Şimdi de senden korkuyorum."

Cardan şimdi ona tokat attığımdan daha çok şaşırmış görünüyordu.

Her zaman Elfhame'de sahip olamadıklarımın, beni asla istemeyen her şeyin bir sembolü olmuştu. Bunu ona söylemek üzerimden büyük bir yükün kalkması gibiydi, gerçi bu yükün benim zırhım olması gerekirdi ve zırh olmadan tamamen açıkta kalacağımdan korktum. Buna rağmen dilimin kontrolü artık bende değilmiş gibi konuşmaya devam ettim. "Beni küçümsüyordun. Beni istediğini söylediğinde bütün dünyam altüst döndü.

"Ama beni sürgüne göndermen, işte bu mantıklıydı." Gözlerine baktım. "Bu tam da Cardan tarzı bir hareketti işte. Önceden kestiremediğim için kendimden nefret ettim. Bana şimdi ne yapacağını kestiremediğim için de nefret ediyorum."

Gözlerini kapattı. Yeniden açtığında elimi bırakıp yüzünü görmeyeyim diye döndü. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Anlaşılan güvenmesi zor biriyim. Bu yüzden belki de güvenilmeyi hak etmiyorum ama şunu bil, *ben* sana güveniyorum."

Derin bir nefes aldı. "Yüce Kral olmak istemediğimi sana hatırlatırım. Tacı bana sormadan kafama koyduğunu. Balekin'in unvanı almamı istemediğini ve Yaşam Heyeti'nin benden hoşlanmadığını da hatırlatırım."

"Sanırım öyle," dedim, gerçi bütün bunların hiçbiri garip gelmiyordu. Balekin tacı kendisi için istiyordu, Yaşam Heyeti ise Cardan'ın toplantılara katılmasını istiyordu çünkü nadiren zahmet ederdi.

"Ben doğunca bir kehanet gerçekleşti. Baphen'ın kehanetleri genelde öyle anlaşılmazdır ki işe yaramazlar ama

bu sefer eğer tahta geçersem çok korkunç bir kral olacağımı söylerken çok netti." Durdu. "Tacın yıkımı ve tahtın mahvoluşu, bunlar epey abartılı sözler."

Oriana'nın, Cardan'ın kaderinin kötü olduğuyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordum, Madoc da bahstmişti ama bu kötü şanstan fazlasıydı. Aklıma yaklaşan savaşı getirdi. Aklıma gördüğüm yıldız haritaları ve dökülen kanla dolu mürekkep şişesiyle ilgili rüyayı getirdi.

Cardan tekrar bana döndü, hayallerimde olduğu gibi bakışlarını indirip bana baktı. "Beni Gölgeler Meclisi'ne çalışmaya zorladığında yapabildiğim şeylerin, insanları korkutmanın, insanları büyülemenin bir *beceri* olduğunu hiç düşünmezdim, hele değerli beceriler olduğunu asla. Ama *sen* düşündün. Bana onları kullanıp nasıl *işe yarar* olabileceğimi gösterdin. Küçük çapta sorun yaratmak hiç zoruma gitmedi ama artık tamamen başka bir şeye dönüşmüş olmam muhtemel. En az Dain kadar canavar bir Yüce Kral. Eğer öyleyse, eğer kehaneti yerine getirdiysem, biri beni *durdurmalı*. O kişinin sen olacağına inanıyorum."

"Durdurmak mı?" diye tekrar ettim. "Tabii. Eğer berbat bir zorba ve Elfhame için bir tehdide dönüşürsen kafanı kopartıveririm."

"Güzel." İfadesi efkârlıydı. "Madoc'la birlik olduğuna inanmak istemememin nedenlerinden biri buydu. Diğer sebebi de senin burada, kraliçem olarak yanımda kalmanı istiyorum."

Tuhaf bir konuşmaydı, içinde pek az aşk vardı ama numara gibi de gözükmüyordu. Beni özellikle acımasızlığım için takdir etmesi biraz olsun acıtsa da eh, en azından beni takdir ettiğini düşünüp avunabilirdim. Beni yanında istiyordu, belki başka şekillerde de istiyordu. Bundan daha

fazlasını istemek düpedüz açgözlülük olurdu.

Bana çarpık bir gülümseme gönderdi. "Artık Yüce Kraliçe olup başa geçtiğine göre, benim ciddi işler peşinde koşmama gerek kalmadı. Tacı yıkıp tahtı mahvedeceksem bu sadece ihmalkârlıktan olabilir."

İşte buna güldüm. "Yani çalışmamak için bulduğun bahane bu mu? Yedi yirmi dört zevkin dibine vurmak zorundasın çünkü eğer kafan meşgul olmazsa yarım yamalak bir kehaneti yerine mi getirirsin?"

"Aynen öyle." Koluma dokundu ve gülüşü soluverdi. "Heyet'e onlarla başka zaman görüşeceğini söylememi ister misin? Bir kerelik ben senin için bahane uydurmuş olurum."

"Hayır. Hazırım." Konuştuğumuz her şey zihnimde dönüyordu. Avcuma altın boya bulaşmıştı. Ona baktığımda, geri kalan tozun attığım tokatla birlikte elmacıkkemiğine dağıldığını fark ettim. Gözlerimi ondan alamıyordum, parmaklarımı yakaladığında yüzündeki ifade aklımdan gitmiyordu. Beni kendi dairesine getirdiğini fark etmememin tek bahanesi buydu. Gerçi evli olduğumuz için sanırım burası artık benim de dairemdi.

"*Buradalar* mı?" diye sordum.

"Yanılmıyorsam seni hazırlıksız yakalamak istemişler," dedi dudaklarını kıvırarak. "Bilirsin, kendileri çok meraklıdır ve herhangi bir önemli olayı kaçırma düşüncesinden nefret eder, buna kraliyet nekaheti de dahil."

Hayal ettiğim şey, ben hâlâ hırpalanmış, kirli ve çıplak haldeyken Yaşam Heyeti'nin tamamının beni gelip uyandırmasının ne kadar korkunç olduğuydu. İçimdeki bu öfkeye tutunup beni biraz olsun buyurgan göstermesini umdum.

İçeride Kraliyet Soytarısı Fala ateşin önünde yere uzanmış uyuyordu. Heyet'in geri kalanı (koç boynuzlarıyla Randalin, mavi sakalını sıvazlayan Baphen, Nasiğli vekili kötücül Mikkel ve böceği andıran Siğli vekili Nihuar) odanın içine yayılmış oturuyordu. Şüphesiz bekletilmekten hoşnut değillerdi.

"Kraliçe Vekil," dedi Fala ayağa fırlayıp abartılı bir reverans yaparak.

Randalin kötü kötü baktı. Diğerleri de ayaklandı. Çok ama çok utandım.

"Hayır, lütfen," dedim. "Zahmet etmeyin."

Heyet üyeleriyle aramda çekişmeli bir ilişki vardı. Cardan'ın vekiliyken Yüce Kral'la görüşmelerini sık sık engellerdim. İçimden bir ses bu mevki için asıl vasfımın onun adına yalan uydurma kabiliyetim olduğunu düşündüklerini söylüyordu.

Bu yeni mevki içinse tamamen vasıfsız olduğumu düşündüklerini sanıyordum.

Ama onlar bir şey diyemeden Madoc'un kampını anlatmaya başladım. Çok geçmeden gördüğüm deniz haritalarını zihnimde canlandırdım ve onun yanında savaşan bütün bölüklerin bir listesini yaptım. Grimsen'in tav ocağında gördüklerimi anlattım; Cardan araya girip hatırladığı detayları ekledi.

Elfhame ordusu sayıca üstündü. Hem ben toprağın gücünü kullanıp kullanamadığımı bilmesem de Cardan'ın kullanabildiği kesindi. Tabii düşünmemiz gereken bir de kılıç vardı.

"Düello mu?" diye sordu Mikkel. "Yüce Kral'ı daha kana susamış biriyle karıştırmış olmalı. Belki de seninle?"

Bu, ondan duyduğum için tam olarak hakaret sayılmazdı.

"Eh, Jude, *Grima Mog*'la içli dışlı oldu." Randalin benden hiçbir zaman hoşlanmamıştı, son yaşanan olayların da duygularını değiştirdiğini pek sanmıyordum. "Sürgününü nam salmış kasapları kendi safına çekerek geçirmene nedense hiç şaşırmadım."

"Peki Balekin'i *gerçekten* öldürdün mü?" diye sordu Nihuar, belli ki merakına artık hâkim olamıyordu.

"Evet," dedim. "O da Yüce Kral'ı zehirledi."

Cardan'a bakarak, "Zehirledi mi?" diye tekrar etti şaşkınlıkla.

Cardan omuz silkti. Kanepede arkasına yaslanmış, her zamanki gibi sıkılmış görünüyordu. "Her detayı anlatmamı da beklemeyin canım."

Yemi yutan Randalin, sinirden neredeyse patlayacaktı. "Majesteleri, kızın sürgününün haklı bir sebebi olduğunu düşündük. Hem eğer niyetiniz evlenmekse, önce bize danışmalı..."

"En azından biriniz bize haber verseydiniz..." dedi Baphen, Randalin'in sözünü keserek.

Demek asıl konuşmak istedikleri konu buydu. Olan bitene engel olup Yüce Kraliçe konumuna yükselişimi geçersiz kılmanın bir yolu var mı onu bulmak.

Cardan elini kaldırdı. "Yo, yo, yeter artık. Bütün bunların hepsi açıklamak için fazla sıkıcı. Toplantı bitmiştir." Parmaklarını uzatıp kapıya doğru şaklattı. "Rahat bırakın bizi. Hepinizden bıktım."

Bu kadar utanmaz ve kibirli olmam için daha kırk fırın ekmek yemem gerekiyordu.

Ne var ki işe yaramıştı. Homurdansalar da kalkıp dışarı çıktılar. Fala gitmeden önce bana bir öpücük gönderdi.

Bir saniye sonra baş başa kalmıştık.

Ardından Yüce Kral'ın odasındaki gizli kapı hafifçe vuruldu. İkimizin ayağa kalkmasına kalmadan Bomba kapıyı iterek elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Beyaz saçlarını topuz yapmıştı, eğer yorgunsa ya da üzgünse bile yüzünden hiç belli olmuyordu.

"Çok yaşa Jude," dedi göz kırparak, tepsiyi içindeki tabağı tangırdatarak masanın üzerine koydu. "Benim sayemde."

Gülümsedim. "Neyse ki keskin nişancı değilsin."

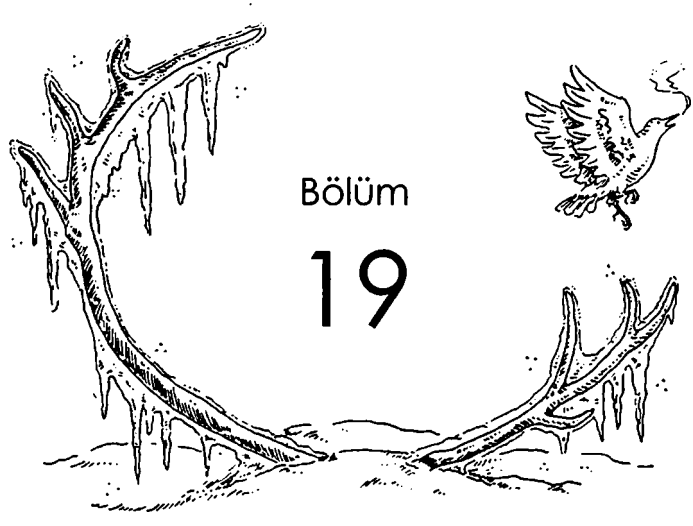
Elindeki otla dolu paketi kaldırıp gösterdi. "Yara lapası. Ateşini düşürür ve daha hızlı iyileştirir. Ne yazık ki o sivri dilini köreltmez." Üstünden birkaç bandaj çıkarıp Cardan'a döndü. "*Sen* gitsen iyi olur."

"Burası *benim* odam," dedi alınarak. "O da *benim* karım."

"Herkese böyle söyleyip duruyorsun," dedi Bomba. "Ama onun dikişlerini alacağım, bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Ah, bilmem ki," dedim. "Belki çığlık attığımı duymak ister."

Cardan ayağa kalkarak, "İsterim," dedi. "Belki de bir gün duyarım." Odadan çıkarken eli saçıma gitti. Hafif bir dokunuştu, belli belirsiz hissettim ve sonra gitti.

Bölüm 19

Dikişlerimi çıkarmak yavaş ve acı vericiydi. Kız kardeşim çok iyi dikiş dikerdi, anlaşılan karnıma ve böbreğime de nakış işlemişti. Bomba'ya da bütün küçük iplik parçalarını sonu gelmez bir şekilde teker teker açmak, iplikleri cildimden çıkarıp yaraya merhem sürmek kalmıştı.

Belki de milyonuncu defa, "Ah!" diye bağırdım. "Bunları çıkarmak zorunda mısın?"

Bomba bıkkın bir şekilde iç çekti. "Uzun zaman önce çıkarmam gerekirdi."

Acıyla bağırmamak için dilimi ısırdım. Ağzımı tekrar açtığımda, "Cardan, Kakalak'ın iyileşeceği konusunda ümitli olduğunu söyledi," diye sorarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Üzerime eğilmişti, barut ve acı ot kokuyordu. Yüzünde buruk bir ifade vardı. "Söz konusu Kakalak olunca hep ümitliyim."

Kapıda hafif bir tıklama duyuldu. Bomba beklenti içerisinde bana baktı.

Mahvolmuş karnımı kapatmak için elbisemi indirip, "Gelin," diye seslendim.

Yüzünde telaşlı bir ifadeyle ufak güve kanatları olan bir ulak odaya girdi, böylece dürtülmekten kurtulmuş oldum. Ulak eğilerek reverans yaptı, bayılacakmış gibi görünüyordu. Belki de yerde duran kanlı iplik yığınından ürkmüştü.

Açıklamayı düşündüm ama bu bir kraliçenin itibarına uymazdı ve ikimizi de utandırırdı. Bunun yerine anlayışlı olduğumu düşündüğüm bir gülümseme gönderdim. "Ne vardı?"

"Majesteleri," dedi. "Lady Asha sizi görmek istiyor. Sizi doğruca hasta yatağında yattığı odasına getirmem için beni gönderdi."

Bomba burnundan soludu. "Hasta yatağıymış," diye dudak büzdü.

"İlk fırsatta onu göreceğimi söyleyebilirsin," dedim elimden geldiğince soylu bir şekilde.

Belli ki hanımının duymak istediği cevap bu değildi ama ulağın bana karşı çıkacak hali yoktu. Bir an için tereddüt etti ve sonra kendisi de farkına varmış olacak ki afallayıp bir kez daha reverans yaptıktan sonra gitti.

Bomba bana ciddi bir bakış atarak, "Sen Elfhame'in Yüce Kraliçesi'sin. Öyleymiş gibi davran," dedi. "Kimsenin sana emir vermesine izin verme. Benim bile."

"Hayır dedim ya!" diye karşı çıktım.

Başka bir dikişi çıkarmaya başladı, bu sefer nazik değildi. "Lady Asha sırf istedi diye yapılacaklar listende *bir sonraki* sıraya geçemez. Üstelik Kraliçe'yi de ayağına çağıramaz. Özellikle de yaralanan senken. Senin çatıdan dü-

şüşünü gördüğü için travma geçirmiş, o yüzden hasta yatağında."

"Of," dedim ama bunu derimdeki acıya mı, beni fazlasıyla haklı bir şekilde azarlamasına mı, yoksa Lady Asha'yı böyle iğnelediği için mi yaptım bilmiyordum.

Bomba'nın benimle işi bittikten sonra bana verdiği mükemmel aklı görmezden gelip Lady Asha'nın odasına gittim. Verdiği tavsiyelere katılmadığım falan yoktu aslında. Ama Cardan'ın annesine söyleyecek iki çift lafım vardı ve şimdi söylemenin tam zamanıydı.

Koridorda yürürken Val Moren bastonunu önüme koyup yolumu kesti. Önceki Yüce Kral'ın fani vekilinin gözleri kötücül bir garezle parlıyordu.

"Bu kadar yükseklere tırmanmak nasıl bir his?" diye sordu. "Tekrar düşmekten mi korkuyorsun?"

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Nasıl bir his olduğunu bilmek istediğine şüphem yok."

"Kibarlığınız nerede kaldı kraliçem?" diye sordu homurdanarak. "Halkınızın en alt tabakasına bile nazik yaklaşmanız gerekmez mi?"

"Nezaket mi istiyorsun?" Eskiden ondan, feci uyarıları ve çılgın bakışlarından korkardım ama artık korkmuyordum. "Bunca yıldır, bana ve kardeşime yardım edebilirdin. Bu yerde fani olarak nasıl hayatta kalacağımızı gösterebilirdin. Ama bizi bıraktın ve kendimiz öğrenmek zorunda kaldık, hem de aynı durumda olmamıza rağmen."

Gözlerini kısıp bana baktı. "*Aynı mı*?" diye sertçe sordu. "Sence goblin toprağına ekilmiş bir tohum yeşerdiğinde fa-

ni dünyada büyüseydi olacağı bitkinin aynısı mıdır? Hayır, küçük tohum. Senin ne olduğunu bilmiyorum ama seninle aynı değiliz. Ben buraya geldiğimde zaten büyümüştüm."

Bununla birlikte yürümeye devam etti, bense kaşlarımı çatıp arkasından baktım.

Lady Asha gölgelikli yatağında uzanıyordu, başını yastıklarla desteklemişti. Boynuzları yüzünden rahat bir pozisyon bulması zor olmalıydı ama belli ki insanın boynuzları olunca onlara alışıyordu.

Biri entari, diğeri pantolon ile sırtında narin kanatları için iki açıklık bırakılmış ceketler giyen iki saraylı sandalyede oturmuş, başında bekliyordu. İçlerinden biri dedikodu sonelerinin olduğu bir kitap okuyordu. Bana Lady Asha'nın notunu ileten hizmetkâr kız mumları yaktı ve odaya adaçayı, karanfil ve lavanta kokusu yayıldı.

Ben içeri girince saraylılar olması gerekenden daha uzun süre ayakta kaldı, reverans yapmak için kalktıklarındaysa üzerlerinde imalı bir uyuşukluk vardı. Lady Asha yatağından doğrulmadı, ikimiz de tatsız bir sır biliyormuşuz gibi hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Annem aklıma geldi, uzun zamandır bunu yapmıyordum. Gülerken başını geri atmasını hatırladım. Yazları gece geç yatmamıza izin vermesini, ay ışığında arka bahçede birbirimizi kovalamamızı, ellerim dondurma yüzünden yapış yapıştı, babamın tav ocağının ağır kokusu havaya yayılmıştı. Öğleden sonra uyandığımı, oturma odasında çizgi film izlediğimi, tenimdeki sivrisinek ısırıklarının izini hatırladım. Uzun araba yolculuklarında uyuyakaldığımda beni kucağına alıp içeri taşımasını düşündüm. Kucağındayken o uykulu, sıcaklık hissini düşündüm.

Bütün bunlar olmadan kim olurdum?

"Zahmet edip kalkma," dedim Lady Asha'ya. Yeni unvanımın zorunlu tuttuğu nezaketi sergilemesi gerektiği için şaşırmış göründü ve sonra da sinirlendi. Ceketli olan saraylının gözünde bana gidip bunu herkese anlatacağını söyleyen bir parıltı vardı. Anlatacağı hikâyede beni iyi göstereceğinden şüpheliydim.

Lady Asha arkadaşlarına, "Sonra konuşuruz," dedi sert bir sesle. Kapı dışarı edilmeyi doğal karşıladılar. Son defa ikimize birden özenli bir şekilde eğilip reverans yaptıktan sonra dışarı çıktılar. Kapı kapanır kapanmaz aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Ziyaretin nezaketen olmalı," dedi Cardan'ın annesi. "Ne de olsa bize döneli çok olmadı. Üstelik kısa süre önce tahta çıktın."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Yalan söyleyememek ona garip cümleler kurduruyordu.

"Gel," dedi. "Biraz yanımda otur."

Bomba görseydi yine Asha'nın bana ne yapmamı söylemesine müsaade ettiğimi söylerdi ama bu kadar ufak bir kibre karşı çıkmaya gerek yoktu.

"Seni Unutuş Kulesi'nden casus mağarama getirdiğimde..." dedim beni kızdırmak konusunda neden endişelenmesi gerektiğini hatırlatarak. "Yüce Kral'dan, yani oğlundan ayrı olmak istediğini söylemiştin. Anlaşılan ikiniz aranızı düzeltmişsiniz. Halinden memnun olmalısın."

Asha dudak büzdü. "Cardan sevilesi bir çocuk değildi, büyüdükçe de daha beter oldu. Kucağıma almayınca çığlık atardı, alınca da indireyim diye ısırıp tekmelerdi. Bir oyun bulup ustalaşana dek kafayı ona takardı ama sonra parçalarına ayırırdı. Artık bir meydan okuma olmadığında seni de hor görecek."

Ona bakakaldım. "Bu uyarıyı iyi niyetle mi yapıyorsun yani?"

Gülümsedi. "Bu uyarıyı yapıyorum çünkü artık önemi kalmadı. Senin işin zaten bitti Elfhame Kraliçesi. Ona zaten âşıksın. Beni sorgularken kendi annen hakkında değil onun hakkında sorular sorduğunda zaten âşıktın. Ve duyguları sabah çiyi gibi buharlaştıktan çok sonra bile âşık olacaksın ona fani kız."

Aklıma ister istemez, korkmamın hoşuna gidip gitmediğini sorduğumda Cardan'ın sessiz kalması geldi. Bir yanı her zaman zalimlikten memnun olacaktı. Değiştiyse bile tekrar değişebilirdi.

Aptallık etmekten nefret ediyordum. Duygularımın beni alt etmesi, beni zayıf düşürmesinden nefret ediyordum. Ama aptallık etme korkum beni bir aptala dönüştürmüştü. Cardan'ın tekerlemesini uzun zaman önce çözmeliydim. Tekerleme olduğunu anlamasam bile yine de bu boşluktan istifade edebilirdim. Ama numarasını yuttuğum için o kadar utanmıştım ki bir çözüm üretmekten vazgeçmiştim. Çözümü bulduğumda ise bundan yararlanmak için bile bir hamle yapmamıştım.

Sevilmeyi istemek belki de en kötü şey değildi. Sevilmiyor olsan bile. Acıtsa bile. İnsan olmak belki de her zaman zayıf olmak demek değildi.

Belki de sorun bununla birlikte gelen utançtı.

Gerçi bu kadar uzun süre sürgünde kalmamın tek sebebi korkularım değildi. "Gönderdiği mektupları bu yüzden mi engelledin? Beni korumak için mi? Yoksa benden sıkılmayacağından korktuğun için mi? Çünkü leydim ben her zaman bir meydan okumayım."

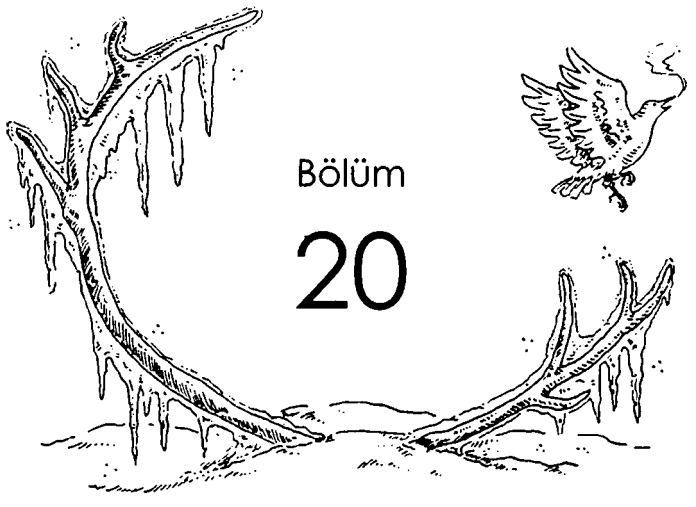
İtiraf ediyorum, mektuplar konusunda sadece tahminde

bulunmuştum. Ama Yüce Kral'ın mesajlarına ulaşıp onları durdurabilecek çok kişi yoktu. Yabancı krallıklardan gelen bir büyükelçi olamazdı. Muhtemelen Yaşam Heyeti'nin üyeleri de değildi. Zaten Lady Asha'nın benden pek hoşlandığını sanmıyordum.

Ilımlı bir şekilde bana baktı. "Çok şey kayboldu. Ya da yok oldu."

Yalan söyleyemediğini düşünüldüğünde az çok itiraf etmiş sayılırdı.

"Anladım," dedim, ayağa kalkarak. "Öyleyse önerilerini tıpkı bana verdiğin zamanki ruh haliyle kabul edeceğim." Kapıdan dönüp ona bakarken, duymasını en çok istemediğini düşündüğüm şeyi söyledim. "Ayrıca bir dahaki sefere reverans yapmanı bekliyorum."

Bölüm 20

Koridoru yarılamıştım ki piksi şövalyelerden biri beni durdurdu, zırhı masmavi tenine yansıyan bir ışıltıyla parlıyordu. "Majesteleri hemen gelmelisiniz," dedi elini kalbine koyarak.

"Fand?" Sarayda okurken ikimiz de şövalye olma hayalleri kurardık. Anlaşılan birimiz bunu başarmıştı.

Onu hatırladığıma şaşırmış gibi bana baktı, oysa üzerinden çok zaman geçmemişti. Belli ki o da baş döndürücü ve hatta hafıza değiştirici yüksekliklere çıktığımı düşünüyordu.

"*Sör* Fand," diye düzelttim, bunu duyunca gülümsedi. Ben de gülümseyerek cevap verdim. Arkadaş sayılmazdık ama *arkadaş canlısıydık*. Benim açımdan Yüce Divan'da bu nadir bulunan bir şeydi. "Neden hemen gelmeliyim?"

Yüzündeki ifade tekrar ciddileşti. "Taht odasında Sualtı'ndan bir tabur asker bekliyor."

"Ah," dedim, beni koridorlardan geçirip yolu göstermesine izin verdim. Bazı Periler ben geçerken reverans yaptı. Diğerleriyse imalı şekilde yapmadı. Nasıl davranmam gerektiğini bilmediğimden ikisini de görmezden geldim.

"Kendi muhafızlarınız olmalı," dedi Sör Fand arkamdan gelip bana yetişerek.

Herkes bana bu işi nasıl yapmam gerektiğini söylemekten çok hoşlanıyordu anlaşılan. Ama en azından bu konuda sessizliğim onu susturmaya yetmişti.

Höyüğe vardığımızda çoğunlukla boş olduğunu gördüm. Randalin, Sualtı'ndan gelen askerleri süzerken buruşuk ellerini ovuşturuyordu. Selkiler ve yanlarındaki solgun yüzlü periler aklıma *boğuklar* dedikleri kişileri getirdi. Nicasia önlerinde duruyordu, üzerinde yanardöner pullardan bir zırh vardı, saçlarını köpekbalığı dişleriyle süslemişti. Cardan'ın elini sıkı sıkı tutuyordu. Gözleri ağlamış gibi kızarmış ve şişmişti. Cardan koyu saçlı başını ona doğru eğmişti, ne de olsa bir zamanlar sevgililerdi.

Beni görünce arkasını döndü, gözleri öfkeyle çılgınca parlıyordu. "Bu babanın işi!"

Şaşırarak geriye doğru bir adım attım. "Ne?"

"Kraliçe Orlagh," dedi Cardan abartılı bir sakinlikle. "Anlaşılan elf okuna benzer bir okla vurulmuş. Teninde derinlere batmış, kalbine gelmekten kıl payı kurtulmuş. Oku çıkarmaya çalışmışlar ama ne sihirli ne de sihirli olmayan bir şekilde çıkaramamışlar. Canlıymış gibi hareket ediyormuş ama içinde biraz demir olabilirmiş."

Durdum, zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. Hayalet. Madoc onu oraya göndermişti, yani denize. Kraliçeyi *öldürmeye* değil çünkü bu derya halkını sinirlendirip Cardan'ın tarafına geçmelerini sağlardı ama onları kraliçelerinin

ölümüyle tehdit edebilmek için yaralamaya gitmişti. Orlagh bu şekilde elinde oldukça derya halkı Madoc'la savaşmayı nasıl göze alırdı ki?

"Çok üzgünüm." Tam bir insan gibi konuşmuştum ve tamamen işe yaramazdı ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

Nicasia dudağını büzdü. "Üzülürsün tabii." Bir saniye sonra bariz bir gönülsüzlükle Cardan'ın elini bıraktı. Bir zamanlar onunla evlenecekti. Benim ortaya çıkışım yüzünden hayalinden vazgeçeceğinden şüpheliydim. "Annemin yanına gitmeliyim. Sualtı Hanedanlığı kaos içerisinde."

Bir keresinde Nicasia'yla annesi beni esir etmiş, kafese kapatmış ve irademi elimden almaya çalışmıştı. Bazen rüyadayken hâlâ orada olduğumu, karanlık ve soğuğun içinde süzüldüğümü hayal ederdim.

"Biz senin müttefikiniz Nicasia," diye hatırlattı Cardan. "Bize ihtiyacın olursa yanındayız."

"Hiç değilse annemin öcünü almak için sana güvenebilirim," dedi. Ardından bana kötücül bir bakış daha atarak döndü ve salondan çıktı. Sualtı askerleri de tek sıra halinde onu izledi.

Ona sinirlenemiyordum bile. Madoc'un oynadığı oyunun başarısı yüzünden köpürüyordum. Orlagh'nın ölümünü düzenlemek ufak bir iş sayılmazdı; o Periler Diyarı'ndaki tarihi ve yerleşik güçlerden biriydi, Eldred'dan bile daha yaşlıydı. Onu bu şekilde yaralamak hâlâ çok zor görünüyordu.

"Orlagh artık zayıf düştüğüne göre tahtına göz dikenler olabilir," dedi Randalin bir nevi pişmanlıkla, sanki Nicasia'nın ondan gerekeni yapacağından pek emin değildi. "Deniz cani bir yer."

"Suikastçı olabilecek kişiyi yakaladınız mı?" diye sordum.

Randalin, cevabını bilmediği ama bunu itiraf etmek istemediği bir soru sorduğumda hep yaptığı gibi kaşlarını çattı. "Sanmıyorum. Eğer yakalasalardı haberimiz olurdu."

Yani o buraya gelebilirdi. Yani Cardan hâlâ tehlikedeydi. Ve eskisinden daha az müttefikimiz vardı. Savunmada kalmanın kötü yanı buydu işte, düşmanın nereden vuracağını hiçbir zaman kestiremiyordunuz ve bu yüzden her olasılığa hazırlıklı olmak için kaynaklarınızı yayıyordunuz.

"Generaller planlarını buna göre ayarlamak isteyecektir," dedi Randalin imalı bir şekilde Cardan'a bakarak. "Belki de onları çağırmalıyız."

"Evet," dedi Cardan. "Evet, sanırım öyle."

Strateji dairesine kapandığımızda ördek yumurtası, frenk üzümlü ekmek ve ince kesilmiş yaban domuzu eti parçalarından oluşan soğuk bir yemek bizi karşıladı. Hizmetkârların başı olan iri yarı, örümcekimsi bir kadın bizi bekliyordu, generaller de yanındaydı. Tartışma çok geçmeden şenlik havasına döndü, alt tabakalardan gelen lordların ve leydilerin yarısı eğlenirken, diğer yarısı da savaş planlıyordu.

Yeni Baş General, Yorn isimli bir orktu. Ben sürgündeyken atanmıştı. Hakkında kötü bir şey duymamıştım ama asabi bir ifadesi vardı. Yanında üç generaliyle birlikte içeri süzülüp Yaşam Heyeti'ne anlattığım haritalar ve bilgiler hakkında birçok soru sordu. Çekine çekine deniz stratejimizi yeniden tasarlamaya başladı.

Bir kez daha kendimi Madoc'un sıradaki hamlesinin ne olacağını merak ederken buldum. Bulmacanın birçok parçası elimdeymiş de nereye uyduklarını bir türlü bulamıyormuşum gibi hissediyordum. Bildiğim tek şey çıkışları kapatıyor, değişkenleri eliyor ve onu hazırlıksız yakala-

ma ihtimalimizi azaltıyor olmasıydı ki planlarının başarıya ulaşma şansı artsın.

Elimden buna karşılık bizim de onu hazırlıksız yakalayabileceğimizi ummak dışında bir şey gelmiyordu.

"Bence gemileri ufukta belirir belirmez saldırmalıyız," dedi Yorn. "Görüşme çağrısı yapma şansı tanımamalıyız. Sualtı'nın desteği olmadan zor olacak ama imkânsız değil. Üstünlük hâlâ bizde."

Perilerin misafirperverlik âdetlerine göre Madoc talep ederse yanında küçük bir taburla savaş alternatiflerini tartışmak için Elfhame'e gelebilirdi. Silah çekmediği sürece yanımızda kalıp istediği kadar yiyip içebilirdi. Gitmeye hazır olduğundaysa çatışma kaldığı yerden devam ederdi.

"Önden kuş gönderecek," dedi Baphen. "Üstelik gemileri sis ya da gölgelere sarılı halde gönderebilir. Elinde ne tür bir sihir olduğunu bilmiyoruz."

"Düello istiyor," dedim. "Silahını çektiği anda görüşme kurallarını bozmuş olur. Üstelik barış konuşmaya gelirken karaya arkasında büyük bir orduyla gelemez."

"Adaları gemilerle çevrelesek daha iyi," dedi Yorn ve strateji figürlerini Insweal, Insmire, Insmoor ile Insear'ın masaya yayılmış haritasının üzerinde ilerletti. "Madoc'un askerlerinin karaya çıkmasına engel olabiliriz. Yolumuza çıkan kuşları vururuz. Alt tabaka lordlar bizim müttefikimiz, onları güçlerimize ekleriz."

"Peki ya Madoc, Sualtı'ndan destek alırsa?" diye sordum. Diğerleri şaşkınlık içerisinde bana baktı.

"Ama anlaşmamız var," dedi Randalin. "Belki de haberin yoktu çünkü..."

"Evet, *şimdilik* bir anlaşmanız var," dedim, sürgünü hatırlamak istemiyordum. "Ama Orlagh tacı Nicasia'ya bıra-

kabilir. Eğer öyle yaparsa Kraliçe Nicasia'nın Madoc'la yeni bir ittifak kurmak için önünde bir engel kalmaz. Tıpkı Dişler Hanedanı'nın tahta fani bir çocuk geçirince Elfhame'e saldırmak için önünde engel kalmaması gibi. Annesini iyileştirirse Nicasia, Madoc'la ittifak kurabilir."

"Sence bunun olması muhtemel mi?" diye sordu Yorn, Cardan'a. Madoc'un planlarına bakıp kaşlarını çattı.

Yüce Kral umursamaz bir el hareketi yaptı. "Jude hem düşmanlarından hem de arkadaşlarından hep en kötüsünü bekler. Ve zaman zaman haksız çıkar."

"Böyle olduğunu hiç hatırlamıyorum," dedim ona usulca.

Tek kaşını kaldırdı.

Fand tam o anda odaya daldı, buraya ait olmadığının fazlasıyla farkındaydı. "Affedersiniz ama ben... kraliçeye bir mesaj iletmeye geldim," dedi telaşla kekeleyerek. "Kız kardeşinden."

"Gördüğün üzere kraliçe şu anda..." diye söze girdi Randalin.

"Hangi kardeşim?" diye sordum. Odayı geçip yanına gittim.

"Taryn," dedi ve sadece benimle konuştuğu için epey sakinleşmiş gözüküyordu. Sesini alçalttı. "Yüce Kral'ın eski mekânında onunla buluşmanızı istedi."

"Ne zaman?" dedim, kalbim hızla atıyordu. Taryn titiz bir insandı, kibarlığa önem verirdi. Ne şifreli mesajlar ne de gizli buluşmalar ona göreydi. Oyuk Yurt'a gitmemi istiyorsa, bir şeyler gerçekten ters gitmiş olmalıydı.

"Ne zaman gelebilirseniz," dedi Fand.

"Şimdi gideceğim," dedim. Heyet üyelerine, generallere ve Yüce Kral'a doğru döndüm. "Ailevi bir sorun yaşanmış. İzninizle."

"Ben de size eşlik edeyim," dedi Cardan ayağa kalkarak. Gidemeyeceğine dair bütün sebepleri sıralamak üzere ağzımı açtım. Sorun şuydu ki altın hareli gözlerinin içine bakınca ve masumca bana bakışını gördükten sonra onu gerçekten durduracak bir sebep bulamadım.

"Güzel," dedi süzülerek yanımdan geçerken. "Karar verildi."

Yorn gideceğimiz için biraz rahatlamış göründü. Randalin ise beklenildiği gibi sinirliydi. Baphen ördek yumurtası yemekle meşgulken diğer generaller de hangi alt tabaka divanların gemi göndereceği ve gemileri haritada nereye yerleştireceklerini tartışıyordu.

Koridora çıkınca Cardan'a yetişmek için daha hızlı yürümek zorunda kaldım. "Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum."

Siyah buklelerini yüzünden çekti. "Nereye gidiyoruz Fand?"

Şövalye perişan gözüküyordu ama yine de "Oyuk Yurt'a," diye cevap verdi.

"İşte," dedi. "O halde işe yarayacağım çoktan belli oldu. Kapıdakileri ikna etmen gerekecek."

Oyuk Yurt eskiden Cardan'ın en büyük ağabeyi Balekin'e aitti. Yüce Divan'da ziyafetin, şenliğin ve eğlencenin dibine vurmasıyla tanınan Sığırcıkların başı olan Balekin, verdiği abartılı şenliklerle tanınırdı. Fanileri kandırıp ona hizmet etmeye zorlar ve sadece o ne isterse hatırlasınlar diye onları efsunlardı. O berbat biriydi, üstelik bütün bunlar tahtı ele geçirmek için bütün ailesine karşı kanlı bir darbe düzenlemeden önceydi.

Ayrıca Cardan'ı büyüten oydu.

Ben bütün bunları düşünürken Cardan kraliyet arabasını getirmesi için Fand'ı yolladı. Atla gidebileceğimi söyle-

yip karşı çıkmak istedim ama henüz tam olarak iyileşmemiştim ve yapabileceğimden emin değildim. Birkaç dakika sonra koltuklarına sarmaşık ve hamamböceği desenleri işlenmiş, güzelce döşenmiş kraliyet arabasına bindirildim. Cardan tam karşıma yerleşti, atlar koşmaya başlarken başını cama dayadı.

Saraydan ayrılırken saatin tahminimden daha geç olduğunu fark ettim. Güneş ufukta doğmak üzereydi. Uyuduğum uzun uyku zaman algımı değiştirmişti.

Taryn'in mesajını merak etmiştim. Beni Balekin'in arazisine getirmesinin sebebi ne olabilirdi? Locke'un ölümüyle bir ilgisi olabilir miydi?

Yoksa başka bir ihanet miydi?

Atlar sonunda yavaşlayarak durdu. Muhafızlardan biri düzgün inebileyim diye bana yardım etmek için dışarı atlarken arabadan indim. Beni atların yanında dururken görünce şaşırdı, bense beklemeyi akıl etmemiştim. Kraliyet ailesinden olmaya alışık değildim, üstelik alışacağımı hiç sanmıyordum.

Cardan dışarı çıktı, gözleri ne bende ne de muhafızdaydı. O Oyuk Yurt'a bakıyordu. Kuyruğu arkasında havayı dövüyor, yüzünde belli olmayan bütün duyguları gözler önüne seriyordu.

Kalın bir sarmaşık tabakasıyla kaplıydı, eğri bir kulesi vardı ve balkonlarından soluk, tel tel kökler çıkmıştı. Burası bir zamanlar onun eviydi. Cardan'ın Balekin'in emriyle insan bir hizmetkâr tarafından kırbaçlanmasına şahit olmuştum. Bana hiç bahsetmemiş olsa da burada çok daha kötüsünün yaşandığına emindim.

Madoc'un muhafızlarından birinin ısırmasıyla kaybettiğim parmağın köküne bir parmağımla dokundum. Bir-

denbire Cardan'a bunu anlatırsam anlayacağını fark ettim. Bu olayı düşündüğümde hâlâ hissettiğim tuhaf korku ve utancı belki de herkesten daha fazla o anlardı. Çatışıp dursak da birbirimizi çok iyi anladığımız zamanlar vardı.

"Neden buradayız?" diye sordu.

"Taryn burada buluşmak istedi," dedim. "Buradan haberi olduğunu bile sanmıyordum.

"Yok zaten," dedi Cardan.

Cilalı ahşap kapının üzerindeki devasa şeytan yüzü oyması hâlâ duruyordu, hâlâ fenerlerle çevriliydi ama çevresinde çaresizce uçan pırtıllar yoktu. Bunun yerine hafif bir sihir ışıltısı yayılıyordu.

Kapı gözlerini açarak, "Kralım," dedi

Cardan gülümseyerek karşılık verdi. "Kapım," dedi sesinde hafif bir hıçkırıkla, muhtemelen burayla ilgili her şey ona tuhaf geliyordu.

"Selam olsun size, hoş geldiniz," dedi ve ardına kadar açıldı.

"İçeride ona benzeyen bir kız var mı?" dedi beni kastederek.

"Evet," dedi kapı. "Tıpatıp benziyor. Aşağıda, diğerinin yanında."

"Aşağıda mı?" diye sordum yankılanan salona girerken.

"Zindanlar var," dedi Cardan. "Çoğu Peri sadece dekor niyetine olduklarını sanmıştı. Ne yazık ki yanıldılar."

"Taryn neden oraya gitsin ki?" diye sordum ama buna verecek cevabı yoktu. Önümüzden yürüyen kraliyet muhafızıyla birlikte aşağı indik. Mahzenlerde güçlü bir toprak kokusu vardı. Girdiğimiz odanın içinde pek eşya yoktu, sadece rahatsız görünen birkaç mobilya ve zincirler vardı. Büyük maltızlar yanaklarımı ısıtacak kadar parlak yanıyordu.

Taryn bir yeraltı zindanının başında oturuyordu. Sade giyinmiş, içliğinin üzerine pelerinini geçirmişti. Görkemli kıyafetleri ve saçları olmadan genç görünüyordu. Benim de böyle genç göründüğümü düşünmek beni korkutuyordu.

Cardan'ı görünce ayağa kalktı, elini koruyucu bir hareketle karnına koydu. Aşağılara eğilerek reverans yaptı.

"Taryn?" diye sordu.

"O seni aramaya geldi," dedi bana. "Beni senin dairende görünce Madoc'un ona yine emir verdiğini ve onu zaptetmem gerektiğini söyledi. Bana zindanları anlattı ve ben de onu buraya getirdim. Kimsenin bakmayacağı bir yer gibi geldi."

Çukurun başına giderek delikten içeri baktım. Hayalet üç buçuk metre kadar aşağıda oturuyordu. Sırtını duvarın kavisine yaslamış, el ve ayak bilekleri zincirle bağlanmıştı. Solgun ve hasta gözüküyordu, bakışlarını kaldırıp yorgun gözlerle bana baktı.

Ona iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama olmadığı belliydi.

Cardan bir bulmacayı çözmek istiyormuş gibi kız kardeşime baktı. "Onu tanıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Taryn başını onaylarcasına salladı, ellerini göğsünde birleştirdi. "Bazen Locke'u ziyarete gelirdi. Ama Locke'un ölümüyle bir ilgisi yoktu, eğer düşündüğün buysa."

"Öyle düşünmüyordum," dedi Cardan. "Hem de hiç."

Hayır, o zamanlar çoktan Madoc'un esiri olmalıydı. Konuşmanın gittiği yön hoşuma gitmiyordu. Cardan'ın Locke'un ölümü hakkında gerçeği öğrenirse yapacaklarından hâlâ emin değildim.

Konuşmayı asıl önemli olan konuya getirmeyi umarak, "Bize Kraliçe Orlagh'dan bahsedebilir misin?" diye sordum Hayalet'e. "Ona ne yaptın?"

"Madoc bana bir ok verdi," dedi. "Çok ağır bir şeydi, üstelik canlıymış gibi kıvranıyordu. Lord Jarel dalgaların altında nefes alabileyim diye bana büyü yapmıştı ama sürekli buzla kaplıymış gibi tenimi yakıyordu. Madoc bana Orlagh'ı kalbi ya da başı hariç herhangi bir yerinden vurmam için emir verdi ve okun geri kalanı halledeceğini söyledi."

"Peki nasıl kaçtın?" diye sordum.

"Peşimdeki köpekbalığını deştim ve tehlike geçene kadar cesedinin içinde saklandım. Sonra da kıyıya yüzdüm."

"Madoc sana başka emir verdi mi?" diye sordu Cardan kaşlarını çatarak.

Hayalet yüzünde tuhaf bir ifadeyle, "Evet," dedi. Deliğin yarısını tırmanarak geçmeden önce tek uyarımız ise bu oldu. Taryn'in ona bağladığı bütün zincirlerden kurtulduğunu fark ettim, muhtemelen bir süre önce başarmıştı. İçimi buz gibi bir telaş kapladı. Kaskatı, yara bere içindeydim ve onunla dövüşemezdim. Zindanın ağır kapağına uzanıp kapatmaya çalıştım, yukarı gelmeden önce onu hapsetmeyi umuyordum. Cardan muhafızlara seslenip ceketinin içinden feci görünümlü bir hançer çıkararak beni şaşırttı. Bu mutlaka Kakalak'ın etkisi olmalıydı.

Kız kardeşim boğazını temizledi.

"Larkin Gorm Garrett," dedi. "Benimki dışında bütün emirleri unutabilirsin."

Nefesimi tuttum. Daha önce hiçbirine gerçek ismiyle seslenildiğini duymamıştım. Periler Diyarı'nda böyle bir bilgiye sahip olmak, kişiyi tamamen o kişinin iradesine mahkûm ederdi. Emir almamak için kendi kulaklarını kesen Periler olduğunu duymuştum, kimileriyse başkalarından isimlerini duymamak için diğerlerinin dilini keserdi.

Taryn'in kendisi bile biraz şaşırmış gözüküyordu.

Hayalet tekrar zindandan aşağı kaydı. Taryn'in üzerinde sahip olduğu güce rağmen rahatlayarak çöktü. Anlaşılan babam yerine kız kardeşimden emir almak daha iyiydi.

"Gerçek adını biliyorsun," dedi Cardan, Taryn'e. Hançerini ceketinin içine saklayıp üstünü başını düzeltti. "Bu şaşırtıcı bilgiyi nereden öğrenmiş olabilirsin?"

Taryn sesinde bir nevi meydan okumayla, "Locke önümde ne söylediğine pek dikkat etmezdi," dedi.

İster istemez ondan etkilenmiştim.

Ayrıca rahatlamıştım. Hayalet'in gerçek ismini kendi lehine kullanabilirdi. Onu gizleyebilirdi. Belki de birbirimize yalan söylemeye devam etmemize artık gerek yoktu.

"Zindanın geri kalanını tırman," dedim Hayalet'e.

Tırmandı, bu sefer dikkatle ve yavaşça. Birkaç dakika sonra yere çıkmayı başardı. Cardan'ın yardım öneren elini tutmayıp kendi başına ayakta durdu ama ne kadar zayıf düştüğünü fark etmemek elimde değildi.

O da bende aynısını fark etmiş gibi bana baktı.

"Tekrar emir verilmesine gerek var mı?" diye sordum. "Ya da bu odadaki kimseye saldırmayacağına söz verir misin?"

İrkildi. "Söz veriyorum." Gerçek ismini öğrendiğim için pek memnun olmadığından emindim. Onun yerinde olsaydım ben de gerçek ismimin elime geçmesini istemezdim.

Üstelik Cardan da cabasıydı.

"Artık tiyatro kısmı bittiğine göre bu tartışmaya Oyuk Yurt'un daha rahat bir odasında devam edelim mi?" dedi Yüce Kral.

Hayalet olduğu yerde sallandı. Cardan kolunu yakaladı ve basamaklardan çıkarken ona destek oldu. Salona geldiğimizde muhafızlardan biri battaniye getirdi. Bense ateşi

yakmaya başladım. Taryn durmamı söylemek istiyormuş da tam olarak cesaret edemiyormuş gibi bana baktı.

"Peki sana ne emri verildi yani? Fırsat bulursan beni öldürmek mi?" Cardan huzursuzca volta atmaya başladı.

Hayalet başını onaylarcasına salladı, battaniyelere daha sıkı sarındı. Ela gözleri solgundu, koyu sarı saçları karışmıştı. "Yolumuzun kesişmeyeceğini umdum ve kesişirse olacaklardan korktum."

"Evet, eh, anlaşılan ikimiz de Taryn sarayda dolandığı için şanslıyız," dedi Cardan.

"Jude'un tehlikede olmadığından emin olana kadar kocamın evine geri dönmeyeceğim."

"Jude'la aramızda bir anlaşmazlık oldu," dedi Cardan özenle. "Ama düşman değiliz. Ayrıca senin düşmanın da değilim Taryn."

"Sana göre her şey bir oyundan ibaret," dedi Taryn. "Sen ve Locke."

"Locke öyle düşünmüş olabilir ama ben aşkın bir oyundan ibaret olduğunu asla düşünmedim," dedi Cardan. "Beni çok şeyle suçlayabilirsin ama bununla suçlayamazsın."

"Garrett," diye çaresizce araya girdim çünkü daha fazla dinlemek istediğimi sanmıyordum. "Bize anlatabileceğin başka bir şey var mı? Madoc ne planlıyorsa bilmek zorundayız."

Başını iki yana salladı. "Onu son gördüğümde sinirden köpürmüştü. Sana. Kendisine. Sen orada olduğumu öğrendikten sonra da bana. Bana emir verip beni başından savdı ama beni bu kadar erken göndermeyi istediğini zannetmiyorum."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Doğru. Aceleye gelmişti." Oradan ayrıldığımda kılıcın bitmekle uzaktan yakın-

dan ilgisi yoktu. Tam olarak bitmeden harekete geçmeye zorlanmak muhtemelen onu sinirlendirmişti.

Madoc'un kraliçe olduğumu bildiğini sanmıyordum. Yaşadığımı bildiğini bile sanmıyordum. Bunun bir önemi olmalıydı.

"Heyet, Orlagh'a saldıran kişiyi gözaltına aldığımızı öğrenirse işler sarpa saracak," dedi Cardan birdenbire karar vererek. "Elfhame'in gözlerine girmesi için seni Sualtı'na teslim etmemi isteyecekler. Nicasia'nın senin bizim elimizde olduğunu öğrenmesi an meselesi. Seni saraya geri götürüp Bomba'ya emanet etmeliyiz. Seninle ne yapacağına o karar versin."

"Pekâlâ," dedi Hayalet, teslimiyet ve rahatlığın karışımıyla.

Cardan tekrar arabasını çağırdı. Taryn içeri gidip Hayalet'in yanına otururken esnedi.

Başımı cama dayadım ve Cardan, kız kardeşimi biraz faniler dünyasından bahsetmeye ikna ettiğinde yarım yamalak onları dinledim. Aşırı parlak renkleri ve şekerli garipliğiyle meyveli buz makinelerini anlatırken duyduklarını çok hoşuna gitmişti. Tam kız kardeşim solucan şekerleri anlatıyordu ki saraya ulaştık ve arabadan inmemiz gerekti.

"Hayalet'e kalacağı yere kadar eşlik edeceğim," dedi Cardan bana. "Jude, dinlenmen gerek."

İlaçların etkisinden daha bugün çıktığıma ve Bomba'nın dikişlerimi daha bugün aldığına inanmak güçtü.

"Sana dairene kadar eşlik edeyim," dedi Taryn usulca ve beni kraliyet dairesine götürdü.

Onun ardından koridorda yürüdüm, iki kraliyet muhafızı fark ettirmeden arkamızdan geliyordu.

"Ona güveniyor musun?" diye fısıldadı Cardan uzaklaşınca.

"Bazen," diye itiraf ettim.

Anlayışla bana baktı. "Arabadayken iyi davrandı. İyi davranmayı bildiğini sanmıyordum."

İşte bu beni güldürdü. Dairenin kapısına vardığımızda elini omzuma koydu. "*Seni* etkilemeye çalışıyordu, haberin olsun. Benimle konuşarak yani."

Kaşlarımı çattım. "Bence sadece tuhaf şekerleri öğrenmek istiyordu."

Başını iki yana salladı. "Ondan hoşlanmanı istiyor. Ama sırf o istiyor diye hoşlanmak zorunda değilsin." Ardından beni bıraktı ve devasa kraliyet dairesine yalnız girmek zorunda kaldım.

Elbisemi çıkarıp paravanın üzerine astım. Cardan'ın komik fırfırlı gömleklerinden birini alıp üzerime geçirip büyük yatağa uzandım. İşlemeli av geyiği desenli yorganı omzuma kadar çekerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

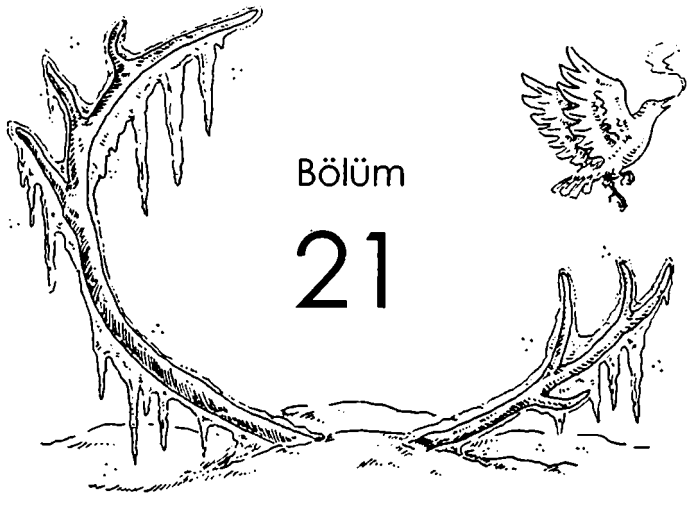
Evliliğimiz bir ittifaktan ibaretti. Bir anlaşmaydı. Kendime bundan fazlası olmaması gerektiğini söyledim. Kendime Cardan'ın bana duyduğu arzunun içinde her zaman tiksintinin de olduğunu ve onsuz daha iyi olacağımı söylemeye çalıştım.

Kapının açılma sesini, onun tahta zemindeki ayak seslerini duymak için beklerken uykuya daldım.

Ama uyandığımda hâlâ yalnızdım. Lambalar yanmıyordu. Yastıkların yeri değişmemişti. Hiçbir şey değişmemişti. Doğrulup oturdum.

Belki de bütün sabah ve öğleden sonra boyunca Gölgeler Meclisi'nde vakit geçirmiş, Hayalet'le dart oynayıp

Kakalak'ın başında beklemişti. Ama onu büyük salonda, sırf yanımda yatmaktan kaçınmak için geçen akşam şenlikten kalanlarla bardaklar dolusu şarap içerken hayal etmek daha kolaydı.

Bölüm 21

Birinin kapıya vurmasıyla Cardan'ın sabahlıklarından birini buldum ve uyumadan önce giydiğim gömleğin üzerine aceleyle geçirdim.

Ben oraya varamadan kapı açıldı ve Randalin içeri daldı. "Leydim," dedi iğneleyici ve suçlayıcı şekilde. "Tartışacak çok şeyimiz var."

Sabahlığı vücuduma daha sıkı sardım. Konsey üyesi, Cardan'ın yanımda olmadığını bildiği için böyle içeri dalmış olmalıydı ama ona Cardan'ın yerini sormanın zevkini yaşatmayacaktım.

Aklıma ister istemez Bomba'nın sözleri geldi. *Sen Elfhame'in Yüce Kraliçesi'sin. Öyleymiş gibi davran.*

Gelin görün ki yarı çıplak, saçlarım karışık ve nefesim kokar halde utanmamak kolay değildi. O anda gururlu bir tavır takınmakta zorlanıyordum. Elimden geldiğince so-

ğuk bir sesle, "Tartışacak neyimiz var ki?" diyebildim.

Bomba olsa muhtemelen onu kulağından tutup dışarı atmamı söylerdi.

Hob dik durdu, kendi kibriyle şişmiş gibi görünüyordu. Yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin ardından keçi gözleriyle bana sert bir bakış attı. Keçi boynuzları cilalanıp parlatılmıştı. Alçak kanepeye doğru yürüyüp oturdu.

Bense kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtığımda karşımda tanımadığım iki muhafız buldum. Cardan'ın tam muhafızlarından değildi elbette. Onlar onun yanındaydı. Hayır, kapının önünde duranlar muhtemelen muhafızlar içerisinde gözde olmayanlardı ve öfkeli bir Yaşam Heyeti üyesini durdurma konusunda beceriksizlerdi. Bununla birlikte koridorun öbür ucunda Fand'ı gördüm. Beni görünce o da irkilip kendine geldi.

"Benim için bir mesajın daha mı var?" diye sordum.

Fand başını iki yana salladı.

Kraliyet muhafızlarına döndüm. "İznim olmadan heyet üyesini içeri kim aldı?" diye sordum. Hepsinin gözleri irkilerek parladı, içlerinden biri kekeleyerek cevap vermeye yeltendi.

"Onlara izin vermemelerini söyledim," diye araya girdi Fand. "Sizi koruyacak birine ihtiyacınız var, kapınızı da. İzin verin şövalyeniz ben olayım. Beni tanıyorsunuz. Becerilerimi biliyorsunuz. Burada bekliyordum, umuyo..."

Bir zamanlar benim de kraliyet ailesinde bir yer edinmeyi, prenseslerden birinin kişisel muhafızı olmak için seçilmeyi umduğumu hatırladım. Daha önce neden seçilmediğini de anlıyordum. Ne de olsa gençti ve belli ki dobraydı.

"Evet," dedim. "Bu hoşuma gider. Fand artık kişisel mu-

hafızlarımın ilki sensin." Daha önce hiç kişisel muhafızım olmadığından, onunla şimdi ne yapmam gerektiği konusunda pek emin değildim.

"Meşe ve kül, diken ve üvez adına, ölene kadar sadık bir şekilde size hizmet edeceğime yemin ederim," dedi ama bu kulağa aceleci geliyordu. "Şimdi heyet üyesini dairenizden çıkarmamı ister misiniz?"

"Gerek yok." Başımı iki yana salladım ama bunu hayal etmek bile bana gerçek bir memnuniyet verdi ve yüzümdeki gülümsemeyi silebildiğimden emin değildim. "Lütfen eski daireme bir ulak gönder ve Tatterfell eski eşyalarımı getirebilir miymiş öğren. Bu esnada ben de Randalin'le konuşmak istiyorum."

Fand gözlerini benden ayırıp heyet üyesine bakarak kaşlarını çattı. Yumruğunu göğsünün üzerine koyarak, "Evet Majesteleri," dedi.

Geleceğimde en azından yeni kıyafetler olduğunu bilerek tekrar içeri girdim. Karşıdaki kanepenin koluna tüneyip uzun uzun heyet üyesine baktım. Beni hazırlıksız yakalamak için tuzak kurmuştu. "Pekâlâ," dedim bunu aklımdan çıkarmayarak. "Anlat."

"Alt tabaka lordları buraya gelmeye başladı. Babanızın meydan okumasına şahit olmak ve Yüce Kral'a yardım etmeye geldiklerini öne sürüyorlar ama buraya gelmelerinin tek sebebi bu değil," dedi ters ters. "Zayıflık kokusu almaya geldiler."

Kaşlarımı çattım. "Onlar taca bağlılık yemini etti. İsteseler de istemeseler de Cardan'a bağlılar."

"Öyle olsa bile..." diye devam etti Randalin. "Sualtı'nın güçlerini göndermesinin bir yolu olmadığını düşünürsek, artık onlara daha önce hiç olmadığımız kadar bağlıyız. Alt

tabaka lordlarının bağlılıklarını gönülsüzce sunmalarını istemeyiz. Üstelik Madoc geldiğinde ki bu artık an meselesi, herhangi bir şüpheden yararlanmak isteyecek. Sen de bu şüpheleri yaratıyorsun."

Ah. Demek bununla ilgiliydi.

Devam etti. "Elfhame'in Kraliçesi daha önce bir fani olmadı. Şimdi de olmamalı."

"Sırf sen söyledin diye bütün bu muazzam güçten vazgeçmemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Sen iyi bir vekildin," dedi Randalin beni şaşırtarak. "Elfhame'i umursuyorsun. İşte bu yüzden seni tacı bırakmaya davet ediyorum."

Tam o anda kapı ardına kadar açıldı.

"Seni çağırmadık, üstelik sana ihtiyacımız da yok!" diye çıkıştı Randalin, belli ki aslında beni azarlamak isterken sinirini bir hizmetkârdan çıkarmayı umuyordu, muhtemelen Fand'dan. Sonra yüzü buz kesti ve ayağa fırladı.

Yüce Kral kapının eşiğinde duruyordu. Kaşlarını kaldırdı, dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çoğu böyle düşünür ama çok azı bunu yüzüme söyleyecek kadar cesurdur."

Grima Mog arkasında duruyordu. Kızıl bereli, elinde dumanı tüten bir çorba tenceresi taşıyordu. Çorbanın kokusu burnuma gelince midem guruldadı.

Randalin kekeledi. "Majesteleri! Bu büyük utanç bana ait. Özensiz yorumlarım asla size yönelik değildi. Sizi şey sandım..." Kendini durdurup yeniden konuştu. "Akılsızca davrandım. Eğer cezalandırmak isterseniz..."

Cardan araya girdi. "Tartıştığınız konuyu neden bana da anlatmıyorsunuz? Şüphesiz benim saçmalamamdansa Jude'un vereceği ağırbaşlı cevapları tercih edersin ama

devlet işlerini öğrenmek beni yine de eğlendiriyor."

"Sadece ondan babasının kapımıza getirdiği savaşı hesaba katmasım istiyordum. Herkes fedakârlık yapmalı." Randalin önce elindeki çorba kâsesini masaya koyan Grima Mog'a, sonra da Cardan'a baktı.

Cardan'ın ona bakışından korkması konusunda Randalin'i uyarabilirdim.

Cardan bana döndü, hissettiği öfkenin bir kısmı hâlâ gözlerinden okunuyordu. "Jude, heyet üyesiyle beni biraz baş başa bırakabilir misin? Ona hatırlatmak istediğim birkaç şey var. Hem Grima Mog sana çorba getirmiş."

"Randalin'e burasının benim evim ve benim toprağım olduğunu, bu yüzden hiçbir yere gitmeyeceğimi ve hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi kendim de söyleyebilirim."

"Orası öyle," dedi Cardan elini heyet üyesinin boynuna dolayarak. "Yine de ona söyleyecek bir çift lafım var."

Randalin, Cardan'ın onu diğer kraliyet dairelerinden birine sürüklemesine izin verdi. Cardan söylediklerini anlamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu ama sesindeki ipeksi tehdit tonunu fark etmemek imkânsızdı.

Grima Mog çorbayı küçük bir kâseye doldurarak, "Gel de ye," dedi. "İyileşmene yardım eder."

Çorbanın yüzeyinde mantarlar yüzüyordu, kaşığımı içine soktuğumda ufak kökler ve ete benzer bir şeyler ortaya çıktı. "Çorbanın içinde tam olarak ne var?"

Kızıl bereli burnundan soluyarak güldü. "Hançerini benim sokak aramda unuttuğunu biliyor muydun? Sana geri vermeyi kendime vazife edindim. *Komşuluk* olur, diye düşündüm." Kurnazca sırıttı. "Ama evde yoktun. Sadece o hoş ikizin vardı, kendisi nazik davranıp bana çay ve kek ikram etti, bir sürü de ilginç şey anlattı. Bana daha fazlasını an-

latmalıydın. Belki daha erkenden anlaşmaya varırdık."

"Belki de," dedim. "Ama şu çorba..."

"Seçkin bir damak zevkim var ama damak tadım çok çeşitlidir. Bu kadar titiz olma," dedi. "İç gitsin. Gücünü toplamak zorundasın."

Çorbadan bir yudum alıp ne yediğim konusunda çok düşünmemeye çalıştım. Yoğun olmayan bir yahniydi, baharatlıydı ve görünüşe göre zararlı değildi. Kâseyi kafama diktim, hepsini bir dikişte içtim. Tadı güzel ve sıcaktı, gözlerimi Elfhame'de açtığımdan beri ilk kez iyileştiğimi hissettim. Kendimi, ne olduğunu anlamak için dibini kurcalarken buldum. Eğer içinde berbat bir şeyler varsa bilmesem daha iyiydi.

Ben hâlâ çorbanın posasıyla meşgulken kapı tekrar açıldı ve Tatterfell bir öbek entariyle içeri girdi. Fand ve iki muhafız daha geri kalan giysilerimi taşıyarak arkadan geliyordu. Heather ise arkalarındaydı, ayağında parmak arası terlikle bir mücevher yığını taşıyordu.

"Taryn eğer peşinden gelirsem kraliyet dairesinin içini görebileceğimi söyledi." Sonra yanıma yaklaşan Heather sesini alçalttı. "İyi olmana sevindim. Ve baban gelmeden buradan gitmemizi istiyor, bu yüzden yakında dönüyoruz. Ama sen komadayken gidemedik."

"Gitmek iyi bir fikir," dedim. "Geldiğine şaşırdım."

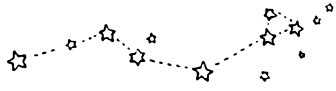
"Ablan bana bir anlaşma önerdi," dedi biraz pişmanlıkla. "Ben de kabul ettim."

O bana detayları anlatamadan Randalin telaşla kapıdan içeri girdi, o telaşla az daha Heather'a çarpıyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona baktı, anlaşılan burada ikinci bir faniyi görmeye hazırlıklı değildi. Ardından bana bir kez bile bakmadan oradan ayrıldı.

"*Büyük* boynuzlar," dedi Heather arkasından bakarak. "*Küçük* adam."

Cardan kapının eşiğine yaslanmış, halinden memnun gözüküyordu. "Bu akşam hanedanlıklarımdan gelen bazı ziyaretçilerimi karşılamak için balo veriyorum. Heather, umarım sen ve Vivi de gelirsiniz. Buraya son gelişinizde sizi iyi ağırlayamadık. Ama burada sana gösterebileceğimiz pek çok güzellik var."

"Buna savaş da dahil," diye ekledi Grima Mog. "Bundan daha güzeli var mı?"

Heather ve Grima Mog gittikten sonra Tatterfell beni geceye hazırlamak için geride kaldı. Saçımı topuz yapıp yanaklarıma allık sürdü. Bu gece altın rengi bir entari giyecektim, düz renk elbise yaldızlı, zincir zırhı andıran bir kumaşla kaplanmıştı. Omuzlarındaki deriden apoletler parlak malzemeyi birbirine bağlıyor ve alışık olduğumdan daha fazla dekolte gösteriyordu.

Cardan köklerden yapılmış yastıklı bir sandalyeye yerleşip bacaklarını uzattı. Omuzlarında metal ve taşlı böcek desenlerinin olduğu gece mavisi bir giysi giymişti. Elfhame'in altın tacı başında duruyordu, meşe yaprakları üzerinde parlıyordu. Başını yana çevirip beni değerlendirir gibi bana baktı.

"Bu gece bütün hükümdarlarla sen görüşmelisin," dedi bana.

"Biliyorum," dedim Tatterfell'e bakarak, benden kendi başına rehberlik istemesi çok hoşuna gitmiş gibiydi.

"Çünkü içimizden sadece biri yalan söyleyebilir," diye devam etti Cardan beni şaşırtarak. "Ve zaferimizin kaçınılmaz olduğuna inanmak zorundalar."

"Öyle değil mi?" diye sordum.

Cardan gülümsedi. "Öyle diyorsan öyledir."

"Madoc'un hiç şansı yok," diye uslu uslu yalan söyledim.

Balekin ve Madoc'un düzenlediği darbeden sonra alt tabaka lordlarının kamplarına gidip Perilerin lordları, leydileri ve hükümdarlarını benimle müttefik olmaya ikna etmeye çalışmıştım. Bana hangisine yaklaşmam gerektiğini söyleyen, her birini nasıl ikna edeceğim konusunda bana tüyo veren Cardan'dı. Bu gece hayatta kalmamı biri sağlayacaksa oydu.

Etrafındaki kişileri rahatlatmayı iyi bilirdi, hatta rahatlamasalar onlar için daha iyi olan durumlarda bile.

Ne yazık ki benim iyi bildiğim tek şey insanları uyuz etmekti. Ama en azından bunun yanı sıra yalan söylemeyi iyi bilirdim.

"Termitler Hanedanı geldi mi?" diye sordum, Lord Roiben'le karşı karşıya gelme fikri beni telaşlandırıyordu.

"Korkarım evet," diye yanıtladı Cardan. Koltuktan kalkarak bana kolunu uzattı. "Hadi gel, halkımızın akıllarını başından alalım."

Tatterfell birkaç tutam saçımı daha topuzumdan içeri soktu, örgülerimi düzeltti ve nihayet pes edip ayağa kalkmama müsaade etti.

Beraberce ana salona girdik, Fand ve diğer muhafızlar göğüslerini kabartmış büyük bir ciddiyetle arkamızdan geliyordu.

Biz içeri girip kalabalığa takdim edilirken höyüğü bir sessizlik aldı. Söylenen sözcükleri uzaktan geliyormuş gibi

duydum: "Elfhame'in Yüce Kralı ve Yüce Kraliçesi."

Goblinler ve grigler, hoblar ve pırtıllar, troller ve kocakarılar... Elfhame halkının bütün güzel, göz alıcı ve korkunç sakinleri bize baktı. Simsiyah gözleri parlıyordu. Kanatlarını, kuyruklarını ve bıyıklarını oynattılar. Duydukları haberin verdiği şaşkınlıkla, bir faninin krallarına bağlı olmasıyla, bir faninin onların hükümdarı olmasıyla beraber havada kıvılcımlar uçuşuyordu.

Ardından bizi karşılamak için telaşla öne atıldılar.

Ellerimi öptüler. Hem abartılı hem de boş bir şekilde övüldüm. Lordların, leydilerin ve hükümdarların her birinin kim olduğunu hatırlamaya çalıştım. Onları Madoc'un yenilgisinin kaçınılmaz olduğuna, onları seve seve ağırlayacağımıza ve aynı şekilde adamlarının bir kısmını savaşa hazır şekilde bize gönderdiklerine memnun olduğumuza inandırmaya çalıştım. Çatışmanın kısa süreceğine inandığımı söyledim. Sualtı'ndaki müttefiklerimizin yaşadığı kayıptan ya da Madoc'un ordusunun elinde Grimsen'in silahlarının olduğu gerçeğinden bahsetmedim. Madoc'un Cardan'a meydan okuyacağı devasa kılıçtan bahsetmedim.

Yalan üstüne yalan söyledim.

"Babanız bizi bu şekilde bir araya getirdiğine göre hayli düşünceli bir düşman olmalı," dedi Termit Hanedanı'ndan Lord Roiben, gözleri buz parçası gibiydi. Ona olan borcumu ödemek için Balekin'i öldürmüştüm. Ama bu Roiben'in benden memnun olduğu anlamına gelmiyordu. Sıktığım palavralara inandığı anlamına da gelmiyordu. "Kendi arkadaşlarım bile savaştan önce müttefiklerimi birleştirecek kadar düşünceli olmazdı."

"Belli ki bir güç gösterisi," dedim. "Bizi sarsmayı umuyor."

Roiben bunu düşündü. "Seni mahvetmeyi umuyor," diye karşılık verdi.

Piksi eşlikçisi Kaye elini beline koydu ve odaya daha iyi bakabilmek için boynunu uzattı. "Nicasia burada mı?"

"Korkarım değil," dedim, ikisinin konuşmasından bir hayır gelmeyeceğinden emindim. Sualtı, Termit Hanedanı'na saldırmaktan sorumluydu ve bu saldırıda Kaye feci şekilde yaralanmıştı. "Eve dönmesi gerekti."

"Çok yazık," dedi Kaye yumruğunu sıkarak. "Ona vereceğim bir şey vardı."

Odanın öbür ucundan Heather ile Vivi'nin içeri geldiğini gördüm. Heather zengin kahverengi tenini ortaya çıkaran fildişi renginde bir elbise giymişti. Saçlarını topuz yapıp toplamıştı. Yanında duran Vivi ise koyu kırmızılar içerisindeydi, Madoc da kurumuş kan rengini giymekten çok hoşlanırdı.

Odaya giren bir grig herkese fermente olmuş devedikeni sütüyle dolu ufak ceviz kabukları ikram etti. Kaye bir tanesini kafaya dikip yüzünü buruşturdu. Bense bilerek almadım.

"Afedersin," dedim ve odayı geçip kız kardeşimin yanına ilerledim. Yolda Güve Hanedanı'ndan Kraliçe Annet'in, Gürgenkral ve odalığının, daha onlarca kişinin yanından geçtim.

Soytarı Fala dans pistinde önümü keserek, "Dans etmek eğlenceli değil mi?" diye sordu. "Hadi gelin, geleneğin küllerinde dans edelim."

Her zamanki gibi ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Beni eleştiriyor mu yoksa dürüst mü konuşuyor, emin değildim. Yanından uzaklaştım.

Ben yaklaşırken Heather başını onaylarcasına salladı. "*Vay.* İşte buna elbise derim."

"Ah, harika. Gidip içki alırım diyordum," dedi Vivi. "*Gü-*

venli içki. Jude, ben dönene kadar burada bekleyebilir misin yoksa yine diplomasinin içine mi çekileceksin?"

"Beklerim," dedim, Heather'la baş başa konuşma şansı yakaladığım için memnundum. Ablam uzaklaşır uzaklaşmaz Heather'a döndüm. "Tam olarak *neyi* kabul ettin?"

"Neden?" diye sordu Heather. "Ablanın beni kandıracağını düşünüyor olamazsın, öyle değil mi?"

"Bilerek yapmaz," diyerek karşı çıktım. Peri anlaşmalarının haklı olarak kötü bir şöhreti vardı. Çoğu zaman açık ve anlaşılır değillerdi. Eh tabii, kulağa iyi gelirlerdi. Mesela geri kalan günlerini mutluluk içerisinde geçirmek için anlaşma yapabilirdin ama sonra çok güzel bir gece geçirdikten sonra sabah ölürdün. Ya da kilo vermek için anlaşırdın ama sonra biri gelip bacaklarından birini keserdi. Vivi'nin Heather'a öyle bir şey yapacağım düşündüğümden değil tabii ama sürgünde dersimi almıştım ve yine de detayları öğrenmek istiyordum.

"O seni kurtarmaya giderken Elfhame'de Oak'un yanında kalacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz de şu anlaşmayı yaptık: Periler Diyarı'nda olduğumuz sürece birlikte olacağız. Geri döndüğümüzde ise bana Periler Diyarı'nı da kendisini de unutturacak."

Nefesimi tuttum. Heather'ın istediği gerçekten bu muydu? Yoksa Vivi böylesini önerince işlerin bu şekilde devam etmesini istemediği için mi kabul etmişti? "Yani eve döndüğünde..."

"Hepsi bitecek." Yüzünden kederli bir ifade geçti. "Bazı şeyler insanlara göre değildir. Sanırım sihir de bunlardan biri."

"Heather, yapmak zorunda değilsin..."

"Vivi'yi seviyorum," dedi. "Bana kalırsa bir hata yaptım.

Son gelişimde burası gözüme çok güzel çekilmiş bir korku filmi gibi görünmüştü. Tek istediğim hepsini kafamdan atmaktı. Ama onu unutmak istemiyorum."

Odanın karşı tarafından bize doğru gelen ablama bakarak, "Bunu ona söylesen olmaz mı?" diye sordum. "Anlaşmayı iptal et."

Heather başını iki yana salladı. "Ona beni fikrimi değiştirmeye ikna ettirip ettirmeyeceğini sordum. Sanırım işin ayrılma kısmını yerine getirebileceğimi pek sanmıyordum. Fikrimi değiştirmemi *istediğinden* emin olmamı sağlar sandım. Ama Vivi işi çok ciddiye aldı ve sonrasında ne söylersem söyleyeyim bu anlaşmayı tamamlayacağına dair bir madde ekledi."

"O tam bir aptal," diye ağzımdan kaçırdım.

"Aptal olan benim," dedi Heather. "Eğer bu kadar korkmasaydım..." Vivi'nin üç tane kadehi taşımaya çalışarak yanımıza geldiğini görünce sustu.

"Neler oluyor?" diye sordu ablam kadehlerden birini bana uzatarak. "İkiniz de bir tuhaf gözüküyorsunuz."

Ne Heather ne de ben ağzımızı açtık.

"Eee?" diye sordu Vivi.

"Jude birkaç gün daha kalmamızı istiyor," dedi Heather, beni şaşırtarak. "Yardımımıza ihtiyacı varmış."

Vivi suçlayan gözlerle bana baktı.

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Heather'ın foyasını ortaya çıkarmadan bunu inkâr edemezdim. Vivi, Taryn'in düğününde olanları unutturmak için Heather'a büyü yaptığında ona çok kızmıştım. İster istemez onun Peri olduğunu, benimse olmadığımı hatırlamıştım. Şimdiyse ister istemez Heather'ın insan olduğunu hatırlıyordum.

"Sadece birkaç gün daha," diyerek katıldım. Kötü bir

kardeş gibi davrandığımdan emindim ama belki de iyi bir kardeş gibi davranıyordum.

Odanın diğer ucunda duran Cardan kadehini kaldırdı. "Insmire Adası'na hoş geldiniz," dedi. "Siğli ve Nasiğli, Yaban Halkı ve Ürkek Halk, hepinizi benim bayrağım altında gördüğüm için, bağlılığınız için, onurunuz için minnettarım." Bakışları beni buldu. "Sizlere bal şarabı ve masamdaki bütün zenginlikleri sunuyorum. Hainlere ve sözünden dönenlere ise kraliçemin misafirperverliğini sunuyorum. Bıçakların misafirperverliğini."

Neşeli tıslama ve hırlama seslerinden oluşan bir uğultu yükseldi. Birçok göz bana döndü. Lady Asha'nın ters ters bana baktığını görüyordum.

Bütün Peri Halkı, Balekin'in katilinin ben olduğumu biliyordu. Bunun için sürgüne bile gittiğimi biliyorlardı. Madoc'un üvey kızı olduğumu da biliyorlardı. Cardan'ın sözlerinden şüphe duymuyorlardı.

Eh, hiç olmazsa beni fani bir kraliçeden fazlası olarak gördükleri kesindi. Artık beni *katil* kraliçe olarak görüyorlardı. Buna nasıl tepki vereceğimden emin değildim ama bana yönelttikleri yoğun bakışları görünce bu yaptığının işe yaradığına şüphem kalmadı.

Kadehimi havaya kaldırıp içtim.

Parti dağılmaya başladığı zaman saraylıların yanından geçerken hepsi bana reverans yaptı. Hem de her biri.

Salondan ayrıldığımızda bitkin düşmüştüm ama başımı dik, omuzlarımı da geride tuttum. Kimse ne kadar yorgun olduğumu görmemeliydi.

Ancak kraliyet dairesine geldiğimizde kendime biraz kambur durmak ve kapının eşiğine yaslanmak için izin verdim.

Cardan odayı geçip yanıma gelerek, "Bu gece çok heybetliydiniz kraliçem," dedi.

"Yaptığın o konuşmadan sonra benim pek bir şey yapmama gerek kalmadı." Yorgunluğuma rağmen onun varlığının, teninin sıcaklığının ve yavaş yavaş yüzüne yayılan o muzip gülümsemesinin aptalca bir özlemle midemi altüst ettiğinin fazlasıyla farkındaydım.

"Ben sadece doğruyu söyledim," dedi. "Başka türlüsüne dilim dönmezdi zaten."

Bakışlarım yumuşak dudaklarında, simsiyah gözlerinde ve sivri elmacıkkemiklerinde gezindi.

"Dün gece yatağa gelmedin," diye fısıldadım.

Ben bilinçsiz bir şekilde yatarken onun geceleri başka yerlerde geçirdiği birdenbire aklıma gelmişti. Belki de yalnız geçirmemişti. Divan'dan uzun zaman uzak kalmıştım. Kimin onun gözüne girdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ancak başka biri varsa bile düşünceleri ondan uzakta olmalıydı. Onu yanlış anlamamdan çekiniyormuş gibi, "Şimdi buradayım," dedi.

Canını acıtacak bir şeyi arzulamak iyidir, diye hatırlattım kendime. Ona yaklaştım, artık birbirimize dokunacak kadar yakın duruyorduk.

Elimi tuttu, parmaklarımız kenetlendi ve bana doğru eğildi.

Öpücüğünden uzaklaşmak için yeterince vaktim vardı ama uzaklaşmadım. Beni öpmesini istiyordum. Dudaklarını benimkine bastırırken bütün yorgunluğum uçup gitti. Üst üste bir sürü öpücük birbirini izledi.

"Bu gece peri masallarındaki şövalyelere benziyordun," dedi alçak bir sesle, başını eğerek. "Muhtemelen *kirli* bir peri masalındaki."

Bacağına tekme attım. Beni tekrar ama bu sefer daha sertçe öptü.

Sendeleye sendeleye duvara yaslandık, bedenini kendime doğru çektim. Parmaklarım gömleğinde gezindi, omurgasından yukarı kürekkemiklerini izledi.

Kuyruğunu bir ileri bir geri sallıyor, tüylü ucu baldırıma değiyordu.

Titreyip bedenini daha sıkı bastırdı, daha sert öpmeye başladı. Parmaklarıyla terden sırılsıklam olan saçlarımı geriye itti. Bütün bedenim arzuyla gerilmiş, ona doğru çekiliyordu. Ateşim varmış gibi hissediyordum. Her öpücük düşüncelerimi daha da bulandırıyor, yanaklarımın daha çok kızarmasına neden oldu. Dudakları boynumda, dili tenimde geziniyordu. Elini kalçama götürüp beni havaya kaldırdı.

Ateş basmış ve kontrolden çıkmıştım.

Bu düşünce hissettiğim her şeyin önüne geçince donup kaldım.

Cardan ânında durdu, beni yere bırakıp onu azarlamışım gibi geri adım attı. "Bunu yapmak zorunda değil..." diye söze girdi ama bunu duymak daha da kötüydü. Ne kadar savunmasız hissettiğimi tahmin etmesini istemiyordum.

"Yo, sadece bir saniye izin ver," dedim ve dudaklarımı ısırdım. Bakışları karanlıktı, gözbebekleri büyümüştü. O kadar güzeldi, o kadar mükemmel, korkunç ve *zalimce* güzeldi ki nefesim kesiliyordu. "Hemen döneceğim."

Kendimi giyinme odasına kapattım. Kalbimin küt küt atışını bütün bedenimde hissediyordum.

Çocukken seks benim için bir gizemdi, yetişkinlerin evlendiklerinde çocuk sahibi olmak için yaptıkları garip bir olaydan ibaretti. Bir keresinde arkadaşımla oyuncak bebeklerimizi bir şapkanın içine koyup *mercimeği fırına verdiklerini* göstermek için şapkayı sallamıştık.

Periler Diyarı'na gelince işler değişmişti tabii. Periler şenliklere çıplak gelirdi, özellikle gece ilerlerken eğlencesine birlikte olurdu. Ama artık seksin ne olduğunu ve nasıl yapıldığını anlamama rağmen kendimden bir şeyler kaybetmek gibi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Cardan'ın elleri üzerimdeyken arzunun esiri oluyordum. O da bunu biliyordu. Aşk sanatını iyi bilirdi. Benden istediği tepkiyi alabiliyordu. Bundan nefret ediyordum, yine de istiyordum.

Ama belki de bunları hisseden tek kişi olmak zorunda değildim.

Elbisemi çıkarıp ayakkabılarımı fırlatıp attım. Hatta saçımı açıp omuzlarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Aynada vücudumun hatlarını fark ettim, kollarım ve göğsümde kılıç kullanmaktan gelişen kaslarımı; solgun göğüslerimin ağırlığını ve dolgun kalçalarımı. Çıplakken faniliğimi saklamanın bir yolu yoktu.

Çıplak halde yatak odasına geri döndüm.

Cardan yatağın ucunda duruyordu. Arkasını dönüp beni gördüğünde o kadar şaşırdı ki neredeyse gülüyordum. Kendinden emin olmadığı pek fazla an yoktu; sarhoşken ve yaralıyken bile afalladığını hiç görmemiştim. Gözlerinde bir ateş, korkuya benzer bir ifade belirdi. Şarap gibi çarpan ani bir güç hissi başımı döndürdü.

İşte bu oyunu oynamak hoşuma giderdi.

"Gel buraya," dedi boğuk bir sesle. Uslu uslu odayı geçerek dediğini yaptım.

Aşk konusunda deneyimsiz olabilirdim ama insanları kışkırtmayı bilirdim. Önünde durup dizlerimin üzerine çöktüm. "Oyuk Yurt'taki dairendeyken beni düşünüp bundan nefret ettiğinde, beni böyle mi hayal etmiştin? Kaçınılmaz teslimiyetimin böyle olacağını mı düşlemiştin?"

Tamamıyla utanmış gözüküyordu. Kızarmış yanaklarını, parlayan gözlerini saklayamazdı. "Evet," dedi, kelimeler dudaklarından zar zor dökülüyormuş gibi tutkuyla boğuklaşmıştı.

"Peki sonra ne yaptım?" diye sordum kısık bir sesle.

Uzanıp elimi kalçasına koydum.

Gözleri yakıcı bir arzuyla parladı. Ama yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ve bütün bunları ona kızgın olduğum için, onu utandırmak istediğim için sorduğumu düşündüğümü fark ettim. Yine de konuşmaya devam etti. "Bana seninle ne istersem yapmamı söylediğini hayal ettim."

"*Ciddi misin*?" diye sordum, şaşırarak güldüğümü duyunca bakışlarımız birleşti.

"Hatta bana yalvardın. Biraz da ayaklarıma kapanmış olabilirsin." Utanarak gülümsedi. "Hayallerim kendini beğenmiş hırslarla dolu."

Dizlerimin üzerinde dururken soğuk zeminde uzanmak sorun olmadı. Uzanıp yalvarır gibi ellerimi kaldırdım. "Benimle ne istersen yapabilirsin," dedim. "*Lütfen, sana yalvarıyorum.* Tek istediğim sensin."

Nefesini tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü. Artık ikimiz de yerdeydik, Cardan elleri ve dizlerinin üzerindeydi, vücudundan bir kafes yapmıştı. Dudağını bileğimdeki nabız noktasına değdirip kalp atışlarımla yarışacak öpücükler kondurdu. "İstediğin kadar alay et. O zaman ne hayal edersem edeyim, şimdi ağzından çıkacak kibar bir söz için

yalvaran benim." Gözleri arzuyla kararmıştı. "Beni sonsuza dek darmadağın ettin."

Bu sözleri Cardan'ın söylemesi ve sözlerin doğru olması imkânsız geliyordu. Ama sonra eğilip beni tekrar öptüğünde bu düşünce heyecanıma karıştı. Bedenini titreyerek bana bastırdı. Ceketinin düğmelerini açmaya başladım. Ardından o da gömleğini fırlatıp attı.

"Alay etmiyorum," diye fısıldadım tenine doğru.

Bakışlarını indirip bana baktığında yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

"Seninle ben çok uzun süre zırhlarımız içinde yaşadık. Artık ikimizin de bu zırhları çıkarmayı unuttuğundan şüpheleniyorum."

"Bu da başka bir tekerleme mi?" diye sordum. "Eğer cevap verirsem beni öpmeye devam edecek misin?"

"Eğer istediğin buysa." Sesi boğuk, dengesizdi. Yanımda uzanmak için pozisyonunu değiştirdi.

"Ne istediğimi söyledim," dedim meydan okuyarak. "Benimle ne istersen..."

"Hayır," diye araya girdi. "Sen *ne* istersen."

Pozisyonumu değiştirip Cardan'ın bedeninin üzerine çıktım. Bakışlarımı indirip ona bakarken göğsünün yükselip alçalmasını, alnına yapışan nemli siyah buklelerini, hafifçe aralanmış dudaklarını ve kuyruğunun tüylü ucunu inceledim.

"İstediğim..." dedim ama söylemeye utamyordum.

Bunun yerine onu öptüm. O anlayana kadar öptüm.

Pantolonunu bir kenara attı, fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Kuyruğu hafifçe bileğime değiyor, baldırıma dolamyordu. Sonra da sarsakça doğru olduğunu düşündüğüm pozisyona geçtim. Bedenlerimiz iç içe

geçerken nefesimi tuttum. Hissettiğim keskin, parlak acıya karşı beni sabit tuttu. Avcunun içini ısırdım. Her şey hızlı ve sıcaktı, kontrol aynı anda hem bendeydi hem de değildi.

Cardan'ın yüzünde tamamen savunmasız bir ifade vardı.

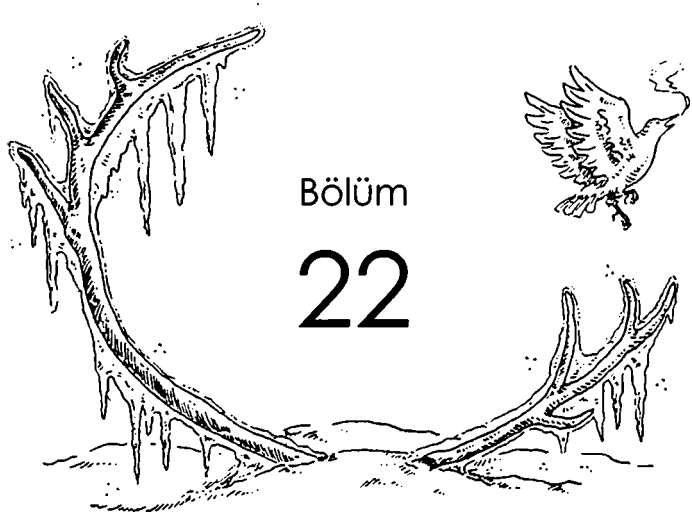
Bitirdiğimizde beni tatlı ve sert bir şekilde öptü.

"Seni özledim," diye fısıldadım tenine doğru. Bu itirafın içtenliği yüzünden başım dönüyordu, kendimi vücudumun her yanım görebildiği zaman olduğundan daha çıplak hissediyordum. "Faniler dünyasında seni düşmanım sanırken bile seni özledim."

"Benim güzel düşmanım, iyi ki bana geri döndün." Beni kendine doğru çekti, başımı göğsüne yasladı. Yanımızda doğru düzgün bir yatak olmasına rağmen hâlâ yerde uzanıyorduk.

Bana söylediği tekerlemeyi düşündüm. Bizim gibi insanlar zırhlarını nasıl çıkarırdı?

Her seferinde bir parça.

Bölüm 22

Sonraki iki günün büyük kısmını savaş odasında geçirdim. Grima Mog'dan, savaş planları hazırlayan Cardan'ın ve alt tabaka lordlarının generallerine katılmasını istedim. Bomba da oradaydı. Yüzünü siyah bir ağ ile örtmüştü, bedeninin geri kalanını ise koyu siyahtan kukuletalı bir pelerinle gizlemişti. Yaşam Heyeti'nin üyeleri endişelerini belirtmek için araya giriyordu. Periler sırasıyla olası saldırı ve savunma planlarının haritalarını çizerken Cardan'la masaya eğildik. Masanın üzerindeki ufak oymaları oynattık. Nicasia'ya üç farklı elçi gönderdik ama Sualtı'ndan bir cevap gelmedi.

"Madoc alt tabaka lord, leydi ve hükümdarları için bir gösteri yapmak istiyor," dedi Grima Mog. "İzin verin onunla ben dövüşeyim. Şampiyonunuz olmaktan onur duyarım."

"Ona saklambaç oyununda meydan okursan şampiyonun ben de olurum," dedi Fala.

Cardan başını iki yana salladı. "Olmaz. Bırakalım Madoc gelip görüşme çağrısını yapsın. Şövalyelerimiz hazır bekliyor olacak. Höyükteki okçularımız da öyle. Söyleyeceği ne varsa onu dinleyeceğiz ve cevap vereceğiz. Ama oyun falan oynamayacağız. Eğer Madoc, Elfhame'in üzerine yürümek istiyorsa bırakın yapsın, biz de var gücümüzle karşılık vereceğiz." Önce yere ve sonra da başını kaldırıp bana baktı.

"Eğer seni düelloya ikna etmeyi düşünüyorsa reddetmeni epey zorlaştıracaktır," dedim.

"Kapıda silahlarını bırakmasını iste," dedi Bomba. "Bırakmazsa gölgelerin içinden onu vururum."

"O zaman korkak gibi görünürüm," dedi Cardan. "Hiç değilse onu dinlemem gerek."

Bunu duyunca kalbim yerinden çıkacaktı. Madoc'un faydalanmayı umduğu şey tam olarak buydu: gurur.

"Siz hayattaysanız ve düşmanınız ölmüşse olur," dedi Bomba. Yüzünü maskeyle kapattığı için ifadesini anlamak imkânsızdı. "Hainliğe hainlikle karşılık vermiş oluruz."

"Umarım düelloyu *kabul etmeyi* düşünmüyorsunuzdur," dedi Randalin. "Babanız böyle gülünç bir düşünceyi bir saniye bile düşünmezdi."

"Tabii ki hayır," dedi Cardan. "Ben kılıçtan anlamam ki. Daha da önemlisi, düşmanıma istediğini vermek hoşuma gitmez. Madoc düello için gelecek ve bu da düello yapmamak için yeterli bir sebep."

"Görüşme bittiğinde..." dedi Yorn planlarını gözden geçirerek. "Savaş meydanında buluşacağız. Ve ona Elfhame'e ihanet etmenin bedelini ödeteceğiz. Zafer yolu bize açık."

Açıktı açık olmasına ama buna rağmen içimde kötü bir his vardı. Masadaki şövalye, kılıç, taç figürlerini oynatan Fala'yla göz göze geldim.

Tam o anda kanatlı bir elçi telaşla içeri girdi. "Onları gördüler," dedi. "Madoc'un gemileri yolda."

Birkaç dakika sonra bir denizkuşu geldi, bacağına bir görüşme çağrısı iliştirilmişti.

Yeni Baş General kapıya doğru ilerleyip askerlerini çağırdı. "Perilerime pozisyon almalarını söyleyeceğim. Üç saatimiz ya var ya da yok."

Bomba, bana ve Cardan'a dönerek, "Ben de benimkileri toplayacağım," dedi. "Okçularım sizin işaretinizle birlikte saldıracak."

Cardan elimi tutarak parmaklarımızı kenetledi. "Sevdiğin birine karşı savaşmak zordur." Acaba Balekin'i mi düşünüyordu?

Bir yanım Madoc'un düşmanım olduğunu bilmesine rağmen onu bunu yapmamaya ikna etmenin hayalini kuruyordu. Vivi buradaydı, Taryn de öyle, hatta Oak bile. Oriana barış isterdi, bir yolu olsa ısrar ederdi. Belki savaş başlamadan Madoc'u ikna etmenin bir yolunu bulabilirdik. Belki bir çeşit anlaşma yapardık. Ne de olsa ben Yüce Kraliçe'ydim. Ona hükmetmesi için bir kara parçası veremez miydim?

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Eğer ihanet ettiği için onu ödüllendirirsem daha beter ihanetleri cesaretlendirmiş olurdum. Hem bunu yapsam bile Madoc için yetmezdi. O savaşçıların soyundan geliyordu. Annesi onu savaş meydanında doğurmuştu ve elinde bir kılıçla ölmeyi istiyordu.

Ama bugün o şekilde ölmeyi istediğini sanmıyordum.

Bugün kazanmak istiyordu.

Kürsüye çıkmaya hazır olduğumda güneş doğmak üzereydi. Yeşil ve altından bir entari giyiyordum, başımın üzerinde işlemeli dallardan parlak bir taç vardı. Saçlarım örülüp iki koç boynuzu şekli verilmişti, dudaklarımsa kırmızı kış böğürtleni rengiyle boyanmıştı. Görünümümün doğal gelen tek kısmı yeni, görkemli kılıfında duran Zifirkara'nın tanıdık ağırlığıydı.

Yanımda duran Cardan, Bomba'yla birlikte son kez planların üzerinden geçiyordu. Giysileri o kadar koyu bir yosun yeşiliydi ki buklelerinin siyahını andırıyordu.

Taryn, Vivi ve Heather'ın yanında duran Oak'a döndüm. Toplantıya katılacaklardı ama eskiden Taryn'le görünmeden şenlikleri izlediğimiz yerde saklanacaklardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim Oak'a.

"Annemi görmek istiyorum," dedi, kararlı bir sesle. "Ayrıca ne olacağını merak ediyorum."

Eğer bir gün Yüce Kral olacaksa bilmeye hakkı vardı ama keşke öğrenmenin başka bir yolunu bulmuş olsaydı. Bugün ne yaşanırsa yaşansın Oak için kâbustan farksız olmasını önlemenin bir yolu yoktu.

"İşte yüzüğün," dedi cebinden çıkarıp avcuma koyarak. "Söylediğin gibi sakladım."

"Minnettar oldum," dedim sessizce ve yüzüğü parmağıma taktım. Çelik yüzük Oak'un bedenine yakın durmaktan ısınmıştı.

"İşler kötüleşmeden gideriz," diye söz verdi Taryn ama Prens Dain'in taç giyme töreni esnasında burada değildi. Her şeyin ne kadar hızlı değişebileceğini anlamıyordu.

Vivi, Heather'a doğru baktı. "Sonra biz de faniler dünyasına döneceğiz. Bu kadar üzün süre kalmamalıydık." Buna rağmen yüzündeki özlemi görebiliyordum. Daha önce hiç Periler Diyarı'nda kalmak istememişti ama onu biraz daha kalmaya ikna etmek zor değildi.

"Biliyorum," dedim. Heather ikimizden de gözlerini kaçırdı.

Sonunda gittiklerinde Bomba yanıma gelip elimi tuttu. "Ne olursa olsun," dedi. "Unutma, gölgelerin içinden seni izliyor olacağım."

"Asla unutmam," diye cevap verdim. Babam yüzünden uykusundan hâlâ uyanmayan Kakalak'ı düşündüm. Onun tutsağı olan Hayalet'i düşündüm. Neredeyse karın içinde kan kaybından ölecek olan kendimi düşündüm. Öcünü alacağım çok şey vardı.

Sonra o da gitti ve Cardan'la ben kaldık, bir anlığına baş başaydık.

"Madoc senin sevgi için düello yapacağını söyledi," dedim.

"Kimin sevgisi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Açlıktan ölen bir adam için sofranın küçüğü olmaz.

Başımı iki yana salladım.

"Sevdiğim sensin," dedi. "Hayatımın büyük kısmını kalbimi koruyarak geçirdim. O kadar iyi korudum ki bazen hiç yokmuş gibi davrandım. Şimdi bile delik deşik, kurtlanmış ve kabuk bağlamış halde. Ama sana ait." Konuşmayı bitirmek istermiş gibi kraliyet dairesinin kapısına yürüdü. "Muhtemelen tahmin etmişsindir," dedi. "Ama hani eğer etmediysen."

Cevap veremeyeyim diye kapıyı açtı. Birdenbire artık yalnız değildik. Fand ve muhafızlarımızın geri kalanı kori-

dorda hazırda bekliyordu, Yaşam Heyeti ise sabırsızca arkalarında duruyordu.

Bunu söyledikten sonra yürüyüp gittiğine, beni ortada bıraktığına inanmıyorum. Onu *boğabilirdim.*

"Hain ve eşlikçileri höyüğe girdi," dedi Randalin. "Sizin keyfinizi bekliyorlar."

"Ne kadar kalabalıklar?" diye sordu Cardan.

"On iki kişi," dedi Randalin. "Madoc, Oriana, Grimsen, Dişler Hanedanı'ndan birkaç kişi, ayrıca Madoc'un en iyi generallerinden birkaçı."

Az kişilerdi, üstelik zorlu savaşçılar ve saraylılardan oluşan karışık bir gruptu. Anlam veremiyordum, bariz anlamı dışında tabii. Madoc'un amacı hem diplomasi hem de savaştı.

Koridorlardan geçerken başımı çevirip Cardan'a baktım. Düşünceleri Madoc ve yaklaşan çatışmayla meşgulmüş gibi dalgınca gülümsedi.

Sen de ona âşıksın, diye düşündüm. *Sualtı'nın esiri olmadan önce bile ona âşıktın. Onunla evlenmeyi kabul ederken ona âşıktın.*

Bütün bunlar bittikten sonra cesaretimi toplayıp ona söyleyecektim.

Çok geçmeden performansını sergilemeye hazır oyuncular gibi telaşla kürsüye yerleştik.

Hep beraber toplanmış Siğli ve Nasiğli hükümdarlarına, bize bağlılık yemini eden Yaban Halkı'na, saraylılara, sanatçılara ve hizmetkârlara baktım. Bakışlarım bir kayalığın arkasında yarı saklanmış haldeki Oak'un üzerinde durdu. İkiz kardeşim güven verici şekilde bana gülümsedi. Lord Roiben bir köşede duruyordu, yüz ifadesi ciddiydi. Odanın diğer ucunda kalabalık Madoc ve eşlikçilerine yol açmak için ayrıldı.

Buz kesen parmaklarımı açtım.

Höyüğün diğer ucundan yürürken babamın yeni cilalanmış zırhı parlıyordu ama bunun dışında sıradandı. Yeni ve etkileyici zırhlar değil de güvenilir zırhları tercih eden biriydi. Omuzlarından aşağı gümüş ve kırmızı renklerinde işlenmiş, ay desenli, yünden bir pelerin sarkıyordu. Pelerininin üzerindeyse devasa bir kılıç vardı, tek bir hamlede çekebilmek için asmıştı. Başında ise koyu, kurumuş kanla sertleşmiş o tanıdık beresi vardı.

Beresine bakınca buraya sadece konuşmaya gelmediği anlaşılıyordu.

Dişler Hanedanı'ndan Leydi Nore ve Lord Jarel arkasından geliyordu, tasmalı ufak Kraliçe Soren de yanlarındaydı. Madoc'un en güvendiği generalleri Calidore, Brimtone ve Vavindra da oradaydı. İki yanında ise Grimsen ile Oriana duruyordu. Grimsen'in üzerinde altın parçalarıyla süslenmiş bir ceket vardı. Oriana ise her zamanki gibi solgundu, kenarlarında beyaz tüyler olan koyu mavi bir entari giymişti ve tek aksesuarı başındaki buzu andıran taçtı.

"Lord Madoc," dedi Cardan. "Tahtın haini, ağabeyimin katili, seni buraya hangi rüzgâr attı? Kendini tacın merhametine teslim etmeye mi geldin? Belki de Elfhame Kraliçesi'nin sana hoşgörülü davranacağım umuyorsundur."

Madoc havlar gibi bir kahkaha patlattı, gözlerini bana dikti. "Kızım, ne zaman daha yükseğe çıkamayacağını düşünsem beni haksız çıkarıyorsun," dedi. "Ben de aptal gibi hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyordum."

"Hayattayım," dedim. "Sana rağmen."

Oriana'nın yüzündeki saf şaşkınlık ifadesini ve hemen ardından Yüce Kral'ın yanındaki yerimin şakadan ibaret olmadığını anlayınca yaşadığı şoku görmek beni biraz ol-

sun memnun etmişti. Her nasılsa Cardan'la evliydim.

"Teslim olmak için son şansın," dedim. "Diz çök baba."

Başını iki yana sallayarak tekrar güldü. "Ben hayatımda hiç boyun eğmedim. Savaştığım bütün o yıllar boyunca bu zevki kimseye tattırmadım. Sana da tattırmayacağım."

"O halde bir hain olarak bilineceksin. Hakkında şarkılar yazdıklarında kazandığın bütün cesur başarılar bu aşağılık hareketin yüzünden unutulacak."

"Ah, Jude," dedi. "Sence şarkılar umurumda mı?"

"Görüşme yapmaya geldin ama teslim olmayacaksın," dedi Cardan. "O zaman konuş. Yanında bu kadar kişiyi yanında getirdiğine göre oturmaya geldiğini sanmıyorum."

Madoc elini kılıcının kınına koydu. "Tacına meydan okumaya geldim."

Cardan güldü. "Bu Yeşilfunda soyunun ilki Mab için dövülen Kan Tacı. Sen takamazsın."

"Döven kişi Grimsen'di," dedi Madoc. "O da şimdi yanımda duruyor. Tacı kazandığımda bana ait hale getirmenin bir yolunu bulur. O halde meydan okumama karşılık verecek misin?"

Hayır, demek istiyordum. *Konuşmayı kes.* Ama görüşmenin amacı buydu. Sebepsiz yere durmalarını isteyemezdim.

"Bu kadar yol geldin," dedi Cardan. "Şahit olsunlar diye birçok Periyi buraya çağırdın. Nasıl vermem?"

"Kraliçe Mab öldüğü zaman..." dedi Madoc kılıcını kınından çıkararak. Kılıç mum ışığında parlıyordu. "Bu saray onun höyüğü üzerine inşa edildi. Cesedi gitmiş olsa da onun gücü buradaki kayalarda ve toprakta yaşamaya devam ediyor. Bu kılıç tam da o toprakta soğutuldu, kabzası onun taşlarıyla yapıldı. Grimsen adaları yerinden oynatabileceğini söylüyor."

Cardan gölgelerin arasına, okçuların hazır beklediği yere doğru baktı. "O şaşalı kılıcını çekene dek benim misafirimdin. Eğer kınına geri koyarsan yine misafirim olursun."

"Geri koymak mı?" dedi Madoc. "Pekâlâ." Kılıcı höyüğün zeminine batırdı. Saray fırtına gibi bir sesle titredi, altımızdaki zemini kırıp geçen bir sarsıntı oldu. Periler çığlık attı. Grimsen kıkırdadı, belli ki kendi eserinden pek memnundu.

Kılıcın saplandığı yerde bir delik oluştu, taşı yaran çatlak kürsüye doğru ilerledi. Ne olacağını anlayınca ağzımı kapattım. Ardından Elfhame'in kadim tahtı ortadan ikiye ayrıldı, çiçek açan dalları kırıldı, oturağı yerle bir oldu. Kırıktan yaradan fışkıran kan gibi bitki özü aktı.

"Buraya o kılıcı sana vermeye geldim," dedi Madoc çığlıkların arasında.

Cardan korku dolu gözlerle mahvolan tahta baktı. "Neden?"

"Eğer önereceğim yarışmayı kaybedersen kılıcı bana karşı kullanmana izin veririm. Doğru düzgün bir düello yaparız ama senin elindeki kılıç çok daha iyi olur. Eğer kazanırsan zaten kılıcı hak etmiş olacaksın, teslimiyetimi de öyle."

Her şeye rağmen Cardan'ın merakı uyanmıştı. Karnım endişeyle büzüldü.

"Yüce Kral Cardan, Eldred'ın oğlu, Mab'ın büyük torunu. Lanetli bir yıldızın altında doğan, annesinin bir tazı köpeği gibi kraliyet masasındaki artıkları yemeye bıraktığı, kendini lükse ve rahata veren, babası ondan nefret eden, karısı onu kontrolü altına alan... halkında herhangi bir bağlılık uyandırabilir misin?"

"Cardan..." diye söze girdim ama sonra dudağımı ısırdım. Madoc beni köşeye sıkıştırmıştı. Eğer konuşursam ve

Cardan sözümü dinlerse babamı haklı çıkarmış olacaktım.

"Kimsenin kontrolünde falan değilim," dedi Cardan. "Üstelik ihanete babamın ölümünü planlayarak başladın, yani onun gözüne girmek istediğini hiç sanmıyorum. Issız dağlarına geri dön. Buradaki Periler bana bağlı halkımdır, bu yüzden hakaretlerinin bir anlamı yok."

Madoc gülümsedi. "Evet, ama sana bağlı olan halkın seni seviyor mu? Benim ordum bana *sadık* Yüce Kral Cardan çünkü sadakatlerini kazandım. Beni takip edenlerle omuz omuza savaştım ve onlarla kan döktüm. Elfhame için hayatımı verdim. Yüce Kral ben olsaydım, bana sadık olan herkese dünyaya hükmetme gücü verirdim. Eğer başımda bu bere yerine Kan Tacı olsaydı, akla hayale sığmayan zaferler elde ederdim. Bırak da ikimiz arasında seçim yapsınlar ve kimi seçerlerse Elfhame'e o hükmetsin. Tacın sahibi o olsun. Elfhame seni seçerse o zaman teslim olacağım. Ama kimseye başka seçim şansı tanımazken, kim senin halkın olmayı seçsin ki? Aramızdaki yarışma bu olsun. Divan'ın kalbi ve zihni. Eğer benimle kılıçla dövüşemeyecek kadar korkaksan o halde bu şekilde düello yapalım."

Cardan tahta bakakaldı. Yüz ifadesinde bir şeyler canlandı, bir şeyler parladı. "Bir kral tacından ibaret değildir." Sesi kendi kendine konuşuyormuş gibi uzaktan geliyordu.

Madoc'un çenesi hareket etti. Bedeni gergin, dövüşmeye hazırdı. "Bir şey daha var. Kraliçe Orlagh meselesi."

"Onu senin suikastçın vurdu," dedim. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

"O sizin müttefikiniz," dedi Madoc inkâr etmeyerek. "Kızı saraydaki odalıklarınızdan biri."

Cardan kaşlarını çattı.

"Eğer Kan Tacı'nı riske atmazsan okun ucu kalbine doğru ilerleyecek ve kadın ölecek. Onu sen katletmiş gibi olacaksın Elfhame'in Yüce Kralı. Kendi halkının seni reddedeceğinden korktuğun için."

Bunu kabul etme, diye bağırmak istiyordum. Ama bunu yaparsam Cardan kendini onun üzerinde gücüm olmadığını *kanıtlamak* zorunda hissedebilirdi. Sinirden köpürüyordum ama sonunda Madoc'un neden Cardan'ı kandırabileceğini anlamıştım. Çok olsa da anlamıştım.

Cardan sevilesi bir çocuk değildi, büyüdükçe de daha beter oldu, demişti Lady Asha. Eldred kehanetten çekiniyordu ve onu umursamıyordu. Bütün gücün aktığı kişi olan babasının gözünden düşmek onu diğer kardeşlerinin gözünden de düşürmüştü.

Ailesi tarafından hor görülmüştü, Yüce Kral olunca kendini nasıl buraya ait hissetmesindi? Sonunda benimsendiğini hissetmesindi?

Açlıktan ölen bir adam için sofranın küçüğü olmaz.

Neden bu duygunun gerçek olduğuna dair kanıt görmek istemesindi?

Elfhame, onlara hükmetmesi için Cardan'ı seçer miydi? Kalabalıktaki yüzlere baktım. Kraliçe Annet, Madoc'un tecrübesine ve acımasızlığına değer verebilirdi. Lord Roiben şiddete meyilliydi. Gürgenkral ve Fairfold'lu Severin, Eldred tarafından sürgüne yollanmıştı ve Eldred'ın oğlunu takip etmek istemeyebilirlerdi.

Cardan tacı başından çıkardı.

Kalabalık nefesini tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Ama dönüp bana bakmadı bile. Taca bakıyordu.

Kılıç yerde gömülü kaldı. Höyükte çıt çıkmıyordu.

"Bir kral ne tahtından ne de tacından ibarettir," dedi. "Ne bağlılık ne de sevgi zorla olur, haklısın. Ama Elfhame'in hükmü haftalık yevmiye ya da bir tulum şarap gibi iddiayla kazanılıp kaybedilecek bir şey de değildir. Yüce Kral benim ve ne bir kılıç ne bir gösteri ne de onurum için bu unvanı sana vereceğim. O bütün bunlardan daha değerli." Cardan bana bakıp gülümsedi. "Hem karşında iki hükümdar var. Beni aradan çıkarsan bile bir tanesi duruyor olacak."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü, Madoc'a zafer dolu bir bakış gönderdim. İlk kez yüzünde şüphenin, yanlış hesap yaptığına dair bir korku gördüm.

Ama Cardan'ın konuşması bitmemişti. "Tam da karşı koyduğun şeyi istiyorsun, yani Kan Tacı'nı. Halkımın en az bana oldukları kadar sana bağlı olmasını istiyorsun. O kadar istiyorsun ki Kan Tacı için Kraliçe Orlagh'nın hayatını tehlikeye atmaya hazırsın." Ardından gülümsedi. "Ben doğduğum zaman *tacın yıkımı* ve *tahtın mahvoluşunun* benim elimden olacağıyla ilgili bir kehanet yapıldı."

Madoc önce Cardan'a, sonra bana ve tekrar bana baktı. Seçeneklerini değerlendiriyordu. İyi seçenekler değillerdi ama elinde kocaman bir kılıç vardı. Elim otomatik olarak Zifirkara'nın kınına gitti.

Cardan uzun parmaklarından birini Elfhame tahtına ve yerdeki yarığa doğrulttu. "Bakın, kehanetin yarısı gerçekleşti bile." Kahkaha attı. "Hiç *gerçek anlamda* olacağını düşünmemiştim. Hiç yerine getireceğimi de sanmıyordum."

Konuşmanın gittiği yön hoşuma gitmiyordu.

"Kraliçe Mab, onun soyundan gelenlerin tahtta kalmasını sağlamak için bu tacı yarattı," dedi Cardan. "Ama bağlılık yeminleri asla bir taca edilmemeli. Hükümdara edilmeli. Ayrıca kendi iradenle edilmeli. Ben senin kralınım,

yanımda ise kraliçen duruyor. Ama bize bağlılığını sunup sunmamak senin tercihin. İraden sana aittir."

Ardından çıplak elleriyle Kan Tacı'nı ortadan ikiye ayırdı. Kan tacı çocuk oyuncağıymış gibi, elindeki çelik değil de lades kemiğiymiş gibi kırıldı.

Nefesimi tuttuğumu sanıyorum ama çığlık atmış olmam da mümkündü. Korku ve neşenin birbirine karıştığı birçok ses yükseldi.

Madòc iğrenmiş gözüküyordu. Buraya o tacı almaya gelmişti, şimdiyse taç kırık birkaç dal parçasından ibaretti. Bakışlarımın asıl odaklandığı yer Grimsen'in yüzü oldu. Başını hızlı bir şekilde iki yana sallıyordu. *Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz.*

"Elfhame halkı, beni Yüce Kral'ınız olarak kabul ediyor musunuz?" diye seslendi Cardan.

Bunlar taç giyme töreninde söylenen ritüel sözleriydi. Eldred'ın da bu salonda benzer bir soru sorduğunu hatırlıyordum. Teker teker höyükteki bütün Perilerin başlarını eğdiğini gördüm. Bu hareket coşkun bir dalga gibi yayıldı.

Onu seçtiler. Ona bağlılık yemini ediyorlardı. Biz kazandık.

Cardan'a baktığımda gözbebeklerinin simsiyah olduğunu gördüm.

"Hayırhayırhayırhayırhayır!" diye bağırdı Grimsen. "Eserim. Benim güzel eserim. Sonsuza kadar kalıcı olması gerekiyordu."

Tahtın üzerinde kalan diğer çiçekler de Cardan'ın gözleri gibi mürekkep siyahına döndü. Sonra o siyah şey yüzünden aşağı akmaya başladı. Bana döndü, ağzını açmaya çalıştı ama çenesi değişiyordu. Bütün bedeni değişiyor, uzuyor ve genişliyordu.

Aklıma birdenbire Grimsen'in bütün eserlerini lanetlediği geldi.

Kan Tacı'nı dövmemi istediğinde bana büyük bir onur bahşetmiş oldu. Ben de sonsuza dek korumak için tacın üzerine bir lanet kondurdum.

Kraliçe Mab'ın soyunun *kalıcı olmasını istediği gibi ben de* eserimin *kalıcı olmasını istiyordum.*

Canavarımsı yaratık Cardan'ı tamamen ele geçirmiş gibi görünüyordu. Ağzını kocaman açtı ve sonra çenesini kırarcasına daha da açarak sivri dişlerini ortaya çıktı. Teninde pullar çıkmaya başladı. Dehşetten olduğum yere mıhlanmıştım.

Çığlıklar duyuldu. Divan üyeleri kapılara doğru koşmaya başladı. Zifirkara'yı çektim. Muhafızlar silahları ellerinde, korku içerisinde Cardan'a bakıyordu. Grima Mog'un kürsüye koştuğunu gördüm.

Az önce Yüce Kral'ın durduğu yerde şimdi siyah pullarla kaplı, sivri dişleri olan heybetli bir yılan vardı. Devasa bedeninin kıvrımlarından altın rengi bir parıltı yayılıyordu. Siyah gözlerinin içine bakıp tanıdık bir ifade görmeyi umdum ama gözleri soğuk ve donuktu.

"Toprağı zehirleyecek," dedi demirci. "Onu gerçek aşkın öpücüğü kurtaramaz. Hiçbir bulmaca düzeltemez. Sadece ölüm düzeltebilir."

"Elfhame Kralı artık yok," dedi Madoc devasa kılıcının kınına uzanarak. Kesin bir yenilgiyi zafere dönüştürmeye niyetliydi. "Yılanı katledip tahtı alacağım."

"Haddini bil," diye bağırdım, sesim höyük boyunca yankılandı. Periler kaçmayı bıraktı. Alt tabaka lordları bakışlarını kaldırıp bana baktı, Heyet ile Elfhame halkı da öyle. Bu durum Cardan'ın vekili olmaya benzemiyordu. Yanında

hükmetmeye ise hiç benzemiyordu. Bu berbattı. Beni asla dinlemeyeceklerdi.

Yılan dilini dışarı çıkarıp havayı tattı. Titriyordum ama hissettiğim korkuyu belli etmeyi reddediyordum. "Elfhame'in bir kraliçesi var ve kendisi karşınızda duruyor. Muhafızlar, Madoc'u yakalayın. Yanındaki herkesi yakalayın. Yüce Divan'ın misafirperverliğini hiçe saydılar. Onları hapsetmenizi istiyorum. Öldürmenizi istiyorum."

Madoc güldü. "Öyle mi Jude? Taç artık yok. Beni izleyebilecekken neden sana itaat etsinler ki?"

"Çünkü Elfhame Kraliçesi benim, kral ve toprak tarafından seçilen asıl kraliçe." Sesim son kelimede biraz titredi. "Sense sadece bir hainsin."

Kulağa ikna edici geliyor muydu? Bilmiyordum. Muhtemelen gelmiyordu.

Randalin basamağı çıkıp yanıma geldi. "Onu duydunuz" diye bağırdı beni şaşırtarak. "Yakalayın onları."

Bütün söylediklerime rağmen bunu duymak şövalyelere görevlerini hatırlatmış gibiydi. Kılıçlarını çekip Madoc'un yanındakilerin etrafını sardılar.

Ardından yılan tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde hareket etti. Kürsüden kayarak kalabalığın arasına indi, yoluna çıktığı Periler korkuyla kaçtı. Şimdiden büyümüş gibi gözüküyordu. Pullarındaki altın rengi daha belirgindi. Açtığı yolda toprak, özü çekiliyormuş gibi çatladı ve yarıldı.

Şövalyeler geri çekildiğinde Madoc devasa kılıcını topraktan çıkardı. Yılan ona doğru kıvrıldı.

"Anne!" diye bağırdı Oak ve höyüğü geçerek Oriana'nın yanına ilerledi. Vivi onu yakalamaya çalışıyordu. Heather ona seslendi ama Oak toynaklarıyla yeri dövercesine koşu-

yordu. Oak, yılanın yoluna çıkınca Oriana dehşetle dönüp ona baktı.

Oak olduğu yerde kaldı, Oriana'nın beden dilindeki uyarıyı anlamıştı. Ancak tek yaptığı belinde duran çocuk kılıcını çekmek oldu. Faniler dünyasında geçirdiğimiz o tembel öğleden sonralarında kullanmasını öğrenmesi için ısrar ettiğim o kılıç. Kılıcı havaya kaldırıp kendini annesi ve yılan arasına yerleştirdi.

Bu benim suçumdu. Hepsi benim suçumdu.

Haykırarak kürsüden atladım ve küçük kardeşimin yanına koştum.

Madoc kılıcını yaklaşan yılana doğru savurdu. Kılıcı yılanın yan tarafına isabet etti ve pullarından kayarak aşağı düştü. Yılan saldırıya karşılık verdi, Madoc'u yere düşürüp asıl avını yakalama telaşıyla üzerinden geçti: yani Grimsen'i.

Yaratık kaçmaya çalışan demircinin etrafına dolanıp sivri dişlerini sırtına geçirdi. Grimsen titreyerek bir yığın halinde yere düşerken tiz bir çığlık duyuldu. Yılanın dişlerindeki zehir özünü kurutmuş gibi çok geçmeden Grimsen'den geriye bir kabuk kaldı.

Acaba bu laneti planladığında kendi adına korkmak aklına gelmiş miydi?

Bakışlarımı kaldırıp baktığımda salonun büyük ölçüde boşaltıldığını gördüm. Şövalyeler geri çekilmişti. Bomba'nın okçuları duvarların üstünde görünüyordu, yayları gergin ve kullamma hazırdı. Grima Mog gelip yanımda durdu, hançerini çekmişti. Madoc sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı ama yılanın üzerinden geçtiği bacağı onu taşıyamıyordu. Oriana'yı omuzlarından yakalayıp Fand'ın beklediği yere doğru ittim. Sonra da Oak'la yılanın arasına girdim.

Annesine işaret ederek, "Onunla git," diye bağırdım Oak'a. "Onu güvenli bir yere götür."

Oak bakışlarını kaldırıp bana baktı, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Kılıcı tutan elleri titriyor, kabzayı gereğinden sıkı tutuyordu.

"Çok cesur davrandın," dedim. "Sadece bir süre daha cesur davranmalısın."

Başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak cevap verdi, Madoc'a acı dolu bir bakış atıp annesinin yanına koştu.

Yılan döndü, dilini titreterek bana baktı. Bu yılan bir zamanlar Cardan'dı.

"Periler Diyarı'nın Kraliçesi mi olmak istiyorsun Jude?" diye bağırdı Madoc, topallayarak hareket ediyordu. "O zaman katlet onu. Canavarı katlet. Gerekeni yapacak cesaret sende var mıymış görelim."

"Gelin leydim," diye yalvardı Fand, yılan tekrar kürsüye doğru sürünürken beni dışarı çıkarmaya çalıştı. Yılan yine dilini titretip havanın tadını aldı. O kadar büyük bir korku ve dehşetle yerime çakılıp kaldım ki beni yutacağını sandım.

Yılan tahttan geri kalan yıkıntının etrafını sardığında, Fand'ın beni kapıya götürmesine müsaade ettim. Geri kalan periler de dışarı çıktığında kapının arkamızdan kapatılıp kilitlenmesini emrettim.

Bölüm 23

Höyüğün dışındaki koridorda herkes aynı anda haykırıyordu. Heyet üyeleri birbirine bağırıp çağırıyordu. Generaller ve şövalyeler kimin nereye gitmesi gerektiğini ayarlamaya çalışıyordu. Birisi ağlıyordu. Saraylılar el ele tutuşmuş, gördükleri şeye anlam vermeye çalışıyordu. Bulmacaların ve lanetlerin olduğu, denizden adaların yükselebildiği bu diyarda bile bu kadar büyük çaplı bir sihir nadir bulunurdu.

Kalbim hızla ve sertçe çarpıyor, diğer bütün sesleri boğuyordu. Peri Halkı bana sorular soruyordu ama sesleri çok uzaktan geliyordu. Düşüncelerim Cardan'ın siyaha dönen gözlerinin görüntüsüyle, duyduğum sesiyle doluydu.

Hayatımın büyük kısmını kalbimi koruyarak geçirdim. O kadar iyi korudum ki bazen hiç yokmuş gibi davrandım. Şimdi bile delik deşik, kurtlanmış ve kabuk bağlamış halde. *Ama sana ait.*

"Leydim," dedi Grima Mog, eliyle sırtıma bastırarak. "Leydim benimle gelin."

Onun dokunuşuyla birlikte gürültülü ve korkunç gerçekliğe geri döndüm. Tıknaz, yamyam kızıl bereliyi karşımda gördüğüme şaşırmıştım. Kolumu yakalayıp beni odalardan birine sürükledi.

"Topla kendini," diye gürledi.

Bacaklarım tutmuyordu, yere doğru kayarken atan kalbimi durdurmak istercesine bir elimi göğsüme bastırdım.

Üzerimdeki elbise çok ağırdı. Nefes alamıyordum.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Biri kapıya vuruyordu, artık kalkmam gerektiğinin farkındaydım. Bir plan yapmalıydım. Sorularına cevap vermeliydim. Bunu bir şekilde düzeltmeliydim ama yapamazdım.

Yapamazdım.

Düşünemiyordum bile.

"Ayağa kalkacağım," diye söz verdim Grima Mog'a, belli ki biraz telaşlanmıştı. Onun yerinde olsaydım ve halimi görüp hükümdarın ben olduğumu anlasaydım ben de telaşlanırdım. "Birazdan kendime geleceğim."

"Geleceğini biliyorum," dedi.

Ama höyükte sürüne sürüne giden siyah yılanı, o ölü gözlerini ve sivri dişlerini aklımdan çıkaramıyorken nasıl kendime gelirdim?

Elimi masaya koyup masadan destek alarak ayağa kalktım. "Kraliyet Müneccimi'ni bulmalıyım."

"Saçmalama," dedi Grima Mog. "Sen kraliçesin. Eğer Lord Baphen'la konuşmak istiyorsan o ayağına gelmeli. Alt tabaka sakinleriyle Elfhame'in hükümdarı olmak arasında duran kişi sensin. İdareyi ele geçirmeyi isteyen artık sadece Madoc olmayacak. Herhangi biri seni öldürme-

nin başa geçmek için iyi bir bahane olduğuna karar verebilir. Çizmeni boğazlarından çekmemelisin."

Başım dönüyordu. Kendime gelmeliydim. "Haklısın," dedim. "Yeni bir Baş General lazım. Bu pozisyonu kabul eder misin?"

Grima Mog'un yüzünde bariz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ben mi? Peki Yorn ne olacak?"

"Gereken tecrübeye sahip değil," dedim. "Üstelik ondan hoşlanmıyorum."

"Ben seni öldürmeye çalıştım," diye hatırlattı.

Yavaş ama derin nefesler alarak, "Hayatımdaki bütün önemli ilişkiler böyle başladı zaten," diye karşılık verdim. "Sen idare edersin."

Bunu duyunca dişlerini göstererek sırıttı. "O halde işe koyulsam iyi olacak."

"Yılanın daima nerede olduğunu tespit edin," dedim. "Birinin gözcülük yapmasını ve hareket ederse ânında bana haber vermesini istiyorum. Belki onu höyükte kapalı tutabiliriz. Duvarlar kalın, kapılar ağır, zemini de topraktan. Ayrıca Bomba'yı bulup bana göndermeni istiyorum. Fand'ı. Kardeşim Taryn'i de. Bir de doğrudan sana rapor verecek bir haberci."

Fand tam da kapının dışında duruyordu. Ona içeri girmesine izin verdiğim insanların kısa listesini verdim.

Grima Mog gittikten sonra kendime bir anlığına daha çaresizce perişan olma izni verdim. Sonra odanın içinde volta atıp neyle karşılaşacağımı düşündüm. Madoc'un ordusu hâlâ adaların dışında demir atmış bekliyordu. Geriye ne kadar askerim kaldığını anlayıp onu Elfhame'i doğrudan işgal etmekten vazgeçirmek için yeterli mi bakmalıydım.

Cardan gitmişti. Zihnim bundan sonrasında donmuştu ve kendimi tekrar düşünmeye zorlamalıydım. Baphen'la konuşmadan önce Grimsen'in söylediklerinin gerçek olduğunu kabullenmeyi reddediyordum. Lanette bir boşluk olmalıydı. Bir numara olmalıydı. Laneti bozmanın, Cardan'ın hayatta kalmasının bir yolu olmalıydı.

Bir de tabii Perileri benim Periler Diyarı'nın asıl kraliçesi olduğuma ikna etme meselesi vardı.

Yüzünü uzun, kapüşonlu peleriniyle kapatan Bomba odaya geldiğinde kendimi toparlamıştım.

Yine de birbirimize bakınca hemen yanıma gelip bana sarıldı. Kakalak'ı ve kırılamayan bütün o lanetleri düşündüm ve ben de ona sıkı sıkı sarıldım.

Ondan uzaklaşıp yine volta atmaya başlayarak, "Kimin hâlâ bana sadık olduğunu öğrenmeliyim," dedim. "Kim Madoc'tan yana ve kim kendisi adına oynamaya karar verdi."

Başını onaylarcasına salladı. "Bulacağım."

"Eğer casuslarından biri bana karşı bir suikast planı yapıldığını duyarsa bana haber vermelerine gerek yok. Planın ne kadar zayıf olduğu ya da suikastçıların ne kadar isteksiz olduğu umurumda değil. Hepsini öldürmenizi istiyorum." Belki de işleri böyle yönetmem mantıklı değildi ama Cardan yanımda olup elimi tutamazdı. Zamanım ya da acıma lüksüm yoktu.

"Oldu bil," dedi. "Bu akşam haber getireceğim."

O dışarı çıkınca içeri Taryn girdi. İçeride kocaman bir yılan görmeyi bekliyormuş gibi bana baktı

"Oak nasıl?" diye sordum.

"Oriana'nın yanında," dedi. "Oriana ise tutsak olup olmadığından pek emin değil."

"Kuzey'deyken bana hoşgörülü davrandı, bu iyiliğinin

karşılığını vermek istiyorum." Şok duygusu artık geçtiğinden artık *kızgın* olduğumu anladım. Madoc'a, Oriana'ya, Elfhame'in hepsine kızgındım. Ama bu da bir dikkat dağınıklığıydı. "Yardımına ihtiyacım var."

"Benim mi?" diye sordu Taryn şaşırarak.

"Ben vekilken role uygun gözükmem için bana bir dolap hazırlamıştın. Locke'un konağını ve oranın ne kadar değiştiğini gördüm. Benim için bir taht odası hazırlayabilir misin? Bir de önümüzdeki birkaç gün için kıyafet. Nereden geldiği umurumda değil, yeter ki beni Periler Diyarı'nın Kraliçesi gibi göstersin."

Taryn derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. İş bende. Seni iyi göstereceğim."

"*Çok* iyi gözükmeliyim," dedim.

Bunu duyunca bana gerçek bir gülümseme gönderdi. "Nasıl yapıyorsun hiç anlamıyorum," dedi. "Nasıl bu kadar sakin durabildiğini anlamıyorum."

Ne desem bilemedim. Oysa kendimi hiç sakin hissetmiyordum. İçimde bir duygu fırtınası kopuyordu. Tek yapmak istediğim çığlık atmaktı.

Kapı bir kez daha tıklandı. Fand kapıyı açtı. "Affedersiniz," dedi. "Lord Baphen geldi, onunla en kısa zamanda konuşmak istediğinizi söylemişsiniz."

"İnsanlarla konuşman için daha iyi bir yer ayarlayacağım," diyerek güvence verdi Taryn ve hızlıca odadan sıvıştı.

"Heyet de sizinle görüşmek istiyor," dedi Fand. "Lord Baphen'a eşlik etmek istiyorlar. Onun duyacağı her şeyi kendilerinin de duyabileceğini söylüyorlar."

"Olmaz," dedim. "Sadece Baphen."

Çok geçmeden Baphen odaya girdi. Deniz rengi saçlarından bir ton daha açık, uzun mavi bir cübbe giyiyordu.

Başında bakır rengi bir başlık takmıştı. Kraliyet Müneccimi, Yaşam Heyeti'nin sevdiğim ve beni sevebileceğini düşündüğüm nadir üyelerinden biriydi ama şimdi ona korku ve endişeyle bakıyordum.

"Gerçekten hiçbir yolu yok..." diye söze girdi.

Lafını kestim. "Cardan doğduğunda yaptığın kehanetle ilgili *her şeyi* öğrenmek istiyorum. Harfi harfine anlatmanı istiyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Yüce Kral'ın vekiliyken Heyet'e karşı uyumlu ve saygılı davranırdım. Yüce Kraliçe olaraksa otoritemi gösteremeyecek kadar şaşkındım.

Lord Baphen yüzünü buruşturdu. "Yüce Kral'a kötü haber vermek hiçbir zaman keyifli değildir. Ama beni asıl korkutan Lady Asha'ydı. Bana attığı o nefret dolu bakışı iliklerimde hissettim. Sanırım kendi çıkarım için bir şekilde abarttığımı sanıyordu."

"Artık öyle olmadığı ortada," dedim düz bir sesle. "Söyle bana."

Baphen boğazını temizledi. "İki kısımda oluşuyor. *Tacın yıkımı ve tahtın mahvolması onun elinden olacak. Yalnızca onun kanı dökülünce yüce bir hükümdar yükselecek.*"

İkinci kısım birincisinden daha beterdi. Bir an için bu sözler zihnimde yankılandı.

"Kehaneti Prens Cardan'a söyledin mi?" diye sordum. "Madoc biliyor mu?"

"Yüce Kral'a annesi söylemiş olabilir," dedi Lord Baphen. "Prens Cardan'ın asla tahta geçmeyeceğini düşündüm, geçemeyeceğini sandım. Ama sonra geçti ve eh, o zaman da kötü bir Yüce Kral olup öldürüleceğini sandım. Belirsizliğe mahal vermeyen bir kaderi olacağını düşündüm. Madoc'a gelince, haberi var mı bilmiyorum."

"Laneti kaldırmanın bir yolu yok mu?" diye sordum sesim titreyerek. "Ölmeden önce Grimsen, *Onu gerçek aşkın öpücüğü kurtaramaz. Hiçbir bulmaca düzeltemez. Sadece ölüm düzeltebilir,* demişti. Ama bu doğru olamaz. Doğumuyla ilgili yaptığın kehanet bir cevap bulmamızı sağlar sanıyordum ama..." Cümleyi bitiremedim. İçinde bir cevap vardı zaten ama duymayı istediğim cevap bu değildi.

"Eğer... dönüşümü geri çevirmenin bir yolu varsa bile..." diye söze girdi Baphen. "Benim bir fikrim yok."

Parmaklarımı birleştirdim. Tırnaklarımı tenime batırdım, hissettiğim korkuyla başım dönüyordu. "Yıldızların önceden haber verdiği başka bir kehanet yok mu? Unuttuğun bir detay olamaz mı?"

"Korkarım hayır," dedi.

"Yıldız haritalarına bir daha bakabilir misin?" diye sordum. "Tekrar bak bakalım, ilk sefer unuttuğun bir şey olabilir. Gökyüzüne bak ve yeni bir cevap ara."

Başını onaylarcasına salladı. "Emredersiniz Majesteleri." Ses tonundan önceki hükümdarlar için de benzer şekilde birçok işe yaramaz emre itaat ettiği belliydi.

Mantıksız davranmam umurumda değildi. "Evet. Yap."

"Önce Heyet'le görüşecek misiniz?" diye sordu.

Baphen'ın bir çözüm bulma çabasında oluşacak en ufak bir gecikme bile dişlerimi kamaştırıyordu ama eğer beni kraliçeleri olarak kabul etmelerini istiyorsam Yaşam Heyeti'nin desteğini almalıydım. Onları sonsuza dek oyalayamazdım.

Hükmetmek böyle bir şey miydi? Olaylardan uzakta olmak, tahta ya da iyi döşenmiş odalara tıkılıp başkalarının getirdiği bilgilere bel bağlamak mıydı? Madoc bundan *nefret ederdi.*

"Görüşeceğim," dedim.

Kapıya gelen Fand taşınacağım odanın hazır olduğunu haber verdi. Taryn'in her şeyi bu kadar hızlı ayarlamış olmasından etkilenmiştim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Grima Mog'un habercisi geldi," dedi. "Kral, yani sürüngen, artık taht odasında değil. Anlaşılan Madoc'un kılıcıyla zeminde açtığı yarığın içinden girip dışarı çıkmış. Bir de... bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama kar yağıyor. Höyüğün *içinde*."

Soğuk bir dehşet duygusuyla titredim. Elim Zifirkara'nın kabzasına gitti. Atıma binip gitmek istiyordum. Yılanı bulmak istiyordum, peki bulunca ne yapacaktım? Bu sorunun cevabını düşünmeye dayanamıyordum. Gözlerimi kapatıp unutmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda, dönüyormuş gibi hissettim. Ardından yeni taht odama götürülmeyi istedim.

Taryn odanın girişinde durmuş, beni içeri buyur etmeyi bekliyordu. Devasa bir salon seçmiş ve içindeki bütün mobilyaları boşaltmıştı. Bomboş odada halıyla kaplı bir kürsünün üzerinde geniş, oyulmuş ahşap bir sandalye duruyordu. Yerde mumlar yanıyordu. Hareket eden gölgelerin beni göz korkutucu göstereceğini tahmin edebiliyordum, hatta belki fani olduğumu bile unuttururlardı.

Cardan'ın eski muhafızlarından ikisi ahşap sandalyenin iki yanında duruyordu, halılardan birinin üzerinde ise güve kanatlı bir hizmetkâr diz çökmüştü.

"Hiç fena değil," dedim Taryn'e.

Taryn sırıttı. "Gel de tahtına otur. Bitince nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Tahta oturdum. Sırtımı dikleştirip hareket eden alevle-

re baktım. Taryn fanilere yakışır bir şekilde başparmağını havaya kaldırdı.

"Pekâlâ," dedim. "O halde Yaşam Heyeti'yle görüşmeye hazırım."

Fand başını sallayıp onları getirmek için dışarı çıktı. Kapı kapanırken Taryn'le tartıştığını gördüm. Ama sonra dikkatimi yüzlerinde ciddi bir ifadeyle içeri giren heyet üyelerine vermem gerekti.

Daha yapabileceklerimi görmediniz, diye düşündüm ve buna kendimi de inandırmaya çalıştım.

"Majesteleri," dedi Randalin, kulağa biraz soru gibi gelen bir şekilde. Höyükteyken bana arka çıkmıştı ama bunu ne kadar sürdüreceğinden emin değildim.

"Grima Mog'u Baş General olarak atadım," dedim. "Şimdi gelip kendini tanıtamaz ama yakında rapor verecek."

"Sizce bu akıllıca mı?" dedi Nihuar ince yeşil dudaklarını birbirine bastırarak. Peygamberdevesini andıran bedeni bariz bir sıkıntıyla kıpırdandı. "Belki de böyle önemli konularla ilgili kesin bir karara varmadan önce Yüce Kral'ın eski haline dönmesini beklemeliyiz."

Randalin, sanki bunu nasıl yapacağımıza dair bir cevap bekliyormuşçasına, "Evet," dedi hevesle.

"Kaygan yılan kral," dedi Fala, üzerinde lavanta renkli alacalı bir elbise vardı. "Nazik farelerin sarayına hükmediyor."

Bomba'nın söylediklerini hatırladım ve ne irkildim ne de tartışmaya kalkıştım. Bekledim, sessizliğim onları da rahatsız ederek sessiz kalmaya zorladı. Fala dahi sesini kesti.

"Lord Baphen," dedim teskin edercesine, "henüz Yüce Kral'ın nasıl iyileşeceğine dair bir yanıt bulamadı."

Diğerleri dönerek ona baktı.

Yalnızca onun kanı dökülünce yüce bir hükümdar yükselecek.

Baphen kabullenerek kısaca başını salladı. "Bulamadım, böyle bir şeyin mümkün olduğunu da sanmıyorum."

Nihuar afalladı. Mikkel dahi bunu duyunca irkildi.

Randalin bana suçlayan bir bakış attı. Sanki her şey bitmişti ve biz kaybetmiştik.

Bir yolu var, diye ısrar etmek istiyordum. *Bir yolu var, sadece henüz bilmiyorum.*

"Kraliçeye rapor vermeye geldim," dedi kapıdan bir ses. Grima Mog orada duruyordu.

Kısaca başını sallayarak Heyet üyelerinin yanından geçti. Şüpheyle ona baktılar.

"Anlatacaklarını hepimiz duymak isteriz," dedim ve herkesten tereddütlü onay naraları yükseldi.

"Öyle olsun. Madoc'un iki gün sonra şafakta saldırmayı planladığına dair bilgi aldık. Bizi hazırlıksız yakalamayı umuyor, birkaç alt tabaka lordu daha onun tarafına geçmiş. Ama asıl sorunumuz savaş boyunca oturup ne olacağını görmek isteyen kaç Peri olduğu."

"Bu bilginin doğru olduğuna emin misin?" diye sordu Randalin şüpheyle. "Nasıl öğrendin?"

Grima Mog başını bana doğru salladı. "Onun casuslarının yardımıyla."

"*Onun* casusları mı?" diye tekrarladı Baphen. Geçmişte edindiğim bazı bilgileri nasıl edindiğimle ilgili yeni sonuçlara vardığını görebiliyordum. Artık kendi kaynaklarım yokmuş gibi davranmak zorunda kalmadığım için bir memnuniyet dalgası hissettim.

"Onu geri püskürtecek yeteri kadar ordumuz var mı?" diye sordum Grima Mog'a.

"Zaferimiz kesinlikle garanti değil," dedi adil bir şekilde. "Ama bizi henüz yoramazlar."

Daha bir gün önce olduğumuz noktadan çok daha kötü durumdaydık. Ama hiç yoktan iyiydi.

"Ayrıca bir inanç var," dedi Grima Mog. "Hızlıca yayılan bir inanç... Elfhame'e hükmedecek kişinin yılanı öldürecek kişi olduğuna dair. Yeşilfunda kanını dökmenin bu kanın damarlarında akmasıyla aynı şey olduğuna dair."

"Tam da Nasiğli'ye uygun bir inanç," dedi Mikkel. Acaba o da buna inanıyor muydu? Acaba benden beklediği bu muydu?

"Kralın güzel bir başı vardı," dedi Fala. "O başı olmadan ne yapacak?"

"Nerede o?" diye sordum. "Yüce Kral nerede?"

"Yılan, Insear kıyıları yakınlarında görülmüş. İğneler Hanedanı'ndan bir şövalye yaratığa karşı şansını denemiş. Şövalyeden geriye kalanları bir saat önce bulduk ve yaratığın hareketlerini böyle takip ettik. Geçtiği yerlerde iz bırakıyor, toprağı yakan siyah çizgiler. Sorun şu ki bu izler yayılıyor, patikayı bulandırıyor ve toprağı zehirliyor. Buna rağmen yılanı saraya kadar takip etmeyi başardık. Anlaşılan höyüğün içinde yuva yapmış."

"Kral toprağa bağlıdır," dedi Baphen. "Kralı zehirlemek toprağı zehirlemektir. Kraliçem, iyileşmesinin tek yolu bu..."

"Yeter," dedim Baphen, Randalin ve Heyet'in geri kalanına, muhafızları korkutarak. "Tartışma bitmiştir."

"Ama siz..." diye söze girdi Randalin, ardından yüz ifademi gördü ve sessiz kaldı.

"Bizim işimiz size danışmanlık yapmak," dedi Nihuar o tatlı sesiyle. "Bizim çok bilge olduğumuz söylenir."

"Öyle misiniz?" diye sordum. Sesim balla tatlandırılmış gibi kötücül çıkıyordu, tam da Cardan'ın kullanacağı tondu bu. Dudaklarımın kontrolü artık bende değilmiş gibi birden ağzımdan çıkıverdi. "Çünkü bilge olsaydınız benim ters tarafıma denk gelmek istemezdiniz. Belki Unutuş Kulesi'ne bir ziyaret size yerinizin neresi olduğunu hatırlatır."

Hepsi sessiz kaldı.

Madoc'tan farklı olduğumu sanıyordum ama fırsatını bulduğum anda bir diktatöre dönüşmüştüm, ikna etmek yerine tehdit ediyordum. Dengelemek yerine dengeyi bozuyordum.

Ben gölgelere uygundum, hançerlere ve kan dökmeye ve darbelere, zehirli sözcüklere ve zehirli kadehlere. Hiçbir zaman taht kadar yükseklere çıkmayı beklememiştim. Korkarım bu görev için tamamen uygunsuzdum.

Höyüğün ağır kapılarını açarken parmaklarım kendiliğinden hareket etti.

Yanımda duran Fand beni vazgeçirmeye çalışıyordu, hem de ilk kez değil. "İzin verin en azından..."

"Burada kal," dedim. "Peşimden gelme."

"Leydim," dedi, tam olarak kabul etmiş sayılmazdı ama işe yarardı.

Geniş odanın içine süzülerek pelerini omuzlarımdan çıkarıp attım.

Yılan orada, yıkılmış tahtın etrafına sarılmıştı. Görmeyeli daha büyümüştü. Bedeni o kadar genişlemişti ki sivri dişli ağzını açıp bir atı bütün olarak yutabilirdi. Yerlere da-

ğılmış yemekler ve ters dönmüş masaların arasında hâlâ yanan birkaç meşale siyah pullarını aydınlatıyordu. Altın parıltısı biraz solmuştu. Hastalıktan mı yoksa yine değişim mi geçiriyordu anlamıyordum. Vücudunun bir tarafında yeni görünen, kılıç ya da mızrak yarası benzeri çizikler vardı. Höyüğün zeminindeki yarıktan odaya hafif bir duman süzülüyor, beraberinde sıcak taş kokusunu taşıyordu.

Kürsüye doğru sessiz adımlar atarak, "Cardan?" diye sordum,.

Yılan devasa başım bana doğru çevirdi. Kıvrımları hareket etti, avlanmak için bedenini çözdü. Olduğum yerde durdum. Yılan bana saldırmadı ama kafasım kavisli bir şekilde ileri geri oynattı; hem tehdide hem de fırsatlara açıktı.

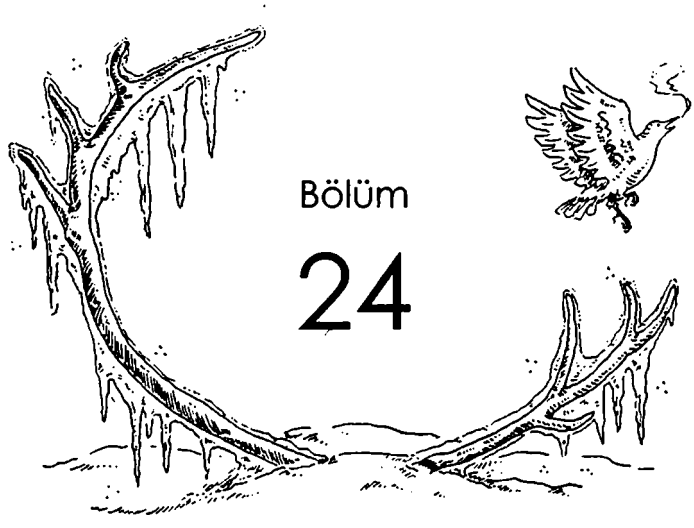
Bir adımı diğerinin önüne atıp kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Yılanın altın gözleriyle beni takip etti, sinirli mizacı dışında Cardan'ı andıran tek yanı buydu.

Tamamen başka bir şeye dönüşmüş olmam muhtemel. En az Dain kadar canavar bir Yüce Kral. Eğer öyleyse, eğer kehaneti yerine getirdiysem, biri beni durdurmalı. *O kişinin sen olacağına inanıyorum.*

Karnımdaki dikişleri ve karın içinde yeşeren çiçekleri düşündüm. Bu hatıraya odaklandım ve toprağın gücüne ulaşmaya çalıştım. O, Mab'ın soyundan olan asıl kraldı. Bense onun eşiydim. Kendimi iyileştirmiştim. Herhalde onu da iyileştirebilirdim.

"Lütfen," dedim, höyüğün toprak zeminine, toprağa doğru bakarak. "Ne istersen yaparım. Taçtan feragat ederim. Ne anlaşma olursa kabul ederim. Yeter ki lütfen düzelt onu. Laneti sonlandırmama yardım et."

Tüm gücümle konsantre oldum ama sihir gelmedi.

Bölüm 24

Bomba beni orada buldu, zarif bir hareketle gölgelerin içinden çıktı. Maskesini takmıyordu.

"Jude?" dedi.

Yılanın ne kadar yakınında durduğumu fark ettim. Kürsüde, belki de onun birkaç metre ötesine oturuyordum. Bana o kadar alışmıştı ki altın rengi gözlerini kapadı.

Cesaret edebildiği kadar yanımıza yaklaşarak, "Kardeşlerin endişeli," dedi. Yılan başını kaldırıp dilini dışarı çıkardı ve havayı tattı. Bomba olduğu yerde donakaldı.

"İyiyim," dedim. "Sadece düşünmeye ihtiyacım vardı."

Onu gerçek aşkın öpücüğü kurtaramaz. Hiçbir bulmaca düzeltemez. Sadece ölüm düzeltebilir.

Endişeyle yılana baktı. "Seni tanıdı mı?"

"Belli değil," dedim. "Burada olmamı umursamıyor gibi. Benden sözümü yerine getirmesini beklememesini söyledim."

Cardan'ın bana beni sevdiğini söylediği anı atlatmam en zoru, en *imkânsızıydı*. Bana bu kelimeleri söylemişti ve ona cevap vermemiştim. Zamanımız olur sanmıştım. Ayrıca mutluydum, her şeye rağmen *mutluydum*, tam da her şey berbat halde kötü gitmeden tam önce. Kazanmıştık. Her şey yoluna girecekti. Ve Cardan beni seviyordu.

"Bilmen gereken bazı şeyler var," dedi Bomba. "Grima Mog sana Madoc'un hareketleriyle ilgili rapor verdi mi?"

"Verdi," dedim.

"Birkaç saraylıyı fani kraliçeyi öldürmek hakkında konuşurken duyduk. Planlarını patlattık." Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Onları da."

Buna sevinmeli miydim, bilmiyordum. Bu noktada sadece beni yoruyordu.

"Hayalet de hükümdarların kime bağlı oldukları hakkında bilgi topladı," dedi. "Onların üzerinden gidebiliriz. Ama asıl ilginç olan şu, babandan sana bir mesaj var. Madoc, Leydi Nore ve Lord Jarel'le saraya gelip seninle görüşüp görüşemeyeceğini soruyor."

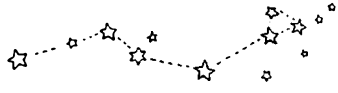
"Buraya gelmek mi istiyorlar?" Kürsüden indim. Yılanın gözleri beni izliyordu. "Neden? Son görüşmelerinin sonuçlarından memnun olmamışlar mı?"

"Bilmem," dedi, Dişler Hanedanı'nın hükümdarlarından haklı olarak ne kadar nefret ettiğini hatırlatan bir tonda. "Ama Madoc, seni ve kardeşlerini görmek istemiş. Karısını da öyle."

"Öyle olsun," dedim. "Bırakın gelsin, Leydi Nore ve Lord Jarel de öyle. Ama gelecekse Elfhame'e silah sokamayacağını bilmesi gerek. Buraya benim misafirim olarak gelmeyecek. Ona zarar gelmeyeceğine dair söz veremem, evimde misafirperverlik bulamayacak."

"Peki senin sözünün değeri ne ki?" diye sordu Bomba ümitle.

"Sanırım öğreneceğiz." Kapıya kadar gidip geri dönerek yılana baktım. Yılanın durduğu yerde toprak pulları gibi kararmıştı.

Birkaç defa haber gönderip aldıktan sonra Madoc ve eşlikçilerinin alacakaranlıkta gelmesine karar verildi. Onlarla saray sınırlarında görüşmeyi kabul ettim, hiçbirini tekrar içeri almaya niyetim yoktu. Grima Mog bize göz kulak olması için birkaç şövalye getirmişti, okçular ağaçlarda bekliyordu. Bomba'nın getirdiği casuslar kendilerini yüksek ve alçak yerlere gizlemişti. Aralarında kulaklarını balmumuyla tıkayan Hayalet de vardı.

Oyulmuş tahtım dışarı taşınmış ve yeni, daha yüksek bir kürsüye yerleştirilmişti. Kürsüye erkek ve kız kardeşlerim için, bir de eğer bizimle oturmaya teşrif ederse Oriana için minder konulmuştu.

Ne şölen sofrası ne de şarap hazırlanmıştı. Onları rahat ettirmek için verdiğimiz tek taviz çamurlu toprağın üzerine serilen halılardı. İki yanımda meşaleler yanıyordu ama bu da benim kötü gören fani gözlerim içindi, onlar için değil.

Gökyüzünde şimşekle yüklü fırtına bulutları geçip gidiyordu. Öncesinde Insweal'a elma büyüklüğünde dolu yağdığı rapor edilmişti. Böyle havalar Elfhame'de pek görülmezdi. Tek tahmin edebileceğim Cardan'ın lanetli haliyle havayı da lanetlemiş olmasıydı.

Oyulmuş ahşap tahta oturup entarimi asil gözüktüğü-

nü umduğum bir şekilde yaydım. Eteğin ucundaki tozları silktim.

"Şurayı atlamışsınız," dedi Bomba eliyle göstererek. "Majesteleri."

Kürsünün sağına oturmuştu. Eteğimi tekrar düzelttim, o gülümsemesini zor bastırırken erkek kardeşim yanında iki kız kardeşimle göründü. Bomba yüzüne maskesini taktığında tamamen gölgelere karışıyordu.

Oak'u son gördüğümde kılıcını çekmiş ve yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. O hatıranın yerine daha iyisini, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koştuğu halini bulduğuma seviniyordum.

"Jude!" dedi, kucağıma oturup düzeltmek için o kadar uğraştığım eteğimi bozdu. Boynuzları omzuma batıyordu. "Oriana'ya kaykaya bindiğimi anlattım ve artık yapmamam gerektiğini düşünüyor."

Onu görmeyi bekleyerek uzaklara baktım ama sadece Vivi ile Taryn gelmişti. Vivi kot pantolon ve fırfırlı beyaz bir gömleğin üzerine sırmalı ipek kumaştan bir yelek giymiş, fani ve ölümsüz tarzlarını birleştirmişti. Taryn ise dolabında gördüğüm, yaprakların arasından bakan orman hayvanlarıyla işlenmiş elbiseyi giyiyordu. Oak'un üzerinde gece rengi ufak bir ceket vardı. Yeşilfunda soyunun son üyesi olduğunu hepimize hatırlatmak için biri başına altın bir taç kondurmuştu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim Oak'a. "Ama çok zor ve sinir bozucu olacak."

"Ne yapmam gerek?" diye sordu şüpheyle bakarak.

"Dikkat kesilmiş gibi görünmeli ama sessiz kalmalısın. Ne dersem diyeyim. Baba ne derse desin. Ne olursa olsun."

"Bu yardım etmek değil ki," diye karşı çıktı.

"Aslında büyük bir yardım," diye ısrar ettim.

Abartılı bir şekilde iç çekerek kucağımdan indi ve yüzünü asarak yastıklardaki yerini aldı.

"Heather nerede?" diye sordum Vivi'ye.

"Kütüphanede," dedi suçlu suçlu bakarak. Merak ediyordum, şimdi ikisinin de aynı amaç için çalıştıklarını fark etmeden hâlâ Heather'ın faniler dünyasına dönmesi gerektiğini mi düşünüyordu ve Vivi, onu burada tutanın sırf kendi bencilliği olduğunu mu sanıyordu? "Diyor ki eğer bu bir film olsaymış biri lanetli yılanlarla ilgili bir şiir bulur ve bize ihtiyacımız olan ipucunu verirmiş, bu yüzden bulmaya gitti. Arşivciler onunla baş edemiyor."

"Periler Diyarı'na iyice alıştı desene," dedim.

Vivi'nin verdiği tek yanıt sert ve kederli bir gülümseme oldu.

Ardından Oriana yanında Grima Mog'la gözüktü ve Grima Mog, Bomba'nın tam karşısına oturdu. Tıpkı benim gibi Oriana'nın üzerinde de höyükte giydiği elbise vardı. Batan güneşe bakınca o zamandan beri bütün günün geçtiğini fark ettim. Yılanın yanında ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama tek bildiğim farkına varmadan vakit kaybetmiş olduğumdu. Cardan lanetin etkisinde girdiğinden beri hem çok zaman geçmiş hem de hiç geçmemiş gibi geliyordu.

"Geldiler," dedi Fand ve hızlıca patikadan tırmanarak Bomba'nın yanında durdu. Arkasından bir toynak gürültüsü duyuldu. Madoc bir geyiğin üzerinde belirdi, her zamanki zırhını değil koyu mavi kadifeden bir ceket giymişti. Geyikten indiğinde yılanın üzerinden geçtiği bacağıyla topalladığını fark ettim.

Arkasından donmuş dalgalardan çıkmış gibi görünen

kristal peri atların çektiği buzdan bir at arabası belirdi. Dişler Hanedanı'nın hükümdarları at arabasından indiğinde araba da atlar da eriyip gitti.

Leydi Nore ve Lord Jarel hava pek soğuk olmasa da beyaz kürkler giymişti. Arkalarında gümüşle işlenmiş ufak bir sandık taşıyan tek bir hizmetkâr ile Kraliçe Suren vardı. Suren onların hükümdarı olsa da yalnızca basit beyaz bir elbise giymişti. Alnının üzerine altın bir taç sabitlenmişti ve bileğini delip geçen, açılmasını engellemek için kenarlarında demir çubuklar olan altından ince bir zincir yeni tasması görevi görüyordu.

Onu son gördüğümde taktığı dizginlerin yerinde yeni yaralar çıkmıştı.

Yüzümün ifadesiz kalması için çabaladım ama hissettiğim dehşeti saklamak zordu.

Madoc diğerlerinin önüne geçerek aile portresi çiziliyormuş da aramıza katılmak üzereymiş gibi bize gülümsedi.

Oak başını kaldırıp Kraliçe Suren'in cildini delen tasmayı görünce beyazladı. Ardından bir açıklama beklermiş gibi Madoc'a baktı.

Madoc açıklama falan yapmadı.

"Minder ister miydiniz?" diye sordum Madoc'un ufak grubuna. "Birkaç tane getirtebilirim."

Leydi Nore ve Lord Jarel bahçeyi, şövalyeleri, yüzünü kapatan Bomba'yı, Grima Mog'u ve ailemi inceledi. Oak tekrar suratını astı, oturmak yerine minderde yüzükoyun uzandı. Kaba davranışı için ayağımla onu tekmelemek istiyordum ama belki de kaba davranmasının tam sırasıydı. Dişler Hanedanı'nın bizim için çok önemli olduklarını düşünmelerini istemiyordum. Madoc'a gelince, bizi etkilenmeyecek kadar iyi tanıyordu.

"Ayakta duracağız," dedi Leydi Nore, dudağını büzerek.

Minderde oturup asil görünmek zordu, üstelik oturunca eğilip benden çok daha alçakta durması gerekecekti. Teklifimi reddettiğine şaşırmamıştım.

Cardan'ı ve tacını eğri takıp tahtta yayılarak oturmasını düşündüm. Ona bir belirsizlik havası katıyor ve herkese kuralları koyacak kadar güçlü olduğunu hatırlatıyordu. Bu yüzden elimden geldiğince onu taklit etmeye karar vermiştim, rahatsız edici oturma koşulları da buna dahildi.

"Buraya gelmeniz cüretkâr bir hareketti," dedim.

"Herkes değilse bile en azından senin cüretkârlığı biraz da olsa takdir edeceğini sanırdım." Madoc'un gözleri Vivi ile Taryn'in üzerinde dolaşıp tekrar bana döndü. "Senin yasını tuttum. Öldüğüne gerçekten inandım."

"Bereni benim kanımla ıslatmadığına şaşırdım," dedim. Yanımda oturan Grima Mog kaşlarını kaldırdı.

"Kızgın olduğun için seni suçlayamam," dedi. "Ama birbirimize çok uzun süre kızgın kaldık Jude. Sen sandığım gibi bir aptal değilsin, bense canını yakmak istemiyorum. Sen, Periler Diyarı'nın Yüce Kraliçesi olmayı başardın. Buraya gelmek için ne yaptıysan, seni sadece alkışlayabilirim."

Canımı yakmak istemiyor olabilirdi ama bu yakmayacağı anlamına gelmiyordu.

"O *gerçekten* kraliçe," dedi Taryn. "Karın içinde ölüp gitmedi çünkü toprak onu iyileştirdi."

Etrafımızdaki perilerden bir uğultu yükseldi. Leydi Nore bariz bir iğrentiyle bana baktı. Ne o ne de eşi doğru şekilde reverans yapmış ya da unvanımı kullanmıştı. Beni bu derme çatma tahtta otururken görmek bile onun sinirine dokunmuş olmalıydı. Gerçek taht üzerinde hak etmemin düşüncesinden bile nefret ediyor olmalıydı.

"Anne babanın hayallerinin ötesinde başarı yakalamak çocukların doğasında vardır," dedi Madoc. Ardından Oriana'ya bakarak gözlerini kıstı. "Ama bu ailevi tartışmanın büyük kısmının Oak'u tahta çıkarma girişimimden kaynaklandığını unutmayalım. Tacı kendim takmaktansa çocuklarım yoluyla hükmetmekten her zaman mutluluk duymuşumdur."

İçimde sıcak ve parlak bir kıvılcım gibi öfke çaktı. "Eğer senin tarafından yönetilmeyi reddederlerse de yazık o çocuklara."

Elini önemsizce salladı. "Bir sonraki hamlenizi düşünelim Yüce Kraliçe Jude. Sen ve yeni yenilmez generalinin yönettiği ordun benimkiyle çarpışacak. Büyük bir savaş olacak. Belki sen kazanacaksın, ben de yeni planlar yapmak için Kuzey'e çekileceğim. Belki de öleceğim. Sonra ne olacak peki? Bir de sürüngen kralla uğraşmak zorundasın, zira zehri toprağa karışan pulları her zırhtan daha ağır. Üstelik sen hâlâ fanisin. Artık Elfhame halkını sana bağlı tutan bir Kan Tacı kalmadı, olsaydı bile sen takamazdın. Lady Asha saraylılar ve şövalyeleri etrafına toplamaya başladı bile, Cardan'ın annesi olarak o dönene kadar vekil olması gerektiğini düşünüyorlar. Hayır, bütün saltanatını suikastçıları ve tahtta hak iddia edenleri püskürtmeye çalışarak geçireceksin."

Dönüp Bomba'ya baktım, bilmem gereken şeyler listesinde Lady Asha'dan bahsetmemişti. Bomba hafifçe başını sallayarak onayladı.

Kasvetli bir tablo çizmişti, üstelik hiçbir kısmı yanlış değildi.

"Yani belki Jude pes eder," dedi Vivi, büyük bir güçlükle oturduğu minderde doğrularak. "Tahttan vazgeçer. Her neyse."

"Etmeyecek," dedi Madoc. "Jude'un yaptıklarını sadece yarım yamalak anladın çünkü eğer anlamış olsaydın, bunun kolay bir cevabı olmadığını bilirdin. Hedefin erkek kardeşinin sırtında olmasına engel olmak için kendini hedef haline getirdi."

"Bana akıl verme," diye tersledi Vivi. "Bunların hepsi senin suçun. Oak'un tehlikede olması. Cardan'ın lanetlenmesi. Jude'un ölümle burun buruna gelmesi."

"Buraya geldim," dedi Madoc. "Çünkü yanlışımı düzeltmek istiyorum."

Yüzünü inceledim, Taryn olduğunu sandığı kişiye eğer kocasını öldürmesi ona acı veriyorsa bu ağırlığı taşıyabileceğini söylediğini hatırladım. Belki de şimdi yaptığını da benzer bir fedakârlık olarak görüyordu ama ben buna katılmıyordum.

Lord Jarel bir adım öne çıktı. "Ayağının dibindeki o çocuk, Yeşilfunda neslinin asıl varisi o, değil mi?"

"Evet," dedim. "Oak bir gün Yüce Kral olacak."

Neyse ki bu seferlik erkek kardeşim bana karşı çıkmadı.

Leydi Nore başını onaylarcasına salladı. "Sen fanisin. Uzun süre hayatta kalmayacaksın."

Tartışmaya bile tenezzül etmedim. Burada, yani Periler Diyarı'nda faniler genç kalırdı ama insan dünyasına adım attığımız anda o yılları hissederdik. Bu kaderden kaçabilsem bile Madoc'un öne sürdüğü fikir ikna ediciydi. Cardan olmadan tahttaki günlerim kolay geçmeyecekti. "*Fani* bu anlama gelir," dedim, numara yapmama gerek kalmadan iç çekerek. "Ölümlüyüz. Bizi kayan yıldızlar olarak düşünebilirsin, kısa ömürlü ama parlak."

"Ne kadar şairane," dedi. "Ayrıca kaderci. Öyle olsun. Mantıklı davranmayı başarabilir gibi görünüyorsun. Ma-

doc sana bir teklifte bulunmak istiyor. Sürüngen kocanı nasıl kontrol altında tutacağını biliyoruz."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. "Kontrol altında tutmak mı?"

"Her hayvana olacağı gibi." Lord Jarel bana kötücül bir gülümseme gönderdi. "Bizde sihirli bir dizgin var. Grimsen bizzat her şeyi dizginlemek üzere yarattı. Hatta kendini dizginlenen yaratığın bedenine göre ayarlıyor. Artık Grimsen yok, bu yüzden böyle bir eser her zamankinden daha kıymetli."

Bakışların Suren ve yaralarına kaydı. Boynuna taktıkları o şey, bu muydu? Bana vermek için mi ondan çıkarmışlardı?

Leydi Nore kocasının kaldığı yerden devam etti. "Kayışlar yavaşça derisine batacak ve Cardan sonsuza dek sana ait olacak."

Bununla tam olarak neyi kastettiğinden emin değildim. "*Bana ait mi*? O bir lanetin etkisinde."

"Eğer Grimsen'in sözlerine inanırsak öyle de kalacak," diye devam etti. "Ama bir şekilde eski haline dönse bile sonsuza dek senin himayende kalacak. Harika, değil mi?"

Tepki vermemek için dilimi ısırdım. Madoc'a dönerek, "Bu kesinlikle sıra dışı bir teklif," dedim. "Yani kulağa bir numara gibi geliyor."

"Evet," dedi Madoc. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ama ikimiz de istediğimize ulaşacağız Jude. Sen istediğin süre boyunca Yüce Kraliçe olacaksın. Yılanı kendine bağladıktan sonra muhalefetsiz bir şekilde hükmedebilirsin. Taryn, sen de kraliçenin kız kardeşi olarak tekrar Divan'ın gözüne gireceksin. Kimse Locke'un arazisini ve konağını kendine almana ses çıkarmaz. Hatta belki kardeşin bir unvan da verir."

"Belki de," dedim, çizdiği tablonun içine çekilmeye tehlikeli bir şekilde yakındım.

"Vivienne, sense faniler dünyasına dönüp ailen karışmadan istediğin eğlenceye sahip olabilirsin. Oak da tekrar annesiyle birlikte yaşayabilir." Gözlerinde savaşın hırsıyla bana baktı. "Yaşam Heyeti'ni ortadan kaldırırız, yerine ben geçerim. Sana rehberlik ederim Jude."

Dişler Hanedanı'na baktım. "Peki onların eline ne geçecek?"

Lord Jarel gülümsedi. "Madoc kardeşin Oak'u, bizim küçük kraliçemizle evlendirmeyi kabul etti. Oak tahta geçtiğinde, gelini de onun yanında yükselecek."

"Jude?" diye sordu Oak telaşla. Oriana elini yakalayıp sıkıca tuttu.

"Ciddi olamazsın," dedi Vivi. "Oak'un bu insanlarla ve tüyler ürpertici kızlarıyla bir işi olamaz."

Lord Jarel öfkeli bir küçümsemeyle ona baktı. "Sen, Madoc'un tek öz çocuğu, buradaki en önemsiz kişisin. Büyük bir hayal kırıklığı olmalısın."

Vivi gözlerini devirdi.

Bakışlarımı küçük kraliçeye çevirip solgun yüzünü ve tuhaf şekilde boş bakan gözlerini inceledim. Burada onun kaderini tartışıyorduk, buna rağmen pek ilgisini çekiyormuş gibi gözükmüyordu. İyi bakılmış gibi de gözükmüyordu. Onu kardeşimle evlendirmeyi hayal bile edemezdim.

"Oak'un evliliğini şimdilik bir kenara bırakalım," dedi Madoc. "Dizgini istiyor musun Jude?"

Cardan'ı sonsuz bir şekilde kendi irademe bağlamak canavarca bir fikirdi. Benim *istediğim* onu geri almaktı, yanımda olup bütün bunlara gülmesiydi. En kötü haline, en zalim ve hilekâr haline bile razıydım, yeter ki yanımda olsun.

Cardan'ın tacı yok etmeden önce höyükte söylediklerini düşündüm: *Ne bağlılık ne de sevgi zorla olur.*

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Buna rağmen o dizgini almayı istiyordum. Hem de çaresizce istiyordum. Kendimi yeniden inşa edilen tahtın üzerinde, yanımda gücümün sembolü ve aşkımın bir mirası olan yılanla hayal edebiliyordum. Onu asla tamamen kaybetmiş olmayacaktım.

Korkunç bir tabloydu ve dehşet verici şekilde ikna ediciydi.

En azından ümit edebilirdim. Hem alternatifi neydi? Savaş çıkarıp halkımı feda etmek mi? Yılanı avlayıp Cardan'ı geri alma şansımı kaybetmek mi? Peki ne içindi? Savaşmaktan yorulmuştum.

Varsın Madoc benim vasıtamla hükmetsin. Varsın hiç değilse bir denesin.

"Dizginin başka bir şey yapmayacağına söz ver," dedim.

"Hiçbir şey yapmayacak," dedi Leydi Nore. "Sadece üzerinde kullanıldığı yaratığı kontrol etmeni sağlar, tabii eğer emir sözünü söylersen. Anlaşmamızı kabul ettikten sonra emir sözünü sana söyleyeceğiz."

Lord Jarel hizmetkârına işaret etti, hizmetkâr dizgini kutudan çıkarıp önüme fırlattı. Parlıyordu, altındandı. İnce işlenmiş birkaç kayıştan ibaretti ve benim için elimde kalanları kaybetmeyi içermeyen olası bir gelecek demekti.

"Merak ediyorum da..." dedim düşünerek. "Madem elinizde böyle güçlü bir nesne vardı, neden kendiniz kullanmadınız?"

Biraz fazla uzayan bir an boyunca cevap vermedi Madoc. Yılanın pullarındaki çizikleri anımsayarak, "Ah," dedim. Eğer dizgini inceleyecek olursam üzerinde Dişler Hanedanı şövalyelerinin ve belki Madoc'un ordusundaki gö-

nüllülerin kurumuş kanını bulacağımdan emindim. "Onu dizginlemeyi *başaramadınız*, öyle değil mi? Kaç adam kaybettiniz?"

Lord Jarel bu sözlerimden pek memnun olmuş gibi gözükmüyordu.

Madoc cevapladı. "Bir bölük, ayrıca Eğri Orman'ın bir kısmı alev aldı. Yaratık yanına yaklaşmamıza izin vermedi. Hızlı ve ölümcül, üstelik zehri hiç bitmiyor."

"Ama höyükteyken..." dedi Leydi Nore. "Grimsen'in düşmanı olduğunu biliyordu. Senin onu cezbedeceğine inanıyoruz. Eski hikâyelerde tek boynuzlu atları dizginleyen genç kızlar gibi. Onu dizginleyebilirsin. Eğer bu uğurda ölürsen de Oak yanında kraliçemizle erkenden tahta geçer."

"Mantıklı," dedim.

"Anlaşmayı bir düşün," dedi Grima Mog. Ona dönüp baktım, o ise omuzlarını silkti. "Madoc haklı. Başka türlü tahtta kalman zor olacak. Yılanı dizginleyeceğine dair inancım tam, dizginledikten sonra Periler Diyarı'nda hiçbir ordunun görmediği kadar güçlü bir silah olacağına da. Buna güç denir kızım."

"Ya da onları şimdi katledebiliriz. Dizgini ganimetimiz olarak alırız," dedi Bomba yüzündeki maskeyi çıkararak. "Onlar zaten hain. Silahsızlar. Eğer onları tanıyorsam niyetleri seni kandırmaktır. Kendin itiraf ettin Jude."

"Liliver?" dedi Leydi Nore. Ona kod adı dışında başka bir isimle seslenildiğini duymak garipti, ne de olsa Bomba casus olmadan önce Dişler Hanedanı'nda esir tutulmuştu. Onu sadece o zamanki ismiyle tanıyorlardı.

"Beni hatırladın," dedi Bomba. "Bil ki ben de seni unutmadım."

"Dizginleri ele geçirebilirsin ama nasıl çalıştığını bilmiyor-

sun," dedi Lord Jarel. "Biz olmadan yılanı bağlayamazsın."

"Bence onu söylemeye zorlayabilirim," dedi Bomba. "Denemek hoşuma giderdi."

Leydi Nore, "Onun bizimle bu şekilde konuşmasına müsaade edecek misin?" diye sordu Madoc'a, o bir şey yapabilirmiş gibi.

"Liliver sizinle konuşmuyordu ki," dedim tatlı dille. "Benimle konuşuyordu. Kendisi danışmanım olur, bu yüzden söylediklerini özenle düşünmek isterim."

Madoc havlamaya benzer bir kahkaha attı. "Ah, hadi ama. Lord Jarel ve Leydi Nore'yi biraz olsun tanıdıysan casusun hangi işkenceyi yaparsa yapsın sana istediğini vermeyecek kadar kindar olduklarını biliyorsun. Ve o dizginleri istiyorsun kızım."

Dişler Hanedanı tahta daha yakın olmak için Madoc'u destekliyordu. Şimdiyse Oak vasıtasıyla Elfhame'e hükmetmenin bir yolunu bulmuşlardı. Oak ve Suren evlenir evlenmez hedef haline gelecektim. Madoc da öyle.

Öte yandan yılan yanımda duracak, bana bağlı olacaktı.

Toprağı zehirleyen o yılan.

"İyi niyetli davrandığınızı bana kanıtlayın," dedim. "Cardan, Sualtı Kraliçesi Orlagh meselesinde istediğinizi yaptı. Onun için hazırladığınız kötü kader neyse artık vazgeçin. O ve kızı zaten benden nefret ediyor, yani yardımıma koşacakları konusunda endişelenmeniz gerekmez."

"Senin de onlardan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Madoc kaşlarını çatarak.

"Cardan'ın fedakârlığının amacına ulaştığını görmek istiyorum," dedim. "Ayrıca elinizden gelen her anlaşmadan sıyrılmayacağınızı bilmek istiyorum."

Başını onaylarcasına salladı. "Pekâlâ. Oldu bil."

Derin bir nefes aldım. "Oak'u hiçbir şeye mecbur etmeyeceğim ama eğer savaşı durdurmak istiyorsanız dizginlerin nasıl çalıştığını anlatın ve barış yapalım."

Lord Jarel kürsüye çıkınca muhafızlar onu benden uzak tutmak için silahlarını çekerek önünde durdu.

"Sesli bir şekilde, herkesin önünde söylememi mi tercih edersin?" dedi öfkeyle.

Elimi sallayıp muhafızları uzaklaştırdım Lord Jarel kulağıma fısıldamak için eğildi. "Saçından üç tutam kopar ve dizgine bağla. Bu, sizi birbirinize bağlayacak." Ardından geri çekildi. "Şimdi anlaşmamızı kabul ediyor musun?"

Üçüne birden baktım. "Yüce Kral dizginlenip ehlileştirildiğinde size istediğiniz her şeyi, gücümün yettiği her şeyi vereceğim. Ama ondan önce hiçbir şey kabul etmiyorum."

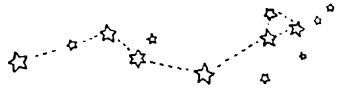
"O halde öyle yapmalısın Jude," dedi Madoc. "Yarın alt tabaka lordlar için bir ziyafet düzenle ve bizi de davet et. Daha büyük bir tehdidi ortadan kaldırmak için anlaşmazlıklarımızı bir kenara bıraktığımızı ve sana yılan kralı yakalamanın yolunu verdiğimizi açıkla.

"Ordularımız Insweal'daki kayalıklarda buluşacak ama savaşmak için değil. Dizgini alacak ve yılanı kendine çekeceksin. Dizgini ona koyduğunda ilk emrini vereceksin. Yılan istediğini yapacak ve sonra da herkes sana tezahürat yapacak. Gücün kesinleşecek ve bize hediye vermek için bir bahanen olacak. Tabii vereceksin de."

Daha şimdiden benim aracılığımla hükmetmeye çalışıyordu. "Senin söyleyemediğin bütün yalanları söyleyebilen bir kraliçen olması hoşuna gidecek, öyle değil mi?" dedim.

Madoc iyi niyetli bir şekilde gülümsedi. "Yeniden bir aile olmak hoşuma gidecek."

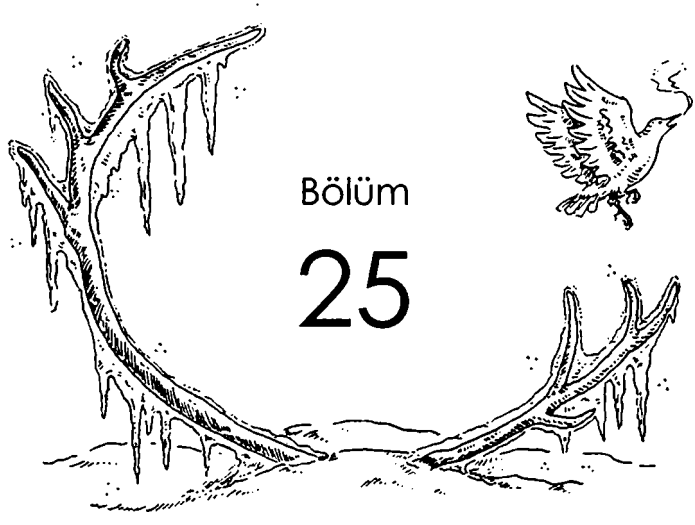
Bu hiç ama hiç doğru gelmiyordu, elimdeki dizginin pürüzsüz derisi hariç.

Saraydan çıkarken taht odasının önünden geçtim ama içeri girdiğimde geride bıraktığı altından deri parçaları dışında yılandan bir iz yoktu.

Gecenin içinden kayalık sahile doğru yürüdüm. Orada, kayalara eğilip katlanmış bir kâğıt parçasını dalgalara attım.

Eğer onu bir kez olsun sevmişsen, yazmıştım, *yardım et bana.*

Bölüm 25

Eski dairemde ateşin önüne geçip sırtüstü halıya uzandım. Taryn yanıma oturmuş, saray mutfağından aldığı kızarmış tavuğu yiyordu. Yerde dolu bir yemek tepsisi vardı: peynir ve ekmek, frenküzümü ve bektaşiüzümü, nar ve mürdüm eriği, bir maşrapa dolusu yoğun krema. Vivi ile Heather odanın diğer tarafında, bacakları ve elleri birbirine dolanmış halde dinleniyorlardı. Oak üzümleri yan yana dizip onlara erik fırlatarak oyun oynuyordu. Bir zamanlar bunun için ona kızardım ama şimdi hiç içimden gelmiyordu.

"Savaşmaktan iyidir, öyle değil mi?" dedi Taryn, ocakta kaynayan çaydanlığı alıp suyu bardağa doldurdu. Odaya nane ve mürver çiçeği kokusu yayıldı. "Barış. Beklenmedik bir barış."

Hepimiz soruya kafa yorarken kimse cevap vermedi.

Madoc'a kesin bir söz vermemiştim ama bu geceki şenlikte otoriteyi ele geçirmeye çalışacağından hiç şüphem yoktu. Damlaya damlaya sel olacaktı, ta ki ben gerçek anlamda hiçbir gücü olmayan bir kuklaya dönüşene dek. Bu saldırı planının cazibesi şuydu: Kendimi bu kaderden kaçınabileceğime, bütün kayıpları geri çevirebileceğime, onu alt edebileceğime ikna edebilirdim.

"O kızın nesi vardı?" diye sordu Oak. "Kraliçe Suren'in yani."

"Dişler Hanedanı pek de iyi kalpli değildir," dedim ona ve doğrulup Taryn'ın uzattığı bardağı aldım. Bu kadar uzun süre uykusuz kalmama rağmen yorgun değildim. Kendimi yemeye zorladığımdan aç da sayılmazdım. Gerçi ne yediğimi bilmiyordum.

Vivi kıkırdadı. "Öyle de denebilir. Bir volkan ne kadar 'ılık' ise onlar da o kadar iyi kalpli."

Oak kaşlarını çattı. "Ona yardım edecek miyiz?"

"Eğer onunla evlenmeyi kabul edersen büyüyene kadar kızın bizin yanımızda yaşamasını talep edebiliriz," dedim. "Bizimle yaşamaya geldiğinde de dizginlerini çıkarırız. Sanırım ona iyilik etmiş oluruz. Ama yine de yapman gerektiğini düşünmüyorum."

"Onunla evlenmek istemiyorum... ben kimseyle evlenmek istemiyorum," dedi Oak. "Yüce Kral olmak da istemiyorum. Neden sadece *yardım* edemiyoruz ki?"

Çay çok sıcaktı. Aldığım ilk yudum dilimi yaktı.

"Bir kraliçeye yardım etmek kolay değildir," dedi Taryn. "Onların yardıma ihtiyacı olmaması gerek."

Sessizliğe büründük.

Vivi, ikizime doğru dönerek, "Peki Locke'un konağını devralacak mısın?" diye sordu. "Almak zorunda değilsin.

Bebeğini doğurmak zorunda da değilsin."

Taryn bir üzümü alıp solgun meyveyi parmaklarının arasında yuvarladı. "Nasıl yani?"

"Periler Diyarı'nda çocukların nadir ve değerli olduğunu biliyorum ama faniler dünyasında bebeğini aldırabilirsin," dedi Vivi. "Burada bile peri olarak büyütülen fani çocuklar var."

"Evlat edinme de var," diye ekledi Heather. "Karar senin. Kimse seni yargılayamaz."

"Yargılamaya kalkarlarsa da ellerini keserim," diye belirttim.

"Çocuğu istiyorum," dedi Taryn. "Korkmuyor değilim tabii ama heyecanlı da sayılırım. Oak, sen artık en küçük çocuk olmayacaksın."

"İyi," dedi Oak ezilmiş eriğini krema kabına doğru ilerleterek.

Vivi araya girip bir ısırık aldı.

"Hey!" dedi Oak ve Vivi muzipçe kıkırdadı.

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak, "Kütüphanede bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum Heather'a. Bulamadığından adım gibi emindim. Eğer bulmuş olsaydı bana söylerdi. Ama yine de soruyordum işte.

Heather esnedi. "Çok çılgınca öyküler var. Bize yardımı olmaz ama çılgınca. Bir tanesi dünyadaki bütün yılanlara hükmeden sürüngen kralla ilgili. Başka bir tanesi iki peri prensesi büyüyle yılana dönüştüren bir sürüngenle ilgili." Taryn'e bir bakış atarak "Bebeklerle ilgili de bir tane var," dedi. "Bahçıvanın karısı hamile kalamıyormuş. Bir gün bahçesinde sevimli yeşil bir yılan yavrusu bulmuş ve yılanların bile çocukları olurken onun olmadığı için içlenmiş. Yılan söylediklerini duymuş ve çocuğu olmayı önermiş."

Kaşlarımı kaldırdım. Oak kahkaha attı.

"Üstelik iyi bir çocukmuş," dedi Heather. "Evin bir köşesinde ona bir delik kazmışlar ve orada yaşamış. Ona kendi yedikleri yemeklerden vermişler. Her şey iyi gitmiş, ta ki yılan büyüyüp bir prensesle evlenmeyi kafasına koyana kadar. Öyle engerek prenses ya da anakonda prenses de değil. Yılan, yaşadıkları ülkenin insan prensesiyle evlenmek istemiş."

"Nasıl olacak ki o?" diye sordu Taryn.

Heather gülümsedi. "Babası saraya gidip yılan oğlan adına prensese evlenme teklif etmiş. Kral yanaşmayınca peri masallarında olduğu gibi doğrudan reddetmek yerine yılandan üç imkânsız şey yapmasını istemiş: Önce bahçedeki bütün meyveleri mücevherlere çevirmesini ve sonra sarayın tüm zeminini gümüşe çevirmesini, en son olarak da sarayın duvarlarını altına çevirmesini istemiş. Babası ona görevleri söylediğinde yılan da ona ne yapması gerektiğini anlatmış. Babasından gidip bir gece içinde yeşim meyvesi çıkması için bahçede delikler açmış. Sonra sarayın zeminini gümüş rengi olması için atılmış yılan derisiyle silmiş. Son olarak ise altın rengine dönebilsin sarayın duvarlarını zehre bulamış."

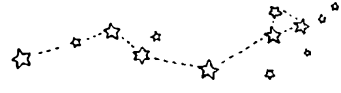
"Bütün işi baba yapmış," diye mırıldandım. Ateşin yanı sıcacıktı.

"Aşırı ilgili ebeveyn işte." Heather'ın sesi uzaklardan geliyordu. "Neyse, nihayetinde perişan haldeki kral kızına, onu resmen bir yılana sattığını ve evlenmek zorunda olduğunu itiraf etmiş. Kız da mecburen evlenmiş, yalnız kaldıklarındaysa yılan derisini çıkarmış ve taş gibi bir adam olduğu ortaya çıkmış. Prenses çok sevinmiş ama tam o anda kral odalarına dalmış ve kızına iyilik yaptığını düşüne-

rek yılanın derisini yakmış. Yılan adam acıyla ulumuş ve bir güvercine dönüşerek uçup gitmiş. Kafayı yiyen prensesin gözyaşları sel olmuş ama sonra kocasını bulmaya karar vermiş. Yolda giderken, bu bir peri masalı olduğu ve hiçbir şey mantıklı olmadığı için dedikoducu bir tilkiye rastlamış. Tilki ona kuşların bir devin laneti altındaki bir prens hakkında konuştuğundan bahsetmiş. Prensi iyileştirmenin tek yolu kuşların ve bir tilkinin kanıymış. Gerisini tahmin edebilirsiniz artık. Zavallı tilki, öyle değil mi?"

"Zalimce," dedi Vivi. "Tilki yardım etmeye çalışıyormuş."

Arkadaşlarımın sohbetinin birbirine karışan seslerini dinleyerek uyuyakalmadan önce son duyduğum buydu.

Uyandığımda ateşin geçmekte olan korlarını gördüm, üzerime battaniye örtülmüştü.

Uyku o garip sihrini konuşturmuştu. Son iki günün dehşeti biraz olsun azalmıştı, artık daha iyi düşünebiliyordum.

Taryn'in battaniyeye sarılmış halde kanepede uzandığını gördüm. Sessiz odalardan geçince Heather ile Vivi'yi benim yatağımda buldum. Oak burada değildi, muhtemelen Oriana'nın yanına gitmişti.

Odadan çıkınca dışarıda beni bekleyen bir şövalyeye rastladım. Cardan'ın kraliyet muhafızlarından biriydi.

"Majesteleri," dedi elini göğsüne koyarak. "Fand dinleniyor. O dönene kadar size göz kulak olmamı söyledi."

Fand'ın fazla uzun süreler boyunca ve çok yoğun çalıştığını fark etmediğim için suçluluk duydum. Elbette birden fazla şövalyeye ihtiyacım vardı. "Sana nasıl seslenmeliyim?"

"Artegowl, Majesteleri."

"Yüce Kral'ın muhafızlarının geri kalanı nerede?" diye sordum.

Artegowl iç çekti. "Grima Mog bize yılanın hareketlerini izleme görevi verdi."

Eskiden Cardan'ı güvende tutmak olan görevleri garip ve üzücü şekilde değişmişti. Ama Artegowl'un düşüncelerimi duymak isteyeceğini ya da düşüncelerimi ona söylemenin uygun olacağını sanmıyordum. Onu kraliyet dairesinin kapısında bıraktım.

İçeri girdiğimde Bomba'yı kanepede elindeki kar küresini çevirirken görünce şaşırdım. Kürenin içinde bir kedi vardı ve YENİ İŞİN İÇİN TEBRİKLER yazıyordu, Cardan tahta çıktıktan sonra Vivi'nin ona aldığı hediyeydi. Hâlâ sakladığını sanmıyordum. Kürenin içindeki parlak beyaz kristallerin dansını izlerken, höyüğün içinde kar yağdığını söylediklerini hatırladım.

Bomba bakışlarını kaldırıp bana baktı, omuzları çökmüştü. Yüzündeki çaresizlik benimkiyle aynıydı.

"Muhtemelen gelmemeliydim," dedi, ondan bunu duymayı beklemezdim.

Eşiği aşıp odaya girerek, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Madoc sana teklifini yapmaya geldiğinde Taryn'in senin hakkında dediklerini duydum." Anlamamı bekledi ama anlamıyordum.

Başımı iki yana salladım.

"Toprak seni *iyileştirmiş*." Bir yanı bunun doğru olmadığını söylememi bekliyormuş gibi bana baktı. Bu odada bedenimden çıkardığı dikişleri ve çatıdan düştüğümde hayatta kalmamı düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Düşündüm ki... belki o güçleri Kakalak'ı uyandırmak için kullanabilirsin diye düşündüm."

Gölgeler Meclisi'ne katıldığımda casusluk hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bomba daha önce başarısız olduğumu görmüştü. Yine de bu başarısızlığımı itiraf etmek kolay değildi. "Cardan'ın üzerindeki laneti kaldırmaya çalıştım ama yapamadım. Her ne yaptıysam, nasıl yaptığımı ya da tekrar yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Lord Jarel ve Leydi Nore'yi görünce Kakalak'a ne kadar çok şey borçlu olduğumu düşünmeden edemedim," dedi Bomba. "Eğer o olmasaydı Dişler Hanedanı'ndan sağ çıkamazdım. Onu ne kadar sevdiğimi bir kenara bıraksam bile ona borçluyum. Onu iyileştirmeliyim. Eğer yapabileceğin bir şey varsa..."

Karın içinde yeşeren çiçekleri düşündüm. O anda sihirliydim.

Umudu düşündüm.

"Denerim," dedim. "Eğer Kakalak'a yardım edebileceksem tabii ki denerim. Hadi gidelim. Hadi şimdi gidelim."

"Şimdi mi?" dedi Bomba, ayağa kalkarak. "Olmaz, dairene uyumak için döndün."

"Madoc ve Dişler Hanedanı'yla yaptığım barış tahmin ettiğimden çok daha iyi gitse bile yılanın onu dizginlememe izin vermemesi mümkün," dedim. "Zamanım kısıtlı olabilir. Hazır fırsatımız varken yapalım."

Bomba eliyle hafifçe koluma dokundu. "Teşekkür ederim," dedi, fanilerin sözünü ondan duymak tuhaftı.

"Henüz teşekkür etme," dedim.

"Onun yerine bir hediye versem?" Kendininkiyle uyumlu siyah bir maskeyi cebinden çıkardı.

Siyah kıyafetler giyip omuzlarıma ağır bir pelerin attım. Ardından maskeyi taktım ve birlikte gizli geçidimizden geçtik. Buranın son geçtiğim günden beri değiştiğini görünce

şaşırdım, sarayın duvarlarının ardındaki diğer gizli geçitlere bağlanmıştı. Bir şarap mahzenini geçip aşağı inerek Gölgeler Meclisi'nin yeni mekânına vardık. Eski mekândan çok daha büyük ve bu iş için çok daha uygundu. Cardan'ın desteğiyle yapıldığı kesindi ya da onun arkasından hazineyi soymuşlardı. Tabak çanak ve ufak bir midilliyi alacak kadar geniş bir şöminesi olan bir mutfak bölümü vardı. Antrenman odaları, kostüm odaları ve Baş General'inkine taş çıkartacak strateji odalarım geçtik. Birkaç casus gördüm, bazılarını tanıyordum bazılarıysa yabancıydı.

Arka odalardan birinde masaya oturmuş kart açan ve kumral saçları gözüne düşen Hayalet bakışlarım kaldırdı. Şüpheyle bana baktı. Maskemi aşağı indirdim.

"Jude," dedi rahatlayarak. "Geldin."

Ne Bomba'yı ne de Hayalet'i boş yere ümitlendirmek istiyordum. "Yardımım dokunur mu bilmiyorum ama onu görmek isterim."

"Bu taraftan," dedi Hayalet ve ayağa kalkıp beni tavandan parlayan cam kürelerin asıldığı küçük bir odaya götürdü. Kakalak yatakta uzanıyordu. Ne kadar değiştiğini görmek beni endişelendirmişti.

Benzi sararmıştı, eskisi gibi derin göl mavisi değil, endişe verici şekilde mum gibiydi. Uykusunda hareket etti ve sonra da bağırıp gözlerini açtı. Bakıyor ama görmüyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Nefesini tuttum ama çok geçmeden tekrar rüyalar âlemine daldı.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedim, dehşet içerisinde. Pamuk Prenses masalında olduğu gibi, camdan bir tabutun içinde hep aynı göründüğü bir uyku hayal etmiştim.

Bomba, bedenini Kakalak'ın bedenine bastırarak, "Onu

bağlayacak bir şey ver," dedi. "Bazen zehir böyle başına vuruyor, nöbet geçene kadar bağlamak zorunda kalıyorum."

Neden bana geldiğini, neden bir şey yapılması gerektiğini anlayabiliyordum. Odanın içine bakındım. Bir sandığın üzerinde temiz çarşaflar duruyordu. Hayalet çarşafları şerit halinde yırtmaya başladı. "Artık başlayabilirsin," dedi.

Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmasa da Kakalak'ın ayaklarının ucuna geçip gözlerimi kapadım. Ayaklarımın altındaki toprağı düşündüm, toprağın gücünün ayaklarımdan yukarı aktığını hayal ettim. Vücudumu doldurduğunu hayal ettim.

Sonra da kendimi aptal gibi hissedip durdum.

Bunu yapamazdım. Ben fani bir kızdım. Sihirle uzaktan yakından alakam yoktu. Cardan'ı kurtaramazdım. Kimseyi iyileştiremezdim. Bu işe yaramayacaktı.

Gözlerimi açarak başımı salladım.

Hayalet elini omzuma koydu, bana cinayet sanatı dersi verirken olduğu gibi yakınımdaydı. Yumuşak bir sesle konuştu. "Zorlama Jude. Akışına bırak."

İç çekerek tekrar gözlerimi kapadım. Yeniden toprağı altımda hissetmeye çalıştım. Periler Diyarı toprağını. Val Moren'in sözlerini düşündüm: *Sence goblin toprağına ekilmiş bir tohum yeşerdiğinde fani dünyada büyüseydi olacağı bitkinin aynısı mıdır?* Ne olursam olayım, ben burada büyümüştüm. Burası benim yuvam, benim toprağımdı.

Bir kez daha ısırganotu batmasına benzer o tuhaf hissi duydum.

Uyan, diye düşündüm, elimle Kakalak'ın bileğini kavrayarak. *Ben senin kraliçenim ve sana uyanmanı emrediyorum.*

Kakalak'ın bedeni kasılarak sarsıldı. Attığı sert bir tek-

me karnıma denk geldi ve beni duvara doğru savurdu.

Yere yığıldım. Hissettiğim acı, yakın zamanda karnıma yara aldığımı hatırlatacak kadar keskindi.

"Jude!" diye bağırdı Bomba, Kakalak'ın bacaklarını tutmaya çalışarak.

Hayalet yanıma eğildi. "Yaralandın mı?"

İyi olduğumu belirtmek için başparmağımı kaldırdım ama henüz konuşamıyordum.

Kakalak yeniden inledi ama bu sefer başka bir ses çıkardı. "Lil..." dedi. Sesi kısık ve boğuk geliyordu, yine de konuşmuştu işte.

Bilinci yerindeydi. Uyanıktı.

İyileşmişti.

Bomba'nın elini yakaladı. "Ölüyorum," dedi. "Zehir... aptalca davrandım. Fazla vaktim kalmadı."

"Ölmeyeceksin," dedi Bomba.

"Yaşarken sana söyleme fırsatı bulamadığım bir şey vardı," dedi, onu kendine doğru çekerek. "Seni seviyorum Liliver. Tanıştığımız ilk andan beri sevdim. Seni sevdim ve perişan oldum. Ölmeden önce bunu bilmeni istiyorum."

Hayalet kaşlarını kaldırdı, dönüp bana baktı. Gülümsedim. İkimiz de yerde durduğumuz için Kakalak burada olduğumuzdan habersizdi.

Zaten Bomba'nın şok olmuş suratına bakmakla meşguldü.

"Ben hiç..." diye söze girdi ve ardından Bomba'nın yüzündeki ifadenin korku olduğunu zannederek dilini ısırdı. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Ama ölmeden önce..."

"*Ölmeyeceksin,*" diye tekrarladı Bomba ve bu defa Kakalak onu gerçekten duymuş gibiydi.

"Anlıyorum." Yüzü utançla kızardı. "Ağzımı açmamalıydım."

Arkamda Hayalet'le mutfağa sıvıştım. Kapıya doğru ilerlerken Bomba'nın yumuşak sesini duydum.

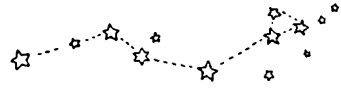
"Eğer açmasaydın..." dedi, "o zaman hislerinin karşılıklı olduğunu bilemeyecektin."

Dışarı çıktığımızda Hayalet'le yıldızlara bakarak saraya doğru yürüdük. Bomba benden çok daha akıllıydı, fırsatını bulduğunda değerlendirmişti. Ona hislerini söylemişti. Bense Cardan'a söyleyememiştim. Artık hiçbir zaman söyleyemeyecektim.

Alt tabaka lordlarının köşklerine doğru yürüdüm.

"Uyumadan önce yapmam gereken bir şey var," dedim Hayalet'e.

Tek kelime etmeden adımlarını benimkine uydurdu.

Marrow Ana ile Grimsen'e uzun yıllardır iş veren Gürgenkral'ın oğlu Severin'i ziyaret ettik. Onlar son umudumdu. Benimle yıldızlar altında buluşup kibarca söylediklerimi dinlese de verecek cevapları yoktu.

"Bir yolu olmalı," diye ısrar ettim. "*Bir şey* olmalı."

"Zor yanı şu ki," dedi Marrow Ana. "Laneti kaldırmanın yolunu zaten biliyorsun. Grimsen *sadece ölüm* demişti. Sen başka bir yanıt bulmak istiyorsun ama sihir nadiren keyfimize uymaya elverişlidir."

Hayalet yakınlarda durup onlara dik dik bakıyordu. Yanımda olduğu için minnettardım, özellikle de tam şu anda, bunları tek başına duymaya hazır olduğumdan emin değilken.

"Grimsen asla lanetin bozulmasını istememişti," dedi Severin, kıvrık boynuzları onu ürkütücü gösteriyordu ama yumuşak bir sesi vardı.

"Pekâlâ." Yakında duran ağaç kütüğüne çöktüm. İyi haber duymayı beklediğim falan yoktu, buna rağmen kederin üstüme çöktüğünü hissettim.

Marrow Ana gözlerini kısarak bana baktı. "Peki Dişler Hanedanı'nın verdiği o dizginleri kullanacak mısın? O şeyi görmek isterim. Grimsen çok ilginç ama dehşet verici eserler yapardı."

"İzlemeye davetlisin," dedim. "Saç telimi ona bağlamam lazımmış."

Marrow Ana kıkırdadı. "Eh, işte onu yapma. Eğer öyle yaparsan sen de yılana bağlanacaksın."

Birbirinize bağlanacaksınız.

Bir an için hissettiğim öfke o kadar büyüktü ki her an fırtınadan hemen önce gelen gök gürültüsü gibi her yer bembeyaz kesildi.

"Nasıl olacak peki?" diye sordum, sesim öfkeyle titriyordu.

"Muhtemelen bir emir sözcüğü vardır," dedi omuz silkerek. "Ama ne olacağını bilmek zor, dizgin de onsuz hiçbir işe yaramaz."

Severin başını iki yana salladı. "Demircinin kimsenin unutmamasını istediği tek bir şey vardı."

"Kendi ismi," dedim.

Saraya vardıktan sonra çok geçmeden Taryn'in şenlikte giymem için bulduğu elbiseyle Tatterfell geldi. Hizmetkârlar yemek getirdi ve banyomu hazırlamaya koyuldu. Banyo faslı bitince parfüm sıkıldı ve oyuncak bebekmişim gibi saçım tarandı.

Entari gümüştendi, üzerine çelik yapraklar işlenmişti.

Bacağımdaki kemerlere üç, göğüslerimin arasına sıkıştırdım kılıfa da bir tane hançer sakladım. Tatterfell yan gözle tekmelendiğim yerlerde çıkan yeni berelere baktı. Ama ona yaşadığım talihsizliklerden bahsetmedim, o da sesini çıkarmadı.

Madoc'un evinde büyürken, etrafta dolanan hizmetkârların varlığına alışmıştım. Mutfakta aşçılar, ahırlara bakan seyisler, yatakları yapan ve etrafı toplayan birkaç da hizmetkâr vardı. Ama oradayken canımın istediği gibi girip çıkardım, kendi takvimime göre hareket edip istediğimi yapmak için özgürdüm.

Şimdiyse kraliyet muhafızları, Tatterfell ve saraydaki diğer hizmetkârlar derken, attığım her adımın hesabını vermek zorundaydım. Zar zor yalnız kalabiliyordum, kaldığımda ise bu pek uzun sürmüyordu. Bakışlarımı kaldırıp tahtında başı diş oturan Eldred'e ya da şenliklerde zorlama bir gülümsemeyle bir şarap kadehini daha deviren Cardan'a ne zaman baksam, aynı anda hem bu kadar güçlü hem de tamamen aciz olmanın getirdiği korkuyu anlamamıştım.

"Gidebilirsiniz," dedim, saçım örülmüş ve kulaklarıma ok ucu şeklinde parlak gümüş küpeler takılmıştı.

Bir laneti kandıramazdım, onunla nasıl savaşacağımı da bilmiyordum. Bunları bir şekilde kenara bırakıp yapabileceğim şeye odaklanmalıydım: Dişler Hanedanı'nın benim için kurduğu tuzağa düşmemeye ve Madoc'un gücümü kısıtlamaya çalışmasını engellemeye. Madoc'un planının daima yanımda olacak canavar Yüce Kral'la birlikte Yüce Kraliçe olmama izin vermek olduğunu tahmin ediyordum. Bunu düşününce Cardan'ın sonsuza kadar sürüngen olarak kalmasının ne kadar berbat olacağını düşünmeden edemedim.

Şu anda acı çekip çekmediğini merak ediyordum. Zehrin cildine yayılmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Bilincinin, bir zamanlar onu seven Divan'ın önünde dizginlenmenin utancını hissederek kadar açık olup olmadığını merak ediyordum. Acaba kalbinde nefret doğacak mıydı? Onlara karşı nefret. Bana karşı nefret.

Tamamen başka bir şeye dönüşmüş olmam muhtemel. En az Dain kadar canavar bir Yüce Kral. Eğer öyleyse, eğer kehaneti yerine getirdiysem, biri beni durdurmalı. *O kişinin sen olacağına inanıyorum."*

Madoc, Lord Jarel ve Leydi Nore, ittifakımızı açıklayacağım şenlikte bana eşlik edecekti. Otoritemi sağlayıp akşam boyunca korumak zorundaydım ve bu da ustalık gerektiren bir işti. Dişler Hanedanı hem küstah hem de küçümseyiciydi. Bana böyle davranmalarına müsaade edersem zayıf görünürdüm, öte yandan karşılık vererek ittifakımızı tehlikeye atmak da aptallık olurdu. Madoc'a gelince, onun akıl vermeye dünden razı olduğuna şüphem yoktu, onu eğer şiddetle reddedersem beni öfkeli kız çocuk olarak gösterecekti. Ama eğer onların üste çıkmasını engellemezsem yaptığım her şey, bütün planlarım, bir hiç demekti.

Bütün bunları aklımda tutarak omuzlarımı dikleştirip şenliğin yapılacağı yere ilerledim.

Yosunlu çimenlerin üzerinde yürürken başımı dik tuttum. Elbisem arkamdan uçuşuyordu. Saçlarımın arasına örülen gümüş şeritler yıldızların altında parlıyordu. Güve kanatlı uşak arkamdan geliyor, elbisemin eteklerini tutuyordu. Kraliyet muhafızları güvenli bir mesafeden bana göz kulak oluyordu.

Lord Roiben'in bir elma ağacının altında durduğunu gördüm, yarım ay şeklindeki hançeri cilalanmış kılıfının için-

de parlıyordu. Sevgilisi Kaye, teninin rengine yakın olan yeşil bir elbise giymişti. Kraliçe Annet, Lord Severin'le sohbet ediyordu. Randalin şarap üstüne şarap içiyordu. Hepsi de durgun gözüküyordu. Ne de olsa lanetin gerçekleştiğini görmüşlerdi, eğer hâlâ buradalarsa ertesi gün savaşmaya karar verdikleri içindi.

Çünkü içimizden sadece biri yalan söyleyebilir. Alt tabaka lordlarıyla son konuşmamızda Cardan böyle demişti.

Ama bu gece ihtiyacım olan yalanlar değildi. Ve tam olarak doğrular da sayılmazdı.

Madoc ve Dişler Hanedanı'nın hükümdarlarını yanımda gördüklerinde toplanmış kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Bütün o mürekkep damlası gözler bana baktı. Bütün o aç, güzel suratlar, aslanların arasına atılan yaralı bir koyunmuşum gibi bana döndü.

"Elfhame lordları, leydileri ve sakinleri," diye seslendim sessizliği yararak. Ardından tereddüt edip sustum. Konuşma yapmaya herkesin olduğu gibi alışkın değildim. "Yüce Divan'da bir çocukken lanetler ve canavarlar hakkında çılgınca, imkânsız peri masalları dinleyerek büyüdüm. Burada, Periler Diyarı'nda bile inanması güç olan masallar. Şimdiyse Yüce Kral bir yılana dönüştü ve her birimiz bir peri masalının içine çekildik.

"Cardan tacı yok etti çünkü farklı bir hükümdar olmak ve farklı bir saltanat yaşamak istiyordu. En azından bir şekilde de olsa bunu başarmış oldu. Madoc ve Dişler Hanedanı'ndan Kraliçe Suren silahlarını bir kenara bıraktı. Görüştük ve ateşkesin koşullarına karar verdik."

Kalabalıktan kısık sesli bir uğultu duyuldu.

Dönüp yan tarafıma bakmadım. Bu ittifakı *benim* başarım olarak göstermem Madoc'un hoşuna gitmemiş, Lord

Jarel ile Leydi Nore ise kızlarına Dişler Hanedanı'nın saygı duyulması gereken bir üyesiymiş gibi davranmamdan nefret etmiş olmalıydı.

Konuşmaya devam ettim. "Bugün onları buraya bizimle ziyafet çekmeleri için davet ettim. Yarınsa savaş meydanında buluşacağız ama savaşmak için değil, yılanı dizginleyip Elfhame'e yönelik tehdidi yok etmek için. Birlikte."

Yer yer tereddütlü alkışlar duyuldu.

Bütün kalbimle Cardan'ın burada olmasını diledim. Onu sandalyelerden birine yayılmış, konuşma yapma konusunda tüyo verirken hayal edebiliyordum. Sinirimi çok bozardı, şimdiyse düşününce bile midem özlemle kasılıyordu.

Onu özlüyordum ve bu özlemin acısı kendimi içine atmak için yanıp tutuştuğum ağzına kadar açık bir yarık gibiydi.

Kadehimi kaldırmamla birlikte etrafımdaki kadehler, bardaklar ve boynuzlar da havaya kalktı. "Kendini halkı için feda eden Yüce Kralımız Cardan'ın şerefine içelim. Kan Tacı'nın boyunduruğunu kırdı. Elfhame adalarının kayaları kadar sağlam olduğu kanıtlanan o ittifakların şerefine içelim. Ve barışın şerefine."

Kadehimi ağzıma götürüp kafamı arkaya yatırınca herkes benimle aynı anda içti. Sanki havada bir şeyler değişmişti. Yeterli olmasını umdum.

"İyi bir konuşmaydı kızım," dedi Madoc. "Ama bana söz verdiğim ödülden hiç bahsetmedin."

"Seni danışmanlarımdan ilki yapma sözü mü? Baksana, bana zaten öğüt vermeye başladın bile." Ona doğru sert bir bakış attım. "Sürüngeni dizginleyene dek anlaşmamız başlamış sayılmaz."

Kaşlarını çattı. Karşı çıkma fırsatı veremeden geri çe-

kilip Dişler Hanedanı'ndan gelen bir grup Peri'nin yanına gittim.

"Leydi Nore." Ona seslendiğimi duyunca haddimi aşıyormuşum gibi şaşırdı. "Yüce Kral'ın annesi, Lady Asha'yla tanıştığınızı sanmıyorum."

"Sanırım tanışmadım," diye katıldı. "Gerçi..."

Onu kolundan tutup Lady Asha'nın gözde saraylılarıyla birlikte durduğu yere götürdüm. Lady Asha geldiğimi görünce irkildi, konuşmaya başladığımda ise iyice telaşlandı.

"Divan'da yeni bir yer edinme arzunuz olduğunu duydum," dedim. "Sizi Dişler Hanedanı Büyükelçisi yapmayı düşünüyorum, bu yüzden Lady Nore'le tanışmanızın işe yarayacağını düşündüm."

Söylediklerimin doğru bir tarafı yoktu. Ama Lady Asha'nın yaptığı planlardan haberim olduğunu ve eğer beni karşısına alırsa onu o çok sevdiği lükslerden uzaklara gönderebileceğimi bilmesini istiyordum. Üstelik birbirleriyle uğraşmak ikisinin de hak ettiği bir ceza olurdu.

"Beni gerçekten oğlumdan bu kadar uzağa mı gönderirdin?" diye sordu.

"Eğer burada kalıp yılanın bakımını üstlenmek istersen..." dedim. "Söylemen yeter."

Lady Asha, asıl *istediği* beni boğazından bıçaklamakmış gibi bana baktı. Ona ve Leydi Nore'ye arkamı döndüm. "Sohbetinizin keyfini çıkarın." Belki de çıkarırlardı. İkisi de benden nefret ediyordu. Yani en azından bir ortak noktaları vardı.

Hizmetkârlar uçarcasına tabakları getirdi. Taze eğreltiotu, cevizli gül yaprağı sarması, bitkilerle demlenmiş şarap sürahileri, balla kavrulmuş ufak kuş etleri vardı. Önümde duran Peri Halkı'na bakarken, saray bahçesi etrafımda dönmeye başladı. Garip, gerçekdışı bir his baş gös-

terdi. Başım dönerken kardeşlerimi, Gölgeler Meclisi'nden birilerini, hatta belki Fand'ı görmek için etrafa bakındım.

"Majesteleri," dedi bir ses. Lord Roiben yanımda duruyordu. Göğsüm sıkıştı. Şu anda bırakın ona, kimseye otoritemi gösterebileceğimi sanmıyordum.

"Kalman iyi oldu," dedim. "Cardan tacı kırdıktan sonra kalacağından pek emin değildim."

Başını onaylarcasına salladı. "O hiçbir zaman pek umurumda olmadı," dedi, nehir suyu gibi solgun gri gözleriyle bana bakarak. "Başından beri beni taca bağlılık yemini etmeye ikna eden sendin zaten, Sualtındakiler anlaşmalarını bozduktan sonra aracılık yapan da sendin."

Balekin'i öldürerek. Nasıl unutabilirdim?

"Senin adına savaşmam için Periler Diyarı'nın fani bir kraliçesi olması çoğu yakınımı sevindirip çoğu düşmanımı üzmesi yeter de artardı bile. Ama Cardan'ın büyük salonda yaptıklarından sonra onu tahta oturtmak için neden çılgınca oyun üstüne oyun oynadığını anladım ve son nefesime kadar savaşmaya hazırdım."

Ondan bu konuşmayı duymayı beklemezdim. Olduğum yere mıhlanmıştım.

Roiben bileğindeki yeşil ipliklerle işlenmiş bilekliğe dokundu. Hayır, iplik değildi. Saçtı. "O Kan Tacı'nı kırıp onları zorlamak yerine halkının sadakatine güvenmeyi göze aldı. Periler Diyarı'nın gerçek Yüce Kral'ı o."

Tam ağzımı açıp cevap verecekken, çimenliğin öteki tarafında gümüş balık pullarından parlak entarisi içerisinde saraylılar ve hükümdarların arasından ilerleyen Nicasia'yı gördüm.

Ardından Lord Roiben'in odalığı Kaye'in ona doğru yürüdüğünü fark ettim.

"I..." dedim. "Şey, kız arkadaşınız birazdan..."

Tam başını çevirip baktığı esnada Kaye, Nicasia'ya suratının ortasına yumruk attı. Saraylılardan birine çarpan Nicasia yere düştü ve Kaye, yumruk atmak canını yakmış gibi elini salladı.

Nicasia'nın selki muhafızları yanına koştu. Roiben ânında kalabalığı yararak ilerledi. Arkasından gitmeye yeltendim ama Madoc yolumu kesti.

"Kraliçe dediğin, okullu kızlar gibi kavganın olduğu yere koşmaz," dedi omzumu tutarak. Sinirim, önüme çıkan fırsatı görmeme engel değildi. Elini üzerimden çekerken saçından üç tel koparmayı başardım.

Kızıl saçlı bir şövalye Kaye ile Nicasia'nın selki muhafızlarının arasına girdi. Onu tammıyordum ama Roiben oraya gidene kadar herkes herkese meydan okumuştu bile.

"Çekil yolumdan," diye hırladım Madoc'a ve koşmaya başladım. Benimle konuşmaya çalışan herkesi görmezden geldim. Elbisemi dizlerime kadar çekmiş halde gülünç gözüküyor olabilirdim ama umurumda değildi. Yine de göğüs dekolteme bir şey saklarken kesinlikle gülünç gözüktüğüme emindim.

Nicasia'nın çenesi kırmızıydı, boğazı ise kızarmıştı. Tamamen uygunsuz bir şekilde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Bir piksiyi savunmasan iyi edersin," dedi kibirle.

Kızıl saçh şövalye bir faniydi, üzerinde Gürgenkral'ın armasını taşıyordu. Burnu kanıyordu, anlaşılan o ve selkiler çoktan birbirine girmişti. Lord Roiben kılıcını çekmeye hazırdı. Daha az önce son nefesine kadar savaşacağım iddia ettiği düşünülürse bundan kaçınmak istediğim söylenebilirdi.

Kaye, onu son gördüğümden daha müstehcen bir elbi-

se giymişti. Boğazından başlayıp göğsüne inen yarası belli oluyordu. Yarı kesik yarı yanık gibi gözüküyordu, buna sinirlenmiş olması kesinlikle mantıklıydı. "Korunmaya ihtiyacım yok benim," dedi. "Kendi işimi kendim görebilirim."

"Tek yaptığı yumruk atmak olduğu için şanslısın," dedim Nicasia'ya. Onun buradaki varlığı bile damarlarımda akan kanın kulaklarımda çınlamasına neden oldu. İster istemez Sualtı'nda onun esiri olduğum zamanı hatırlamıştım. Kaye'e döndüm. "Ama bu iş burada bitecek. Anlaşıldı mı?"

Roiben elini Kaye'in omzuna koydu.

"Anlaşılan öyle," dedi Kaye ve kocaman çizmelerini yere vura vura oradan uzaklaştı. Roiben bir saniye bekledi ama cevap olarak başımı onaylarcasına salladım. Sonra odalığının peşinden gitti.

Nicasia parmaklarıyla çenesine dokunup temkinli şekilde bana baktı.

"Bakıyorum da notumu almışsın," dedim.

"Bakıyorum sen de düşmanla birlik olmuşsun," dedi Madoc'a bir bakış atarak. "Gel benimle."

"Nereye?" diye sordum.

"Kimsenin bizi duyamayacağı herhangi bir yere."

İkimiz de muhafızlarımızı geride bırakarak bahçeyi boydan boya geçtik. Nicasia elimi tuttu. "Bu doğru mu? Cardan bir lanetin etkisinde mi? Pulları sizin Perilerinizin mızraklarını bile kıran bir canavara dönüşmüş."

Başımla sertçe onayladım.

Nicasia dizlerinin üzerine çökerken şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum afallayarak.

"Lütfen," dedi başını eğerek. "Lütfen. Laneti kaldırmayı denemelisin. Kraliçeliğin senin hakkın olduğunu biliyo-

rum ve onu geri istemeyebilirsin ama..."

Daha fazla şaşırmama sebep olabilecek bir şey varsa o da buydu. "Yani sence ben..."

"Seni tammıyordum, önceden yani," dedi, sesindeki keder barizdi. Ağlamaklı bir şekilde iç çekti. "Sadece sıradan bir fani olduğunu düşünmüştüm."

Bunu duyunca dilimi ısırmam gerekti ama araya girmedim.

"Onun vekili olduğunda, kendime seni yalan söyleyebildiğin için seçtiğini söyledim. Ya da önceden değilken artık daha yumuşak başlı olduğun için. Tahmin ettiğinden çok daha fazlasını yapabileceğini söylediğinde sana inanmalıydım.

"Sen sürgündeyken, bana hikâyenin geri kalanını anlattı. Buna inanmayacaksın biliyorum ama Locke'tan önce, Cardan'la sevgili olmadan önce arkadaştık. Sualtı'ndan buraya geldiğimde tek arkadaşım oydu. Üstelik arkadaş *kaldık*, hem de bütün olanlara rağmen. Sana âşık olmasından nefret ediyordum."

"O da nefret ediyordu," dedim, niyetlendiğimden daha acı bir kahkaha atarak.

Nicasia bana uzun bir bakış attı. "Hayır, etmiyordu."

Buna karşılık olarak sadece sessiz kalabildim.

"Perileri korkutuyor ama o sandığın gibi biri değil," dedi Nicasia. "Balekin'in hizmetkârlarını hatırlıyor musun? İnsan hizmetkârları vardı."

Sessizce başımı salladım. Tabii ki hatırlıyordum. Sophie ve taş doldurduğu ceplerini asla unutamazdım.

"Bazen kaybolurlardı, Cardan'ın onların canını yaktığına dair dedikodular olurdu ama doğru değildi. Onları faniler dünyasına geri götürürdü."

İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırtmıştı işte. "Neden peki?"

Elini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum! Belki ağabeyini sinirlendirmek için. Ama sen fanisin, yani bu yaptığını duymak hoşuna gider sanmıştım. Ayrıca sana bir elbise gönderdi. Taç giyme töreni için."

Unutmamıştım, üzerinde ağaçların ana hatları ve kristalden yıldızlar işlenmiş gece renklerinde bir balo elbisesi göndermişti. Benim yaptırdığım elbiseden bin kat güzeldi. Onu Prens Dain'in gönderdiğini sanmıştım, ne de olsa onun taç giyme töreniydi ve Gölgeler Meclisi'ne katıldığımda onun yaratığı olmaya yemin etmiştim.

"Bunu sana hiç söylemedi, öyle değil mi?" dedi Nicasia. "Gördün mü işte? Hiç bilmediğin iki iyilik yapmış. Ayrıca kimsenin seni izlemediğini sanırken ona nasıl baktığını gördüm."

Yanağımı ısırdım. Sevgiliydik, hatta evlenmiştik, birbirimizden hoşlandığımız sır olmamalıydı ama buna rağmen utanmıştım.

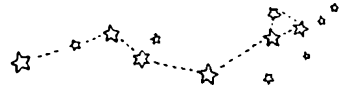
"Yani söz ver bana," dedi. "Ona yardım edeceğine söz ver."

Altın dizginleri, yıldızların haber verdiği geleceği düşündüm. "Laneti *nasıl* bozacağımı bilmiyorum," dedim, dökemediğim bütün yaşlar gözlerimde birikmişti. "Eğer elimde olsaydı bu aptal şenlikte zaman kaybeder miydim sanıyorsun? Gerekirse birilerini katledebilirim, bir şeyler çalabilirim, bilmeceleri çözebilirim ya da kocakarıları kandırabilirim. Sen yeter ki söyle, yaparım. Ne kadar tehlikeli, ne kadar zor ve bedeli ne olursa olsun." Sesim titremişti.

Bana sert bir bakış attı. Onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim Cardan'ı önemsediğini inkâr edemezdim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken onun şaşırarak benim de önemsediğimi fark ettiğini görebiliyordum.

Cardan'a ne yardımı dokunacaksa.

Konuşmamız bitince şenliğe geri dönüp yeni Gürgenkral'ı buldum. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Yanında burnu kanayan fani şövalye vardı. Severin'in odalığı olarak tanıdığım kızıl saçlı bir fani, şövalyenin burnuna pamuk tıkıyordu. Odalık ve şövalyenin ikiz olduğunu fark ettim. Taryn'le ben gibi tek yumurta ikizi değillerdi ama yine de birbirlerine benziyorlardı. Periler Diyarı'nda yaşayan ikiz insanlar. Üstelik ikisi de durumdan hoşnutsuzmuş gibi gözükmüyordu.

"Senden bir şey istiyorum," dedim Severin'e.

Severin reverans yaptı. "Tabii ki kraliçem. Benim malım sizin malınızdır."

O gece Cardan'ın devasa yatak odasındaki devasa yatakta yattım. İyice yayılıp yorganları tekmeledim.

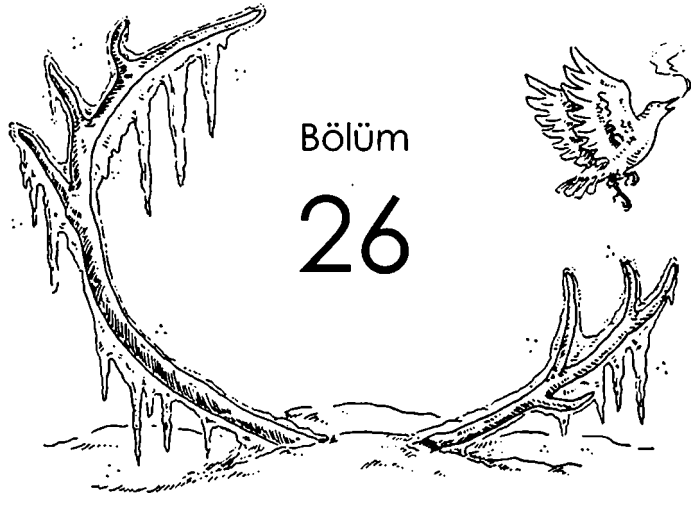
Yanımdaki sandalyenin üzerinde duran, lambanın loş ışığında parlayan altın dizginlere baktım.

Eğer yılanı dizginlersem her dakika yanımda olacaktı. Dizgini ona taktıktan sonra onu buraya bile getirebilirdim. Tam bu odada halının üzerine kıvrılırdı, bu beni en az onun kadar canavar yapsa da en azından yalnız olmazdım.

Nihayet uyuyakaldım.

Rüyamda yılan Cardan siyah pulları parlayarak başımda duruyordu.

"Seni seviyorum," dedim ve o beni midesine indirdi.

Bölüm 26

"Henüz yeterince iyileşmedin," diye azarladı Tatterfell, sivri tırnaklarıyla yarama bastırarak. Yataktan çıktığımdan beri yanımdan ayrılmayan imp başka bir şenliğe hazırlar gibi beni yılanla yüzleşmeye hazırlıyor, bir yandan da söyleniyordu. "Madoc'un seni ortadan ikiye ayırmaya kalkmasının üzerinden çok zaman geçmedi."

Saçlarımı başımın üzerinde sert bir topuz yaparken, "Ona bağlılık yemini etmene rağmen hâlâ burada yanımda kalman seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. Kulaklarımda ya da boğazımda aksesuar yoktu, tabii birilerinin tutabileceği şeyler takmazdım.

"Beni o buraya gönderdi," dedi Tatterfell, eşyalarını koyduğu masadan bir tarak alıp siyah külle dolu bir çanağa batırdı. "Belki pişman olmuştur. Ne de olsa şimdi senin yerine onu azarlıyor olabilirdim."

İşte bu beni gülümsetti.

Tatterfell yüzüme makyaj yaptı, gözlerime far sürüp dudaklarımı boyadı.

Kapıda bir tıklama duyuldu ve ardından Taryn ile Vivi içeri girdi. "Hazine odasında ne bulduk inanamayacaksın," dedi Vivi.

"Hazine odasında sadece yakut ya da altın falan olur sanırdım." Çok öncesinde Cardan'ın Gölgeler Meclisi'ne bana ihanet edip onu serbest bırakırlarsa Balekin'in hazine odasını vereceğini söylediğini hatırladım. O zamanlar ne kadar panik yaptığımı, onun ne kadar çekici olduğunu ve ondan nasıl nefret ettiğimi hatırlamak garip bir histi.

Tatterfell kahkaha atarken Kakalak arkasından bir sandık sürükleyerek içeri girdi. "Kardeşlerini beladan uzak tutmak mümkün değil."

Cildi her zamanki koyu yeşil rengine dönmüştü, zayıf ama sağlıklı gözüküyordu. Bu kadar çabuk iyileşip ayaklandığını görmek beni çok rahatlatmıştı. Kız kardeşlerimin yardımına nasıl koştuğunu merak ediyordum ama Bomba'nın ona ne dediğini daha çok merak ediyordum. Yüzünde daha farklı bir neşe vardı. Belli belirsiz bir gülümsemenin belirdiği dudaklarından ve parlayan gözlerinden belliydi.

Bunu görmek canımı yakıyordu.

Taryn sırıttı. "Zırh bulduk. Görkemli bir zırh. Senin için."

"Kraliçelere yakışır," dedi Vivi. "Ki hatırlarsın, uzun zamandır bir kraliçemiz olmamıştı."

"Bizzat Mab'a ait bile olabilir," diye devam etti Taryn.

"Amma abarttınız," dedim.

Vivi eğilip sandığın kilidini açtı. Sandığın içinden kali-

teli bir zincir zırh çıkardı, çelikten minyatür sarmaşık yaprakları şeklinde işlenmişti. Görünce nefesimi tuttum. Gerçekten de gördüğüm en güzel zırhtı. Anlaşılan çok eskiydi, seçkin bir işçiliği vardı, Grimsen'in eserlerine benzemiyordu. Ondan önce de büyük demirciler olduğunu ve sonra da geleceğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Hoşuna gideceğini biliyordum," dedi Taryn gülümseyerek.

"En az zırh kadar seveceğin bir şey daha var," dedi Kakalak. Çantasına uzanarak gümüşe benzer üç iplik çıkardı.

İpliği cebime, Madoc'un başından kopardığım tutamın yanına koydum.

Vivi sandığı boşaltmakla meşgul olduğundan farkına varmamıştı. Kıvrık çelik parçalarıyla kaplı çizmeler. Dikenli çalı desenli kol zırhları. Kenarları kıvrık olan yaprak desenli omuzluklar. Bir de iki yanına dutlar yerleştirilmiş altın dallardan yapılmış bir tacı andıran miğfer vardı.

"Eh, yılan kafanı koparırsa..." dedi Tatterfell. "En azından vücudunun geri kalanı hâlâ iyi görünecek."

"İşte ruh bu," dedim ona.

Elfhame ordusu toplanmış, harekete geçmeye hazırlanıyordu. Tazı gibi çevik Peri küheylanları, bataklıktan çıkmış gibi gözüken su atları, sivri boynuzlu ren geyikleri ve devasa kurbağaların hepsi eyerlendi. Hatta bazıları zırhlıydı.

Okçular uyutan zehirli elf okları ve devasa yaylarıyla sıraya dizilmişti. Şövalyeler kendilerini hazırlıyordu. Çimenliğin karşı tarafında Grima Mog'u gördüm, küçük bir grup kızıl bereliyle birlikte duruyordu. Bir sürahi kanı

kendi aralarında paylaşıyor, sürahiden yudumlar alıp berelerini ıslatıyorlardı. Minik, zehirli oklar taşıyan küçük peri sürüleri havada süzülüyordu.

Grima Mog yürüyerek yanıma gelip, "Hazır olacağız," diye açıkladı. "Dizginler olur da iddia ettikleri gibi işe yaramazsa diye. Ya da sonra olacaklar hoşlarına gitmezse diye." Zırhımı ve sırtıma bağladığım ödünç kılıcı görünce kan lekeli sivri dişlerini göstererek gülümsedi. Sonra elini kalbine koydu. "Yüce Kraliçe."

Ona sırıtarak karşılık vermeye çalıştım ama yüzümün aldığı şeklin pek de iç açıcı olmadığından emindim. Midem endişeyle büzüldü.

Önümde uzanan iki yol vardı ama sadece biri beni zafere götürebilirdi.

Madoc'un evlatlığı ve Dain'in yaratığı olmuştum. Onlarınki dışında bir yolla kazanmayı bilmiyordum. Bu kahramanlığın formülü değildi ama başarının formülüydü. Bıçağı kendi elime saplamasını bilirdim. Nefret etmeyi ve nefret edilmeyi bilirdim. Günü kurtarmasını biliyordum, içimdeki bütün iyiliği feda etmem gerekse bile.

Eğer düşmanlarımdan daha iyi olamazsam daha kötü olacağımı söylemiştim. Çok, çok daha kötü.

Saçından üç tutam kopar ve dizgine bağla. Bu, sizi birbirinize bağlayacak.

Lord Jarel beni kandırabileceğini sanmıştı. Emir cümlesini kendine saklayacak ama yılanı dizginledikten sonra kullanıp ikimizi de boyunduruğu altına alacaktı. Lord Jarel'in bu oyunundan Madoc'un haberi olmadığına emindim, yani eminim planı Madoc'u öldürmeyi de içeriyordu.

Ama bu oyunu tersine çevirmesini bilirdim. Altın dizginlere onların saçını bağlamıştım ve yılana bağlanacak

kişi ben olmayacaktım. Sürüngen dizginlendikten sonra Madoc ile Lord Jarel tıpkı bir zamanlar Cardan'ın olduğu gibi bana bağlanacaktı. Tıpkı pullarına batan altın dizginlerle birlikte Cardan'ın esirim olacağı gibi.

Varsın sürüngen daha da canavarlaşıp yoldan çıksın, Elfhame'in topraklarını baştan sona zehirlesin, o zaman ben de canavarların kraliçesi olurdum. Yanımda kuklam olan kızıl bereli babamla bu kararmış topraklara hükmederdim. Varsın korkulan ben olayım ama bu sayede bir daha asla korkmazdım.

Yalnızca onun kanı dökülünce yüce bir hükümdar yükselecek.

Varsın istediğim, hayalini kurduğum her şeye sahip olayım... yanında da sonsuza dek kedere. Varsın kalbime saplanmış bir buz parçasıyla yaşayayım.

"Yıldızları okudum," dedi Baphen. Bir anlığına kendimi zihnimin çılgınlığına kaptırdığımdan odaklanamadım. Baphen'ın koyu mavi cübbesinin etekleri öğleden sonra esen meltemde dalgalanıyordu. "Ama bana sırlarını açıklamadılar. Gelecek belirsiz olduğunda yaşanacak bir olay geleceği ya iyi ya da kötü anlamda kökünden değiştirecek demektir. Olay yaşanana dek hiçbir şey göremeyiz."

"O zaman baskı yok desene," diye mırıldandım.

Bomba gölgelerin içinden çıktı. "Sürüngenin yerini bulduk," dedi. "Eğri Orman kıyısının yakınlarında. Yerini tekrar kaybetmeden elimizi çabuk tutmalıyız."

"Dizilimi unutmayın," diyerek bölüklerine seslendi Grima Mog. "Kuzeyden bastıracağız, Madoc'un askerleri güneyden gelecek ve Dişler Hanedanı da batıdan. Amacımız yaratığı sevgili kraliçemizin kollarına götürmek."

Yeni zırhımın pulları birbirine sürtüyor, müzikal bir ses

çıkarıyordu. Uzun, siyah bir küheylana bindirildim. Grima Mog ise zırhlı bir geyiğe binmişti.

"Bu ilk savaşın mı?" diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım.

"Eğer savaş çıkarsa önündekine odaklan. Sen *kendi* savaşına odaklan," diye anlattı. "Geri kalanı bırak başkaları düşünsün."

Madoc'un ordusunun pozisyon almasını izlerken tekrar başımı salladım. Önce kendi elleriyle seçip Elfhame ordusundan teker teker çaldığı özel askerleri geldi. Ardından onun bayrağını benimseyen alt tabaka lordları geldi. Ve tabii buzlu silahlarını taşıyan Dişler Hanedanı. Çoğunun vücutlarının uç kısımları buzluydu, bazılarının teni ceset gibi maviydi. İster bugün ister başka gün, onlarla dövüşme fikrinden hoşlanmıyordum.

Termitler Hanedanı süvarileri Grima Mog'un ardında at sürüyordu. Lord Roiben'in tuz beyazı saçlarını hemen seçtim. Bir kelpiye binmişti, başımı çevirip ona bakınca bana selam verdi. Gürgenkral'ın taburu yanındaydı. Severin'in fani odalığı yanında değildi, bunun yerine Nicasia'nın selki muhafızlarının burnunu kanattığı kızıl saçlı fani şövalye yanında at sürüyordu. Rahatsız edici şekilde neşeli gözüküyordu.

Vivi, Oriana, Heather ile Oak sarayda bir dizi muhafız, Heyet'in büyük kısmı ve hem alt hem de üst divanlardan birçok saraylıyla birlikte bizi bekliyordu. Korkuluklardan bizi izleyeceklerdi.

Altın dizginleri daha sıkı tuttum.

Grima Mog, yüz ifademi görünce, "Neşelen," dedi. Kat kat kanla ıslattığı beresini düzeltti. "Zafere koşuyoruz."

Atlarımızı ağaçların arasından sürdük, ister istemez şö-

valyelik hayali kurarken böyle bir şey olduğunu hatırladım. Sihirli yaratıklarla yüzleşmek, zırh giymek, kılıç kuşanmak. Ama bütün hayaller gibi tüm dehşetinden yoksundu.

İlerideki ormanın yoğun ağaçlıklı bir yerinden gelen bir çığlık havada yankılandı. Grima Mog'un işaretiyle Elfhame orduları yürümeyi bırakıp rahata geçti. Sadece ben atımı sürdüm, ölü ağaçların yanından geçip birkaç metre ötede sürüngenin siyah bedeninin kıvrımlarını görene dek sürmeye devam ettim. Atım kişnedi, çekinerek geri çekildi.

Elimde dizginleri tutarak atın sırtından indim ve bir zamanlar Cardan olan yaratığa yaklaştım. Daha da büyümüştü, artık Madoc'un gemilerinden daha büyüktü, kafası o kadar iriydi ki ağzını açacak olursa sivri dişlerinden biri bile sırtımdaki kılıçla aynı boyda olurdu.

Tamamıyla dehşet vericiydi.

Ayaklarımı, kuruyup kararan çimenlerde yürümeye zorladım. Yılanın ötesinde, üzerinde Madoc'un arması olan bayrakların dalgalandığını gördüm.

"Cardan..." dedim fısıldayarak. Dizginlerin altın ağı ellerimde parlıyordu.

Cevap verirmiş gibi geri çekilen yılan, nasıl saldıracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi boynunu salladı.

"Benim, Jude," dedim, sesim titriyordu. "Jude. Beni seviyorsun, hatırladın mı? Bana güveniyorsun."

Yılan birdenbire harekete geçti, çimenleri hızlıca yararak bana doğru sürünüp aramızdaki mesafeyi kapattı. Askerler dağıldı. Atlar şaha kalktı. Kurbağalar süvarilerini bırakıp kaçarak ormana saklandı. Kelpiler suya atladı.

Dizginleri kaldırdım, elimde kendimi savunacak başka bir şey yoktu. Fırlatmaya hazırlandım. Ne var ki yılan ben-

den birkaç metre ötede durup kendi etrafında kıvrıldı.

Altın rengi gözleriyle beni izledi.

Baştan aşağı titredim. Avuçlarım terliyordu.

Düşmanlarımı yenmek istiyorsam yapmam gerekeni biliyordum ama artık yapmak istemiyordum.

Yılanın bu kadar yakınında dururken, tek düşünebildiğim dizginlerin Cardan'ın tenine batacağı ve onun sonsuza dek kapana kısılacağıydı. Onu kontrol altında tutmak bir zamanlar benim için inanılmaz bir düşünceydi. Bana bağlı olması, bir yıl bir gün boyunca bana itaat etmek zorunda olması bana saf bir güç duygusu tattırmıştı. Eğer herkesi ve her şeyi kontrol edebilirsem o zaman kimse canımı yakamazdı.

Yılana doğru bir adım daha attım. Sonra bir adım daha. Bu kadar yakınken cüssesi yüzünden yeniden afalladım. Elimi dikkatle kaldırıp siyah pullarının üzerine koydum. Kuru ve soğuklardı.

Altın rengi gözleri bana bir cevap vermiyordu ama Cardan'ın kraliyet odasında yanımda uzandığım hatırladım.

O muzip gülümsemesini hatırladım.

Bu şekilde kapana kısılmaktan ne kadar nefret edeceğini düşündüm. Bu şekilde kalmasına izin verip adına aşk demek hiç adil olmazdı.

Laneti kaldırmanın yolunu zaten biliyorsun.

"Seni gerçekten seviyorum," diye fısıldadım. "Seni her zaman seveceğim."

Altın dizginleri kemerime sıkıştırdım.

Önümde uzanan iki yol vardı ama sadece biri beni zafere götürebilirdi.

Ama bu şekilde kazanmak istemiyordum. Belki de kor-

ku olmadan yaşamayı hiç bilemeyecektim, belki de güç ellerimden kayıp gidecekti, belki de onu kaybetmenin acısı dayanamayacağım kadar fazla olacaktı.

Yine de onu seviyorsam, tek seçeneğim vardı.

Sırtıma bağladığım ödünç kılıcı çektim. Her şeyi kesebilen Yürekçökerten. Severin'den kılıcı isteyip savaşta yanımda getirmiştim. Ne kadar inkâr edersem edeyim, bir yanım neyi seçeceğimi zaten biliyordu.

Yılan altın rengi gözlerini benden ayırmıyordu, etrafta toplanan Perilerden şaşkınlık nidaları duyuldu. Madoc'un kükrediğini duydum.

Gözlerimi kapattım ama uzun süre kapalı tutamazdım. Bir hamlede Yürekçökerten'i yılanın başına indirdim. Kılıç aşağı savruldu, yılanın pullarını, etini ve sonra da kemiğini kesti. Ardından yılanın kafası ayaklarımın altına düştü, altın rengi gözleri kapandı.

Her yer kan revan içerisindeydi. Yılanın bedeni dehşet verici şekilde titreyerek büzüldü, ardından hareketsiz kaldı. Titreyen ellerimle Yürekçökerten'i kınına geri soktum. Baştan aşağı titriyordum, hatta o kadar çok titriyordum ki kararan çimenlerin üzerine, kandan gölün içine düştüm.

Lord Jarel'in bağırarak bana seslendiğini duydum ama ne söylediğini anlamıyordum.

Sanırım çığlık atıyordum.

Periler bana doğru koşuyordu. Çeliğin tangırtısını ve havada uçan okların sesini duydum. Çok uzaklardan geliyordu.

Kulaklarımı dolduran tek ses Valerian'ın ölmeden önce bana okuduğu lanetti. *Canıma kıydın ya, ellerinden kan eksik olmasın. Tek dostun ölüm olsun.*

"Sana önerdiğimizi kabul etmeliydin," dedi Lord Jarel,

mızrağını bana doğru savurarak. "Krallığın çok kısa sürecek fani kraliçe."

Ardından birdenbire geyiğinin üzerinde Grima Mog çıkageldi, Lord Jarel'in kılıcını karşıladı. Silahları çarpıştı, darbenin etkisiyle çınladı. "Seni önce öldüreceğim," dedi Grima Mog. "Sonra da bir güzel yiyeceğim."

İki siyah ok ağaçların arasından fırlayıp Lord Jarel'i boğazından vurdu. O atından aşağı düşerken Dişler Hanedanı sakinlerinden çığlıklar duyuldu. Bir an için Bomba'nın beyaz saçlarını görür gibi oldum.

Grima Mog dönerek uzaklaştı, şimdi Dişler Hanedanı'ndan üç şövalyeyle aynı anda dövüşüyordu. Onları bir zamanlar tanıyor olmalıydı, bir zamanlar onlara komutanlık etmişti ama şimdi onlarla dövüşüyordu.

Etrafımdaki çığlıklar durmadı. Savaşın sesleri azalıyordu.

Kıyı şeridinden bir boru sesi duyuldu.

Siyah kayaların ardında sular köpürdü. Derinlerde bir yerlerden deniz halkı ve selkiler çıktı, parlak pulları gün ışığında parlıyordu. Nicasia da onların yanında, bir köpekbalığının üzerinde karaya çıktı.

"Sualtı, karayla ve kraliçeyle yaptığı sözleşmeye uyacak," diye seslendi ve sesi savaş alanı boyunca yankılandı. "Silahlarınızı indirin."

Bir saniye içinde Sualtı orduları kıyıya doluşmaya başladı.

Ardından Madoc önümde duruyordu. Yanağı ve alnının bir kısmı kana bulanmıştı. Yüzünde bir neşe vardı, dehşet verici bir mutluluk. Kızıl bereliler kan dökmek, vahşet ve ölüm için doğmuştu. Sanırım bir yanı şu anda bile bunu benimle paylaşabildiği için memnundu. "Kalk ayağa."

Hayatımın büyük kısmını onun emirlerine cevap vere-

rek geçirmiştim. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Elim belimde asılı duran altın dizginlere gitti. Onu dizginlemek için kullanabileceğim dizgin ve hâlâ kullanabilirdim. "Seninle dövüşmeyeceğim." Sesim uzaklardan geliyordu. "Dizginlerin tenine battığını görmek beni mutlu etmezdi ama yasını tutacağımı da söyleyemem."

"Tehditler savurduğun yeter," dedi. "Zaten kazandın. Baksana."

Omuzlarımı tutup yılanın kocaman bedeninin yattığı yeri görebileyim diye çevirdi. Bedenim korkuyla sarsıldı, Madoc'un elinden kurtulmaya çalıştım. Ama sonra savaşın bittiğini, Peri Halkı'nın aynı yere baktığını fark ettim. Yaratığın bedeninden bir parıltı sızıyordu.

Sonra yaratığın bedeninin içinden Cardan çıktı. Çıplaktı ve kanla kaplıydı.

Ama hayattaydı.

Yalnızca onun kanı dökülünce yüce bir hükümdar yükselecek.

Etrafımızda herkes yere eğildi. Grima Mog diz çöktü. Lord Roiben diz çöktü. Bütün Elfhame halkı küllerinden doğan Yüce Kral'larına reverans yaparken Nicasia denizden olan biteni izledi.

Madoc, "Ben başımı sana eğerim," diye fısıldadı bana. "Sadece sana."

Cardan öne doğru bir adım attı, ayaklarının değdiği yerde küçük çatlaklar oluştu. Toprak bile yarılmıştı. Burada toplanmış herkesin kulaklarında yankılanan bir sesle konuştu. "Lanet kalktı. Kralınız geri döndü."

En az sürüngen kadar dehşet vericiydi.

Umurumda değildi. Kollarına koştum.

Bölüm 27

Cardan parmaklarını sırtıma geçirdi. Titriyordu ama azalan sihirden miydi yoksa korkudan mı, emin değildim. Yine de dünyadaki tek gerçek şey benmişim gibi bana sarıldı.

Askerler yanımıza geldi ve Cardan birdenbire beni bıraktı. Çenesi kasıldı. Pelerinini ona uzatan bir şövalyeyi eliyle uzaklaştırdı, oysa üzerindeki tek elbise kandı.

"Günlerdir hiçbir şey giymedim," dedi Yüce Kral ağır ağır. Gözlerinde bir kırılganlık vardıysa bile, kimse fark etmeyecek kadar şaşkın haldeydi. "Neden şimdi giyecekmişim?"

"Tevazudan?" dedim zar zor oyununa katılarak. Bırakın laneti, herhangi bir şey hakkında şaka yapabildiğine şaşırmıştım.

Ona bakınca bile göğsüm acıyordu. Nefes alamıyormuş

gibi hissediyordum. Önümde duruyor olmasına rağmen onu kaybetmenin acısı daha geçmemişti.

"Majesteleri," dedi Grima Mog, bana seslenerek. "Babanızı zincirlememe izin var mı?"

Altın dizginlerle ona meydan okuduğum anı düşünerek tereddüt ettim. *Zaten kazandın.*

"Evet," dedi Cardan. "Zincirleyin onu."

Tekerlekleri taşların üstünde yuvarlanan bir at arabası getirildi. Grima Mog bağırarak emirler yağdırıyordu. İki general, Madoc'un el ve ayak bileklerine kelepçe taktı ve en ufak hareketinde bile ağır zincirler ses çıkarıyordu. O götürülürken okçuların okları ona nişan alınmıştı.

Ordusu teslim oluyor, bağlılık yeminleri ediyordu. Uçuşan kanatların sesini, zırhların tangırtısını ve yaralıların çığlıklarını duydum. Kızıl bereliler berelerini taze kanla ıslattı. Birkaç Peri ölülerin cesetleriyle ziyafet çekiyordu. Havada deniz, kan ve yosun kokusuna karışan bir duman vardı. Bu kısacık savaşın sonucunda bile azalan adrenalin, bandajlar ve kazananları kutlamak vardı.

Savaştan bile uzun sürecek olan şenlikler sarayda başlamış olmalıydı.

At arabasına binince Cardan koltuğa yayıldı. Ona, bedeninde dalga dalga kuruyan ve küçük yakutlar gibi buklelerinde sertleşen kana baktım. Kendimi bunun yerine camdan dışarı bakmaya zorladım.

"Ben ne zamandır..." Durdu.

"Üç gün bile olmadı," dedim. "Çok zaman geçmedi." Bana ne kadar uzun geldiğini söylemedim.

Dizginlenip kapana kıstırılarak sonsuza dek yılan olarak kalmaktan kıl payı kurtulduğundan da bahsetmedim. Ölmekten de.

Ölebilirdi.

At arabası saraya yanaştığında hizmetkârların yardımıyla indik. Cardan'a kadifeden devasa bir pelerin getirmişlerdi, bu sefer sesini çıkarmayıp soğuk dehlizlerden geçerken pelerini omuzlarına sardı.

"Belki banyo yapmak istersiniz," dedi Randalin, ki bu da anlaşılır bir noktaydı.

"Tahtı görmek istiyorum," dedi Cardan.

Kimsenin ona karşı çıkacak hali yoktu.

Höyüğün içi ters dönmüş masalar ve çürümüş meyvelerle doluydu. Yerde kurumuş çiçekleriyle kırık duran tahta kadar bir yarık uzanıyordu. Cardan ellerini açınca toprak ilmek ilmek düzeldi, kayalar ve taşlar kaynayarak boşlukları doldurdu. Cardan parmaklarını salladı ve ayrık tahtın dallarından yenisi yeşerdi, eskiden bir tane taht olan yerde şimdi iki taht vardı.

"Beğendin mi?" diye sordu bana, birine gökten indirdiği yıldızları beğenip beğenmediğini sormak gibiydi.

"Etkileyici," dedim güçlükle.

Memnun olunca nihayet Randalin'in bizi kraliyet odasına götürmesine izin verdi. Kraliyet odası hizmetkârlar, generallerle ve Yaşam Heyeti'nin üyeleriyle doluydu. Yüce Kral'a banyo hazırlandı. Bir sürahi dolusu şarap, yanında da taşlarla süslü bir kadeh getirildi. Fala yılanların kralıyla ilgili bir şarkı tutturdu, Cardan ise bütün bunları görünce hem sevinmiş hem de dehşete düşmüştü.

Kanla yapış yapıştım ve bütün bu Perilerin önünde zırhımı çıkarmayı pek istemediğim için odadan çıkıp eski daireme gittim.

Ama oraya vardığımda Heather'ı buldum. Oturduğu kanepeden kalktı, elinde kocaman ciltli bir kitap tutuyordu.

Saçlarının pembesi solsa da o enerjikti. "Eğer fazla garip kaçmayacaksa tebrik etmek isterim. Savaşlar hakkında nasıl konuşulur pek bilmem ama duyduğuma göre sen kazanmışsın."

"Biz kazandık," diye onayladım gülümseyerek.

Boğazına astığı üstünkörü bağlanmış iki sıra üveze dokundu. "Vee benim için yaptı. Savaştan sonraki davet için." Heather, üzerimdekileri ilk kez fark etmiş gibiydi. "Bu senin kanın değil..."

"Hayır," dedim. "İyiyim ben. Sadece iğrencim."

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

"Cardan da," dedim. "O da iyi."

Elindeki kitap düşüp kanepeden aşağı yuvarlandı. "Artık kocaman bir yılan değil mi yani?"

"Değil," dedim. "Ama kriz geçiriyor olabilirim. Böyle deniyor, değil mi? Hızlı hızlı nefes alma. Baş dönmesi."

"Burada kimse insan tıbbıyla ilgili hiçbir şey bilmiyor, öyle değil mi?" Yanıma gelip zırhımı çıkarmaya başladı. "Hadi şunu üzerinden çıkaralım, bakalım işe yarayacak mı?"

"Konuş benimle," dedim. "Bana bir peri masalı daha anlat. Bir şeyler anlat işte."

Zırhı nasıl çıkaracağını çözmeye çalışarak, "Pekâlâ," dedi Heather. "Senin tavsiyene uyup Vee ile konuştum. Nihayet. Anılarımın benden alınmasını istemediğimi, onu bu sözü vermeye zorladığım için üzgün olduğumu söyledim."

"Mutlu oldu mu peki?" Heather'a yardım etmek için kopçalardan birini açtım.

"Büyük bir kavga ettik. Bağırıp çağırmalı kavga," dedi. "Bir sürü de ağlama vardı."

"Hadi ya," dedim.

"Aşırı ilgili ebeveynleri olan ve prensesle evlenen yılanın masalını hatırladın mı?"

"Aşırı ilgili mi?" diye tekrarladım. O anda uyuyakalmıştım, bu yüzden belki de o kısmı kaçırmıştım.

"Çocuğun yılan derisi yanınca, prenses bir maceraya atılarak onu kurtarıyordu. Eh, ben de Vee'ye onun da maceraya atılması gerektiğini söyledim. Benimle en baştan tanışıp bu sefer hata yapmamalı. En başından doğruyu söylemeli. Beni onu sevmeye ikna etmeli."

"Vay be." Zırhımın son parçaları da tangırtıyla yere düştü, o anda Heather'ın konuşması dikkatimi dağıtınca nefes alıp verişimin normale döndüğünü fark ettim. "İşte buna peri masalı derim. Bir *macera*."

Heather uzanıp elimi tuttu. "Eğer başarırsa bütün anılarım geri gelecek. Eğer yapamazsa bu akşam seni son görüşüm olacak."

"Umarım şenlikte bütün şarap sürahilerini boşaltırsın," dedim ona sıkı sıkı sarılarak. "Dahası, umarım Vee tekrar kalbini kazanacak kadar iyidir."

Kapı açıldı ve Oriana içeri girdi. Beni görünce telaşlandı. Birdenbire alnını yere kadar eğerek reverans yaptı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim, bana sert bir bakış attı. Yüce Kraliçe olarak davramşlarım konusunda *bir sürü* düşüncesi olduğunu görebiliyordum, bir an için garip bir tatmin hissi uyandı çünkü kendi kendine koyduğu terbiye kurallarını ihlal etmeden bana bunların hiçbirini söyleyemezdi.

Reveransı bırakıp ayağa kalktı. "Babana karşı merhametli davranacağını umarım. Kendin için değilse bile kardeşinin hatırı için."

"Ben zaten merhametli davrandım," dedim ve zırhımı kaldırarak koridora kaçtım.

Kraliyet odalarından hiç ayrılmamalıydım. Garip bir

dürtüydü işte, hükmetme işini Cardan'a bırakıp gölgelerde çalışmak. Bütün meraklı gözlerden uzakta olmak beni rahatlatıyordu. Ama Cardan'dan uzakta her şey gerçeklikten çıkmıştı ve bir yanım lanetin aslında bozulmadığından, bütün bunların zihnimin kurduğu oyunlardan ibaret olduğu hakkında endişeliydi. Üzerimde kaftanım ve zırhımın altına giydiğim pantolonla hızlıca geri döndüm.

Geri geldiğimde Cardan'ı yerinde bulamadım, yanındaki yüksek rütbelileri de öyle. Banyonun suyu hâlâ sıcaktı, mumlar hâlâ yanıyordu ama odalar boştu.

"Banyoyu yeniden doldurdum," dedi Tatterfell, birden ortaya çıkıp beni korkuttu. "Gir içeri. Leş gibisin."

"Cardan nerede?" diye sordum, kıyafetlerimin son parçalarını da üzerimden çıkararak.

"Höyükte. Nerede olacak?" dedi. "Geç kalan sensin. Ama günü kurtaran kahraman olarak, ne kadar geç o kadar iyi. Seni göz kamaştırıcı hale getireceğim."

"Desene yapacak çok işin var," dedim ve suyun üzerinde süzülen çuha çiçeklerini iterek uslu uslu küvete girdim. Sıcak su ağrıyan kaslarıma iyi gelmişti. Suyun içine battım. Dehşet verici ve büyük bir şeyle karşı karşıya kalmanın en kötü yanı, sonrasında derine gömüp uzaklaştırdığınız bütün duyguları hissetmek zorunda kalmanızdı. Uzun günler boyunca dehşete düşmüştüm, şimdiyse harika hissetmem gerekirken tek yapmak istediğim kendimi onun gerçekten iyi olduğuna inandırana kadar Cardan'la birlikte höyükteki masaların altına saklanmaktı.

Bir de onunla öpüşecektim, tabii eğer keyfi yerindeyse.

Suyun altından çıkıp gözlerime giren saçlarımı geriye attım. Tatterfell bana bir havlu uzattı. "Ellerindeki kanı sil," diye emir verdi.

Bir kez daha saçımı boynuz şeklinde ördü, bu sefer altınla süsledi. Benim için bronz rengi kadife bir kaftan seçmişti. Kaftanın üzerine ise sivri uçlu yüksek bir yakası ve en ufak bir meltemde bile uçuşan pelerin gibi etekleri olan bronz rengi deri bir ceket giydirdi. Ve son olarak da geniş manşetlere sahip bronz rengi eldivenler.

Bu kadar şık giyinmişken, boynuzlarım geldiğimi bağırarak duyurmasaydı bile höyüğe görünmeden girmek kolay olmazdı.

"Elfhame'in Yüce Kraliçesi, Jude Duarte," diye duyuran uşağın sesi yankılandı.

Cardan'ı gördüm, kraliyet masasının başında oturuyordu. Odanın öbür ucundan bile delici bakışlarını hissedebiliyordum.

Doğru düzgün bir ziyafet için uzun masalar donatılmıştı. Her tabak tıka basa yiyecekle doluydu: taze meyveler, fındık, içi hurma dolu ekmekler. Havada bal şarabı kokusu vardı.

Sanatçılar yeni yazdıkları şarkıların sözlerini tamamlamaya uğraşıyordu ve çoğu yılan kral adına yazılmıştı. Bunun yanı sıra biri benim adımaydı:

Kraliçemiz çıkardı kılıcını, kapadı gözlerini
Ve dedi ki "Sanırdım yılanın daha büyük olacağını"

Mutfaktan başka hizmetkârlar kızartılarak, yağda buğulanarak, kavrularak ve haşlanarak farklı farklı şekillerde sunulan solgun etlerle dolu tepsiler getirmeye devam etti. Neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı. Yılan etiydi. Bir zamanlar Yüce Kral'ları olan ve onun sihrinden edinmelerini sağlayabilecek devasa yılanın etiydi. Ete bakınca fani olmanın verdiği boğucu şaşkınlığını hissettim. Bazı peri âdetleri bana hep dehşet verici gelecekti.

Cardan'ın rahatsız olmamasını umdum. Tam tersi, keyfi yerindeydi ve saraylılar tabaklarını doldururken kahkaha atıyordu.

"Tadımın hep lezzetli olacağını sanmıştım," dediğini duydum, gerçi etten kendi tabağına almamış olması dikkatimi çekmişti.

Bir kez daha masanın altına girip orada saklandığımı hayal ettim, tıpkı çocukken yaptığım gibi. Kanlı taç giyme töreninden sonra Cardan'la birlikte yaptığım gibi.

Bunun yerine kraliyet masasına gidip yerimi buldum ve yerim haliyle Cardan'ın karşısındaydı. Gümüşlerin, kumaş ve mumların ötesinden birbirimize baktık.

Ardından ayağa kalktı, höyük boyunca bütün Periler sessizliğe büründü. "Başımıza gelen bütün bu olaylarla yarın yüzleşmeliyiz," dedi, kadehini havaya kaldırarak. "Ama bu gece zaferimizi, hilekârlığımızı ve birbirimize karşı sevgimizi hatırlayalım."

Hepimiz kadeh kaldırdık.

Şarkılar, hiç bitmek bilmeyen farklı türde şarkılar söylendi, benim gibi bir faniyi bile doyurabilecek kadar çok yiyecek getirildi. Yeniden inşa edilen tahtların gölgesinde oturan Kakalak ile Bomba'yı gördüm. Kakalak, Bomba'nın ağzına üzüm atıyor ve hiç ıskalamıyordu, bir kez bile. Grima Mog, Lord Roiben'le bir şeyler tartışıyordu, tabağının yarısına yılan eti yarısına da çıkaramadığım başka bir et yığmıştı. Kraliyet masasının yanında oturan Nicasia onur konuğuydu, halkı etrafında toplanmıştı. Taryn müzisyenlerin yanında durmuş, ellerini savura savura bir şeyler anlatıyordu. Hayalet'i de gördüm, onu izliyordu.

"Affedersiniz," dedi biri ve Cardan'ın arkasında duran Açkılar Bakam Randalin'i gördüm.

Cardan masaya doğru eğilerek, "Heyet üyesi," dedi ama duruşu çoktan kafayı bulmuş birinin yapacağı gibi rahattı. "Şu ufak ballı keklerden mi istiyorsun? Seslenseydin masanın üzerinden sana verirdim."

"Düşünmemiz gereken mahkûm meselesi var: Madoc, ordusu, Dişler Hanedanı'ndan kalanlar," dedi Randalin. "Ayrıca sizinle konuşmak istediğimiz başka meseleler de var."

"Yarın," diye ısrar etti Cardan. "Ya da sonraki gün. Belki de sonraki hafta." Bununla birlikte ayağa kalktı, büyük bir yudum alıp kadehini masaya koydu ve yanıma yürüdü.

Elini uzatarak, "Dans etmek ister misin?" diye sordu,.

Ayağa kalkarak, "O konuda çok becerikli olmadığımı hatırlarsın," dedim. En son Prens Dain'in taç giyme töreninde dans etmiştik, tam da her şey tepetaklak olmadan önce. O zaman çok ama çok sarhoştu.

Benden sahiden nefret ediyorsun, öyle değil mi? diye sormuştu.

En az senin benden nefret ettiğin kadar, diye karşılık vermiştim.

Beni, kemancıların herkesi daha hızlı dans etmesi için teşvik ettiği dans pistine götürdü. Eli elimi kavradı.

"Önce ne için özür dilemeliyim bilemiyorum," dedim. "Başını kestiğim için mi, kesmeden önce bu kadar uzun süre tereddüt ettiğim için mi? Senden geri kalan küçücük parçaları da kaybetmek istemedim. Hayatta kalmanın ne kadar büyük bir mucize olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Bu sözleri duymak için ne kadar bekledim bilemezsin," dedi. "Ölmemi istemiyorsun."

"Eğer bununla ilgili espri yaparsan, seni var ya..."

"Öldürür müsün?" diye sordu, siyah kaşlarını kaldırarak.

Sanırım ondan gerçekten nefret ediyor olabilirdim.

Sonra Cardan ellerimi tutup beni pistteki diğer dansçılardan uzaklaştırdı. Bana önceden gösterdiği, kürsünün arkasındaki gizli odaya götürdü. Tıpkı hatırladığım gibiydi, duvarları kalın bir yosunla kaplanmıştı, hafifçe parlayan mantarların altında alçak bir kanepe vardı.

"Zalim davranmayı ya da gülmeyi ancak sarhoş olunca becerebiliyorum," dedi ve kanepeye oturdu.

Ondan uzaklaşıp ayakta durdum. Eğer elime fırsat geçerse bunu yapacağıma kendime söz vermiştim. Elime geçen ilk anda bunu yapacağıma söz vermiştim.

Kelimeler belli belirsiz bir telaşla ağzımdan dökülüverdi: "Seni seviyorum."

Cardan afallamış görünüyordu. Ya da belki de o kadar hızlı konuşmuştum ki söylediklerimi anlamamıştı. En sonunda, "Bana acıdığın için söylemek zorunda değilsin," dedi büyük bir özenle. "Ya da lanetin etkisinde olduğum için. Geçmişte senden tam da bu odada bana yalan söylemeni istedimama şimdi söylememen için yalvarıyorum."

O yalanları hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Beni sevmeni kolaylaştırmadım, biliyorum," dedi ve annesinin hakkında söylediği sözler zihnimde yankılandı.

Ona söylediğimi hayal ettiğimde, yara bandını çekmek gibi acı verici ve hızlı olacağını sanmıştım. Ama bana inanmayacağını düşünmemiştim. "Senden ilk olarak alt tabaka lordlarıyla konuşmaya gittiğimizde hoşlandım," dedim. "Sen *komiktin* ve bu da biraz tuhaftı. Sonra Oyuk Yurt'a gittiğimizde *zekice* davrandın. Dain'in taç giyme töreninden sonra ben boğazına bıçağı dayamadan hemen önce bizi oradan çıkaranın sen olduğunu düşünmeden edemedim."

Araya girmeye çalışmadı, bu yüzden devam etmekten başka şansım yoktu.

"Seni kandırıp Yüce Kral yaptıktan sonra," dedim. "Benden nefret etmeye başlayınca senden nefret edeceğimi sanmıştım. Ama etmedim. Ve kendimi çok aptal hissettim. Kalbimi kırarsın sandım. Bana karşı kullanabileceğin bir zayıflık olduğunu sandım. Derken beni orada çürümeye bırakmak işine gelecekken beni Sualtı'ndan kurtardın. Ondan sonra duygularımın karşılıklı olduğunu ummaya başladım. Ama sonra şu sürgün oldu..." Boğuk bir nefes aldım. "Bol bol saklandım sanırım. Eğer saklanmazsam, eğer kendime seni sevmek için izin verirsem, yanan bir kibrit gibi tükeneceğimi sandım. Bir kutu dolusu kibrit gibi."

"Ama artık açıkladın," dedi. "Ve beni gerçekten seviyorsun."

"Seni seviyorum," diye onayladım.

"Çünkü *zeki* ve *komiğim*," dedi, gülümseyerek. "Yakışıklılığımdan bahsetmeyi unuttun."

"Lezzetli olduğundan da," dedim. "Gerçi ikisi de iyi özellikler."

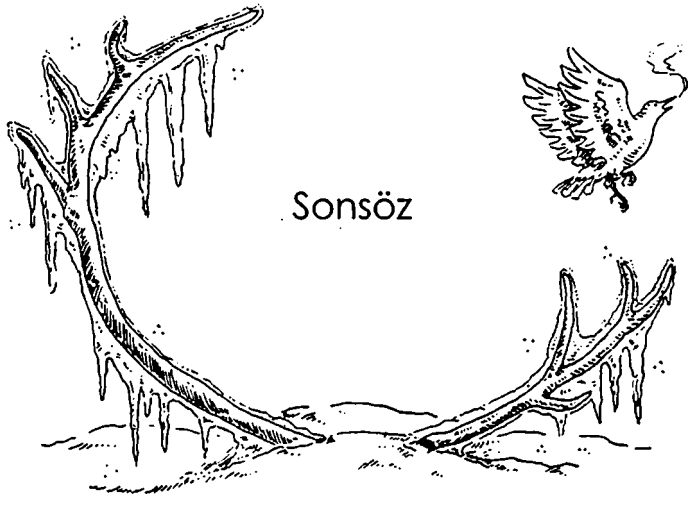
Beni kendine doğru çekti, artık ikimiz birlikte kanepede uzanıyorduk. Siyah gözlerine ve yumuşak dudaklarına baktım. Sivri kulaklarının birinin ucundan kurumuş bir kan parçasını sildim. "Nasıl bir histi?" diye sordum. "Yılan olmak yani."

Tereddüt etti. "Karanlıkta kaybolmak gibiydi," dedi. "Yalnızdım, hissettiğim tek dürtü saldırıydı. Tam olarak bir hayvan değildim belki ama kendim de değildim. Mantığım işlemiyordu. Sadece duygularım vardı: nefret, dehşet ve yok etme isteği."

Konuşmak için ağzımı açtım ama elinin bir hareketiyle beni susturdu. "Ve sen." Bana baktı, dudakları tam olarak

gülümsemeye benzemeyen bir şekilde kıvrıldı; hem bir gülümsemeden az hem de fazlaydı. "Tanıdığım çok az şey vardı ama seni hiç unutmadım."

Sonunda beni öptüğünde nihayet nefes alabildiğimi hissettim.

Sonsöz

Taç giyme törenim bir hafta sonra gerçekleşti. Alt tabaka lordlarının kaç tanesinin, diyarların kaç sakininin töreni izlemek için geldiğini gördüğümde afalladım. İlginçtir, çoğu yanlarında misafir olarak fani birilerini, bebekken perilerle değiştirilen fanileri, fani sanatçıları ve sevgililerini getirmeye özen göstermişti. Bu şekilde yalakalık yapmaya çalıştıklarını görmek tam anlamıyla gerçek dışıydı ama yine de tatmin ediciydi.

Cardan, Elfhame sarayında üç periye yer vermişti. Bunlardan biri Marrow Ana'ydı. İkincisi kalın bir örgüyle ördüğü devasa sakalının ardına saklanan kadim bir hob idi. Üçüncü kişi olan fani demircinin fani babamı tanıdığını öğrenince şaşırdım. Onunla tanışınca Jersey'li Robert Zifirkara'ya hayran kaldı ve on yıl önce babamla katıldığı bir konferansla ilgili komik bir anısını anlattı.

Periler yerlerine yerleştiğinden beri başlarını kaldıracak vakitleri olmamıştı.

Tören gün batımında başladı, yıldızların altında yeni ada Insear'da gerçekleşti. Mangallar yanıyor, hava deniz tuzu ve tütsü kokuyordu. Ayaklarımızı bastığımız yer ay ışığında açan alev çiçeği rengindeydi.

Omuzları ve kollarında karga tüyleri olan koyu yeşil bir entari giyiyordum, Cardan'sa parlak böcek kanatlarıyla süslü bir kaftan giymişti. Uzun mavi cübbelerinden birini giyen, sakallarını bir sürü yıldız deseniyle süsleyen Baphen töreni yönetecekti.

Oak, altın düğmeleri olan beyaz bir giysi giymişti. İkimizin başına taçları takacak kişi o olacağından Taryn cesaret vermek için alnına bir öpücük kondurdu.

"Yüce Divan'da uzun yıllardır Yeşilfunda soyu başa geldi," diye söze girdi Baphen. "Kan, tacı kendi kanıdan olana takar. Tacımız ve onunla birlikte bağlılık yeminimiz gitmiş olsa da geleneğimizi devam ettireceğiz. İşte bu yüzden Yüce Kral, yeni tacını senin kanından olan varisin Oak sana takacak."

Varis denmesi Oak'un hoşuna gitmemişti anlaşılan ama buna rağmen minderin üzerinde duran yaprak şeklinde dokuz sivri köşesi olan saf altından tacı aldı. Yüce Kral olduğundan Cardan kimsenin önünde diz çökmek zorunda değildi bu yüzden Vivienne, Oak'u kaldırdı. Oak'un gülerek yeni tacı Cardan'ın başına yerleştirmesiyle kalabalık neşeyle bağırdı.

"Elfhame halkı," dedi Baphen, önceki tören aceleye geldiği için Cardan'ın daha önce duymaya fırsat bulamadığı tören sözcüklerini söyleyerek. "Yeşilfunda soyundan Cardan'ı, Yüce Kral olarak kabul ediyor musunuz?"

Herkes koro halinde, "Ediyoruz" dedi.

Şimdiyse sıra bendeydi. "Bir Divan'ın iki hükümdarı olması pek sık rastlanan bir şey değildir. Ama sen, Jude Duarte, Yüce Kraliçemiz, bize bunun neden zayıflık değil, tam tersi bir güç olduğunu gösterdin. Yüce Divan tehditle karşı karşıya geldiğinde düşmanlarımıza karşı durdun ve bizi mahvedecek olan laneti bozdun. Öne çık, kardeşin ve varisin olan Oak'tan tacını al."

Öne doğru yürüdüm, Vivienne kardeşimi kollarının arasına alıp kaldırırken önlerinde durdum. Oak tacı başıma yerleştirdi. Cardan'ınkinin aynısıydı, bu kadar ağır olmasına şaşırmıştım.

"Elfhame halkı," dedi Baphen. "Jude Duarte'yi Yüce Kraliçe olarak kabul ediyor musunuz?"

Bir an için oluşan sessizlikte beni reddedeceklerini sandım ama tören sözcüklerini hep bir ağızdan söylediler. "Ediyoruz."

Cardan'a kocaman gülümsedim. O da gülümseyerek karşılık verdi, biraz şaşırmış gözüküyordu. Bu kadar sık gülümsemiyor olmam muhtemeldi.

Cardan karşımızda duran kalabalığa döndü. "Şimdi verecek ödüllerimiz ve ödüllendirecek ihanetlerimiz var. Önce ödüller."

Bir hizmetkâra el işareti yapınca hizmetkâr Madoc'un Elfhame tahtını ortadan ikiye ayıran kılıcını getirdi.

"Baş Generalimiz Grima Mog'a," dedi. "Grimsen'in son eseri senin olacak ve bize hizmet ettiğin sürece sende kalacak."

Grima Mog reverans yapıp elini kalbine götürerek kılıcı aldı.

Cardan devam etti. "Taryn Duarte, mahkememiz resmi

olarak tamamlanmamıştı. Şimdi tamamlanmış olarak kabul edebilirsin, hem de senin lehine. Elfhame Divanı'nın seninle bir alıp veremediği yoktur. Locke'un konağını ve topraklarını sana ve çocuğuna bağışlıyoruz."

Bunun üzerine kalabalıktan fısıltılar yükseldi. Taryn öne çıkarak reverans yaptı.

"Ve son olarak," dedi Cardan. "Gölgeler Meclisi'ndeki üç arkadaşımızın öne çıkmasını istiyoruz."

Hayalet, Bomba ve Kakalak beyaz çiçeklerden oluşan halının üzerinde yürüdü. Bedenlerini, hatta yüzlerini bile baştan aşağı simsiyah kumaşla kaplayan pelerinler giyiyorlardı.

Cardan eliyle işaret edince minder taşıyan uşaklar öne çıktı. Her bir minderin üzerinde gümüş bir maske vardı. Maskelerin hiçbiri cinsiyeti belli etmiyordu, sadece ağız kısmı hafifçe muzip bir şekilde kıvrılmış düz metal bir yüzdü.

"Sizler gölgelerin içinde yaşıyorsunuz, ara sıra gün ışığına çıkıp aramıza katılmanızı istiyorum," dedi Cardan. "Her birinize birer maske veriyorum. Bu maskeyi taktığınızda kimse boyunuzu ya da ses tonunuzu tanımayacak. Ayrıca bu maskeyi taktığınızda Elfhame'deki kimse sizi geri çeviremeyecek. Her ocak size açık olacak, benimki de dahil."

Reverans yapıp maskeleri yüzlerine taktılar. Taktıklarında etraflarında bir bozulma oldu.

"Kralım çok naziksiniz," dedi biri. Onları tanıyan ben bile hangisinin konuştuğunu anlamadım. Ama reverans yapıp gittikten sonra maskeli şekillerden birinin diğerinin eldivenli elini tuttuğunu hiçbir maske gizleyemezdi.

Ya da üçüncü maskelinin parlak çelik yüzünü çevirip Taryn'e baktığını.

Artık öne çıkma sırası bendeydi. Midem endişeyle bü-

züldü. Cardan, mahkûmlara cezasını verenin ben olmam konusunda ısrar etmişti. *Günü sen kurtardın,* demişti bana, *dolayısıyla zorluğu yenmek için çabanın aslan payı da sana ait. Kaderlerine de sen karar vermelisin.*

Hangi cezayı uygun görürsem göreyim, ister idam olsun ister sürgün ister lanet, adaletli sayılacaktı. Ne kadar zekice olursa o kadar adaletliydi.

"Ricacıları görmeye hazırız," dedim. Oak kenara çekilmiş, Taryn ile Oriana'nın arasında duruyordu.

İki şövalye öne çıkarak eğildi. Bir tanesi önce konuştu. "Benimle aynı durumda olan herkes adına yalvarmakla görevlendirildim. Eskiden Elfhame ordusunun bir parçasıydık ama yeminlerimiz kalkınca kendi irademizle General Madoc'un peşinden Kuzey'e gittik. Yüce Kral'a ihanet ettik ve..." Burada tekledi. "Onu tahtından etmeye niyetlendik. Hatalıydık. Yaptıklarımızın karşılığını ödemek ve bundan sonra sadık olabileceğimizi, sadık olacağımızı kamtlamak isteriz."

Ardından ikincisi söze girdi. "Benimle aynı durumda olan herkes adına yalvarmakla görevlendirildim. Eskiden Elfhame ordusunun bir parçasıydık ama yeminlerimiz kalkınca kendi irademizle General Madoc'un peşinden Kuzey'e gittik. Yüce Kral'a ihanet ettik ve onu tahtından etmeye niyetlendik. Yaptığımızın karşılığını ödemek gibi bir dileğimiz yok. Sadık bir şekilde kumandanımızı takip ettik ve cezalandırılacak olsak da fırsatımız olsa yine aynısını yapardık."

Kalabalığa, savaşta kanlarını döken, verdikleri kayıpların, eğer bölünmemiş olsa yüzyıllar boyunca sürecek olan canların yasını tutan Elfhame sakinlerine baktım. Derin bir nefes aldım.

"Yüce Divan'da askerlere şahin lakabı verilmesi gelenektir," dedim, sesimin titremeden çıkmış olmasına şaşırarak. "Yaptıklarının karşılığını ödemek istemeyenler gerçek anlamda şahine dönüşür. Göklerde uçun ve gönlünüzce avlanın. Ama bir yıl ve bir gün boyunca yaşayan hiçbir canlının canını yakmadığınız sürece gerçek halinize asla dönemeyeceksiniz."

"Ama hiçbir canlının canını yakamayacaksak nasıl avlanacağız?" diye sordu şövalye.

"Başkalarının nezaketiyle beslenmek durumundasınız," dedim, elimden geldiğince soğuk bir sesle konuşarak. "Yaptıklarının karşılığını ödemek isteyenler, sadakat ve sevgi yemininizi kabul ediyoruz. Bir kez daha Yüce Divan'ın bir parçası olacaksınız. Ama ihanetiniz peşinizi bırakmayacak. Elleriniz her zaman kırmızı olacak, tıpkı dökmeyi umduğunuz kanın rengi gibi."

Cardan bana cesaret veren bir gülümseme gönderdi. Randalin'in duyuru yapan tek kişi ben olduğum için siniri bozulmuş gibiydi. Boğazını temizledi ama araya girmeye cesaret edemedi.

Sıradaki ricacı Dişler Hanedanı'ndan Leydi Nore'ydi. Kraliçe Suren arkasından geliyordu. Suren'in tacı hâlâ kafasına dikilmiş duruyordu, onu bağlayan bir kelepçe olmasa bile bileklerindeki boşluklar hâlâ duruyordu, cildi hâlâ kızarıktı.

Bir hizmetkâra hâlâ kullanılmadan duran dizginleri getirmesini işaret ettim.

"Senin arkanda dururduk," dedi Leydi Nore, tek dizinin üzerine çökerek. "Sana bir teklifte bulunduk, teklifi reddeden sendin. Bırak da Kuzey'e geri dönelim. Yeterince cezalandırılmadık mı?"

"Lord Jarel beni kandırıp bağlamaya çalıştı. Bundan haberin var mı?" diye sordum, dizginleri işaret ederek.

Yalan söyleyemeyeceği için ağzını açmayıp sessiz kaldı.

"Peki ya senin?" diye sordum Suren'e.

Kız korkutucu, vahşi bir şekilde güldü. "Sakladıklarım sandıkları bütün sırları biliyorum." Sesi kullanmamaktan ince ve boğuk çıkıyordu.

Biri elbisemin kolunu çekiştirdi, Oak'un yanımda durduğunu görünce şaşırdım. Aşağı eğilmem için bana işaret etti, kulağıma fısıldayacaktı. Ben eğilince Randalin suratını buruşturdu.

"Ona yardım edemeyiz demiştin ya hani," diye hatırlattı. "Artık yardım edebiliriz."

Geri çekildim ve onunla göz göze geldim. "Kraliçe Suren için aracılık mı yapmak istiyorsun?"

"İstiyorum," dedi.

Onu Oriana'nın yanına gönderdim, bir gün Periler Diyarı'nın tahtına oturmak isteyeceği fikrine artık biraz daha olumlu bakıyordum. "Kardeşim barış çağrısında bulundu. Kraliçe Suren, taca bağlılık yemini edecek misin?"

İzin istermiş gibi Leydi Nore'ye baktı. Leydi Nore başını onaylarcasına salladı.

"Size aitim Yüce Kraliçe," dedi kız. Bakışlarını Cardan'a çevirdi. "Ve Yüce Kral."

Leydi Nore'ye döndüm. "Kraliçene bağlılık yemini ettiğini duymak istiyorum."

Leydi Nore şaşırmış gözüktü. "Tabii ki sana bağlılık yemini..."

Başımı salladım. "Öyle değil, *ona* etmeni istiyorum. Kraliçene. Dişler Hanedanı'nın Kraliçesi'ne."

"Suren mi?" Bir kaçış yolu ararmış gibi etrafa bakındı.

Önüme geldiğinden beri ilk kez Leydi Nore korkmuş gözüküyordu.

"Evet," dedim. "Ona bağlılık yemini et. Ne de olsa o senin kraliçen, öyle değil mi? Ya yemin edersin ya da dizginleri sen takarsın."

Leydi Nore dişlerini sıkıp bağlılık yemininin sözlerini mırıldandı. Eh, sonuçta yemin etmişti. Kraliçe Suren'in yüzünde tuhaf, mesafeli bir ifade oluştu.

"İyi," dedim. "Yüce Divan dizginleri saklayacak, umarız bir daha kullanmamız gerekmez. Kraliçe Suren, kardeşim senin adına arabuluculuk yaptığı için bir ceza almadan yoluna gitmene izin veriyorum ama Dişler Hanedanı artık olmayacak."

Leydi Nore nefesini tuttu.

Devam ettim. "Topraklarınız Yüce Divan'a ait, unvanınızdan vazgeçeceksiniz ve karargâhlarınız ele geçirilecek. Eğer sen, Nore, bu emre karşı gelmeye kalkarsan, seni istediği şekilde cezalandırma hakkının bağlılık yemini ettiğin Suren'de olduğunu unutma. Şimdi gidin ve araya girdiği için Oak'a minnettar olun."

Artık kraliçe olmayan Suren hiç de arkadaş canlısı olmayan bir şekilde gülümsedi, dişlerinin bilenip sivriltilmiş olduğunu fark ettim. Dişlerinin uçları rahatsız edici kırmızı bir renkle lekelenmişti. Aklımdan ilk defa Suren'i, bağlı olmasaydı yapacağı şeylerden korktukları için kontrol altında tuttukları düşüncesi geçti.

Karşıma gelen son hain Madoc'tu. El ve ayak bilekleri yüzündeki acı dolu ifadeden anladığım kadarıyla demirden yapılma ağır bir zincirle bağlanmıştı.

Dizlerinin üzerine çökmedi. Ya da yalvarmadı. Tek yaptığı bir bana bir de Cardan'a bakmak oldu, ardından bakış-

larını Oak ile Oriana'ya çevirdi. Çenesinde bir kasın oynadığını gördüm ama hepsi buydu.

Konuşmaya yeltendim fakat boğazımdan ses çıkmıyordu.

"Söyleyecek hiç sözün yok mu?" diye sordu Cardan ona. "Önceden susmak bilmiyordun."

Madoc başını eğip bana baktı. "Savaş meydanında boyun eğdim. Daha ne istiyorsun? Savaş bitti, ben kaybettim."

"İdamına bu kadar sabırlı bir şekilde mi gideceksin?" diye sordum. Yakında bir yerlerde Oriana'nın nefesini tuttuğunu duydum.

Ama Madoc istifini bozmadı. Teslim olmuştu. "Sana taviz vermemeyi öğrettim. Tek isteğim bana iyi bir ölüm bahşetmen. Hızlı olsun, eskiden birbirimize duyduğumuz sevginin hatırı için. Sana kin beslemediğimi bilmeni istiyorum."

Savaş bittiğinden beri onunla ilgili bir yargıda bulunmak için çağrılacağımı biliyordum. Onu cezalandırma düşüncesini zihnimde evirip çevirmiştim. Sadece ordusunu, meydan okumasını ve karda yaptığımız düelloyu değil, bunca zamandır aramıza giren eski suçu da düşünmüştüm. Annemle babamın ölümü yüzünden ona intikam borcum mu vardı? Bu, ödenmesi gereken bir borç muydu? Madoc bunu anlardı, sevginin görevden daha önemli olduğunu bilirdi.

Annemle babama borçlu olduğum sevgi ve görev duygusunun, onların kendi açılarından benimseyeceği gibi daha esnek bir duygu olup olmayacağını merak ettim. "Bir keresinde yetiştirdiğin kişi olduğumu söylemiştim ama ben yalnızca o kişi değilim. Bana taviz vermemeyi öğretmiş olabilirsin ama ben merhameti de öğrendim. Bana hak ettiğini kanıtlarsan sana da merhamet gibi bir şey gösterebilirim."

Bakışlarını şaşkınlık ve biraz da temkinle bana çevirdi.

"Efendim," diye araya girdi Randalin, anlaşılan bütün son kararları benim vermemden rahatsız olmuştu. "Mutlaka sizin de bu konuda söylemek istediğiniz..."

"Sessizlik," dedi Cardan, ifadesi tamamıyla değişmişti. Sıradaki cezayı Açkılar Bakanı'na vermeye hazırmışçasına Randalin'e baktı. Sonra bana dönüp başını salladı. "Jude da ilginç kısma geliyordu."

Gözlerimi Madoc'tan ayırmadım. "Birincisi, bildiğin ismi unutmaya yemin edeceksin. Aklından çıkaracaksın ve bir daha bu isim dudaklarından da parmaklarından da dökülmeyecek."

"Önce ismin ne olduğunu öğrenmek istemez misini?" diye sordu, dudaklarını hafifçe yukarı kıvırarak gülümsedi.

"İstemem." Şimdi ona ismi zaten bildiğimi söylemenin sırası değildi. "İkincisi, bize bağlılık ve itaat yemini etmelisin," dedim. "Ve üçüncüsü, bütün bunları işlediğin suçlar için sana her halükârda vereceğim cezanın ne olacağını duymadan önce yapmalısın."

Gururuyla boğuştuğunu görebiliyordum. Bir yanı yaptıklarının karşılığını ödeyip affedilmeyi reddeden askerlerin yaptığını yapmak istiyordu. Bir yanı mezara başı dik girmek istiyordu. Tabii bir de mezara girmek istemeyen yanı vardı.

"Merhamet istiyorum," dedi en sonunda. "Ya da senin deyiminle onun gibi bir şey."

Derin bir nefes aldım. "Seni hayatının geri kalanını faniler dünyasında geçirmeye ve bir daha silahlara el sürmemeye mahkûm ediyorum."

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. Ardından başını eğdi. "Olur, kraliçem."

"Güle güle baba," diye fısıldadım onu götürürlerken. Kı-

sık sesle söylemiştim, bu yüzden beni duyduğunu sanmıyordum.

Taç giyme töreninden sonra Taryn'le birlikte faniler dünyasına dönecek olan Vivi ile Oak'a eşlik etmeye karar verdik. Artık savaş bitmişti ve Oak, Periler Diyarı'na geri dönebilir, Taryn ile benim yaptığımız gibi sarayda okula gidebilirdi. Ama insanların arasında biraz daha kalmak istiyordu. Sadece geçen senenin büyük kısmını orada geçirmiş olduğundan değil, Oriana da Madoc'un yanına taşınmaya karar vermişti ve Oak anne babasını özlemişti.

Vivi geçen hafta boyunca faniler dünyasına gidip gelmişti, yakın zamanda kendini tekrar tanıttığı Heather'la buluşmaya gidiyordu. Ama artık temelli gideceğinden kuşburnu reçeli kavanozları, örümcek ipeğinden ceketleri ve Periler Diyarı'ndan götürmek istediği diğer eşyaları topluyordu. Toplanırken bir yandan da faniler dünyasını babama nasıl öğreteceğini düşünüyordu. "Mesela cep telefonu," dedi. "Ya da kendinden ödemeli kasalar. Of, harika olacak. Cidden diyorum, onu sürgüne göndermek bana verebileceğin en güzel hediye."

"Aslında bence o kadar sıkılacak ki hayatını ele geçirmeye çalışacak," dedi Taryn. "Ya da yandaki apartmanı işgal etme planları yapacak."

Bunu duyan Vivi'nin gülümsemesi soldu.

Ne var ki Oak'u güldürmüştü.

Taryn ile Vivi'nin dört valizi doldurmasına yardım ettik, gerçi Vivi apartman dairesinin yakınlarındaki ormana bolca hindiba dikmişti ve ne zaman isterse buraya dönüp iste-

diğini alabilirdi. Grima Mog, Vivi'ye Elfhame'e göndermesini istediği şeylerin bir listesini verdi, daha çok hazır kahve ve acı sostan oluşan bir listeydi.

Cardan'ın bizimle gelmeyi önermesini ise beklemiyordum.

"Kesinlikle gelmelisin," dedi Taryn. "Parti veririz. İkiniz evlendiniz ama kimse kutlamak için bir şey yapmadı."

İnanamıyordum. "Ah, biz iyiyiz böyle. Parti falan..."

"O halde karar verildi," dedi Vivi, her zamanki gibi ablalığını ortaya koyarak. "Eminim Cardan hiç pizza yememiştir."

Oak bunu duyunca şaşırmış gözüktü ve hemen ananas, sosis, ançüez gibi farklı pizza çeşitlerini saymaya başladı. Daha faniler dünyasına varmamıştık bile ama şimdiden dehşete düşmüştüm. Cardan büyük ihtimalle nefret edecekti, tek sorun bu konuda korkunç davranıp davranmayacağıydı.

Ben daha onu ikna etmek için bir yol bulamadan valizleri hindiba küheylanların üzerine yüklemeye başladık. Ardından denizin üzerinden uçtum. Çok geçmeden apartmanın yakınında olan ama Vivi'nin komşularımn onu tanıyacağı kadar yakında olmayan çimenliğe iniş yaptık.

Küheylandan inince çimenlerin solgun rengini ve havadaki egzoz kokusunu fark ettim. Cardan'a temkinli bir bakış attım, burnunu kıvıracağından korkuyordum ama sadece meraklı gözüküyordu. Bakışları pencerelerden gelen ışıktan yakındaki otoyoldan gelen gürültüye kaydı.

"Saat daha erken," dedi Vivi. "Üstelik pizzacı yürüyecek kadar yakın." Dönüp bize baktı. "Ama önce daireye gidip üzerimizi değiştirsek iyi olur."

Sanırım neyden bahsettiğini anlamıştım. Cardan tiyatro sahnesinden fırlamış gibiydi, kendini efsunlayıp görünüşünü değiştirebilirdi ama efsunlasa bile ne giymesi ge-

rektiğini bildiğinden emin değildim.

Vivi bizi apartmana götürüp çekirdeklere tarçın ekleyerek ocağa kahve koydu. Oak arka odaya gidip bir tür elektronik oyun getirdi, biz kıyafetleri ayarlarken kanepeye oturup oyuna daldı.

Cardan'ın dar pantolonları ve çizmesi iş görürdü, şaşalı kaftanı yerine üzerine insan arkadaşlarımızdan birinin bıraktığı, ona uyan tişörtü giydi. Bense Vivi'den ona bol gelen bir elbise ödünç aldım. Bana hiç de bol gelmemişti.

"Heather'a sizden bahsettim," dedi Vivi. "Onu arayıp bize bir şeyler getirmesini istedim. Onunla *tekrar* tanışabilirsiniz. Oak size pizzacıya kadar eşlik eder."

Gülerek elimi tutan küçük kardeşim, Cardan'la beni çekiştirerek basamaklardan indirdi. Vivi bana biraz para vermek için arkamızdan geldi. "İşte paran. Bryern'den."

"Ne yaptın sen?" diye sordu Cardan.

"Grima Mog'u düelloda yendim," dedim.

İnanamayarak bana baktı. "Sana altın vermeliymiş."

Kaldırımda yürürken gülümsememi bastıramadım. Cardan halinden memnundu, bir melodi mırıldanıyor ve yoldan geçen insanları izliyordu. Nefesimi tuttum ama kimseyi kendininkine benzer bir kuyrukla lanetlemeye, ezelmazıyla akıllarını çelmeye ya da zalim peri kralların yapacağı başka hiçbir şeyi yapmaya kalkmadı.

Pizzacıya vardığımızda Oak, daha önce kimsenin sipariş etmesine izin vermediğinden emin olduğum tuhaf malzemeli üç kocaman pizza sipariş etti: yarısı köfteli yarısı karidesli, soğanlı ve domatesli, keçi peyniri ve siyah zeytinli, bir de mantarlı ve jambonlu.

Dumanı tüten kutularımızla apartman dairesine döndüğümüzde Heather ile Vivi'nin üzerinde TEBRİKLER YENİ

EVLİLER yazan parlak gümüş bir pankart astığını gördüm. Pankartın altındaki mutfak masasında üzerinde yılan şekerlerle dolu dondurmalı kek ve birkaç şarap şişesi vardı.

Heather'ın yanına gidip ona sarılarak, "Tanıştığıma çok memnun oldum," dedim. "Seni seveceğimden eminim."

"Vivi hepiniz hakkında çılgınca hikâyeler anlattı," dedi Heather.

Vivi düdüğü üfledi. "İşte," dedi, hepimize kâğıttan taçlar dağıtarak.

"Bu tamamen gülünç," diye şikâyet ettim, yine de benimkini kafama geçirdim.

Cardan mikrodalga fırının kapısının camında yansımasına baktı ve tacını eğri durması için ayarladı.

Gözlerimi devirdim, Cardan bana hızlı bir gülüş attı. Biraz olsun kalbim sancıdı çünkü hepimiz birlikteydik ve güvendeydik. Bu kadar mutluluğun karşısında Cardan da biraz utanmış gözüküyordu, o da benim gibi alışkın değildi. Daha karşımıza birçok zorluk çıkacaktı, bundan emindim ama bir yolunu bulup bunları atlatacağımızdan da bir o kadar emindim.

Vivi pizzaları çıkarıp şarap şişelerinden birini açtı. Oak bir parça karidesli pizza alıp yumuldu.

Plastik bardağımı kaldırdım. "Ailemize."

"Ve Periler Diyarı'na," dedi Taryn, bardağını kaldırarak.

"Ve pizzaya," dedi Oak.

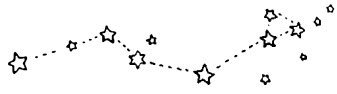
"Ve hikâyelere," dedi Heather.

"Ve yeni başlangıçlara," dedi Vivi.

Cardan gülümsedi, gözlerini bana çevirdi. "Ve büyük planlar kurmaya."

Ailemize, Periler Diyarı'na, pizzaya, hikâyelere, yeni başlangıçlara ve büyük planlar kurmaya. İşte buna içerdim.

Teşekkür

Bu kitabı Sarah Rees Brennan, Leigh Bardugo, Steve Berman, Cassandra Clare, Maureen Johnson, Joshua Lewis, Kelly Link ve Robin Wasserman'ın desteği, yardımı, eleştirileri ve gözüpekliği olmadan bitiremezdim. Teşekkür ederim, benim kurnaz serseri ekibim!

Yola çıktığımda beni görmeye gelen, notlar gönderen, karakterlerin resmini çizen ve/veya karakterler gibi giyinen bütün okuyuculara teşekkür ederim. Bunların her biri benim için anlatamayacağım kadar değerli.

Little, Brown Books for Young Readers'taki herkese tuhaf bakış açımı desteklediği için teşekkür ederim. Özellikle inanılmaz editörüm Alvina King'e, Ruqayyah Daud'a, Siena Koncsol'a, Victoria Stapleton'a, Bill Grace'e, Emilie Polster'a, Natalie Cavanagh'a ve Valerie Wong'a teşekkür ederim. Birleşik Krallık'ta, Hot Key Books'a, özellikle Jane Harris, Emma Matthewson, Roisin O'Shea ve Tina Mories'e teşekkürlerimi sunarım.

Joanna Volpe, Hilary Pecheone, Pouya Shahbazian, Jordan Hill, Abigail Donoghue ve New Leaf Literary'deki her-

kese zor işleri kolaylaştırdıkları için teşekkür ederim.

Kathleen Jennings'e sahneleri gözümde canlandıran muhteşem çizimleri için teşekkür ederim.

En önemlisi kocam Theo'ya, anlatmak istediğim hikâyeleri anlatmama yardım ettiği için ve oğlumuz Sebastian'a, bazen yapılacak en önemli şeyin oynamak olduğunu hatırlattığı için teşekkür ederim.

